

Giới thiệu Thục Nữ PK Xã Hội Đen

Truyện Thục Nữ PK Xã Hội Đen của tác giả Thuần Gian Khuynh Thành là truyện ngôn tình với những tình tiết mang yếu tố tâm lý nhiều hơn là những pha nóng bỏng.

Truyện kể về cuộc sống của người vợ hiền thực đứng sau những ông chồng bỏ bê họ, cuộc sống của họ đã đảo lộn thế nào?

Họ đã từng rất cung chiêu, rất coi trọng người chồng của mình để rồi họ nhận được những gì?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mong một lần ly hôn để được một bài học

Mẹ Nại Nại nói: “Chuyện này của hai đứa mẹ không quản nổi, nếu như con muốn ly hôn thì cứ ly hôn, ly hôn xong thì thuê một chiếc xe chở tất cả đồ gia dụng, điện máy về.”

Chỉ một câu nói của mẫu thân đại nhân, Tần Nại Nại lập tức coi như thánh chỉ, cầm theo hộ khẩu, giấy đăng ký kết hôn, chứng minh thư cuống cuống chạy tới toà án nhân dân làm thủ tục xin ly hôn.

Chỉ có mình cô tới, toà án người ta không cho phép ly hôn, Nại Nại vô cùng kính phục trước thái độ nghiêm túc, đầy trách nhiệm của đồng chí nhân viên làm việc tại toà án, nhưng cô vẫn nhất định phải ly hôn.

Vào đại học, đi làm, kết hôn. Cả đời của Nại Nại đều được người khác sắp đặt, đường đi nước bước. Mỗi một bước đi đều do mẹ Nại Nại đứng phía trước an bài sẵn, hoặc đều do Lữ Nghị dẫn đường, cô vĩnh viễn chỉ là kẻ bước theo sau mà thôi, căn bản không cần phải động não nghĩ ngợi, suy tư là vì sao lại thế hay rốt cuộc phải làm thế nào.

Chỉ duy có lần này, cô muốn kiên quyết dù chỉ một lần.

Thực ra hôm ấy, Nại Nại chỉ nhìn thấy hai bóng người trong chiếc xe mà biển số quá đỗi quen thuộc với cô. Cô gái đó tươi cười rạng rỡ, còn chồng Nại Nại thì đang rún lên liên tục hôn hít cô gái, nhiệt thành dồi dào sức thanh xuân, ngọt ngào và cũng đắm say.

Nại Nại không phải là một phụ nữ kiên cường, cho nên cô không thể xông tới đó, áp mặt vào tấm kính, dừ dừ gọi cửa được. Cô càng không dám la hét chửi bới Lữ Nghị, mắng anh ta rằng anh ta thật vô cùng ghê tởm.

Đúng vậy, thật ghê tởm.

Ngày đó, khi hai người họ vẫn còn học đại học, Lữ Nghị là chủ tịch hội học sinh. Tân sinh viên nhập học chính là một thời cơ tốt nhất để sự huynh các khoá tranh giành các tiểu sư muội mới vào trường. Anh thân là một lãnh đạo, tất nhiên phải bá chiếm cô tân sinh viên hoa khôi mới đẹp nhất là Nại Nại rồi. Năm đó, anh 22 tuổi, còn cô mới chỉ có đôi chín.

Tình tứ thân mật, thề non hẹn biển, tất cả những chuyện tình cảm lãng mạn họ đều đã làm, Nại Nại cảm thấy thật sự có thể trao trả phận cho người như anh, nên vừa tốt nghiệp đại học họ đã kết hôn. Ai ngờ, mới chỉ mười năm yêu nhau, bảy năm vợ chồng mà họ đã phải đối mặt với tình cảnh khôn khổ thế này!

Hiện nay, sự nghiệp anh thành đạt, có nhà ở hoa viên Áo Gia, một mục tiêu phấn đấu nỗ lực suốt đời của bao người. Vậy mà họ đã có. Còn cô hiền lương thực đức, ngoại trừ chưa sinh được cho anh đứa con nào, thì không thể tìm ra bất cứ khuyết điểm khác.

Cho nên Nại Nại trước giờ luôn nghĩ bản thân chưa bao giờ sai cả.

Chỉ riêng hôm ấy, Nại Nại đã đứng ở góc phố nghĩ rất lâu, con gió cuối thu lạnh thấu xương, thế nhưng chẳng thể địch nổi cái lạnh lẽo khiến cô phải bật lên run rẩy vào lúc này. Cô đang thực sự suy nghĩ, phải chăng cô đã thật sự sai lầm?

Sai ngay từ lúc đầu, và sai cho tới tận bây giờ.

Bạn bè thường nói, Nại Nại chính là một tiểu công chúa được nâng niu chăm sóc điển hình thời nay. Màng bảo vệ nhân tạo ấy luôn hoàn hảo hữu dụng, làm cho con người cô có chút gì đó ngây thơ, đơn thuần. Thế giới của cô chỉ có một mình Lữ Nghị, anh chính là tất cả thiên địa với cô. Nếu như có một ngày, Lữ Nghị đi công tác và không bao giờ quay về nữa, thì kết cục của cô hoàn toàn có thể thấy trước. Điều duy nhất có thể xảy ra chính là cô sẽ từ từ chết đói.

Thậm chí cô cũng quên mất phải dùng đôi tay xây dựng cuộc sống thế nào, không đúng, chính xác là cô ấy chưa bao giờ dùng đôi tay mình để xây dựng cuộc sống. Cô vẫn luôn là người há miệng chờ sung.

Thế còn bây giờ? Liệu cô có thể phán đoán rõ ràng lí trí về tương lai sau này của mình?

Cô gái đi cùng với Lữ Nghị có một đôi mắt hút hồn, xinh đẹp thuần khiết. Vì đang ngồi ở ghế ngồi phía trước, nên tất cả những gì nhìn thấy chỉ có thể là một góc áo, đó là màu xanh nước biển tươi trẻ mà đã rất lâu rồi Nại Nại không dám mặc nữa, tươi trẻ tới mức khiến người ta phải xao lòng. Anh ôm lấy bờ vai của cô gái, cô gái thì cười ngọt ngào tựa đầu vào ngực anh, đôi môi họ gặp nhau. Đây chính là ân ái ngọt ngào, cũng là thứ đã rất lâu Nại Nại không còn thấy nữa.

Nại Nại quyết định lặng lẽ quay người bước đi, cúi đầu đá những hòn đá trên đất, nỗ lực không chế toàn thân run rẩy. Lúc lấy điện thoại từ túi xách ra, những ngón tay thon gầy của cô gần như nhấc không nổi cái sản phẩm công nghệ điện tử nặng nề ấy.

Sau khi bấm đủ 11 số, như dùng hết sức lực cả đời mình, cô thậm chí còn có chút mơ hồ, hình như anh bảo cô thiếu một số, nếu mà như vậy, cô sẽ không phải đối mặt với những bất tiện và tra hỏi tiếp đó.

Khi điện thoại kết nối, cô lại thở dài, lặng lẽ đứng ở góc cuối lầu nhìn về phía chiếc xe, thái độ của Lữ Nghị khi nhấc máy vẫn thân nhiên, ôn tồn như mọi khi nằm trên giường cùng cô. Nại Nại lại lần nữa thở dài, lần này chính vì thái độ của anh, cô cảm thấy vô cùng đau thương.

Người đàn ông mà cô yêu thích cuồng nhiệt năm đó, không biết từ lúc nào đã trở nên giỏi nguy trang đến thế, trong điện thoại, anh vẫn rất bình tĩnh, nếu như không biết trước chân tướng, có lẽ không ai có thể cảm giác được chiếc hôn nồng nhiệt ngọt ngào của anh với người phụ nữ khác chỉ vài giây trước đó.

“Alô, ông xã, tối nay anh có về nhà không?” giọng của Nại Nại rất nhỏ, rất nhỏ. Nhưng cô biết anh có thể nghe thấy.

“Có chứ. Đợi chút nữa là anh về tới nhà ngay.” Câu trả lời khẳng định của anh cũng giống như bao câu trước đó thôi.

Cảm giác của Nại Nại lúc này rất phức tạp, đau đớn, chua xót, cuối cùng là đắng cay. Cô mím chặt môi, thở dài, rồi tiếp tục hỏi: “Ông xã, có ai ở cùng anh không?”

Lữ Nghị quá thông minh, anh đột nhiên quay đầu lại. Chỉ tiếc rằng, sau khi hỏi xong, Nại Nại sớm đã lặng lẽ trốn mất rồi, cô tựa sát vào tường, nhắm chặt đôi mắt lại.

Không chờ anh trả lời. Nại Nại đã dập điện thoại. Cô cất điện thoại vào túi, bắt đầu những bước tiếp theo.

Thực ra bước tiếp theo cũng rất đơn giản. Đầu tiên, chờ Lữ Nghị tự mình thú nhận, đây cũng là cơ hội cuối cùng của anh.

Đáng tiếc là khi hai người ngồi lại cùng đối chất, Lữ Nghị lại một mực phủ nhận, khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm, những mẩu thuốc cháy rồi lại tắt chính là những hồi ức sau cùng của Nại Nại cho đoạn hôn nhân này.

Truy hỏi không có kết quả, anh chẳng nói một lời, xách hành lý đi công tác, còn để lại lời nói đẹp để muốn cô bình tĩnh trở lại.

Căn phòng trống trải chỉ còn lại một mình Nại Nại bình tĩnh đối mặt.

Nếu như nhân vật chính đã chạy mất rồi, vậy thì tiếp theo cô phải nắm chắc kiến thức cần có về ly hôn.

Nại Nại cảm thấy bản thân đặc biệt trấn tĩnh khi đọc luật hôn nhân, thậm chí cũng chẳng phải mời luật sư, tự mình viết đơn ly hôn. Thậm chí lúc cầm theo đơn xin ly hôn đến toà án, cô cũng không mảy may do dự.

Tờ giấy đăng ký kết hôn trong tay đã ngả màu thời gian, không còn nữa màu đỏ tươi mới khi mới lĩnh về. Năm ấy khi lần đầu tiên đến lấy giấy đăng kí, anh còn nắm chặt tay cô, thành khẩn nói trước mặt các nhân viên trong phòng chứng hôn: “Nại Nại, anh sẽ đối xử tốt với em cả đời.” Thái độ nghiêm túc của anh rất đáng được tin tưởng, và đương nhiên cô cũng đã giữ vững niềm tin ấy.

Kết quả, mọi thứ đều thay đổi hết.

Ly hôn một phía nộp đơn cũng hợp pháp, nhưng anh từ chối ra toà, sau đó cũng thay luôn số di động. Kết quả tiêu cực của việc này là Nại Nại phải đăng một thông báo trên báo phát hành nội bộ của toà án, ý là bị cáo không thể tới toà, có thể xin tuyên phán đơn phương.

Hôm báo phát hành, Nại Nại ngồi bệt bên đường, ôm tờ báo khóc lóc thảm thương.

Một đoạn thông báo lớn như vậy, chính là thông báo cô muốn ly hôn anh. Vào năm đầu tiên kỷ niệm tân hôn, anh đã đăng một tuyên ngôn tình yêu trên báo: “Lữ Nghị sẽ yêu Nại Nại suốt đời suốt kiếp.” Tuyên ngôn đó cũng lớn như dòng thông báo này.

Thực ra đạo lí đều tương tự. Chỉ cần chịu bỏ tiền, kết quả cũng tương đồng thôi.

Ly thân hai năm, thông báo chỉ có một ngày. Sau 60 ngày, cô một lần nữa bước vào cổng toà án, lúc mở lại phiên toà cũng chỉ có mình cô đến. Cả toà án chỉ có năm người, Tàn Nại Nại, chủ toà, bồi thẩm viên, và hai vị thư kí phiên toà. Chủ toà cũng miễn luôn phần tố tụng, trực tiếp mời cô bước tới, hỏi ý kiến cá nhân cô, trực tiếp phán định thời gian hoà giải vô hiệu. Nại Nại không cần gì hết, nên quá trình ly hôn cũng rất dễ dàng.

Giải quyết triệt để đến vậy, cũng vì thế không có cơ hội thay đổi.

Đúng thế, bảo bối tâm can được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa năm xưa, nay đã biến thành bà cô già, treo trên cổ tấm bảng 30 tuổi, không có chút kinh nghiệm làm việc nào, cũng chỉ còn biết liều mạng lao động kiếm miếng ăn thôi. Cảm giác chua xót khi nhiều năm trước trong sắc đêm huyền ảo, ảm áp, cầu khen ngợi của ai đó rằng cô chính là người phụ nữ đáng được yêu thương nhất trên thế giới này bỗng chốc biến thành trò đùa cho thế nhân.

Cuối cùng cũng có quyết định của toà án, Lữ Nghị vẫn không xuất hiện. Bản thông báo ấy, cơ bản là anh không đọc được. Có lẽ đây chính là lỗi hổng trong bộ luật hôn nhân mà chúng ta tôn kính.

Chỉ cần chúng ta muốn ly hôn, không có gì là không làm được.

Thế là người vợ nghĩa Tào Khang cũng bị ruồng bỏ. Điều duy nhất không giống với những người vợ bị ruồng bỏ khóc thút thít kia chính là người vợ bị ruồng rẫy Nại Nại tự mình mong vậy, hơn nữa còn nở nụ cười khi bước ra khỏi toà án.

Có thể giữ lại những hồi ức tốt đẹp, không phá vỡ mối liên hệ sau cùng, không cần tố cáo bạo lực gia đình, lần ly hôn này rất đáng. Còn về tương lai sau này, tâm nguyện lớn nhất của Nại Nại chính là không gặp phải kẻ bội bạc nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ai nói Xã hội đen không mua nhà

Nại Nại từ nhỏ đã chăm chỉ quen chịu khổ. Cô cảm thấy vô cùng đau xót trước việc hiện nay giá một chiếc bánh kẹp tăng lên 2 đồng rưỡi. Đáng tiếc là tiệm bánh kẹp không vì tăng giá năm hào một cái mà bị khách hàng thờ ơ. Cô cũng chỉ đành âm thầm nuốt hận vào lòng, thề rằng sáng mai nhất định sẽ phải ăn bánh cuộn trứng. Thật cảm giận ông chủ tiệm bánh kẹp thất đức này.

Nơi làm việc hiện nay của cô ở xa tít tắp nam Đé Đô, cả khoảng đất rộng lớn hoang vu chỉ có vài chục ngôi biệt thự. Người đại diện quảng cáo là một ngôi sao phim kungfu lớn, chỉ một nụ cười mà đã thu hút biết bao người đến mua nhà. Ngày ngày Nại Nại phụ trách việc giảng giải cho người đến xem nhà rồi cuộc tại sao nên mua căn biệt thự này.

Tổ trưởng phòng Marketing không mấy hài lòng với một nhân viên chăm chỉ chân thật như Nại Nại. Nguyên nhân ban đầu là do Nại Nại đã tự ý sửa đồng phục, chiếc váy lộ đùi đẹp là vậy, thế mà bị cô sửa chỗ này chỗ kia, còn may cho dài thêm 5 phân nữa, váy là đã che kín đến tận đầu gối. Chẳng còn cách nào khác, đối với người miễn cưỡng lắm mới cao 1.60 mét như Nại Nại thì 5 phân có thể che đi được rất nhiều thứ.

Nại Nại không thích đeo kính. Cô rất thích giả giống như ngọc nữ, còn sở trường hàng đầu của cô là cái cúi đầu đầy yêu kiều bẽn lẽn. Rất hữu hiệu!

Vì vậy số khách hàng giới thiệu bạn trai luôn nhiều hơn rất nhiều số khách hàng mua nhà cho cô. Thế nên hoa thủy liên cũng trở thành hoa xấu hổ.

“Lại làm gì thế này?” Tổ trưởng ra oai, giọng nói mạnh mẽ, làm Nại Nại suýt nữa vỡ tim, mất mấy giây hoàn hồn cô nhanh chóng đứng dậy trả lời: “Thưa tổ trưởng, tôi đang nhớ tới người khách hàng hôm qua, làm thế nào mới có thể thuyết phục anh ấy mua căn số 21?”

Câu trả lời này rất hợp với tâm tư ý tứ của tổ trưởng, nên tổ trưởng hỏi tiếp: “Thế đã nghĩ ra đối sách nào chưa?” Nại Nại cao hứng trả lời: “Có, tối qua tôi đã gọi điện cho anh ấy, anh ấy bảo hôm nay sẽ tới.”

“Được, nếu bán được căn số 21, phần thưởng của chị là 1,5%. Có lên!” Mặc dù tổ trưởng kém Nại Nại khá nhiều tuổi, nhưng khí thế vô cùng mạnh mẽ. Vì 1,5% này, Nại Nại cũng nhất định phải giữ được người khách này, nếu như anh ta mua nhà, bản thân cô cũng kiếm được không ít.

“Vậy chị cầm lấy tài liệu đi, chốc nữa vào phòng rửa tay đổi váy với Tiểu Trần đi.” Tổ trưởng đặt tài liệu về căn 21 trước mặt Nại Nại rồi dặn dò kỹ lưỡng.

“Tại sao lại phải đổi váy?” Nại Nại mở to mắt ngây thơ hỏi lại.

“Phí lời, có thể kiếm được 1,5%, váy là cái quái gì?” Tổ trưởng trước giờ luôn nói ngắn ý dài như vậy, Nại Nại vẫn luôn thận trọng phục các vị khách hàng mua nhà của tổ trưởng bởi có sức chịu đựng phi thường. Mà cũng không đúng, những người đó chắc sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy được bộ dạng dữ dằn lúc này của tổ trưởng. Trước mặt họ, tổ trưởng luôn là người dịu dàng nho nhã như mèo Batur vậy.

Căn số 21, diện tích 270 mét vuông, theo giá 7888 tệ một mét, thì giá thành là 213 vạn tệ, Nại Nại ít nhất cũng có thể lấy được hơn 3 vạn tiền hoa hồng. Đó là hàng tỷ cái bánh kẹp, dự tính có thể tiêu dùng trong 2 năm. Cô có thể làm mọi điều để đạt được, nỗ lực để bản thân ít bị thiệt nhất, cho nên Nại Nại cũng đành đồng ý vậy, kéo Tiểu Trần đi đổi váy.

“Chị Nại Nại, tại sao chị lại phải sợ tổ trưởng chứ? Chị ấy còn kém chị vài tuổi ấy chứ!” Tiểu Trần cười váy rất quyết đoán, sau đó vút qua khe cửa trên

của nhà vệ sinh, Nại Nại đón lấy chân chặn lấy cửa phòng vệ sinh và nói: “Người ta trẻ trung xinh đẹp, bà cô như tôi sao dám so sánh với người ta, huống hồ, hồi đầu nếu không có câu nói của tổ trưởng, tổng giám đốc suýt chút nữa không nhận tôi vào làm rồi.”

“Chỉ chỉ phải cái tuổi cứng một chút, còn lại cái gì cũng tốt, dựa vào cái gì mà không tuyển?” Tiểu Trần vợ lấy chiếc váy rộng rãi của Nại Nại mặc vào, kéo váy đến phần eo suýt chút tắt thở, chị Nại Nại thật gầy quá.

“Ồ đây mọi người đúng là biết cách khen người khác.” Nại Nại cười hỏi vặn lại Tiểu Trần, đây như một kiểu trò chơi thư giãn của họ lúc nhàn rỗi vậy.

Tuổi tác chính là một vết thương chí mạng của Nại Nại. Đến nay Nại Nại vẫn không hiểu: Chẳng qua chỉ là ở nhà làm nội trợ vài năm đến 30 tuổi vậy là không tìm được công việc sao? Những con người quan niệm vậy đã đập đổ chén cơm ăn của biết bao thanh niên cường tráng, mà ngay đến một người vợ bị ruồng rẫy đường đường chính chính như cô cũng không tha, thực tình đáng ghét.

Trong lúc đang đợi khách hàng tới, Nại Nại vẫn luôn chú ý kéo váy của mình xuống. Con bé Tiểu Trần này không ngờ lại sửa chiếc váy ngắn đến vậy, chỉ khẽ động thôi thì gần như hở cả nội y bên dưới. Tuy rằng đôi Nại Nại cũng được gọi là thon, nhưng bản thân cô tự nhận thấy quần trong to rộng của mình không hề vinh quang và thu hút chút nào.

Thế là một mặt cô miễn cưỡng nở nụ cười tươi rói, một mặt chụm chặt hai chân lại, nghiêm chỉnh ngồi đợi khách hàng ghé thăm.

Mười lăm phút trôi qua, khách hàng vẫn chưa tới. Nại Nại cảm thấy bản thân sắp bị ánh mắt sắc nhọn như dao của tổ trưởng chém ra ngàn mảnh, hoặc là lăng trì hay các hình phạt đau đớn nào đó.

Hai lăm phút đã trôi qua, người vẫn chưa thấy, nụ cười của Nại Nại không thể tiêu chuẩn hơn được nữa. Trong lòng đã thầm nghĩ, tiếp theo có khi nên tìm một công việc như trợ lý hành chính gì đó chẳng? Chỉ không biết một điều là khi mình còn lớn tuổi hơn cả giám đốc hành chính, thì người ta có tuyển không nữa?

Sau giờ hẹn bốn lăm phút, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng phanh xe kít một cái, một chiếc xe sang trọng to lớn chiếm gần hết nửa công trường, đỗ lại một cách oai phong.

Tiểu Trần đứng sau Nại Nại, mơ màng thốt lên: “Chiếc xe này tuyệt quá!”

Nại Nại vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ nhất, thì thầm nói: “Tuyệt cái gì? Người ta sử dụng rồi sẽ hết tuyệt, chiếc xe này tốn kém biết bao, như thúc giục người ta phải sai nhanh sai nhiều, không sai thì thật là có lỗi với chiếc xe.”

“Chị Nại Nại, đây là con Audi R8 đây, mẫu mới nhất năm nay, chị nhìn lại mặt hàng đi, được không?” phản kích không điều kiện của Tiểu Trần khi bị “tấn công”.

“Chị chả cần biết nó là R8 hay là Z56, chị cần mua nhà cho chị là được rồi.” Nại Nại thân nhiên trả lời, ánh mắt vẫn duy trì “sát khí” quyền rũ sẵn có.

“Chị Nại Nại...” Tiểu Trần còn chưa kịp nói hết câu thì trên xe có một người bước xuống. Nại Nại mặt mày niềm nở lập tức bước tới, mang theo tập tài liệu căn nhà đầy sức thuyết phục.

Đây chính là sức mạnh của đồng tiền, nó có thể khiến cho đôi mắt của người phụ nữ ngây thơ bị ruồng bỏ này sáng tựa Sao Khuê, thật không đơn giản!

Lôi Kinh đặc biệt không hài lòng về lịch làm việc được sắp xếp sẵn của ngày hôm nay, mấy đồng chí cảnh sát nhân dân không ngừng gây khó dễ cho anh, luôn theo sát mọi nhất cử nhất động của anh từ ở khách sạn cho đến PUB. Mấy đàn em cũng ở cách đó không xa, sau năm phút có cuộc điện thoại đến hỏi ý anh xem liệu có cần dạy cho lũ người ngốc nghếch này một bài học không.

Anh không muốn đối đầu với chính phủ, hai năm gần đây anh đã có ý định cẩn trọng hơn. Chỉ có điều gần đây Đế Đô quản lý rất nghiêm ngặt, anh từ nước ngoài quay về, vừa đặt chân xuống sân bay đã bị coi là mục tiêu thẩm tra hàng đầu, từ lâu đã muốn dứt đuôi mấy đồng chí cảnh sát mà dứt không nổi.

“Kinh ca, hay là đại ca cứ lên đi ạ, đảm bảo cho tay chân sạch sẽ, trong giới của chúng ta kỹ thuật chuyên nghiệp vẫn là cái quan trọng nhất, đảm bảo chắc chắn muốn điều tra cũng không thể làm được.” Đó chính là Hồng Cao Viễn, thuộc hạ nóng tính, sốt ruột nhất của Lôi Kinh.

“Mày cho rằng mấy ông cảnh sát hôm nay đến để làm xiếc cho chúng ta vui sao? Mày nói không điều tra được là không điều tra được sao?” Một giọng khác vang lên trong điện thoại chính là Hứa Thụy Dương, mục tiêu suốt đời của cậu ta chính là đim chết Hồng Cao Viễn, nếu không cũng phải đim chết bằng lời nói.

Lôi Kinh vừa nghe hai người họ đầu khẩu vừa lơ đãng chơi đùa cùng chú cảnh sát trên đường cao tốc, mắt đang nhìn vào đồng hồ tốc độ, anh chợt nhớ ra: “Hôm qua Lão Ngũ có giúp anh đặt một căn biệt thự, nói mấy giờ gặp?”

“Hai giờ chiều, trời hôm nay nóng quá, cứ để Lão Ngũ đi, đại ca không cần đích thân đi đâu.” Hứa Thụy Dương và Hồng Cao Viễn đang đầu đá quyết liệt, không hiểu tại sao vào thời khắc này đại ca lại nhớ tới chuyện đi coi nhà.

Lôi Kinh nhếch mép cười: “Nhà của mình phải tự mình đi chọn chứ, lát nữa hai đứa nói với Lão Ngũ, Lão Thất một câu là anh đi mua nhà, nói họ cứ chờ ở chỗ đó.”

“Kinh ca, anh mua nhà thật sao? Khách sạn của Lão Thất đều đã chuẩn bị đón tiếp anh rồi, nghe nói còn có một cô đăng cấp pro Á Châu nữa đấy.”

Hứa Thụy Dương vừa cười vừa đưa lời nịnh nọt.

“Nói với Lão Thất lần sau nâng thăm mỷ lên chút, mặt cô đẳng cấp pro Á Châu này trông chẳng khác gì mặt heo. Không biết có phải nó dấp tâm hãm hại anh không?” Lôi Kinh quay vô lăng rẽ xuống đường Kinh Thạch, mắt nhìn hai tên quý ngốc nghếch phía sau cũng tăng tốc theo, anh có ý đi lòng vòng, quanh vào vành đai Đỗ gia đến bốn vòng, làm cho hai chiếc xe theo sau tiến thoái lưỡng nan.

“Kinh ca, em đã nói với Lão Thất rồi, nó sẽ đổi người cho anh ngay lập tức, trong tay nó có rất nhiều mỷ nhân, hỏi anh thích kiểu thế nào?” Hứa Thụy Dương phụ trách dò hỏi.

“Chú nói với lão Thịnh đi xem nhà, bảo cứ chuẩn bị tiệc tùng đi.” Lôi Kinh tăng tốc phi ra khỏi đường vành đai, trực tiếp đi thẳng đến chỗ xem nhà.

Còn chưa dừng xe hẳn, hai chiếc xe cảnh sát đã đuổi tới nơi rồi, cuối cùng anh hất kính phản quang lên, miệng khẽ nhếch lên, cười nói trong điện thoại: “Thôi được rồi, hai chú cảnh sát đuổi đến nơi rồi, anh đi mua nhà đây.”

Trước khi cúp máy, Lôi Kinh nhìn thấy một người phụ nữ gầy gầy nhỏ nhắn, đẩy cửa kính bước ra, chiếc cằm nhọn xinh, mái tóc tuyệt đẹp chắc khỏe, gần như có thể cắt được cả tấm kính chắn trên xe của anh vậy. Đôi mắt đen nháy long lanh khiến người khác không khỏi xao động.

Sao ánh mắt lại kì lạ đến vậy?

Lôi Kinh cảm thấy rất tức giận trước những suy nghĩ vừa xong của mình, mẹ nó, người đàn bà này sao lại dùng đôi mắt lợn của cô ta nhấm thẳm vào anh chứ? Không đợi Lôi Kinh nghĩ thêm nhiều, Nại Nại đã đến cạnh bên xe anh rồi. Vốn dĩ cô muốn mở cửa xe, nhưng mở mãi mà không được, nhìn thấy cánh tay mềm yếu như sắp gãy vì mở cửa, anh liền đẩy cánh cửa và bước ra ngoài.

“Cô định làm gì thế?” anh vừa hung dữ vừa lạnh lùng hỏi.

“Xin chào tiên sinh, tôi là đại diện marketing của công ty địa ốc Atlantis, chắc ngài chính là vị Lôi tiên sinh mà đã đặt hẹn trước? Hôm nay tôi sẽ phụ trách phục vụ ngài. Tôi tên là Tần Nại Nại.”

“Phục vụ?” Anh cảm thấy hơi buồn cười, nhớ lại những gì vừa nói với Hứa Thụy Dương, tâm trí anh lại chệch đích bảy vạn tám nghìn dặm.

“Vâng, là phục vụ. Tôi sẽ phục vụ một cách chân thành nhất, chắc chắn sẽ khiến ngài hài lòng.” Điều Nại Nại không giỏi nhất chính là nghe câu đoán ý, cô lại càng không giỏi xét đúng thời điểm.

“Đúng vậy, giờ người phục vụ mà tôi muốn nhất chính là cô.” Lôi Kinh cũng đến bó tay với người phụ nữ đầu óc ngờ nghệch trước mặt, nên anh chỉ có thể tiếp tục giữ thái độ lạnh lùng, hung dữ thôi.

“Vậy được, mời ngài đi theo tôi, tôi sẽ đưa ngài đi xem xét kĩ căn biệt thự.” Nại Nại vô cùng nghiêm túc, khuôn mặt luôn ở trạng thái rạng rỡ. Tám séc ba vạn đó cô đã cầm được một góc rồi, việc tiếp theo chỉ là làm cách nào để người khách này cam tâm tình nguyện tặng cô tám séc hoàn chỉnh mà thôi.

Lôi Kinh châm một điếu thuốc, neho mắt nhìn về phía mấy người đang đi đi lại lại gọi điện xin chỉ thị ngoài kia, không chút do dự đi theo phía sau Nại Nại. Tuy người phụ nữ này chỉ đến cầm anh, nhưng sự hứng khởi, nhiệt tình của cô lại có sức lan tỏa đến hơn 10 dặm, mà sao cô ta lại cười mãi như vậy? Lôi Kinh lặng lẽ xoa cằm, chợt phát hiện đây là lần đầu tiên có phụ nữ nhìn thấy anh mà không sợ hãi, lại còn có thể nở nụ cười tươi rói sáng lạn đến vậy.

Con người lòng dạ đen tối như anh đột nhiên mỉm cười hỏi: “Tiểu thư, cô không sợ tôi sao?”

“Tại sao lại phải sợ ngài chứ?” Nại Nại nở nụ cười rạng rỡ hỏi lại, cứ như sợ anh sẽ không mua nhà nữa chỉ vì cô không nở nụ cười rạng rỡ hơn vậy.

“Tôi là xã hội đen đó!” Anh thề rằng, đây là lần đầu tiên anh giờ chiều này. Trước đây Hứa Thụy Dương lấy câu này ra trêu mấy cô bé, đều bị anh chọc quê mấy tháng liền.

“Xã hội đen thì không mua nhà sao?” Nại Nại kinh hãi trước khả năng xấu nhất này. Ba vạn đồng cũng chỉ vì một câu nói đó mà bay mất rồi, thật quá tàn nhẫn.

Lôi Kinh hết sức tán phục sự bình tĩnh của cô, càng bội phục sát đất đạo đức nghề nghiệp của cô nữa, anh lại nói tiếp: “Mua chứ! Hội nào thì cũng phải mua nhà hết.”

“Vậy thì đúng rồi, tiên sinh, ngài rất biết nắm bắt thời thế.” Nụ cười của Nại Nại đã quay trở lại, làm Lôi Kinh lần đầu tiên muốn bóp nghẹt thờ ai đó.

Hóa ra xã hội đen cũng không thể địch nổi nhà đất khiến người ta phải sợ hãi, còn lăn lộn trên giang hồ chém giết làm gì nữa, tốt nhất là nhanh chóng giải tán thu nhặt mọi thứ, đi mở một công ty nhà đất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mười mục toàn năng của Nại Nại

Có hai chuyện mà cả đời Nại Nại tự hào nhất, một là mười mục toàn năng của bản thân, hai là thị lực tinh tường không cần thị.

Gần đây khi đi đo kính, bác sỹ thờ dài tuyên bố với cô giọng điệu nghiêm trọng như bệnh tình hiểm nghèo. Cô đã bị cận đến ba độ rưỡi, không thể nhìn tập trung vào một điểm, đây cũng chính là vấn đề nghiêm trọng nhất lúc này của cô. Nại Nại hồi tưởng lại tất cả những gì mình đã trải qua, lần nữa khẳng định, mắt của mình quả nhiên là có vấn đề, nếu không sao lại đi theo cái tên Lữ Nghị, tên phụ tình lang Trần Thế Mỹ?

Hồi nhỏ khi đi xe thường đuổi theo đuôi xe chờ hàng, mỗi tháng tiền sửa xe bao giờ cũng đắt hơn tiền vé tháng xe buýt. Cùng lúc đó cô cũng nhận ra được nguyên nhân, cho nên cô cảm thấy buồn phiền, mãi cho tới khi vị đại ca xã hội đen này xuất hiện, rốt cuộc cô cũng nhận ra mắt có vấn đề cũng có cái tốt của nó, đó chính là chẳng cần phải thấy rốt cuộc người đó trông thế nào.

Nại Nại đang suy nghĩ lung tung, tất nhiên là không thể chú ý đến các bậc thang dưới chân, bỗng dưng lơ đãng luôn là bệnh nan y xưa nay của Nại Nại. Thế là chân cô vấp bực một phát vào bậc thang khiến cô quý gối xuống. Còn người được nhường lên trước như Lôi Kinh thì bỗng dưng nhận được một bái của cô. Điều oái oăm nhất là mắt cô và bộ phận quan trọng nhất của anh chỉ cách nhau có một xăng-ti-mét, từ góc độ của anh nhìn xuống, thì khoảnh khắc lúc này hết sức thu hút.

Lôi Kinh nhìn thấy người phụ nữ đang quý phía dưới vẫn đờ người không chút phản ứng gì, đành nghiến răng, lạnh lùng thốt ra mấy chữ: “Tần tiểu thư, có chuẩn bị quý bao lâu đây?”

Ày, thật sự đau quá. Nại Nại cố gượng tự mình đứng dậy. Cái giá của việc thất thần khiến cô cảm thấy đầu gối tê dại, chân đau vô cùng, đành xoa xoa đầu gối miễn cưỡng kiên cường, lấy tay chống eo đứng dậy đầy khó khăn trước mặt Lôi Kinh. Cô thờ hồn hên tựa vào tay cầm cầu thang, mắt máy liên tục, suýt nữa là nước mắt trào rơi.

Mũi tự nhiên thấy cay cay, Nại Nại nhanh chóng bước tiếp, rồi lấy tay lay lay mũi, hai con mắt đỏ lừ chuyển hướng nhìn Lôi Kinh và nói: “Dạng nhà này của chúng tôi y hệt với loại nhà mà ngài thích, con mắt của ngài thật tinh tường...”

Người phụ nữ này thật kì lạ, rõ ràng là đau muốn chết mà vẫn không quên việc bán nhà. Lôi Kinh nhìn thấy khuôn miệng xinh xinh và đôi mắt đỏ hồng của Nại Nại, bất giác tim loạn nhịp. Anh lấy bao thuốc từ trong túi ra, để thuốc trên môi, lấy bật lửa màu xanh lam đậm châm thuốc, hình dáng anh lúc châm thuốc vô cùng tiêu dao tự tại.

Không phải Nại Nại muốn nhìn chăm chăm vào chiếc bật lửa, nhưng nó thật sự rất giống cái của chồng cũ cô.

Đó chính là món quà cô tặng chồng vào ngày kỉ niệm một năm ngày cưới của hai người. Nại Nại đã đi tìm kiếm khắp các cửa hàng lớn nhỏ ở Bắc Kinh mới có thể tìm ra một chiếc bật lửa màu xanh lam đậm như vậy. Trầm tĩnh, vững trãi, đáng tin cậy, đó chính là những đặc trưng vốn thấy ở Lữ Nghị. Vì vậy mà cô đã không do dự mà mua chiếc bật lửa đó, rồi bên lên ngượng ngùng tặng nó cho chồng cũ, đổi lại một chiếc ôm nồng ấm, thân tình của anh.

Lúc ly hôn, cô đã từng mong muốn mang chiếc bật lửa đó đi, cô gần như đã lật tung cả nhà lên mà vẫn không tìm thấy. Cuối cùng cô cũng đành để lại vật quý giá nhất, yêu thích nhất ở lại nơi đó. Giờ cô vẫn thường nhung nhớ về nó.

“Cô thích nó à?” Lôi Kinh thấy cô ngây người ra, mặc dù lúc cô ngây người ra trông rất ngốc nghếch, nhưng hoàn toàn không hề ảnh hưởng tới tâm trạng lúc này của anh. Lúc vừa bước vào khu biệt thự, anh quay đầu nhìn lại thì đã thấy hai chiếc xe bám theo như hình với bóng lúc này đã biến mất không tăm hơi, xem ra thượng cấp của họ thông minh hơn hai tên bám đuôi rất nhiều.

“Không, cảm ơn.” Nại Nại thu lại ánh mắt lúc này, cúi người tìm chìa khoá. Lôi Kinh không muốn quan tâm nhiều, nhưng có một số chuyện anh không thể không quan. Thế là anh bước xuống 2 bậc thang, dựa vào sau lưng của Nại Nại, lồng ngực to rộng rắn chắc của anh ghé sát tấm lưng thon của cô, còn tay thì sờ vào mông của Nại Nại.

Nại Nại kinh hãi, nghiến chặt răng run lên bần bật: “Ngài muốn làm gì?”

Cô vừa quay lại thì nhìn thấy một khuôn mặt cách mặt cô không đến một nắm tay.

Rốt cuộc là vậy.

Đối với Nại Nại mà nói thì đàn ông chỉ có một ấn tượng duy nhất đó chính là kiểu như Lữ Nghị, từ chiều cao tướng mạo cho đến tác phong hành xử. Người đàn ông này và Lữ Nghị hoàn toàn khác nhau, đôi mắt đàn phượng có chút ngạo mạn khinh đời, trên người còn toát ra một tà khí nghiêm nghị như đồng đúc, trông cứng nhắc, mỗi móng trông rất đẹp. Thậm chí còn như có sức hút khiến người đối diện chỉ muốn xông lên chiếm giữ bờ môi đó thôi. Chỉ có điều khi chiếc môi quyến rũ đó nhếch lên thì nhìn từ góc độ nào cũng đều toát lên sự kinh thường, cười nhạo, cho người ta cảm giác xa cách nghìn trùng.

“Tần tiểu thư, cô có thể nhường bước được không?” Giọng nói của anh hình như đã đánh thức một người đang đứng thần ra đó, hình như là vừa mới ấy cô xông là...

Đột nhiên phần eo của cô bị thít chặt lại, váy thì bị người ta kéo mạnh xuống, cô chỉ còn ý thức được việc phải lấy tay che phần eo lại, thì mới phát hiện

ra lúc này hình như váy đã bị gấp lên đến tận eo. Trời, vậy chiếc quần trong bà thím đã bị anh ta nhìn thấy hết rồi.

Tay của anh ta vẫn đặt trên eo cô, hình như việc kéo váy cho cô còn chưa đủ, còn định làm thêm gì nữa. Nại Nại như đang bị người ta uy hiếp vậy, không kìm lại được những suy nghĩ lung tung. Trong đầu nghĩ ra không biết bao nhiêu câu nói chua ngoa : nếu còn không bỏ ra, lão nương không cần biết là xã hội đen hay xã hội trắng, nhất loạt đâm chết như con gián ngay tại hiện trường.

Chiếc chìa khoá căn 21 bị người ta giật mất, nhanh chóng mở cửa nhà, nửa ôm nửa đẩy vào phía trong. Khoảnh khắc đó tay anh cũng dời khỏi eo của Nại Nại.

Chỉ sau khi dời khỏi, Lôi Kinh mới bất giác lấy tay sờ lên mũi, cảm thấy vô cùng kì lạ.

Người phụ nữ thường bên cạnh Lôi Kinh cách đây hai năm là Y Lệ. Y Lệ là một người phụ nữ rất thông minh, bản thân cô ta biết mình cần gì từ anh, và cũng biết phải dùng cái gì để báo đáp. Lôi Kinh không bao giờ keo kiệt tiền bạc, tất nhiên anh cũng không keo kiệt thân thể của mình, cho nên đứng ở góc độ mua bán làm ăn thì anh không hề chịu thiệt.

Thế nhưng lúc vừa xong, anh đã làm một số chuyện mà ngay bản thân anh cũng cảm thấy kì lạ.

Người phụ nữ ngốc nghếch kia đã mặc váy ngắn còn lắc mông qua lại, ngã một phát váy lật lên đến tận eo, làm mất anh trần ngập sắc xuân. Phần mông tuy rằng được bọc kĩ càng, nhưng những thứ càng kín lại càng khiến người ta liên tưởng, bao gồm cả chiếc quần lót bông màu hồng ở góc mắt anh, đều khiến bất cứ người đàn ông nào cũng phải phát cuồng.

Nghĩ tới đây, hòng anh ghen lại, rất muốn quất cô ta một trận. Cứ một lần xem nhà là lại được phần phúc lợi lớn vậy, thảo nào những người hẹn gặp cô ta lại nhiều như vậy.

Nhớ những gì Lão Ngũ nói, cô ta là một phụ nữ có tuổi rồi. Anh thấy rất lạ. Tại sao lớn tuổi vậy rồi mà còn không biết bảo vệ bản thân, đúng là ăn cơm bằng mũi, phí cơm nuôi một tên đầu heo.

Nại Nại sau khi vào trong phòng, nghĩ lại một lượt, thực ra hành động lúc này của Lôi tiên sinh là có ý tốt. Anh muốn cho cô khỏi bị hờ hang, còn tốt tính chỉnh lại váy cho cô. Anh là một người tốt, chỉ là không biết cách ăn nói thôi. H nữa lúc đó mà dùng lời nói biểu đạt thì sẽ làm người phụ nữ mới gặp lần đầu cảm thấy vô cùng ngại ngùng và xấu hổ. Vậy là anh nguyện hy sinh bản thân, suy nghĩ thấu đáo cho cô, đúng là một người tốt hiếm thấy. Thế là cô thành tâm thành ý nói lời cảm ơn với anh: “Cảm ơn ngài, Lôi tiên sinh, chúng có thể xem nhà được chưa?”

Lôi Kinh không hề nhận tâm ý của Nại Nại, mà chỉ biết nhẩn nhẩn không mắng cô. Cô ta không phải là bọn Hứa Thụy Dương, nếu như chuyện này xảy ra với bọn Thụy Dương, anh sớm đã bắt chúng đến vùng Đông Bắc chôn cùi đến cuối đời, hoặc bắt chúng ra nước ngoài, khi nào có chút sự nghiệp mới được quay về. Đối với người phụ nữ đầu toàn bông gòn này, thì anh chỉ còn biết nhẩn nhẩn mà thôi, dù sao sau này cũng không bao giờ phải gặp lại nữa.

Nại Nại biết mình đã nghĩ oan cho người tốt, cảm thấy hối lỗi, nên cô cũng chẳng để bụng sự thờ ơ của Lôi Kinh, nhanh chóng rót cả phê mang ra bàn, mời người tốt ngồi xuống nghỉ ngơi. Cô cảm thấy những lời mà mọi người nói như trong xã hội đen, quy mô càng lớn, địa vị càng cao thì người ta lại càng lương thiện, thật rất có lý. Ví dụ như vị đang ở đây, đúng là một người tốt thâm lặng.

Lôi Kinh khó khăn lắm mới thoát khỏi tâm trạng rối bời, ngồi xuống, nâng cốc cả phê lên đến miệng liền cau mày: “Tôi uống cà phê đen, cái này ngọt quá.”

Máy pha cà phê trong căn hộ này rất ổn, nhưng cà phê mà anh uống lại là cà phê pha sẵn. Nại Nại không dám cho anh biết chân tướng, đành cười trừ nói: “Cà phê đen không tốt cho sức khỏe, không nên uống.”

Lôi Kinh cảm thấy việc mình trốn cảnh sát chạy tới đây coi nhà thật là một sai lầm, không những gặp phải một phụ nữ ngu ngốc đến cực điểm mà lại còn là một thánh nữ nữa chứ.

Anh hung dữ nói: “Tôi muốn uống cà phê đen, mời cô pha cho.”

Không có phụ nữ nào không khuất phục được, ngược lại, đàn ông khi hung dữ lại khiến phụ nữ cảm thấy có chút khí khái nam nhi, đây chính là kinh nghiệm mà anh tích lũy bao năm nay, rất hữu dụng.

Nại Nại rất muốn bê chiếc máy pha cà phê đập lên đầu anh ta, không biết thế nào là uyển chuyển sao? Nói với anh là không ngon chả có tác dụng gì cả, đồ đầu đất, heo đàn xã hội đen.

Nhưng có gan nghĩ không có gan làm chính là tác phong xưa nay của Nại Nại. Cho nên cô mỉm cười quay người rót cho anh một ly nước lọc nói: “Cái này có nhiều dinh dưỡng, mời ngài uống cái này, bác sỹ nói thường xuyên uống có lợi cho sức khỏe đấy.”

Khuôn mặt sắc lạnh đầy sát khí của Lôi Kinh làm Nại Nại chỉ còn biết giả vờ coi như không thấy. Cô từ từ bước vào phòng bếp kiểu mờ, xếp hết các đồ vật có trong đó, bắt đầu công việc giới thiệu. Mặc dù ánh mắt sau lưng vô cùng lạnh lùng, nhưng vì ba vạn đồng, cô đành liều mạng thôi: “Phòng bếp được chúng tôi thiết kế rất hợp lý, đối với người phụ nữ mà nói, thiết kế này rất tiện dụng, bồn nước và tủ lạnh cách nhau một khoảng vừa phải, hơn nữa vị trí đặt máy hút mùi cũng không dễ bị đụng đầu...” Nại Nại rất thấu hiểu về nhà bếp, đây chính là mục mà cô giỏi nhất trong mười mục toàn năng.

Chiếc váy ngắn vẫn rất chường mắt, chiếc váy ôm sát người Nại Nại, lộ ra thân hình gầy guộc của cô. Một đoạn áo sơ mi trắng của cô còn bị lòi ra khỏi váy cứ đung đưa đung đưa, lắc lư theo những lời nói giảng giải của cô.

Đối với những gì cô yêu thích và thuần thục, Lôi Kinh không hứng thú, thế nhưng lại rất hứng thú với ngón tay của cô, từ từ lạnh tới mặt bếp, từ máy hút mùi đến bộ bếp, ngón tay rất linh hoạt, nhanh nhẹn.

Trước đây cô nhất định là người nội trợ giỏi. Lôi Kinh nghĩ, nếu như cô nằm trên bộ bếp không biết trông sẽ thế nào, không biết có còn ngốc nghếch nữa không? Đột nhiên miệng anh ngậm lại, thân người cứng đờ, để không mất phong độ, anh chuyển hướng nhìn, bước nhanh ra phía cửa sổ thay đổi không khí.

Đối với Nại Nại đây là một sự xỉ nhục nghề nghiệp, thế nhưng cô không chịu kém cạnh, lại tiếp tục bước ra phía cửa sổ, nói về độ cao: “Cửa sổ này được chúng tôi thiết kế mô phỏng phong cách châu Âu, phần trên cửa sổ là hình bán nguyệt nên có chút phong cách ngoại quốc, độ cao của cửa sổ cũng khiến ánh sáng trong căn phòng rất tuyệt...”

Người phụ nữ này lại còn là một tay lão luyện trong việc lau cửa kính. Lôi Kinh nhìn thấy phần da thịt nộn nà trắng nộn lộ ra do áo bị lòi ra ngoài, nhin không nổi chỉ muốn mắng cô một trận.

Anh cũng chả buồn dương lông mày lên, quay người tiếp tục uống nước lọc.

Nại Nại ngốc nghếch vì ba vạn vẫn cứ liều mình xông tới, nhất định phải chứng minh căn hộ này là đáng đồng tiền bát gạo.

Tiếp theo, cô làm nổi bật sự tiện dụng thoải mái của phòng ngủ, ở phía bên cạnh giường, Lôi Kinh muốn dùng thất lung thất cổ chết một người, không phải bản thân anh thì là cô.

Lại còn công năng của thư phòng nữa chứ, Lôi Kinh ngày càng tức điên, người như cô mà đọc sách được sao?

Lại còn, phong cách nông thôn của phòng hoa, vô cùng đẹp, lại còn nụ cười từ mẫu trong phòng trẻ con...

Sắc mặt Lôi Kinh dần chuyển sang đen, tim đập rộn ràng, chỉ nói một câu: “Hợp đồng đâu?”

Nại Nại còn đang giả làm đức mẹ Maria, khuôn mặt hiền từ nhìn vào chỗ không khí đang bồng trên tay. Một câu nói của anh làm phản ứng của cô chậm lại 0.05 giây. Có điều khi hiểu ra thì bỗng nhiên cô tỏ ra vô cùng đau khổ, quay sang một bên thảm nghĩ: “Chết toi, mình cứ nghĩ lần đầu đi coi nhà sẽ không mua, không mang theo hợp đồng rồi.”

Nhìn mặt là đoán được cô đang nghĩ gì, Lôi Kinh chả buồn nói thêm, lăm băm mắng cô một vài câu, tiện thể nói: “Thôi được rồi, cô đi lấy hợp đồng đi, tôi mua căn hộ này.”

Bỗng chốc tốc độ chạy của Nại Nại tăng rất nhanh, cho nên cô không hề hồ thẹn vì trước kia làm quán quân mười mục toàn năng.

Lôi Kinh mím chặt miệng, ngồi xuống ghế sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khi lấy hợp đồng về, Nại Nại không ngừng thở dốc, ngực không ngừng chuyển động, chiếc khuy trên cửa áo sơ mi cũng bị bung ra. Lôi Kinh đặt hợp đồng lên trên bàn chẳng để tâm nhiều mà hạ bút kí. Điều duy nhất làm phiền anh lúc này không phải là ngực người phụ nữ này to hay không, mà là cô ta rất biết lợi dụng gần của bản thân. Anh tự nhiên bị lòi đi kí hợp đồng rồi mua căn nhà này, công lực lợi dụng bản thân của cô ta thật đáng nể.

Nại Nại phát hiện ánh mắt của anh nhìn chăm chăm vào y phục của cô, còn tưởng rằng lúc này về lấy hợp đồng lên lút uống chút nước trái cây để lại vết tích gì, lập tức nhìn xuống dưới. Khe hở do chiếc khuy phần ngực trên áo bung ra nói với cô rành rọt rằng người tốt lắm lạnh kia đang nhìn trộm cô. Cô ho một tiếng, lập tức lấy bản hợp đồng anh vừa kí xong che đi phần ngực, chốc lát khuôn mặt bỗng nóng rực cả lên.

Mẹ ơi, thì ra xã hội đen cũng có kẻ biến thái chuyên đi nhìn trộm.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Xã hội đen là tổ chức công ích!

Tính khí của Nại Nại từ trước đến giờ đều rất tốt, từ nhỏ đã như vậy rồi.

Nghे nói hồi nhỏ do Nại Nại rất ngoan không khóc quấy người lớn, rất dễ nuôi, nên mẹ cô có lần đã để Tiểu Nại Nại ở bên đường cái cho đếm ô tô qua lại. Một chiếc ghế nhỏ, một đứa bé gái ngoan ngoan, chính là cảnh vật thú vị nhất trước cửa nhà Nại Nại trước kia.

Mẹ Nại Nại còn có lần buộc một chân của Tiểu Nại Nại vào đầu giường, rồi sau đó đi làm. Lúc quay về, đã thấy đầu Nại Nại hướng xuống đất, mặt mày đỏ rực, lúc lắc như chiếc đu trên giường, dù có bị vậy, Nại Nại vẫn không khóc quấy.

Sau khi ánh mắt gian tà của Lôi Kinh bị Nại Nại phát hiện, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Nại Nại chính là, mắt của anh ta nhất định có thể tập trung nhìn vào một điểm. Chiếc khay nhỏ như vậy lẽ không cái thế mà cũng nhận ra được, thị lực tốt thật.

Tiếp theo khoảnh khắc mắt lớn chọn mắt bé của hai người, cô chợt nhận ra bản thân thiệt to lỗ nặng. Đảo mắt một vòng, cả mặt cứng đờ, ngón tay lạnh lẽo mẫm tìm chỗ chiếc khay sau bàn hợp đồng, nhất quyết phải cài lại. Nhưng cái khay nhất quyết không nghe lời, một tay nên sống chết cũng chả cài được vào. Cô cười ngượng mấy tiếng rồi quay lưng lại, để bàn hợp đồng lên bàn sau đó nhanh chóng cài lại khay áo.

Lôi Kinh chep miệng rồi lấy bàn hợp đồng từ chiếc bàn, sau đó đưa nét bút uốn lượn như rồng bay phượng múa kí lên bàn hợp đồng, rồi quay lưng nhanh chóng bước ra khỏi căn hộ số 21.

Nại Nại vừa muốn đuổi theo, lại vừa muốn kiểm tra xem anh ta kí đã đúng hay chưa. Sau khi cân nhắc kĩ lưỡng, cô quyết định lấy bàn hợp đồng đặt trước mặt kiểm tra kĩ càng. Chữ kí uốn lượn trên bàn hợp đồng làm cô há hốc mồm, xã hội đen vẫn cứ là xã hội đen, đến chữ cũng ngông cuồng đến vậy. Lôi cái gì đây? Lôi Công (công lao)? Hay là Lôi Công (đực – cái)? Sao lại có bậc cha mẹ đặt cho con mình cái tên như vậy, thật bất kính với nghề nghiệp quá!

Đột nhiên cô sực nhớ vẫn chưa lưu số liên lạc của khách hàng. Người điện thoại hẹn gặp hình như không phải anh ta, vậy là cô cuống cuống đuổi theo. Mười mục toàn năng của Nại Nại cũng có lúc bị thất thế, mà lực của Lôi Công quá khỏe, khiến cô không thể nào đuổi kịp được.

Lôi Kinh liếc qua lối dẫn ra đường cao tốc, chiếc Santana đã biến mất từ lúc nào không hay, hai người bám đuôi cũng biến mất dạng. Anh nở nụ cười cụt hứng, rút điều thuốc đặt lên miệng, đang định châm lửa, thì bất giác nhớ ra người phụ nữ ngốc nghếch phía sau sao mãi chả thấy động tĩnh gì cả. Anh liền đứng lại tìm, vừa mới quay đầu lại, thì bị va mạnh một cái, điều thuốc chưa kịp châm đã vội rơi xuống đất.

Anh không nói gì đỡ cô lên, sau đó mạnh bạo chẳng khác gì ung già bắt gà con vút cô qua một bên, lạnh lùng hỏi: “ Cô định làm cái gì?”

Cuối cùng cô cũng được biết thế nào là sức mạnh của xã hội đen, cô đỡ đến mức môi mím chặt lại, nghĩ mãi mới mở miệng nói: “ Tôi cảm ơn ngài đã mua căn biệt thự đó của chúng tôi, tiện đây tôi cũng xin cả số liên lạc của ngài nữa.”

Anh chà khế nhắc môi, trả lời cụt lùn: “ Không cần.”

“ Cần chứ. Dù gì thì ngài cũng đã mua căn nhà lớn vậy, nếu như ngài định trả một lần, tôi còn có thể xin cấp trên giảm cho ngài 5%.” Nại Nại từ tốn giải thích, miệng cười vô cùng duyên dáng.

Mẹ nó, ả này nghĩ xã hội đen là tổ chức công ích chắc, nếu không phải vào đây để tránh cánh sát bám đuôi thì mua nhà của ả làm gì, mua về làm văn phòng chắc? Lúc này, lần thứ ba trong ngày Lôi Kinh có ý muốn bóp nghẹt Nại Nại, cục cằn quát: “ Cút, cút được bao xa thì cút mau, đừng để tôi gặp lại cô nữa.”

Đây là lần đầu tiên trong đời Nại Nại bị đàn ông đối xử thô lỗ như vậy, cô đứng đờ tại chỗ suy nghĩ, suýt nữa chết vì ghen tức.

Có điều, cô biết rõ rằng, lúc này có khóc cũng chả ích lợi gì. Lúc người đàn ông và người phụ nữ có cảm tình với nhau thì nước mắt chính là vũ khí tất thắng. Anh ta chỉ là một khách hàng của cô, chẳng có quan hệ gì hết, cho nên không cần thiết phải khóc, có khóc anh ta cũng chẳng thương xót gì. Thế nhưng thực sự Nại Nại cũng chẳng thể cười nổi, thế là cô quay đầu, lặng lẽ đi về phía toà văn phòng, trong lòng tự an ủi: “ Tuy mình đã mất hết cả thể diện, nhưng đổi lại kiếm được ba vạn, cũng chẳng thiệt thòi.”

Viêm màng túi vĩnh viễn là kẻ địch của lòng tự tôn.

Nhưng Nại Nại là một người tham lam, vừa muốn tự tôn lại vừa muốn có tiền.

Thế là việc tự mình an ủi mất tác dụng, cô bắt đầu mất dần sức lực, bước chân cũng chậm lại, bóng dáng gầy guộc bé nhỏ ấy nhìn trông thật vô cùng đáng thương.

Lôi Kinh lại bực dọc rút một điều thuốc ra, nhúm mắt lại rồi châm thuốc, như lấy lại được bình tĩnh sau khi nổi khùng. Đây không phải là phong cách xưa nay của anh. Cái tên Kinh ca nổi như cồn khắp chốn giang hồ, tuy rằng không thể coi là thế lực chi phối cả giới hắc bạch những cũng là dạng đi lại cả hai bên. Người đã bước qua thời kì nông nổi như anh, trước giờ đều trầm lặng, lạnh lùng. Trước mặt huynh đệ lại càng ung dung nho nhã. Thế nhưng hôm nay, từ sau khi gặp người phụ nữ đầu óc giản đơn chẳng khác gì cỏ dại kia, người năm năm nay chưa từng nổi nóng cáu giận như anh cuối cùng cũng đã phát khùng, không tài nào kiềm lại được.

Anh vừa hút thuốc vừa tiến lại phía xe, định liếc qua Nại Nại một cái, thế là anh quay ngay lại.

Lúc này vẫn còn là khuôn mặt cà chua đầy hứng khởi, bây giờ đã trở thành ngọn cỏ xanh lét, hự, cô ta cho rằng mình là cô nhi Oliver Twist chắc? Sao lại làm cho bản thân đáng thương đến vậy? Càng nghĩ lại càng thấy có lỗi, anh phiến não nhìn cô lần nữa, thì đã thấy cô ngồi bệt trên bậc thang trước toà nhà văn phòng, úp mặt vào đầu gối.

Cô ta đang làm gì thế? Khóc sao?

Không nghĩ thì thôi, cứ nghĩ tới đây thì lại càng phẫn nộ, phụ nữ ba mấy tuổi rồi mà nói khóc là khóc, thế loại gì không biết, đúng là ấu trĩ.

Anh mở cửa xe, ngồi vào, đạp mạnh vào bàn đạp, tốc độ trực tiếp tăng lên cao nhất, phóng thẳng lên thăm cò đối diện toà nhà văn phòng. Nghe mọi người trong công ty nói, thăm cò đối diện toà nhà văn phòng chính là khu vực xanh tươi có khả năng hút khách nhất của cả khu biệt thự.

Một chân đạp của anh thôi, chiếc Audi R8 quệt đúng một đường bán nguyệt trên thảm cỏ, đi dọc qua, cửa xe vừa đúng trước mặt Nại Nại. Cô thì nhoẻn đôi mắt đỏ hồng, trong tiếng phanh xe gấp ngừng đầu nhìn qua như đón nhận ánh mặt trời.

Người đàn ông vừa hung dữ với cô trong xe, trên người anh ta như phát ra ánh sáng vậy.

Lôi Kinh mở cửa xe, quát một tràng: “13858588888”

Hả? Là ý gì?

Nại Nại trì nộn một lúc mới hiểu ra, nhanh chóng lấy giấy bút ra ghi lại số điện thoại của anh.

Đúng là ngốc hết thuốc chữa! Lôi Kinh không kiềm chế được lườm cô một cái, đạp cửa xe đánh bụp, vẫn còn chưa kịp đi, Nại Nại đã nói với theo một câu: “Cảm ơn ngài nhé!”

Lôi Kinh mặt sầm lại không nói gì, nắm chắc vô lăng, nhấn mạnh ga, xe vừa bay khỏi, xác cỏ đầy sân.

Cuối cùng Nại Nại đã hiểu tại sao Tiểu Trần lại bảo chiếc xe này tốt. Hoá ra là đa chức năng, dùng để xén cỏ cũng không tệ.

Nại Nại sau khi tan làm có hai sở thích, một là tán gẫu bốc phét BALA BALA cùng các chị em, hai là đi xem đồ mà không mang tiền. Tiểu Trần ở cùng nhà chính là người bạn đi dạo phố xem đồ của cô. Mục tiêu của hai người họ là thuộc nằm lòng giá của các đồ vật có trong tất cả các cửa hàng xung quanh công ty và chỗ ở, thêm nữa là chỉ xem mà không mua.

Lúc ly hôn, Nại Nại chả có chút tích lũy nào cả, vì thể diện của mẹ nên cô cũng không dọn về nhà, một mình tìm nhà thuê thì quá đắt, thế là đành phải tìm người thuê chung. Vừa hay phòng ở mà Tiểu Trần thuê rất gần công ty, cô gặp vận may lớn, mỗi tháng 750 đồng, vẫn khá nhân đạo. Mấy tháng trước, lúc gần như không thể tiếp tục được, Tiểu Trần nhận được một món hoa hồng lớn nên đã trả tiền thuê nhà trước. Bây giờ sắp đến lúc tiền hoa hồng đến tay Nại Nại, nên cô đề nghị hai người đi ăn chơi đập phá một phen, cô sẽ bao hết.

“Chị không thấy đâu, mặt tổ trưởng xanh lét lại, nào hoa nào cỏ roi là tã đầy sân, lần này tỷ lệ xanh hoá của chúng ta từ 70 rơi xuống còn số 10 tròn trĩnh rồi.” Tiểu Trần xúc một thìa kem lớn cho vào mồm, vừa nói vừa cười tít tởm, cuối cùng cũng đã trút được sự tức giận khi bị người khác quản thúc bạo lực bấy lâu nay.

“Em độc mồm quá!” Nại Nại ăn miếng kem rồi nhìn tứ phía coi qua các loại quần áo thu đông năm nay.

“Vốn dĩ là như vậy mà, chị xem chỗ chúng ta, nhiều bụi như vậy, chỗ duy nhất xanh mát chính là thảm cỏ trước toà nhà văn phòng đấy. Kết quả hôm nay bị người khách ấy làm một đường cơ bản, tỉ lệ xanh hoá đã không còn đạt mức tiêu chuẩn nữa rồi.”

Nại Nại phát hiện một tấm biển đề Khuyến Mại, nhanh chóng nói với Tiểu Trần: “Thôi em đừng nói nữa, công năng xén cỏ của chiếc xe đó mạnh thật, cuối cùng thảm cỏ ấy bị xén cho không khác gì đầu của Lưu tổng, ở giữa như biến thành sân băng, em nói chiếc xe ấy hiệu gì ấy nhỉ?”

“R8, đẳng cấp pro, cực tuyệt. À mà người chủ của chiếc xe cũng rất đẹp trai nữa. Lúc chị ra ngoài, tổ trưởng đã chát thêm ba lớp phấn dày cộp lên mặt, lại còn chạy vào nhà vệ sinh kẻ mắt nữa chứ. Kết quả người ta lại chẳng thêm bước vào văn phòng một bước, làm tổ trưởng sầu ngàn thu.” Tiểu Trần lại xúc một thìa kem lớn đút vào miệng, đứng là nện vị nhân gian.

“Đẹp trai hả?” Nại Nại hỏi lạ lẫm.

“Đương nhiên, chị và em có khoảng cách tuổi tác, hơn nữa mắt chị lại không tốt. Chị xem khuôn mặt anh ấy thật đẹp trai, rõ nét, chẳng khác nào Apollo thời hiện đại.” Tiểu Trần lại phát huy sự lãng mạn của tuổi thanh xuân, đôi mắt rực lửa.

“Cẩn thận không Apollo thừa em tội phi báng đấy, anh ta, cùng lắm chỉ là hình tượng lưu manh thấp cấp nhất trong giới xã hội đen mà thôi, giống hệt như nhân vật Khôn ca của Ngô Chấn Vũ vậy.” Nại Nại phán mà chẳng mấy quan tâm, cô còn đang bận tính toán coi nên mua váy hay là mua quần.

“Mắt chị có vấn đề thật rồi, thần nào bác sỹ bảo chị không thể nhìn tập trung vào một điểm, khác xa nhau, anh ta đẹp trai chết đi được!” Nói trong phản kích nên tiếng của Tiểu Trần hơi lớn, khiến tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía họ. Nại Nại thấy xấu hổ, nên nhanh chóng vỗ về Tiểu Trần: “Được, đúng là đẹp trai, đẹp chết đi được, không thể nào so sánh được, được chưa nào? Đúng là không thể hiểu nổi mấy cô gái bây giờ, cái tên Lôi Công (đực – cái) gì đó mà cũng mê muội, đúng là không có mắt nhìn người.”

“Người ta là Công của công lao, không phải công – đực cái.” Tiểu Trần lăm bắm, thay chiếc áo len đen trên tay Nại Nại bằng một chiếc khác màu xanh nước biển.

Nại Nại rất phản cảm với màu xanh nước biển, nhìn thấy là muốn phát buồn nôn. Tuy rằng đây là kiểu áo mà cô rất thích, nhưng màu sắc làm cô phát ón.

“Ai cần biết hần ta là đực hay cái! Dù sao thì tiền cũng đã về tay chị rồi. Tối nay hai chị em mình ăn chơi một chút, mỗi người một chiếc áo len.” Nại Nại lại thờ dãi, mặc chiếc áo len màu xanh nước biển lên giá, và cầm lại chiếc màu đen.

“Nại Nại, chị ghét màu xanh nước biển à?” Tiểu Trần hiểu kì hỏi.

“Chị á? Đâu có!” Nại Nại chết cũng không chịu thừa nhận.

“Tất cả quần áo màu xanh nước biển chị đều không thích. Chưa kể đến vị khách lần trước đến mua nhà mặc áo màu xanh nước biển, chị chẳng thèm quan tâm trả lời người ta, làm người ta tức giận bỏ đi. Lại còn lần trước phu nhân tổng giám đốc mặc chiếc áo len màu xanh nước biển, chị lại kêu trông người ta giống đèn trang trí nô-en...”

“Sao lại thế được, chị đã làm những chuyện ấy á?” Nại Nại vẫn cố chối cãi.

“Đúng thế, em nhớ rõ như in mà.” Tiểu Trần gật đầu lia lịa, mặt đầy tự tin.

Nại Nại chẳng chuyển qua được chủ đề khác, cảm thấy hơi đau đầu, cắn mạnh một miếng kem, bất hạnh là lại gặp ngay chiếc răng lâu ngày thiếu chăm sóc, gây lạnh buốt lên tận óc, làm Nại Nại vô cùng đau đớn.

Xanh nước biển, chính là cái màu sắc tươi trẻ đó, là màu sắc mà Nại Nại đã nhìn thấy ở trong xe của Lữ Nghị.

Tuy rằng hai năm đã trôi qua, nhưng trong tiềm thức của mình Nại Nại vẫn ghét cái màu đó vô bờ bến. Mặc dù cô biết thừa rằng, chuyện ly hôn chỉ có thể trách người đàn ông đó lãng nhãng phụ tình, chỉ có thể trách mình không có mắt, chứ sao có thể trách sang màu áo được? Thế nhưng sâu trong tâm trí vẫn luôn có một tiếng nói thầm thì, đều tại cô cả thôi, cô không dám mặc màu sắc đó, chính cái màu sắc tươi trẻ thanh xuân ấy đã khiến cô bị người khác chiếm mất chỗ.

“Chị Nại Nại, chị sao thế?” Tiểu Trần vỗ nhẹ vào vai cô khẽ hỏi.

Cô thu lại ánh mắt mất hồn, mỉm cười trả lời: “Chị thì có chuyện gì được, chỉ là đang nghĩ coi nên chọn cái nào?”

“Thực ra xương ở vai và cổ chị rất đẹp, mặc cái này sẽ rất hợp.” Tiểu Trần cầm chiếc áo màu đen lên. Cô cũng cảm thấy được cái bất thường ở Nại Nại nên đã cố ý chuyển màu sắc đi.

Nại Nại dừng lại một lúc, quyết tâm lấy chiếc áo màu xanh nước biển, mỉm cười nói: “Không, lần này chị phải lấy lại tuổi thanh xuân đã mất, chị lấy nó.”

Tiếp đó, Tiểu Trần chọn một chiếc đồ rực, trông tươi trẻ hoạt bát, rất đẹp, Nại Nại tươi cười trả tiền, trong lòng cũng có chút xót xa.

Ly hôn không phải là nếm mề, những thứ dẫn đến ly hôn không phải là rác rưởi. Có lẽ, cô nên học cách khống chế cảm xúc, quên hết đi những chuyện dĩ vãng không thể cứu vãn được nữa, và bắt đầu một cuộc sống mới.

Rốt cuộc thì cuộc sống hiện tại vẫn cứ tươi đẹp, không hề khiến người ta thấy tuyệt vọng.

Bước ra khỏi hôn nhân, biết đâu phía trước con đường còn rất nhiều thứ đặc sắc, thú vị đang chờ cô...

“Kính ca, anh tìm ai thế?” Lão Thất đang đùa giỡn tình tứ cùng một cô gái của cấp dưới, vừa nghe thấy tiếng của Lôi Kinh, mặt liền nghiêm chỉnh trở lại, đẩy cô gái ra khỏi đùi mình, cúi đầu hỏi.

“Chỗ chú mày còn có thứ gì hay không?” Lôi Kinh cầm rượu nhìn cô gái đối diện với ánh mắt bức dọc.

Lão Thất lập tức nói: “Kính ca, sao thế? Loại hoang dã thế này anh không thích sao? Vậy để em đổi cho anh loại dịu dàng, tuyệt đối là loại vợ hiền dâu thảo. Miệng ngọt hết xảy, hơn nữa rất biết chăm sóc người khác.”

Lôi Kinh cạn cả ly Whisky xong nói: “Được, bảo cô ta đến ngay lập tức. Nếu như còn tàn tệ như thế này, thì anh sẽ nghĩ lại coi cái công ty văn hoá gì đó của chú mày có nên đổi tổng giám đốc hay không?”

“Kính ca, anh kén chọn quá. Chứ cô gái trước mặt anh là đệ nhất mỹ nữ Malaixia đấy, lúc Tiểu Khai nhà họ Lý đến Bắc Kinh em còn chẳng nỡ nhường cho cậu ấy.” Lão Thất cười trừ.

“Chú mày cứ nhường cho rồi. Loại như thế này lần sau không cần giữ lại cho anh đâu.” Lôi Kinh xua tay, trực tiếp mắng người.

“Được, em bảo cô kia đến chỗ anh, cô ấy tuyệt lắm.”

Lôi Kinh lại rót một ly rượu, bật tivi lên, trong lúc chuyển kênh liên tiếp, tay vô tình chạm vào mũi, bỗng nhiên một hương thơm dịu nhẹ toả ra từ bàn tay.

Người anh bỗng cứng đờ lại, cảm giác không lạnh, bản thân anh đột nhiên lại có chút nhớ nhung cái cô mặt cà chua đỏ, lại còn cả những giọt nước mắt sụt sùi nữa chứ.

Cô và những người phụ nữ đã qua đêm cũng anh khác nhau một trời một vực, mặc dù rất ngốc nghếch, nhưng da ở phần eo rất nõn nà trắng trẻo, lại còn toát lên hương thơm vị sữa nữa.

Lôi Kinh rút di động ra, tức giận vô cớ gọi cho Lão Thất: “Người phụ nữ đó không cần đến nữa, anh ngủ rồi.”

“Kính ca, giờ mới có 9 giờ, em đã bảo người đưa cô ấy đến, sẽ rất nhanh thôi, đảm bảo 15 phút nữa có mặt.” Lão Thất sợ mình chậm chạp, khiến đại ca tức giận, nên ra sức trình bày.

“Anh nói là anh ngủ rồi.” Sự tức giận của Lôi Kinh đã lên đến đỉnh điểm, góc mép đã bắt đầu co giật.

“Vậy...đành thôi ăh, anh ngủ đi, Kinh ca, chúc anh gặp...mộng đẹp.” Lão Thất run rẩy nói lời tạm biệt, Lôi Kinh chả buồn mở mắt, trực tiếp vứt đi động ở đầu giường, sau đó tắt đèn.

Lôi Kinh lật người liên tục trên chiếc giường êm ái của khách sạn, trong lòng anh hét lên, mộng đẹp cái mẹ nó, đáng chết, bây giờ chắc chắn anh sẽ chẳng ngủ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tên chồng cũ trời tru đất diệt xuất hiện

Sự cố chấp với tiền bạc của Nại Nại bắt nguồn từ sau khi ly hôn, trước khi ly hôn cô chỉ cần nhớ đến đúng lúc thì đưa tiền cho thím giúp việc đi siêu thị mua đồ, đi nộp tiền điện tiền gas. Cô còn nhớ, sự mềm mại của BOBI BROWN, cô còn nhớ, kiểu công chúa Baroque của CHANEL, cô còn nhớ, sự duyên dáng của COPY CAFÉ.

Đương nhiên, cô cũng nhớ cái cảm giác gia đình, ấm áp, dùng đôi mắt lấp lánh rực rỡ thì nhìn đâu cũng thấy sự ấm áp của tình yêu.

Lúc đó cô chẳng cần nghĩ ngợi về tiền, lại càng không cần suy nghĩ tiền đó từ đâu mà có. Nên khi quyết định ly hôn, cô cũng không thèm lấy tiền. Đối với người thuần khiết như Nại Nại, các chị em trong nhóm không thương tiếc thưởng cho cô một từ – bại nào!

Bại nào? Có lẽ vậy thật! Dù sao thì khi đó cô cũng mang tâm trạng chạy trốn rời khỏi căn nhà đó, không có ý định quay trở lại. Nhưng bây giờ, khi đứng trước tiệm bánh kếp, cô mới biết thế nào gọi là hối tiếc: “Sớm biết thế này thì hồi đó đã lấy nhiều nhiều tiền một chút rồi!”

Ba vạn tiền hoa hồng mới kiếm không thể nào làm chỗ dựa cả đời được. Cô vẫn phải nỗ lực nhiều. Sau lần đi “ăn chơi đã đời” cùng Tiểu Trần, cô lại tiếp tục mang theo vinh quang và mộng tưởng tiếp tục từ đêm xuất phát, tiếp tục chăm chỉ càn cù dưới quyền cô tổ trưởng nhỏ bạo lực và tiếp tục tán phét với Tiểu Trần về các chuyện lớn bé trong văn phòng.

Cuộc đời cứ trôi, nên cô phải dựa vào chính đôi chân của mình bước đi thôi.

Các căn hộ ở khu Atlantis không dễ bán chút nào. Người giàu có ấy mà, ché ở đây xa xôi, môi trường vệ sinh kém, còn người bình thường ấy mà, đối với một căn hộ hơn hai trăm vạn nhân dân tệ ít nhiều cũng có chút không nở và đắn đo. Sau lần kí kết thành công cách đây một ngày, sắc mặt Nại Nại lại khôi phục nguyên dạng ban đầu. Cuối tháng rồi mà vẫn chưa kí thêm được hợp đồng nào!

Hôm nay là ngày phát lương, cô đã bàn bạc kĩ cùng Tiểu Trần. Hai người phải trở thành công dân tiết kiệm điển hình, cống hiến một phần sức lực vì một xã hội tiết kiệm. Mỗi người sẽ mua một chiếc bánh trứng cuộn rồi lạng lẹ về nhà gặm lúc ngồi coi tivi.

Thu dọn vệ sinh xong, là đứng đợi! Mấy người duy trì tư thế mỉm cười chờ đợi phục vụ của tiếp viên hàng không, chờ đợi sự xuất hiện của kẻ vong tiền qua cửa sổ tiếp theo...

Từ phía xa, Nại Nại thấy một chiếc xe quen thuộc đi đến. Dù không nhìn rõ được biển số xe, nhưng từ hơi thở gấp gáp của mình, cô đã đoán được người đến là ai.

Chiếc xe dừng lại, từ trong xe bước ra một người. Tổ trưởng ngay lập tức phân tích trang phục rồi nhanh chóng đưa ra phán đoán, đây chính là một kẻ vong tiền qua cửa sổ, thế là cô lập tức nói với Nại Nại: “Nại Nại! Chị phụ trách “hạ gục” anh ta.”

Nại Nại cố tình quay mặt đi giả vờ không nghe thấy gì, Tiểu Trần lấy khuỷu tay huých nhẹ cô một cái, rồi nhe ra hàm răng trắng của mình.

Là ý gì? Muốn cắn chết anh ta? Hay là xé xác anh ta?

Khi trái tim không còn nữa, có cần người cũng đổi lại được gì đây? Nại Nại lại bắt đầu giả chết, không thèm quan tâm tới người mới đến.

Lúc này cánh cửa kính tự động mở ra, người mới đến lập tức nhận ra người đang quay hắt lưng về phía mình là Nại Nại: “Nại Nại?”

Nại Nại quay lại, miễn cưỡng mỉm cười ra vẻ không có vấn đề gì, xòe năm ngón tay ra vẫy vẫy với anh: “Đúng thế, tình cờ thật.”

Sau đó cả hai cùng im lặng, tổ trưởng hận không thể biến sắt thành gang, vô cùng lo lắng. Làm nghề buôn bán bất động sản là phải tận lực không có quan hệ thành có quan hệ, biến có quan hệ thành quan hệ bán nhà. Nhìn thấy Nại Nại với người khách đó rõ là có quan hệ, sao có thể từ bỏ dễ dàng được.

Cho nên, nhất quyết phải bắt Nại Nại biến quan hệ đó thành quan hệ bán nhà.

Sau nụ cười tươi rói, tổ trưởng véo mạnh một cái vào eo Nại Nại rồi nghiêng răng khể nói: “Ba vạn đó! Chị không cần nữa sao?”

Lúc này, trong miệng Nại Nại vẫn còn dư vị của chiếc bánh trứng cuộn, ông chủ đã cho quá nhiều ớt, làm cho cổ họng cô hơi đau. Cô lại nhớ về gia đình trước kia, lại còn phân tài sản mình đã không nhận sau khi ly hôn nữa. Có lẽ, dù anh ta mua cái công trình nát bươm này cũng coi như báo thù.

Thế là lấy hết dũng khí, cô mỉm cười lạnh tanh quay sang hỏi: “Anh tới mua nhà sao?”

“Bạn anh muốn mua, anh đến xem giúp anh ấy.” Lữ Nghị trả lời rất mạch lạc.

Nại Nại thất vọng nãy nê vì không thể trả thù được tên chồng cũ bội bạc này bèn yếu ớt nói: “Ồ, vậy để tôi đưa anh đi xem.”

“À, không cần đâu, anh chỉ xem qua thôi.” Lữ Nghị xua tay từ chối, dáng vẻ vẫn phong độ như trước.

Nại Nại cảm thấy ánh mắt đầy sát khí của tổ trưởng từ phía sau, cũng biết rằng cô ấy lại sắp nổi khùng. Vì tháng lương và tiền thưởng sắp tới được thuận lợi đến tay, cô nhất định phải kiên trì! Thế nhưng, cô thật sự không thể...

“Được thôi, vậy anh cứ đi xem đi.” Cô chả buồn mỉm cười, quay đầu tiếp tục dờ dẩn.

“Thế em không đưa anh đi xem sao?” Giọng anh nghe có chút thất vọng.

Cô thoáng bất ngờ, ngưng một lúc mới tiếp tục nói: “Đó là vì anh bảo không cần.”

“À! Là vì anh sợ làm phiền em thôi.” Lữ Nghị nói thêm một câu.

Tổ trưởng cuối cùng không chịu được tiến đến cười tươi nói: “Không phiền đâu, Nại Nại, chị đi đi, đưa anh ấy đi coi căn số 22 nhé.

Tổ trưởng đẩy mạnh cô về phía trước, theo quán tính Nại Nại lao lên, anh đưa tay ra đón, cô bỗng sà vào lòng anh. Nhìn trông rất điêu luyện, giống như đã luyện tập vô số lần rồi, hài hòa không chút gượng gạo.

Trông họ giống như một đôi vợ chồng lâu năm vậy!

Nại Nại mặt đanh lại, đứng thẳng người, đẩy tay anh ra khỏi cô, dường như sợ chỗ đó sẽ bị tím lại vậy.

Còn chần chờ n chần chắn sẽ không có lương! Nghĩ vậy Nại Nại vừa phui quần áo, vừa dẫn chồng cũ đang sầm mặt lại đi coi nhà. Đến căn số 22, Nại Nại bỗng nhiên bật cười.

Người ở bên cạnh chính là xã hội đen, tốt nhất là tạo cơ hội cho hai người họ đấu với nhau một trận đến đầu rơi máu chảy, thầy phoi khắp chốn, đánh chém đến không còn mảnh giáp nào, cuối cùng Lữ Nghị quỳ trước mặt Lôi Công (đực – cái), kêu khóc thảm thiết cầu xin sự tha thứ của Đại ca xã hội đen.

Càng tưởng tượng lại càng hả giận, càng tưởng tượng nụ cười của cô lại càng gian tà, Nại Nại vừa lấy chìa khoá vừa cười trộm, người phía sau lưng cô lên tiếng hỏi: “Nại Nại, em gầy đi nhiều quá, lại không chịu ăn sáng à?”

Hiện thực phủ phàng dội vào tâm trí đang hí hửng của Nại Nại. Cô cắn môi, chớp mắt trả lời: “Có ăn chứ, bừ tôi quen ăn bữa sáng rồi.”

Thực ra, Nại Nại rất muốn mắng anh ta một câu “liên quan quái gì tới anh”. Cô đã mở miệng đến mấy lần, bực bội đến hai lần cũng không nói ra được, chữ “liên” thay đổi đến mấy thanh trong cổ họng cũng vẫn không nói ra được, cuối cùng cô nói: “Vào trong đi, tôi sẽ giới thiệu qua cho anh về căn hộ.”

Trước giờ cô chưa từng nghĩ sẽ gặp lại anh ta, càng không ngờ lại gặp trong tình huống ngại ngùng như vậy. Nhưng cái không ngờ nhất chính là anh ta còn mặt dày hỏi cô có ăn sáng hay không.

Nại Nại nén giận, trước đây cô đã từng thề sẽ không khóc lóc vô cớ. Hình như lúc này dây thần kinh khóc của cô đã bị tê liệt, cho nên cô mới có thể nói với tên chồng cũ đáng chém này một cách hòa bình như vậy.

“Căn hộ này ánh sáng rất tuyệt, phòng khách đẹp, chỉ có một vài vấn đề như: thiết bị xử lý nước chưa hoàn thiện, nghe nói thường có mùi hôi, hơn nữa miếng ốp tường đã xuống cấp, hôm qua vừa mới sửa lại xong. Tóm lại chỗ này không hề tốt chút nào. Ngoài ra cách âm rất kém, ở lầu trên có thể nghe thấy tiếng gián bò ồ ồ dưới...”

Quả thực Nại Nại không muốn bọn họ mua nhà, nên đã quay lưng lại với đạo đức nghề nghiệp. Giọng nói của cô hơn nữa còn rất chuyên nghiệp, chân thành khuyên nhủ: “Đừng có mua căn hộ này! Căn hộ này được chuẩn bị cho những kẻ vong tiền qua cửa sổ, không ổn đâu.”

“Nại Nại, bây giờ em ở đâu?”

Trước mắt là khuôn mặt của Lữ Nghị với biểu cảm đầy quan tâm tới cổ nhân, câu hỏi cũng rất tự nhiên, giống như xuất phát từ nội tâm, vô cùng thân thiết!

Nhưng Nại Nại không hề cảm kích, chỉ muốn phi nhỏ vào mặt anh ta, hận không thể lăn ra đây khóc lóc ăn vạ để làm anh ta mất mặt, nhưng sau khi dò xét một hồi, cô thấy xung quanh đều là bùn đất, lại còn cả lớp bụi dày cộp, hành động này thuộc lì hành động có độ nguy hiểm cao không thể làm được, nên đành thôi.

Cô đành mặt trả lời: “Chỗ ở trước kia của tôi bị người ta chiếm mất rồi. Bây giờ anh hỏi, có phải lại định chiếm nữa không?”

Lữ Nghi không nói tiếng nào, chỉ cau mày nhìn cô, như muốn xem trong lòng cô rốt cuộc đang nghĩ điều gì.

Đối thủ không nói gì, thông thường Nại Nại sẽ dè dặt câu nói tiếp của mình không biết có làm tổn thương người ta không. Cô không bao giờ có kiêu nói liền một mạch, đã kích đối thủ liên tiếp không thôi, ngược lại mỗi khi nói điều gì đó cô đều phải suy nghĩ rất lâu, rất lâu, sau đó câu nói tiếp theo chắc chắn sẽ chết ngầm ở trong bụng, sau đó là biến mất không còn dấu vết.

Sự im lặng của Lữ Nghi đối với cô chính là biểu hiện của việc bị tổn thương, mặc dù ghê tởm vô cùng, nhưng xuất phát từ tình thần chủ nghĩa nhân đạo, cô cũng thôi không nói gì nữa. Ngộ hồ có người chết ở đây, căn hộ này thế nào cũng không bán được, mà bán không được thì thế nào tổ trưởng cũng sẽ dày vò cô đến chết. Sau cùng người bị tổn thương nhất lại vẫn là cô. Cho nên cô có thể từ bi mà tha cho anh ta một lần, bởi vì cô rất lương thiện!

Người có sức liên tưởng mạnh như Nại Nại đã đánh giá sai lầm về sức kháng cự của đối thủ, sau khi dừng lại một lúc, Lữ Nghi nói tiếp: “Nại Nại! Nay em có rảnh không, anh muốn mời em ăn cơm.”

Nại Nại “ồ” một tiếng, sau đó quay người đi muốn nói thêm câu nữa “Năm mơ!” Còn chưa kịp đợi câu nói này thoát ra khỏi miệng thì đột nhiên điện thoại reng. Người không có dự tính bán nhà cho Lữ Nghi như Nại Nại chẳng ngại ngần cầm lấy di động ra gần cửa sổ bắt máy, đầu dây bên kia là một giọng nam trung rất nho nhã: “Cô có ở căn hộ số 21 không?”

Hả? Đầu óc của Nại Nại loạn cả lên, cô liếc qua cái chìa khoá rồi mới trả lời: “Tôi đang ở căn số 22, xin hỏi ngài là ai?”

Người đầu dây bên kia hiển nhiên không thể chấp nhận được sự thật là Nại Nại đã quên mất số điện thoại của anh, vừa xong còn nho nhã lịch sự, giờ thì gầm lên: “Cô sang đây cho tôi! Tôi đang ở căn số 21.”

Căn số 21 vừa mới bán xong, chủ căn hộ không ai khác ngoài vị tiên sinh xã hội đen đó. Chính vì đến đây thôi là Nại Nại bỗng nhớ ra mọi thứ. H ra là đại ca hắc đạo đang ở nhà kế bên, chẳng trách số điện thoại này lại mang cái phong cách quen thuộc của người trong giới.

“Ba phút nữa cô phải có mặt! Nếu không tôi trả thù.” Câu nói uy hiếp mà anh nói rất bình thản, nhưng sự gào thét của giáo chủ tà đạo không có tác dụng gì với Nại Nại, cô mỉm cười: “Lời tiên sinh, ngài đừng tức giận, tôi sẽ tới ngay lập tức.”

Nụ cười đó làm Lữ Nghi chết lặng. Hình ảnh sau cùng mà Nại Nại để lại cho anh chính là đôi mắt đỏ hoe lúc đòi ly hôn và thái độ chỉ muốn rời xa anh càng nhanh càng tốt. Nụ cười sáng lạn tựa vầng dương này đã lâu anh không được nhìn thấy.

Khi nhận được giấy phán quyết ly hôn, anh không tài nào hiểu nổi tại sao một người phụ nữ đến cầm con dao thái rau cũng run mà lại dám một mình chạy đi ly hôn. Hơn nữa điều si nhục lớn nhất đối với anh chính là: dù cho không có anh, cô vẫn ly hôn thành công và đạt được thứ cô mong muốn.

Người phụ nữ tưng nằm trong lòng bàn tay anh lần đầu tiên đã thành công thoát khỏi sự khống chế của anh, mùi vị này thật chẳng ra làm sao.

Lúc này, nụ cười của cô càng làm anh thêm hoang mang. Bỗng nhiên anh cảm thấy người phụ nữ đã quá đổi quen thuộc là cô đang dần dần xa cách anh hơn, dần xa cách cái người con gái trong quá khứ chỉ cần chạm nhẹ vào môi sẽ đỏ bừng mặt.

“Ngay lập tức! Tinh thần nại của tôi không cao!” Lời Kinh giận dữ quát trong điện thoại.

“Nhưng khách hàng của tôi chưa xem xong nhà, ngài đợi thêm chút nữa được không?” Tuy rằng Nại Nại muốn thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt, nhưng hôm nay là ngày phát lương, vứt khách lại một mình ở đây rồi đi mất, lẽ nào cô chê tiền thưởng chuyên cần? Mà cũng chỉ còn sáu tiếng nữa thôi là được lĩnh rồi.

“Không được, cô mau sang đây!” Những cơ hội khiến Lời Kinh phải hao phí nước bọt thật sự không nhiều, sau khi anh phát hiện ra bản thân có vẻ giống một đứa trẻ đang làm nũng thì đột nhiên vô cùng tức giận, anh đập máy đánh cạch một cái, nộ khí xông lên n đỉnh đầu.

Tiếng nói ngày một bé của Nại Nại khiến anh nhớ tới chiếc khay không cài ngày hôm ấy, lại còn phần đùi bị hờ, lại cả phần da trắng nõn trắng nõn ở eo nữa. Anh thề nếu lúc người phụ nữ này qua đây bị anh phát hiện có điểm nào cho thấy cô ăn mặc không đoan chính, anh sẽ lập tức trả lại nhà, cho cô mất cả chỉ lẫn chài.

Cô không phải rất biết lợi dụng vốn sẵn có của bản thân sao? Anh sẽ khiến cô phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình đến cùng.

Nại Nại rất lo lắng khi bị cúp máy. Ba vạn đã vào túi rồi lại có khả năng bay đi mất khiến cô vô cùng sầu não. Tuy rằng tổ trưởng chưa từng có tiền lệ bị trả lại nhà, nhưng cái “ngài” Lời Công đó là xã hội đen, chẳng có gì là không thể cả.

Thế là cô liếm môi nói: “Khách của tôi đang đợi ở căn hộ bên cạnh, anh cứ xem từ từ, dù gì cũng đừng mua căn này, căn này không ra làm sao đâu.” Nói xong cô vội vã chạy ra ngoài, khi thấy chỉ một chút nữa là tới cửa, cô thở phào một hơi nhẹ nhõm, đột nhiên đằng sau vang lên tiếng của Lữ Nghi: “Nại Nại!”

“Hả?” Đôi chân vui sướng của Nại Nại vẫn đang chạy, việc nói chuyện đã không thể ngăn được hành động của cô nữa rồi.

“Căn hộ này... anh sẽ mua.”

Nại Nại vội phanh gấp, ngoảnh phắt đầu lại, anh nghiêng đầu nở một nụ cười, sự gian tà hiện rõ trên khuôn mặt.

Nại Nại há hốc miệng, cả nửa ngày vẫn chưa ngậm lại được, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng tuôn, hai đồng tử hình như càng giãn xa hơn.

Nói như vậy... tháng này cô lại kiếm được ba vạn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lôi Chấn Tử là ân công của Nại Nại

Nại Nại đau khổ nhắm mắt lại, đấu tranh turtuong khá lâu. Bây giờ cô đã không còn là Tần Nại Nại có thể xua tay che mấy vạn nhân dân tênh trước kia dc nữa. Cô vô cùng mong chờ ba vạn sắp sửa bay vào túi, thậm chí còn có thể tìm ra cái cớ cho hành vi tiếp theo của bản thân: Thực ra thì tôi cũng không cần, nhưng chẳng có lý do gì che tiền của tên phụ tình cả, mọi người bảo không lấy của hắn thì lấy của ai đây?

Nghĩ vậy cô quay lại như không có chuyện gì, nói nhẹ một câu: “Anh có thích thì tôi cũng không bán cho anh.”

Thật chả có khí khái gì hết, tiếng quá bé, nhiều nhất cũng chỉ mình Nại Nại nghe thấy mà thôi.

Tóm lại, nếu cô không bán thì cũng có người khác bán cho anh ta.

Lữ Nghị vẫn đứng nguyên tại chỗ, cảm xúc trong anh phức tạp vô cùng. Biểu hiện của Nại Nại cho thấy người ở đầu dây kia là đàn ông, điều này khiến anh thấy khó chịu. Vốn dĩ công việc Nại Nại đòi hỏi tiếp xúc nhiều với khách hàng khác giới thì cũng chẳng có gì để nói, thế nhưng cô lại vội vội vàng vàng vứt anh lại đây để chạy đi gặp riêng người khác, khiến anh không thể không thừa nhận suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh lúc này là ngăn bước của cô lại.

Nại Nại chỉ có thể thuộc về anh, anh chưa từng nghĩ tới một ngày nào đó cô sẽ ngã ra trong vòng tay của người đàn ông khác.

Đúng vậy! Anh chưa từng nghĩ tới!

Lần này coi như Nại Nại đã nhìn thấu được bản thân. Nói trắng ra, chút sỹ diện ngày trước chính là không để mình phải sống cuộc sống góp nhặt. Nếu phải góp nhặt thì nói thật sẽ không còn cách nào đứng lên làm người được nữa. Có tiền hay không có tiền tuyệt đối không phi là cái có, trừ khi lúc đó tính khí cô giống một tiểu công chúa, cảm thấy nói chuyện tiền bạc sẽ làm vấy bẩn tình cảm. Đến nay thì cô mới nhận ra, tiền không hề bẩn, bản thân cô mới bẩn.

Cô quay người lại nói với chiếc tay nắm cánh cửa: “Thế nhưng khách hàng vẫn đang đợi tôi.”

Không kịp ngăn cản bước chân của cô, Lữ Nghị chỉ còn biết đứng đó trân trối nhìn Nại Nại chạy ra khỏi cửa, chẳng thèm quay đầu li lấy một lần, cô chạy nhanh như đang trốn chạy khỏi ôn thần.

Anh khựng lại, đâm mạnh một cái vào tường, vùi đầu vào giữa hai cánh tay, có chút nảo nề và hối hận.

Mười năm tình cảm, bảy năm hôn nhân, như đã xóa mờ nhịp đập con tim của lần đầu gặp mặt. Khi hai người dùng chung bàn chải đánh răng đều không cảm thấy có lỗi, khi một người ngồi trên bệ xí còn người kia ra vào nhà vệ sinh rất hồn nhiên, thật sự đã không còn lý do để choéptục đập loạn nhịp.

Cô mãi mãi giữ nụ cười rạng rỡ ngàn lần không đổi. Chuyện gì làm đúng, cô cười, làm sai, cô cũng cười. Không hề khóc quấy, không hề nũng nịu, thậm chí cũng đến tức giận cũng không. Một con búp bê có thật có máu như cô thích hợp để trưng bày ở mọi nơi mọi chỗ nhưng không thích hợp làm vợ. Thế nên dưới sự mê hoặc của người con gái hoạt bát vui vẻ đó, anh lại lần nữa tìm được cảm giác tìm đập rộn ràng, và cũng thành công đánh mất người vợ hiện thực.

Lúc đó anh đã nghĩ cô sẽ không thể biết được. Người phụ nữ đơn giản ấy, người phụ nữ không cả biết cách che giấu cảm xúc ấy, cô sẽ không thể biết được, và càng không thể bỏ đi.

Thế nhưng, anh đã sai, sai một cách vô lý.

Đơn xin ly hôn anh đã nhận được, nhưng căn bản anh không coi nó là gì cả. Bởi vì anh nghĩ cửa toà án mở ở hướng nào Nại Nại cũng không biết. Thông cáo ly hôn anh cũng có đọc, tuy có nghi ngờ đôi chút, nhưng cuối cùng vẫn cười nhạt bỏ qua. Có lẽ Nại Nại đã mời luật sư nên mới biết làm cái này, cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Hiển nhiên cô đã quên rằng, ly hôn là chuyện của hai người, chỉ cần anh không ra mặt, thì cô mãi mãi không thể rời khỏi anh.

Thế là từ nhận thức sai lầm về Nại Nại, anh đã sai đến tận cùng. Khi phán quyết ly hôn bắt đầu có hiệu lực, anh mới thực sự phát hiện ra mình đánh giá quá thấp Nại Nại. Cô không phải là bông hoa trong lồng kính, cô chỉ khinh không thèm chấp người khác mà thôi.

Tâm trạng đau thương trong Lữ Nghị đến rất nhanh, bao trùm lên cả người anh. Thậm chí khi Nại Nại bước trở vào, anh cũng không nghe thấy tiếng cửa mở.

“Chúng ta kí hợp đồng thôi.” Nại Nại lấy hết dũng khí nói, cái thứ này dù sao kí rồi cũng vẫn an toàn hơn, ngộ nhờ anh ta giờ què, ba vạn lại phải tặng không cho người khác.

Lữ Nghị ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt lấp lánh của Nại Nại. Rất nhiều năm trước, cô cũng nhìn anh bằng ánh mắt khao khát đó. Mỗi lần như vậy, anh đều không kìm lòng được mà lao tới hôn cô. Sự sùng bái của Nại Nại khiến anh thỏa mãn được lòng khao khát hư vinh của đàn ông, nhưng, chính anh đã tự tay phá vỡ sự sùng bái đó. Lúc này, cô nhìn anh chivi muốn bán nhà cho anh mà thôi.

Lữ Nghị lặng lẽ cầm lấy bản hợp đồng, lấy bút, đặt bản hợp đồng lên tường, sau đó quay lại hỏi nhẹ nhàng: “Ký ở đâu?”

Nại Nại do dự một lát, đành tựa sát cánh tay của anh chỉ góc bên phải, nói nhỏ: “Chỗ này này, viết tên, số chứng minh thư, và cách thức liên hệ của anh.”

Khoảng cách gần như vậy khiến tầm mắt Lữ Nghị bao trọn khuôn mặt của Nại Nại, khuôn mặt ửng đỏ do chạy vội lộ lên nét đẹp thanh thoát. Cô vẫn cứ là cô gái nhỏ hay thẹn thùng năm xưa, ngoại trừ trong ánh mắt của cô bây giờ không còn tình yêu đã dành cho anh nữa, còn lại cô gần như không thay đổi.

Anh thả tay xuống, chiếc bút rơi xuống đất, tay anh nâng cầm Nại Nại lên, dùng ngón tay thon dài vuốt ve làn da mịn màng của cô. Lữ Nghị rất thích cảm giác này, dường như có chút hồi ức mong lung hiện về.

Năm đó cô mới 18, lần đầu biết hôn. Đôi môi đỏ thắm run lên thẹn thùng, răng nghiến chặt, đôi mắt nhắm tịt thành một đường, anh dùng lưỡi mình nhẹ nhàng tách hàm răng cô. Sự ngọt ngào trong khoảnh khắc ấy, khiến anh muốn mạo hiểm thêm chút.

Thế nhưng thế sự đã đổi, cô nay đã không còn thuộc về anh nữa, lúc này cô chỉ mím chặt môi nhẫn nhịn sự mạo muội của anh.

“Nại Nại! Anh phát hiện, anh vẫn còn yêu em.” Anh khẽ nói, trong lòng một nỗi buồn nhẹ nhàng xâm chiếm.

Nại Nại nhìn anh, tâm trạng phức tạp, biểu cảm trên mặt rất phức tạp, cảm giác trong lòng chính là rất buồn nôn, thế nhưng vì số tiền hoa hồng sắp đến tay nên không thể. Cô quay đầu sang mĩ bên, bỗng nhìn thấy Lôi Kinh đang đứng tựa thành cửa, không biết anh đã đứng đó từ lúc nào, đôi mắt đen đang nheo lại phát ra một luồng sát khí đáng sợ.

Nại Nại đẩy tay Lữ Nghị ra, rất hài lòng khi đồng chí Lôi Công xuất hiện cứu người đúng lúc. Thậm chí cô còn vui mừng cho rằng có thể nhờ sự giúp đỡ của đại ca xã hội đen mà bản hợp đồng này sẽ được kí kết thành công không chút tổn thất nào. Cho dù sau đó phải mời anh đi ăn bữa cơm cũng đáng.

Hơn nữa phí mời người ta xuất hiện cũng rất cao. Xem trên phim điện ảnh thì thấy, muốn mời các đại ca lộ diện giúp đàm phán thuận lợi không phải là cần bỏ tiền ra sao? Cô là một người phụ nữ thấu tình đạt lý.

Lần thứ tư, Lôi Kinh muốn bóp chết người phụ nữ đó. Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, cô ta vẫn rất dễ bị người khác lợi dụng. Nhìn là biết mình sẽ bị thất lễ, thế mà không những không giẫy giụa phản kháng mà lại đỡ người ra đẩy, hôn vĩa bay tận đầu đầu, nhìn thấy anh không những chẳng có chút biểu cảm hối lỗi nào mà còn cười tươi roi rói.

Cuối cùng anh lạnh lùng hỏi: “Không phải tôi bảo cô qua bên kia sao? Sao lại không sang?”

Nại Nại nháy mắt, đột nhiên hiểu ra vấn đề, trong đầu hét toáng lên “Không xong rồi!”, nhanh chóng bù đắp sai lầm của mình: “Tôi đang rất bận! Vị tiên sinh này muốn mua nhà. Tôi phải đi lấy hợp đồng nên quên khuấy mất chuyện của ngài. Xin lỗi ngài! Tôi xin lỗi!”

Lôi Kinh đút sang nhìn, vị tiên sinh mà Nại Nại nói nhìn rất nho nhã, áo sơ-mi trắng, kết hợp với bộ vest, cặp kính gọng vàng tuần tú, ngoại trừ nét mặt có vẻ không được vui ra, trông anh ta còn đẹp trai hơn cả Lão Thất. Tiếc rằng, nhìn là biết chỉ là một tên vô dụng, nên hôn thì không hôn cứ đứng đực ra ở đó nửa ngày. Nhưng mà may là anh ta do dự dự, nếu không cái cô ngốc này bị người ta ăn thịt thế nào cũng không biết.

“Anh ta mua là việc của anh ta. Cô đi là việc của cô.” Anh cõn giận.

“Vậy sao được, nếu để người khác nhận vụ này, thì tiền thưởng của tôi cũng mất luôn.” Nại Nại không hiểu tại sao, đứng trước “vị” Lôi Công này cô dám nói những lời thật lòng. Có lẽ do cô biết rằng anh không hề xấu, tuy rằng lời nói có chút khó nghe, khuôn mặt có ngầu một chút, nhưng chắc chắn là người tốt!

Hoá ra, tên kia lấy căn nhà ra để uy hiếp cô ta? Lôi Kinh nhe răng mày.

Anh sai Nại Nại: “Mang hợp đồng lại đây.” Lúc nói còn lườm tên đàn ông mấtứ dán chặt vào mọi hành động của Nại Nại.

Còn Lữ Nghi thì không rảnh để quan tâm đến vị khách không mời mà đến. Anh lặng lẽ nhìn biểu hiện của Nại Nại, sự hớn hờ và nụ cười của cô làm anh cảm thấy khó chịu.

Nại Nại thì hoàn toàn không biết bản thân đã trở thành đích nhìn của hai người đàn ông. Nghe lời chính là một đức tính tốt đẹp từ xưa đến nay của cô, cho nên cô cúi người nhặt bút, rồi cẩn thận rút bản hợp đồng từ tay Lữ Nghi đem ra.

Đi được nửa đường mới cảm thấy không đúng, liền cau mày hỏi: “Anh cần hợp đồng làm gì?”

Lôi Kinh chẳng thèm nhìn lên: “Mua nhà, tôi mua căn này.”

Anh cũng muốn mua căn nhà này? Đột nhiên Nại Nại thấy trên đầu Lôi Công toả ra vầng hào quang rực rỡ. Phải nói là quý nhân giáng trần!

Anh đúng là một người vô cùng tốt. Anh mua căn hộ này đồng nghĩa với việc Lữ Nghi không có cơ hội dọn vào đây sống, bản thân cô cũng không cần vì ba vạn mà bán đi lòng tự trọng còn có thể lấy được tiền thưởng tám phần nghìn một lần nữa. Trời ạ! Đây đúng là một vụ mua bán một vốn bốn lời.

Sự hứng khởi của Nại Nại làm cho Lữ Nghi không dễ chịu chút nào, mặt anh sầm lại: “Vị tiên sinh này, mua bán phải nói đến trước sau chứ, căn hộ này tôi mua rồi.”

Lôi Kinh châm điếu thuốc, nói từ tốn chậm rãi: “Hôm qua tôi mua rồi, tôi là người đến trước.”

“Thế nhưng tôi đã nhắm căn nhà rồi Lữ Nghi kiên trì đến cùng.”

Lôi Kinh rút điếu thuốc rồi từ từ bước tới trước mặt Nại Nại, giật lấy bản hợp đồng và chiếc bút trong tay cô, vung tay kí tên, hai chữ Lôi Kinh như rồng bay phượng múa đã nằm gọn trên bản hợp đồng.

“Nhìn anh cũng là người nho nhã, quần áo cũng toàn hàng cao cấp, có biết hợp đồng là gì không?” Lôi Kinh thở khói thuốc, chậm rãi hỏi.

Loại đàn ông này thật là vô dụng, chỉ quan tâm đến sự vui sướng của bản thân, đến đường lui cũng không biết đường mà chừa lại. Đối với loại người này, Lôi Kinh thích làm cho hắn bế mặt. Sau khi chọc cho không còn thể diện gì nữa, sẽ đập vào mũi hắn một phát, và quát một tiếng “cút.” Chỉ có điều hôm nay tâm trạng anh khá vui, chẳng thèm chấp với hắn, cùng lắm chỉ khiến hắn tức nghẹn mà thôi.

Nại Nại mừng thầm, nhưng ngoài mặt thì biểu hiện không rõ nét lắm, cô chỉ làm bộ bất đắc dĩ với Lữ Nghi rồi nói: “Căn hộ này thật sự chẳng ragi đâu, anh xem căn hộ khác đi.”

Sắc mặt Lữ Nghi trở nên rất khó coi, nói với Nại Nại: “Nại Nại, thực ra anh...”

Lôi Kinh chẳng buồn nghe Lữ Nghi nói nữa, quay sang bảo: “Này! Bây giờ căn hộ này đã là của tôi rồi, mời anh ra ngoài cho.”

Lữ Nghi quay sang nhìn Lôi Kinh, phát hiện thấy người đàn ông này không tầm thường, sau này còn nhiều cơ hội, không cần phải đầu đá sút đầu mẻ trán với hạng người này trước mặt Nại Nại. Nghĩ vậy anh nở nụ cười nói với Nại Nại: “Chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại!”

Gặp lại? Lôi Kinh dí tắt ngúm điếu thuốc, quay sang lườm Nại Nại, môi anh cong xuống, quẳng điếu thuốc xuống đất, nói đầy châm biếm: “Cơ hội này không nhiều đâu, trừ phi ngày nào anh cũng không nhìn thấy tôi.”

Lữ Nghi cười miễn cưỡng, tỏ ý không thèm chấp. Đi ngang qua người Lôi Kinh, một đen một trắng trong khoảnh khắc vai lướt qua vai, hoàn toàn tương phản. Chiếc sơ mi đen mà Lôi Kinh hay mặc bộc lộ rõ sự mạnh mẽ lạnh lùng của anh, ngược lại chiếc sơ mi trắng lại làm toát lên vẻ thư sinh nho nhã của Lữ Nghi.

Nại Nại đứng giữa thấy vô cùng ngại ngùng đành cười trừ cho qua chuyện. Lữ Nghi đi đến gần cửa sổ quay lại nhìn cô đầy tình ý. Nại Nại chột dạ ngoảnh đầu tránh ánh mắt anh, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặc dù đều là ba vạn, nhưng Nại Nại thích kiếm từ chỗ Lôi Công hơn.

Lôi Kinh lấy lại thái độ thường ngày, nhìn trên nhìn dưới đánh giá trang phục của Nại Nại. Hôm nay váy rất thuận mắt, độ dài qua đầu gối khiến anh rất hài lòng, trên ngực áo cũng đã cài thêm một chiếc trâm cài. Xem ra cũng không phải hàng rẻ tiền, rất bắt mắt. Hình như chiếc váy dài ra thì áo cũng dài ra, không hề nhìn thấy chút sắc xuân nào lộ ra ở phần eo. Rất tốt, tất cả mọi thứ đều khiến anh hài lòng.

Có lẽ chợt nhớ lại người đàn ông vừa rồi đã nâng cảm cô lên và định hôn cô, thế mà cái cô ngốc này cũng không biết đường mà tránh. Ánh mắt anh lại lạnh lùng quay sang hỏi: “Anh ta hôn có?”

Nại Nại đang kiểm tra hợp đồng, kêu trời oán đất vì anh viết ngoáy quá không nhìn ra chữ gì, đột nhiên bị hỏi một câu cắc có như vậy khiến cô không biết phản ứng sao. Có điều vì ba vạn lần thứ hai này, cô vẫn mỉm cười nói với anh: “Không! Tuyệt đối không! Không thể nào, sao có thể được đối không thể!”

Ánh mắt Lôi Kinh cũng bớt đi nhiều sự lạnh lùng, những vẫn hỏi tiếp: “Cô mời tôi ăn cơm!”

Nại Nại nhìn bản hợp đồng trong tay, cười tươi rói: “Không thành vấn đề, Lôi tiên sinh, nếu như ngài tiếp tục mua thế này, tôi mời ngài ăn gì cũng được.”

Anh đáp lại một cách thần nhiên: “Ăn cô thì sao?”

Nại Nại suýt chết vì sặc nước bọt, cười méo mào. Lôi Công quả thật là ân nhân của cô, nhưng lấy thân báo đáp thì có phần hơi quá. Dù rằng bây giờ giá trị bản thân cũng đã rớt giá không phanh. Nhớ năm xưa những người theo đuổi cô còn biết cầm một bó hoa gì đó rồi quỳ gối xuống tặng, bây giờ chỉ có sáu vạn là đã muốn mua cả một người sống lù lù ra đây, đúng là không đáng tiền.

Thế nhưng không thể làm cho ân công mất hứng, Nại Nại đành quay sang nói: “Ăn tôi hả? Đó là việc chỉ có bộ tộc ăn thịt người mới làm thôi, Lôi tiên sinh, bây giờ là xã hội luật pháp rồi, chính phủ không cho phép đâu!”>

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mời ăn cơm là vụ làm ăn lỗ vốn

Những người bị Nại Nại ghét không nhiều. Hồi còn đi học, người hay giật bím tóc của cô – Vương Hiểu Ninh – là người cô ghét nhất hồi đó. Mỗi lần cứ phải thấy, cô chu mỏ lên rồi chạy đi mách cô giáo thì cậu ta mới chui xuống gầm bàn ăn năn hối lỗi.

Những người Nại Nại thích cũng không nhiều. Người bạn cùng bàn hồi cấp ba là người Nại Nại thích nhất hồi đó, cậu ấy biết rót nước đường mật cho cô, còn đỏ mặt xấu hổ khi nắm tay cô, mặt cậu ấy còn nóng hơn cả tay cô nữa.

Nếu lúc này bạn hỏi Nại Nại yêu ai nhất, Nại Nại sẽ chẳng hề ngần ngại mà nói: “Tôi yêu Lôi Công.” Hai lần tặng cô sáu vạn, cứ với đũa này chẳng mấy chốc cô có thấy vấy chiếc khăn tay mà nói lời tạm biệt với kiếp bần hàn, lên đời thành triệu phú.

Đồng chí Lôi Công đương nhiên không biết cô thích anh ở điểm này, hiện anh đang nhìn tứ phía để tìm tiệm ăn ở một nơi chó ăn đá gà ăn sỏi. Do phía tây nam Đê Đỏ khá heo lánh, địa bàn này lại mới khai phá, nên muốn tìm một chỗ có tiệm ăn và nhìn vào món ăn không buồn nôn thì thật là khó hơn cả lên trời.

Tâm trạng Lôi Kinh hôm nay rất tốt, không hề tức giận, đi hai vòng không tìm thấy quán ăn, liền nói với i: “Cô ngồi cho vững.”

“Anh định làm gì?” Cô có chút nghi ngờ với lời nói của Lôi Kinh, chữ “gi” còn chưa kịp nói ra hết, anh đã quăng mẩu thuốc ra ngoài cửa sổ, nhấn mạnh chân ga, bánh xe rít lên một tiếng rồi lao thẳng về phía trước, Nại Nại đập mạnh người vào thành ghế, bật ra bật vào vài hồi, tiếp sau đó hai mắt của Nại Nại dần dần phóng to, lòng đen cuối cùng cũng che lấp hoàn toàn lòng trắng biến thành nguyệt thực toàn phần, những chiếc xe phía trước đang điên cuồng né tránh và nhường đường khiến cô không thể không hét lên.

Đồng chí Lôi Công, chẳng qua người ta chỉ kiếm của đồng chí sáu vạn thôi. Có cần phải dọa người thế này không?

Phía tây nam vành đai thứ năm đi vào trung tâm thủ đô, bình thường khi đi làm và tan làm Nại Nại của chúng ta phải ngồi xe buýt một tiếng rưỡi, ngồi trên con rùa lắc la lắc lư thật sự rất đau khổ, nhưng trong tình trạng trước mắt thì chỉ cần hai mươi phút đã đến nơi càng khiến cô đau khổ gấp nghìn lần.

Đến nhà hàng mà Lôi Kinh muốn vào ăn, cô ngồi xổm cạnh xe mà nôn thốc nôn tháo, nước mắt sợ hãi cứ lăn tuôn ra không ngừng.

Lần đầu tiên thấy Lôi Kinh nhăn mặt như vậy, đứng bên cạnh mãi cho tới khi Nại Nại miễn cưỡng đứng dậy được mới nói: “Cô bị say xe sao không nói sớm?”

Nại Nại vừa mới thoát khỏi cảnh đưa xe nước sôi lửa bỏng, mũi cô vẫn còn cay cay, trả lời: “Tôi nói có tác dụng sao? Hơn nữa anh cũng chẳng cho tôi cơ hội được nói đã đột tăng tốc độ rồi.”

Lôi Kinh mỉm cười, coi lời buộc tội của cô như lẽ thường tình.

Cũng đúng! Nhớ lại cái cảnh hai mắt cô đột nhiên trợn ngược lên cũng thật thú vị, khiến anh rất muốn trêu chọc cô. Kết quả, trêu không thành còn làm cô phát ói. Điều này không thể trách ai được, chỉ có thể nói cô quá là yếu ớt.

Nhìn thấy cô vẫn còn khó chịu, anh bất giác đưa tay lên vỗ nhẹ lưng cho cô. Vốn dĩ chỉ có ý giúp đỡ, ai ngờ anh chợt nhận ra hình nh bản thân không muốn rút tay lại. Nại Nại vẫn đang thở hắt ra một hơi, chẳng còn hơi sức chú ý tới việc công bên cạnh đang biến thành chó sói. Cô vừa hỏn hển vừa nói ầm ưc: “Bữa cơm này tôi lỗ to rồi.”

Lôi Kinh tâm hồn đang bay bổng, đương nhiên là không nghe thấy Nại Nại nói gì. Bởi lẽ anh đang hưởng thụ tấm lưng ong mềm mại của cô, cảm thấy có chút phần kích.

Nại Nại không gầy lắm, phần nào có chút thịt mềm mại. So với những cô người mẫu cao lêu khêu gầy đét, Lôi Kinh thấy Nại Nại có sức quyến rũ hơn nhiều, khiến anh không nhận được chỉ muốn ôm cô vào lòng, bầu một cái.

Càng sát lại gần, anh càng phát hiện trên người cô có một mùi hương dịu nhẹ, không phải là nước hoa, cũng không phải mùi của mỹ phẩm, mà giống như mùi sữa trên người trẻ sơ sinh, ngọt ngào, có thể làm tan chảy trái tim của người đàn ông.

Anh miễn cưỡng bỏ tay ra khỏi lưng cô, châm thuốc, nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng có chút bất ổn của mình.

Đợi Nại Nại đỡ hơn, anh mới mỉm cười nói: “Đi! Chúng ta vào quán này ăn.”

Tự cảnh cáo mình vô số lần không được chọc giận xã hội đen, Nại Nại chỉ còn cách nghe lời đi theo anh lên lầu. Thực tình cô chỉ muốn dập tắt nụ cười trên khuôn mặt anh, nhưng lại sợ nếu làm thế chút nữa sẽ bị bắt cóc. Tuy rằng bit rõ bản thân cũng chẳng có của quý gì để chuộc thân, cũng chẳng đáng để người ta huy động anh em, nhưng nghĩ kĩ thì, gần đây cô không phải kiếm được sáu vạn sao? Chím sẽ dù có nhỏ tới đâu đi nữa thì cũng vẫn là thịt, xã hội đen ngoài giết người cướp của ra thì còn có thể làm cái gì nữa chứ? Tích tiểu thành đại chính là đạo lí làm giàu.

Mời anh ta một bữa cơm để diệt trừ tai họa, bồi tiền mua bình an cũng đâu tệ.

Kết quả lên lầu cô mới phát hiện, nhà hàng này... thật là lớn!

Đầu cô tính toán nhanh như máy tính, thầm nghĩ: Tiêu rồi! Nhà hàng tráng lệ như thế này, chắc mình cháy túi mất thôi.

Anh cũng chả nói gì, bước đi thật nhanh, đến nơi mới phát hiện Nại Nại không còn bên cạnh mình, anh quay lại thấy cô đang nỗ lực bước đuổi theo. Mắt anh bỗng sáng rực, tiếp đó khoe miệng cũng nhếch lên.

Bước đi có hơi ngắn một chút, nhưng chí ít vẫn theo kịp.

Không tồi!

Bữa tối nay là các món Tứ Xuyên, cay đến mức Nại Nại cứ hít hà liên hồi. Nguyên nhân yêu thích các món cay xuất phát từ làn da tuyệt vời của cô. Cho dù cô ăn ớt liên tục đêm ngày, thì trên mặt vẫn không hề mọc dù chỉ một cái mụn. Đây cũng là chuyện mà các bạn cùng phòng ngưỡng mộ cô nhất hồi còn đi học.

Vì bữa ăn này giá cả cũng không tầm thường, ruột đau như cắt, cô có thể ăn điên cuồng, thậm chí liều mạng. Một đĩa tôm xù chua cay, một bát canh đã nằm gọn trong bụng cô, vậy mà cô vẫn còn đang giải quyết nốt đĩa thịt bò chua cay. Đang cầm đầu cầm cổ ăn, Nại Nại mới nhận ra hình như phải nói chuyện gì đó, dù sao đi nữa thì cũng phải nói lời cảm ơn ân công. Vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt cô gặp ngay ánh mắt Lôi Kinh, khuôn mặt anh đang rất bình thản, trong đôi mắt anh rõ ràng có chút gì đó đăm đăm.

Nại Nại giật thót tim, biểu cảm đó ở anh lập tức biến mất. Cô nghi ngờ không biết liệu bản thân có phải đang bị ảo giác, liền nhanh chóng cúi đầu nghĩ tiếp, càng nghĩ càng thấy có gì đó bất ổn.

Nại Nại là người đã kết hôn, tuy rằng cô chỉ có một mối tình duy nhất với Lữ Nghị, nhưng không vì thế sự nhạy cảm của phụ nữ trong cô không tồn tại. Biểu cảm vừa rồi của Lôi Kinh rõ ràng là có ý đồ gì khác với mình, cô không thể không cảm nhận thấy. Từ khi cảm nhận được điều đó, sắc mặt cô di chuyển từ bác cực đến đường xích đạo, càng ngày càng nóng, khuôn mặt của người đầy một bụng ốt như cô bây giờ cũng bắt đầu đỏ rực lên y như một trái ớt.

Thế này không được! Hai người họ đâu có thuộc cùng một thế giới?

Cô lặng lẽ hạ đôi đũa trong tay xuống, ra sức nghĩ cách để thoái thác uyển chuyển. Nếu như từ chối thẳng thừng quá, cô sẽ rất ngại với khoản tiền sáu vạn kia. Nhưng nếu không từ chối... anh ta là dân xã hội đen, chỉ động một ngón tay là cô sẽ bị cho bốc hơi không còn một dấu vết.

Thế nên cô cười gượng, ngẩng đầu lên nói: “Lôi tiên sinh, ngài cũng ăn đi.”

Anh chậm rãi gấp thức ăn, ngón tay trắng dài cầm đũa gấp thức ăn rất dứt khoát gọn ghẽ, khiến Nại Nại càng thấy việc này rất khó giải quyết, có cảm giác nguy hiểm như nhở răng hổ vậy.

“Thực ra, chiều nay rất cảm ơn ngài, hai lần ngài đều mua nhà của tôi khiến tôi không biết phải cảm ơn thế nào mới phải.” Nại Nại ra sức cho anh ăn bánh phính, thầm nghĩ có thể vì lời khen lọt tai mà anh sẽ không ra tay hiểm độc với cô.

“Chả đáng mấy đồng.” Anh nói.

Đúng là người ăn không hết kẻ lần chẳng ra, một lúc bỏ ra hơn tám trăm vạn mà còn nói “không đáng mấy đồng.” Nại Nại liếc anh một cái, hơi nhàu môi lên, tiếp tục nịnh nọt: “Lôi tiên sinh là tính anh trong ngành, năng lực của anh nhất định phi phàm, chút tiền đó đúng là chẳng đáng mấy đồng cả. Ha ha, ha ha...”

Cười gượng rất giả, nhưng vẫn phải tiếp tục cười.

Lôi Kinh nhìn nụ cười giả tạo của cô, như đang nghĩ chuyện gì, đột nhiên hỏi: “Người đàn ông lúc chiều... cô quen à?”

Nại Nại kêu to một tiếng, Hallelujah, đúng rồi! Đây chính là cách tốt nhất để từ chối Lôi Công bây giờ! Sao lúc này cô lại không nghĩ ra chứ?

Nại Nại cau mày oán than: “Đúng thế! Đó là chồng cũ của tôi.”

Chồng cũ, cũng có nghĩa cô là phụ nữ đã ly hôn. Anh ta là xã hội đen, xã hội đen không phải rất coi trọng thể diện sao? Dù sao cũng không thể chấp nhận một phụ nữ đã ly hôn làm bạn gái được! Nếu như anh ta còn không nghĩ thông, chắc các đại ca đã khuất phải bật khỏi quan tài oán một câu “Đời sống đời trước” mất thôi.

“Chồng cũ? Ô! Nghĩa là hiện nay không có đàn ông?” Lôi Kinh vẫn bình thản, không nổi giận mà cũng chẳng coi thường, khiến Nại Nại không hiểu bước tiếp theo phải tìm thuốc gì cho đúng bệnh.

“Đương... đương nhiên.” Mỗi khi hỏi hớp Nại Nại thường bị nói lấp. Thấy anh không có phản ứng gì, ngay lập tức đầu cô đau, tim cô cũng đau.

“Ồ, vậy thì tốt!” Anh lại tiếp tục ăn, ăn hết cả miếng tiết vịt Nại Nại đang ăn dở.

Nại Nại vô cùng đau khổ, những tình cảm yêu mến lúc đầu dành cho anh giờ bắt đầu biến thành sự bức bối, thế là cô nghiêng răng hỏi: “Tốt cái gì mà tốt! Tôi sắp biến thành một bà già rồi!”

Lôi Kinh ngẩng đầu nhìn Nại Nại, tủm tỉm nói: “Chưa già! Vẫn rất tốt!”

Cái đám tay quá mạnh vào chiếc túi vải khiến Nại Nại cảm thấy người mềm nhũn lại một cách kì lạ. Đây đâu phải là tác phong vốn thấy của xã hội đen? Xin anh đấy! Lôi Công, anh cũng phải có chút đạo đức nghề nghiệp chứ? Lẽ nào lời nói của cô chưa đủ sức thuyết phục? Không kích được cái sĩ diện đàn ông trong anh? Mà cũng có thể.

Thế là cô chỉ còn cách ân cần nói tiếp: “Lôi tiên sinh chắc vẫn chưa có vợ? Nghề này cũng thuộc loại nghề có độ nguy hiểm cao, có tiền trợ cấp không vậy? Làm nghề này không kiếm được vợ cũng rất bình thường! Có điều không cần phải buồn bã, tôi sẽ lưu ý giúp ngài, xem có cô gái nào lớn tuổi chưa lấy chồng thì giới thiệu cho ngài, để hai người có cơ hội tìm hiểu.”

Anh lại ngẩng đầu. Lần này thì tựa lưng vào ghế từ từ coi cô khoa chân múa tay biểu diễn. Nại Nại nhận ra thái độ anh ta chẳng thay đổi gì, cũng nhìn thẳng vào anh. Chỉ thấy anh giữ mãi tư thế, có vẻ như đang mài nhĩ ngoại chuyện gì đến mức thừ người ra.

Nại Nại giờ tay khuor trước mặt anh gọi: “Lôi tiên sinh! Lôi tiên sinh! Ngài sao vậy?”

Bỗng nhiên anh đứng phắt dậy, đi vòng qua bàn, Nại Nại tưởng cô đã kích thích đến nỗi đau của anh, lần này chắc chắn bị giết người diệt khẩu rồi, nghĩ vậy cô liền hoảng loạn đứng dậy, cánh tay phía sau lưng nắm chặt lấy túi chuẩn bị co giò bỏ chạy, kết quả anh đi vòng lại giật lấy cánh tay cô không một chút biểu cảm, không đợi cô kịp vùng vẫy đã tóm chặt lấy hai cánh tay cô chỉ bằng một tay, một tay còn lại đỡ sau gáy, ngón tay anh nhẹ nhàng luồn vào mái tóc dài, ra sức ép sát người cô vào anh.

Nại Nại cảm thấy như sét đánh ngang tai, ùng một tiếng, cô liền im bật như ve sầu mùa đông. Lôi Kinh hôn cô cuồng nhiệt và mạnh bạo. Anh ngạc nhiên trước đôi môi mềm mại đến bất ngờ của cô, vị cay cay của ớt lẫn với vị ngọt ngọt thanh dịu, khiến người cả tháng nay đều sống trong tâm trạng không bình thường là anh cuối cùng cũng tìm được nơi để giải tỏa. Lôi Kinh vẫn tiếp tục hôn môi cô một cách đắm đuối mà dường như quên mất sự khó chịu của Nại Nại.

Anh còn muốn hôn vành tai cô, muốn hôn phần xương quai xanh của cô, còn muốn hôn cả những ngón tay cứ nhảy múa trên bề bép của cô.

Cũng lẽ đúng là đã quá lâu anh không động đến phụ nữ, nên tất cả mọi thứ của người phụ nữ ngốc nghếch này đều trởu điểm, làm anh không kiềm chế nổi dục vọng của mình, anh rất muốn cứ tiếp tục thế này kéo đến tận giường rồi hôn cô cuồng nhiệt.

Người đang bốc lửa ngàn ngút như anh rất muốn nói điều gì đó, nhưng lại cảm thấy không cần thiết, thế là anh biến lời nói thành hành động, nói lên suy nghĩ trong lòng mình một cách mãnh liệt và điên cuồng.

Còn Nại Nại thì hoàn toàn chết đờ ra đó.

Cô không ngờ rằng những lời nói trước sau không ăn nhập của mình lại khiến Đại ca xã hội đen phát khùng. Lần này tiêu luôn, lỗ toàn tập đã đành, lại còn không dám phản kháng, càng lo lắng thì càng chỉ có thể giả chết.

Thế nhưng đến giờ cô vẫn không hiểu nổi, vị Lôi Công này rốt cuộc thích cái gì ở cô. Lẽ nào vì biết cô lấy được sáu vạn tiền thưởng từ căn nhà của anh nên thấy không thoải mái, muốn dùng cách này để tìm lại chút cân bằng?

Rốt cuộc vì lí do gì đã không còn quan trọng nữa rồi, dù gì thì hôm nay cô đã thiệt thòi to. Kiếm được sáu vạn liền bị xã hội đen cưỡng hôn. Bữa cơm này cô còn phải trả tiền, sự thật này khiến cô đau xót vô cùng.

Có điều, Nại Nại trộm nghĩ, thực ra, kĩ thuật hôn của Lôi Công cũng không tệ. Sau hàng loạt chiếc hôn mạnh bạo điên cuồng, cô lại có cảm giác bay bổng lâng lâng như khi say rượu, rất thoải mái. Nhưng vì làm vợ thảo đầu tiên lâu rồi, cô cũng có chút hổ thẹn, dù sao thì đến khi thực sự thay một người khác cũng có phần khiến cô không thoải mái.

Lôi Kinh cảm thấy cô có vẻ không tập trung, liền rời khỏi môi cô, khẽ chạm mũi anh vào mũi cô, nói bằng một giọng vô cùng quyến rũ: “Sao thế?”

Trời! Nại Nại hoàn toàn bị đánh gục rồi, khuôn mặt đỏ tung bồng không nói làm gì, trái tim cô còn run rẩy khủng khiếp hơn.

Dây thần kinh của Nại Nại bị ngắn lại, đứt bung, lạch lạch, tụt sát, điều duy nhất cô có thể nói, chính là một câu nói run rẩy: “Trời! Lôi tiên sinh! Giọng nói của ngài thật là tuyệt! Ngài nên làm tổng đài của chúng tôi mới đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cảm nghĩ của Lôi Kinh và Nại Nại sau nụ hôn đầu

Do sự tiến triển đột biến trong tình tiết câu chuyện, hơn nữa vì gây dựng một con đường tiến lên phía trước cho tương lai của một xã hội hòa bình và ước mơ hòa bình, đài chúng tôi đã tiến hành một cuộc phỏng vấn nhanh với hai nhân vật chính. Do nội dung cuộc phỏng vấn vô cùng kinh khủng, nên quý vị trước khi coi chương trình này, xin tự chuẩn bị các đồ vật sau:

- Khăn giấy – Có tác dụng lau nước miếng khi buồn cười quá độ.
- Màng bảo vệ máy tính – Có tác dụng bảo vệ màn hình khi bị phun nước vào.
- Răng giả – Nhất định phải bỏ ra đề phòng cười quá lớn khiến răng trôi vào trong cổ họng gây tắc thở.
- Cùng với thóc trị ho – Vì bị sặc nước là điều khó tránh khỏi.

Sau đây là cuộc phỏng vấn với đương sự, trước tiên xin mời bạn Nại Nại – một người mà người gặp thì nản, hoa gặp đành thua, xe gặp thì hỏng – lên trước.

Có điều lúc này bạn Nại Nại vẫn đang ngồi thừ ra ánh mắt nhìn xa xăm, buồn vu vơ, ngồi trên sofa như đang nghĩ ngợi điều gì vậy. Kì thực... haiz... cô chỉ là... haiz... đang ngẩn ngơ mà thôi.

Tạm bỏ qua bạn Nại Nại đang thần thờ, xin mời bạn Lôi Kinh – Lôi Chấn Tử nổi danh khắp chốn, đẹp trai đến mức làm tắt cả mọi người đều chết ngất.

Thật ra, anh đúng là rất đẹp trai. Lúc này tất cả biên tập viên hậu đài chúng tôi đều đã ngất lịm, hiện chỉ còn lại tôi và anh quay phim chưa ngất. Là người mẹ ruột sinh ra Lôi Chấn Tử, tôi không thể nào quên được chuyện hồi nhỏ anh đã tè dầm ra quần, nên hoàn toàn miễn dịch với sự đẹp trai của anh. Còn về phần tại sao anh quay phim vẫn chưa hôn mê thì là do... trước khi thực hiện phỏng vấn này, anh đã chuẩn bị kĩ lưỡng, gắn chiếc gậy cứng để cố định cơ thể.

Nhìn xem! Đây chính là sức hút mãnh liệt của bạn Lôi Chấn Tử.

Xin một tràng pháo tay!

Được! Quay lại chuyện chính. Do sự tác hợp tận tình của Khuyên Thành Đại má – mẹ ruột Lôi Chấn Tử, cuối cùng hai người đã phá bỏ tốc độ yêu đương thông thường giữa những người yêu nhau. Đó là dùng một chiếc hôn để bắt đầu chuyện tình duyên luyện không rời, sợi tơ duyên cắt không đứt giữa hai người. Cho nên nhóm phóng viên số một của chúng tôi đã tiến hành phỏng vấn hai người về chuyện này, sau đây là hiện trường buổi phỏng vấn, chú ý, máy quay số một, action!

Khuyên Thành Đại má: Chào mừng hai người đến với chương trình giải trí này. Ta là mẹ ruột của hai người – Khuyên Thành Đại má. Ta muốn hỏi hai người vài câu hỏi có được không?

Nại Nại (Nhe hàm răng trắng bóng): Đương nhiên!

Lôi Kinh (Mặt không chút biểu cảm): Hỏi nhanh lên!

Hừ..., Khuyên Thành Đại má rất phần nộ, hậu quả rất nghiêm trọng!

Khuyên Thành Đại má: Xin hỏi lần đầu tiên khi gặp đối phương, cảm giác của hai người như thế nào? Nại Nại mời trả lời trước.

Nại Nại: Anh ta? Không nhớ nữa! Chuyện đó ai mà biết được. Tôi chỉ để tâm đi về phía trước, còn phải để ý coi dưới chân có hòn đá nào không, ngộ nhờ bị ngã thì sau này khó trang điểm lại lắm! Xin hết.

Lôi Chấn Tử: Cô ta mấy tháng không ăn thịt lợn rồi?

Khuynh Thành Đại má: Há?

Lôi Chấn Từ (Đầu khỏ quay mặt đi chỗ khác): Cô ta dám dùng ánh mắt nhìn thịt lợn để nhìn tôi!

Khuynh Thành Đại má: Tiếp theo... đôi chủ đề khác, lợn cái sau khi sinh sản... à nhầm... hai người ghét nhất đối phương ở điểm nào?

Nại Nại: Anh ta không hỏi đã hôn tôi.

Lôi Chấn Từ: Đầu óc ngốc nghếch, đơn thuần, không biết cách bảo vệ bản thân.

Khuynh Thành Đại má lắc đầu bất lực, vẽ một dấu X lớn trên cuốn sổ phỏng vấn. Sau đó hỏi tiếp: “Thế cảm giác khi hôn thế nào?”

Nại Nại: Cái này không tiện trả lời, hiện trường nhiều người quá.

Lôi Chấn Từ: Rất ngọt! Có chút hương vị ớt Tứ Xuyên.

“Khi môi chạm môi, trong đầu hai người nghĩ cái gì?” Khuynh Thành Đại má không cam tâm, tiếp tục khai thác sâu hơn.

Nại Nại (Mặt đỏ như quả cà chua): Kỹ thuật hôn của anh ta rất tuyệt!

Lôi Chấn Từ: Rốt cuộc thì khi nào cô ấy mới chịu nhắm mắt lại?

Khuynh Thành Đại má: Haiz! Đôi chủ đề khác vậy. Hai người thấy có cơ hội tiếp tục phát triển không?

Nại Nại: Cái gì? Thật quá vô nhân đạo! Anh ta là xã hội đen đó! Bà bảo tôi phát triển sao?

Lôi Chấn Từ: Vớ vẩn! Không phát triển tiếp thì tôi hôn cô ấy làm gì?

Khuynh Thành Đại má (run run hỏi tiếp): Điều mọi người quan tâm nhất lúc này chính là hướng phát triển trong tương lai của hai người, hai người sẽ phát triển theo kiểu mãnh liệt ồ ạt hay tiếp tục theo kiểu ngốc nghếch yên ổn?

Nại Nại (dì dí hai ngón tay vào nhau, đẩy ngược ngược): Tôi là kẻ ngốc nghếch, nên cũng chẳng còn cách nào khác.

Lôi Chấn Từ: Ngoại trừ việc trêu đùa với cảnh sát và ngủ cùng Nại Nại ra, thật ra tôi rất bận.

Khuynh Thành Đại má: Ý cậu là sẽ nhanh chóng thúc đẩy sao?

Lôi Chấn Từ (Lạnh lùng liếc Đại má): Bà là vô gian đạo?

Khuynh Thành Đại má (Rút chiếc chổi sau lưng tức giận ném qua phía đó): Thằng con hư đốn này dám nghi ngờ mẹ anh như thế hả? Đồ hư đốn, đồ hư đốn... (một vụn lần...)

Khuynh Thành Đại má (Sau khi bốt giận, tiếp tục đặt câu hỏi): Xin hỏi, đối với biểu hiện của hai người tối nay, có bình phẩm gì?

Nại Nại: Tôi hy vọng sau khi ngủ dậy sẽ không bao giờ phải gặp lại anh ta nữa.

Lôi Chấn Từ: Có lẽ phải tìm xem gần đây có khách sạn nào không.

Khuynh Thành Đại má: Đối với cảnh H[1] trên bệ bếp mà mọi người vô cùng mong đợi, hai người có kiến nghị gì không?

Nại Nại (Hướng về phía mặt trăng cảm thán): Mặt trăng hôm nay thật tròn!

Lôi Chấn Từ: Bệ bếp hơi bị lạnh, đổi sang sàn nhà được không?

Khuynh Thành Đại má: Với đề nghị của mọi người rằng họ muốn hai người sử dụng đạo cụ và bọ, mù tạc cùng với những gia vị khác, hai người thấy thế nào?

Nại Nại: Tôi không muốn làm cô gái khóa thân bày thức ăn.[2]

Lôi Chấn Từ (cười nham hiểm): Ai đưa ra đề nghị? Đứng lên tôi xem!

Người Khuynh Thành Đại má run lên, cười ngược ngược, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Hai người muốn H như thế nào?”

Nại Nại (Trán toát mồ hôi lạnh): Cái này... tôi thế nào cũng được.

Lôi Chấn Từ: Chỉ cần Nại Nại chịu được, tôi thế nào cũng được.

Khuynh Thành Đại má: Nếu như nhất định phải nói ra, hai người muốn nói gì?

Nại Nại: Xin tác giả và độc giả chú ý đến thân phận con gái nhà lành của tôi.

Lôi Chấn Từ: Nhanh lên, mau lên, đã kéo đến bảy chương rồi, còn định kéo đến bao giờ nữa?

Lần này Khuynh Thành Đại má phùng phùng tức giận, lấy quả chùy ra gõ lên đầu Lôi Chấn Từ. T thôi! Mới có bảy chương, lão nương đây còn chuẩn bị viết hơn 50 chương. Hai người chưa gì đã H rồi thì ta viết cái gì? Anh nói xem, ta viết cái gì? (Gào thét một vạn lần...)

Khuynh Thành Đại má (máy quay vừa lướt qua, liền trở lại khuôn mặt hiền từ): Được! Câu hỏi cuối cùng, là một câu hỏi có chiều sâu, đề nghị nói ra suy nghĩ của bạn. Hai người nghĩ xã hội đen chuyên làm cái gì?

Nại Nại: Không phải tivi đều nói rõ cả rồi à? Bà già vậy rồi mà đến giờ không coi tivi sao? Thế còn điện ảnh? Điện ảnh cũng không xem à? Trời đất ơi! Lôi Chấn Từ ơi! Mau lại đây cùng tôi ngắm thượng đế.

Lôi Chấn Từ: Câu hỏi chán ngắt này ai nghĩ ra thế? Chẳng trách tỉ suất xem đài lại thấp như vậy.

Gru... Khuynh Thành Đại má tức điên người, miệng không ngừng co giật, hận là không cắn chết được hai tên vô lương tâm này.

Lôi Chấn Từ (Liếc Khuynh Thành Đại má đang trong trạng thái phát khùng, bữu môi hỏi): Đã xong chưa?

Khuynh Thành Đại má: Há? Xong rồi!

Lôi Chấn Từ: Xong rồi thì chúng tôi đi đây.

Khuynh Thành đại má (Nước mắt rùng rùng): Hai người vội vàng định đi đâu thế?

Lôi Chấn Từ: Thay trang phục, cảnh sau tôi còn phải xuất hiện.

Nại Nại (Không nhận được phải nói thêm): Anh hơi tàn nhẫn với người già đó.

Lôi Chấn Từ (Hoi nhếch mép lên, dự báo trước của con bùng nổ): Bà ta thích già vờ già, chứ cũng 8x thôi.

Nại Nại: Thật không? (Nhanh chóng chạy ra hỏi Khuynh Thành Đại má): Bà là 8x à?

Khuynh Thành Đại má (Cười ngượng): Tôi trông hơi già, nhưng chính xác là dân 8x.

Nại Nại (Ném giày cao gót vào mặt Đại má): Đồ lừa đảo! Lừa người ta! Một đứa nhóc con mà dám dụ dỗ hai người lớn chúng tôi...

Lôi Chấn Từ (Bước tới ôm vai Nại Nại một cách thân mật): Ngoan nào, cưng! Chúng ta không chấp bà ta.

Sau khi bóng hai người họ ngày càng xa, Khuynh Thành Đại má tiếp tục xuất hiện trước ống kính.

Mặt đầy vết giày, trong lòng uất ức: “Tôi có bạc đãi gì bọn họ đâu? Sao lại bị đối xử như thế này? Không phải lúc này vừa sắp đặt cho hai người hôn nhau sao?”

Phía dưới có người nói vọng lên: “Họ gặp nhau lâu thế rồi, bây giờ mới cho họ hôn một lần. Đúng là mẹ ghê!”

Khuynh Thành Đại má: “Thế thì cũng không được ngược đãi mẹ ruột của mình! Đúng là có vợ rồi quên luôn mẹ!”

Đúng lúc đó, cửa bật mạnh ra, Lữ Nghị từ đâu rơi xuống, tức giận hỏi Đại má: “Họ Thuấn kia, bà nói xem bà muốn làm gì? Tại sao nhân vật nam phụ của bà toàn bị đả kích đến chết đi sống lại?”

Khuynh Thành Đại má cười hiền từ đáp: “Vợ cậu sắp xuất hiện rồi, thế vẫn chưa được sao?”

Lữ Nghị: Tôi không cần cô ta! Tôi muốn Nại Nại!

Khuynh Thành Đại má cười ngại: “Nhưng Nại Nại không có thời gian để diễn.”

Lữ Nghị kiên quyết: Không biết đâu! Tôi muốn Nại Nại!

Khuynh Thành Đại má cười gượng nói: “Hay để tôi tìm cho cậu một người khác...”

Lữ Nghị: Không biết đâu! Tôi chỉ muốn Nại Nại thôi.

Khuynh Thành Đại má nổi giận đùng đùng, quay người lại tung một cú liên hoàn cước rất oai phong thấy Lữ Nghị hóa thành một ngôi sao băng trên bầu trời lao vút đi. Đúng là phiến chết đi được! Nại Nại... Nại Nại, không biết nói cái gì khác sao?

Đúng lúc này, anh quay phim đột ngột nói: Khuyñh Thành Đại má, đến giờ quảng cáo rồi, 10, 9, 8...

Hả? Chỉ còn một câu kết cuối cùng?

Khuyñh Thành đại má cau mày suy nghĩ, cuối cùng hướng về ống kính máy quay nói: “Đến nhà chúng tôi ăn ngon uống ngon, ăn ngon uống ngon, ăn ngon uống ngon xong đừng quên nói một tiếng tốt, cảm ơn.”

Thế là một quảng cáo nước xít miệng nào đó che lấp mất bộ mặt già nua bị thời gian làm phai tàn của Khuyñh Thành Đại má, rất có ẩn ý giống như chuyện nước Anh tám phút[3].

Cảm ơn đã theo dõi.

[1] H: trong tiếng trung để chỉ xxx

[2] Ở Nhật Bản có những bữa tiệc bày thức ăn trên người những cô gái khỏa thân.

[3] Một cách để chỉ sự buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nại Nại có hậu di chứng của sự kinh hãi

Trước đây mỗi lần gặp chuyện gì Nại Nại đều rất bình tĩnh. Điển hình nhất có một lần, vì đuổi theo kẻ trộm nên bất cẩn bị sái chân. Lúc đó mẹ Nại Nại khóc lóc thảm thương bên giường bệnh, không ngừng nói: “Tuy con bị chồng ruồng bỏ, nhưng không thể vì vậy mà không quý trọng sinh mạng của mình. Nếu như con chết đi, thì mẹ biết phải làm sao?”

Bố Nại Nại mất sớm, một mình mẹ nuôi cô trưởng thành. Vì gia cảnh khá giả, ít nhiều cũng có chút tích lũy, nên từ trước đến giờ cô luôn sống thoải mái vô lo.

Mãi cho đến ngày hôm đó cô mới phát hiện, nếu bản thân có mệnh hệ gì thì trên đời này vẫn còn một người đau khổ, thậm chí người đó còn đau khổ hơn cả cô, cô đã thề rằng sau này nhất định sẽ không khiến mẹ phải phiền lòng, nói được làm được!

Từ đó trở đi, mỗi khi gặp chuyện, cô đều phản ứng chậm một chút, nỗ lực cho bản thân trông không lo lắng, không hoang mang. Điều vô lý hơn là, cô còn học cách giả làm đã điều vào thời khắc quan trọng nhất, biết đâu lúc đó bên cạnh bày một tách cafe, cô cũng sẽ dí đầu vào đó, đặt an toàn lên hàng đầu.

Lúc này, cũng y như vậy.

Lôi Kinh nhận thấy ánh mắt Nại Nại vẫn trong trạng thái thần thờ, anh tiếp tục chạm vào môi cô mấy lần. Tuy rằng mắt cô vẫn mở rất to, nhưng rõ ràng là không có thứ gì lọt vào tầm mắt cô hết.

Đơn giản cô chỉ đang dùng mở to để biểu hiện sự kinh ngạc của mình!

Chạm một chút, lại chạm thêm một chút, càng chạm anh lại càng không muốn rời xa. Nhìn thấy người phụ nữ đang run rẩy trong vòng tay mình, khoe miệng anh giật không ngừng.

Nhịp tim đập loạn xạ khiến Nại Nại lấy lại chút tỉnh táo. Cô tự nhủ bản thân nhất định phải bình tĩnh, phải tỏ ra như không có chuyện gì khi đối mặt với chuyện bị cưỡng hôn. Bởi vì chuyện này liên quan trực tiếp đến an toàn tính mạng và sáu vạn tiền thưởng, là vấn đề ngoại giao lớn nhất từ trước đến giờ của bản thân.

Thế là cô hít thở thật sâu, lại hít thở thật sâu.

Cạch cạch!

Hai con người đang đắm chìm trong nụ hôn đều đánh mắt về hướng phát ra tiếng động cùng một lúc, tiếp sau đó khuôn mặt Nại Nại biến thành khổ qua, đỏ ửng và nhăn nhó.

“Ôi, đau quá!” Cô cúi người ôm chân phải vừa nhảy vừa kêu. Thứ rơi đè lên bàn chân chính là chiếc túi vạn năng của Nại Nại. Bên trong có rất nhiều thứ. Nào di động, chìa khoá, ví tiền, túi trang điểm, tài liệu, máy phòng kê gian, túi đựng điện thoại, trà xanh dinh dưỡng... và còn cả một gói băng vệ sinh hiệu ABC nữa...

Câu tục ngữ “tự lấy đá đập chân mình” cứ thế lộ ra trước mặt Lôi Kinh một cách hình tượng, không giữ lại được chút gì.

Nại Nại nắm ngay lấy cơ hội thoát khỏi tay anh, cúi người nhặt đồ, thế nhưng chân vừa mới chạm đất đã thấy đau thấu xương, đứng không vững, hơn nữa còn suýt ngã. Lôi Kinh cau mày nhìn cô ra sức chiến đấu với cái chân đau mà cũng thấy bất lực, chỉ có thể ra lệnh: “Đứng im đó!”

Cô ngoan ngoãn đứng ngay ra đó.

Ngay lập tức, Lôi Kinh cúi người bắt đầu nhặt lại đồ, từng thứ từng thứ một, cho tới bịch ABC, Nại Nại không thể đứng đó làm ngơ mãi được, ngại ngừng hạ giọng nói: “Cái đó để tôi tự nhặt.”

Lôi Kinh ra vẻ chẳng thêm quan tâm, nhặt lên mà khuôn mặt không biểu cảm, quảng thẳng vào chiếc túi của Nại Nại.

Nại Nại cảm thấy như sét đánh ngang tai, cảm giác như bị ai đó lột sạch quần áo ra rồi nhìn thấy hết mọi thứ. Nhớ ngày trước, mỗi lần mua thứ này cô đều gói kĩ trong túi ni lông đen, lén lén lút lút chạy thẳng về nhà đem giấu ngay đi. Lúc lên đại học, các bạn cùng phòng cũng thường thắc mắc, trước giờ chưa bao giờ thấy cô mua thứ này, dùng thứ này cả. Thậm chí kết hôn với Lữ Nghị bảy năm cô cũng chưa bao giờ để chồng thấy được nhãn hiệu, dáng hình của thứ đó. Đây chính là sự kiên trì cố chấp của cô, và cũng là điều khiến người khác không tài nào hiểu nổi.

Thế mà anh, lại dễ dàng phá vỡ điều tối kị đó.

Sau khi nhặt xong đồ, Lôi Kinh cầm chiếc túi lên và nhận ra nó rất nặng. Cô nhỏ bé như thế vậy mà lại đeo chiếc túi nặng thế này, lẽ nào không sợ làm gãy xương vai sao?

Lúc anh đứng dậy, Nại Nại nhanh chóng trốn tránh ánh mắt của anh, sợ hãi phải đối mặt với người đàn ông vừa nhặt hộ mình bịch ABC.

“Chân còn đau không?” Nụ cười trên khuôn mặt Lôi Kinh có chút gian tà. Hơi nóng từ anh làm Nại Nại cảm thấy vô cùng hồi hộp.

“Không... không còn đau nữa.” Nại Nại lại nói lấp, mặt ồ lựng vì ngại ngùng.

Bàn tay to rộng của anh ôm chặt lấy eo Nại Nại một cách ngang nhiên, đặt một tay cô quảng qua vai anh rồi nói: “Không đau nữa thì cũng phải cẩn thận. Đi thôi.”

Trong lòng Nại Nại đột nhiên có chút thất vọng, cô nghĩ rằng đã là xã hội đen ấy mà, thì thế nào cũng rất đàn ông, anh nhất định sẽ bế bồng cô lên mà đưa ra xe. Không phải trong phim đều diễn như vậy sao, đây cũng là đoạn tuyệt nhất của câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân đầy lãng mạn. Đáng tiếc là... không có. Anh không phải anh hùng, và cô cũng chỉ là một người phụ nữ bị ruồng bỏ mà thôi.

Bỏ qua những tạp niệm đầy trong đầu Nại Nại không nói, giây phút này Lôi Kinh lại đang nghĩ một chuyện khác: Bà cô[1] đáng chết này sớm không tới muộn không tới, lại nhè đúng lúc này tìm đến phá rối. Anh thực tình chỉ muốn bế bồng cô lên, sau đó đi thẳng đến khách sạn. Nhưng rồi, sau đó thì sao, chiến đấu trong vùng máu?

Không! Anh phải kiềm chế. Vậy nên tốt nhất anh phải tránh xa một người dễ làm người khác cảm thấy thèm khát như cô.

Trong một phút hai người đều trở nên im lặng, lúc đi xuống cầu thang cũng không ai lên tiếng.

Một Nại Nại đầy mệt mỏi và một Lôi Kinh đầy bất mãn đã rời khỏi nhà hàng như thế.

Bóng của họ thật dài, một chiếc to lớn vững chắc, một chiếc cẩn thận bước đi. Từng bước từng bước nhịp nhàng, từng tiếng từng tiếng con tim loạn nhịp.

Tiếng thỉnh thỉnh thỉnh nào đó đang vang lên trong hoàn cảnh rất mặn nồng ân ái.

Mọi người nói, đó là tiếng gì vậy?

Nại Nại không có bạn là con gái. Cô chỉ có người thân là phụ nữ và nữ đồng nghiệp thôi. Nguyên nhân là do không biết bao nhiêu lần cô bất giác trở thành vật hy sinh của bạn tốt. Vì không muốn lại dẫm vào vết xe đổ nên Nại Nại cũng dần lạnh nhạt với ý định tìm một người bạn nữ giới, thế nên hiện giờ người được coi là thân nhất với Nại Nại chính là Tiểu Trần.

[1] Trong tiếng trung còn để chỉ giai đoạn kinh nguyệt của phụ nữ.

Lôi Kinh lái xe đưa cô về nhà trọ nơi cô thuê chung với Tiểu Trần. Nói thật, đến được nhà cô anh đã phải rất vất vả. Phải rẽ vào rất nhiều hẻm to, ngõ nhỏ, cuối cùng mới đến được một khu nhà cũ nát và dunge lại.

Anh nói: “Tôi đưa cô lên.”

Nại Nại mím môi bước xuống xe nói: “Không cần đâu! Cảm ơn anh! Không sao đâu.”

Lôi Kinh xuống xe bên phía mình, giúp cô cầm túi, sau đó anh xoa xoa thắt lưng cô một cách rất thuần thực, nói không ngần ngại: “Tôi đưa cô lên nhà.”

Rõ ràng Nại Nại đang run rẩy, cô quay đầu lại, cười ngượng: “Không cần đâu! Tôi ở cùng người khác, như vậy không được tiện lắm.”

“Ài?” Anh nâng cằm cô lên hỏi một câu lạnh lùng. Nại Nại có ngốc hơn thế cũng nhận ra thái độ của anh không báo hiệu điềm lành, thế là cô không chút giấu giếm, trả lời hết sức thành thật: “Đồng nghiệp! nghiệp làm cùng công ty.”

Lôi Kinh ngừng một lát, sau đó bỏ tay ra và nói: “Ừm! Vậy tôi sẽ đưa cô đến cửa.” Thấy Nại Nại có ý phản đối, anh lại thêm một câu: “Kháng nghị vô hiệu.”

Đôi mày cau lên, Nại Nại không nói thêm gì, cúi đầu lặng lẽ bước lên lầu, trong lòng cô có một chút rung động.

Thực ra, thứ cô cần rất đơn giản, nhưng đáng tiếc, anh quá không đơn giản.

Tựa người vào cửa, Nại Nại lặng lẽ nhìn Lôi Kinh. Anh hiểu Nại Nại đang phát ra tín hiệu đuổi khách, thế là anh rút từ trong túi ngực ra một điều thuốc, nói một câu: “Một mình nhớ cẩn thận!”, quay người đi thẳng.

Không có cái bắt tay từ biệt, cũng chẳng có nụ hôn lúc chia tay.

Nại Nại hơi hoang mang, lục tung cả túi để tìm chìa khóa, tìm cả nửa ngày, anh vẫn chưa đi hết nửa tầng lầu, đúng vào lúc này, Tiểu Trần nghe thấy tiếng động ngoài cửa liền chạy ra mở. Phải biết là, căn bệnh quên chìa khóa của Nại Nại không phải chuyện ngày một ngày hai. May mà có người ở cùng, không thì cô phải lưu lạc đầu đường xó chợ mấy trăm lần rồi.

Tiểu Trần mở cửa ra, đèn cảm ứng cũng lập tức sáng lên, Nại Nại ngẩng đầu lên thấy cô đã mở cửa, liền cười cười: “May mà có em, không thì chị lại không vào nhà được rồi.”

“Đề hôm nào làm một cái dây móc luôn chìa khóa vào cổ, xem chị có còn quên được nữa không. Ừa, người đó là ai thế?” Tiểu Trần nhìn lướt qua thấy có bóng người ở cuối cầu thang, hơn nữa cảm giác rất quen thuộc.

Nại Nại đẩy Tiểu Trần vào nhà, nhanh tay đóng chặt cửa: “Làm gì có ai, em bị hoa mắt rồi.”

Tiểu Trần cau mày suy nghĩ, bỗng kêu lớn và chạy ra phía ngoài cửa: “Trời ơi, chính là Apollo!”

“Lại còn hét lên nữa! Dừa[1] cái đầu em.” Nại Nại giật giật chiếc váy ngủ khổ lớn của cô, nói: “Em cứ thế mà chạy ra ngoài sẽ dọa cho đứa biến thành khoai lang đấy.”

Ở nhà Tiểu Trần thường mặc váy ngủ Snoopy, rộng thùng thình chả có chút hình tượng nào. Để cho mát mẻ, tóc cũng búi lên một cục to như tóc bà thím, chân thì lột quẹt đôi dép lê. Chẳng khác nào bà chủ cho thuê nhà họ Bao trong phim của Châu Tinh Trì...

“Ừ nhỉ, tiếc quá! Nếu không đã có thể tiếp cận ở cự ly gần rồi.” Tiểu Trần vô cùng thất vọng vì không thể gặp mặt nói chuyện cùng Apollo. Đột nhiên cô nghĩ đến khả năng Nại Nại và Apollo có mối quan hệ nam nữ đặc biệt nào đó. Lập tức bật khỏi ghế sofa đẩy kích động.

“Chị Nại Nại, Lôi tiên sinh đó không phải đang theo đuổi chị đấy chứ?” Trí tò mò của Tiểu Trần lên đến đỉnh điểm. Mặt ghé sát Nại Nại, chờ đợi một scandal sắp bị khai ra.

Nại Nại nghiêm nghị, đôi môi dẹt lên, vút chiếc túi xách lên giả vờ giật: “Chị không hứng thú với chuyện bị trúng sét[2].”

“Sao thế được? Anh ấy rất tốt mà!” Tiểu Trần nói trong kích động.

“Sao em biết là anh ta rất tốt? Em từng hẹn hò với anh ta rồi à?” Nại Nại bỗng nhớ lại nụ hôn vừa xong, khuôn mặt cô có dự cảm lại sắp nóng bừng lên.

“Chị Nại Nại! Sao môi chị lại bị sưng lên thế? Lúc này đi ăn món tô chua cay sao?” Tiểu Trần đưa mũi người mùi trên môi của Nại Nại.

Nại Nại nhanh chóng lấy tay che miệng rồi trả lời qua loa: “Ừ, cay lắm, rất là cay! Ông chủ không biết cho bao nhiêu ớt, cay chết người luôn!”

Thấy cô nhóc Tiểu Trần vẫn không có ý định buông tha, Nại Nại nhanh chóng trốn về phòng mình, rồi nói vọng ra ngoài: “Chị ngủ đây. Em cũng ngủ sớm đi, mai phải đi làm sớm đấy!”

“Thế nhưng em vẫn muốn hỏi, sao chị lại biết anh ấy không phải người tốt...” Tiểu Trần vội theo đây bắt lặc...

Sao lại không biết được? Đôi môi này nói cho cô biết, Nại Nại nghĩ một cách tức giận.

Không đúng, hình như bữa tối nay cô không trả tiền thì phải. Đang tức giận, Nại Nại bỗng nhớ ra chuyện quan trọng, lặng người tại chỗ, nói như vậy... là anh đã trả tiền!

Không ngờ, xã hội đen mà cũng tốt bụng thanh toán thay cô như vậy.

Tối nay Nại Nại không ngủ được. Những lúc không ngủ được Nại Nại thường ngáy người nhìn lên trần nhà. Thực ra cô rất sợ tiếp xúc với đàn ông, đặc biệt là kiểu đàn ông như Lôi Kinh. Cô đã từng cho rằng, thất bại của bản thân là do cô chưa đủ hoàn mỹ, đến nay cô mới nhận ra, thực ra là do cô quá yếu đuối. Cô sợ hãi rất nhiều thứ, sợ bị đàn ông làm tổn thương lần nữa, sợ khi đối diện với tình địch mà chẳng nói được lời nào, sợ nhất vẫn là cuối cùng sẽ không đủ kiên cường đứng lên đi tiếp để thoát khỏi tình cảnh éo le đó. Rốt cuộc thì vẫn là những đả kích hết lần này đến lần khác. Cô biết mình không thể chịu được, người phụ nữ yếu đuối sau một lần truân chuyên đã trầy vi tróc vảy rồi, thêm lần nữa chắc tính mạng này cũng mất luôn.

Nại Nại nghĩ, tình yêu là thứ sớm muộn gì cũng hết thời gian bảo hành. Kiểu đàn ông nào cũng như nhau cả thôi, rồi đến một ngày nào đó cục vàng cục bạc cũng biến thành con cá chết, cho nên tốt nhất là từ bỏ khao khát yêu đương, chỉ nên nghĩ đến những vấn đề phù hợp với thực tế, vứt hết những lời đường mật lường gạt đó ra khỏi đầu, phụ nữ tốt nhất là có bị đánh chết cũng đừng tin trên đời này còn tồn tại tình yêu.

Thế nhưng, liệu anh có tha cho cô không? Cứ nghĩ đến điều này là Nại Nại lại đau đầu chóng mặt.

Một người đàn ông có nghiêm túc với mình không, cô có thể phán đoán được. Năm đó, Lữ Nghị khốn khổ túc trực trước cửa kí túc xá nữ hơn một tháng trời, các chị em trong phòng đều nói, anh ấy có thành ý như vậy, lẽ nào cậu không nhận thấy sao? Nại Nại cười khổ sở, không buồn giải thích cho sự lạnh nhạt của mình.

Cô có thể nhận ra ngay ý định theo đuổi và thành ý của đàn ông, nhưng lại phát hiện ra rằng cô không nhìn ra được sau đó họ nghĩ gì. Người đàn ông si tình chờ đợi cô đó cuối cùng đã lấy cô, nhưng ngay vào lúc cô cảm thấy mình rất hạnh phúc, gia đình rất mỹ mãn, anh đã phụ bạc cô.

Lẽ nào đây là vòng luân hồi tái yếu sao?

Dù thế nào đi nữa, sự phản bội của Lữ Nghị là một đả kích lớn với cô. Thậm chí còn làm thay đổi cả tính cách lạc quan của cô. Cô của bây giờ đã không còn quen với cảm giác được ai đó theo đuổi, càng không dám nghĩ tới tương lai. Cho nên với sự cố nhỏ nhỏ của ngày hôm nay, cô chỉ đành biết nói tiếng xin lỗi.

Đối với những việc dễ gọi lại những đau khổ trong quá khứ, cô tuyệt đối không cho chúng một cơ hội nào hết.

Đây có lẽ là bản năng tự bảo vệ bản thân cuối cùng của cô.

Lặng lẽ lau những giọt nước mắt, tìm cô chọt quần thất, khẽ nhắm mắt cô thầm nói với bản thân: “Tần Nại Nại, đây là một cái bẫy. Không ai có thể nhảy qua nó, nhưng mày có thể. Vì thế hãy hạ quyết tâm và nhảy qua ngay. Sau khi nhảy qua rồi, mày sẽ được an toàn.”

Nói xong cô thở dài một tiếng, một hơi nói hết câu làm cô thấy hụt hơi, dần dần bình tĩnh lại, cô nghe thấy bản thân nói thêm một câu nữa: “Tuy nhiên, cái bẫy này đúng là hấp dẫn chết người.”

Đúng vậy! Vô cùng hấp dẫn!

[1] Trong tiếng trung, trái dưa có phát âm giống với polo trong Apollo.

[2] Nại Nại dùng họ của Lôi Kinh để chơi chữ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đi xem mắt là một công việc đòi hỏi phải có kỹ thuật

Nại Nại là người rất nhẫn nại. Cô có thể xem sách hướng dẫn rồi dùng mười mấy loại nguyên liệu để làm một chiếc bánh gatô trong vài tiếng đồng hồ, cũng có thể học cách vẽ móng tay nghệ thuật trong khoảng thời gian dài, hoặc còn có thể tự tay đan áo len nhiều họa tiết phức tạp đến mức máy móc phải chào thua, hết chiếc này đến chiếc khác.

Nhưng Nại Nại cũng là người của trường phái hành động, ví dụ, chợt nhớ món cà ri bò tối nay thiếu mất cà rốt, cô sẽ lập tức thay quần áo đi mua, không hề đắn đo suy nghĩ tới việc dùng nguyên liệu khác để thay thế.

Tiểu Trần ở phía sau hộp miệng lại nói: “Chỉ là một bữa tối thôi mà, chị có cần phải cầu kì vậy không?”

Nại Nại quay đầu lại cười: “Thế thì sẽ không giống, thiếu cà rốt, món đó sẽ không còn là cà ri bò nữa.”

Tiểu Trần không thể lý giải nổi lý luận đó của cô, thế nên đóng cửa nhà bếp lại để mặc cô đi mua.

Nại Nại vẫn mặc bộ quần áo ở nhà, nghĩ tới việc siêu thị ở ngay sát nhà, chạy ra mua hai củ cà rốt cũng chỉ mất chút thời gian, nên cũng chẳng buồn buộc lại tóc, cầm tờ năm tệ rồi chạy thẳng xuống tầng.

Đến siêu thị mục đích của Nại Nại rất rõ ràng, cô quyết định đi thẳng về quầy rau củ quả. Lúc này đang là giờ mua sắm cao điểm, những người đi mua đồ cũng khá nhiều, cô tìm kiếm một hồi, nhắm đúng vị trí quầy cà rốt, chọn lấy hai củ rồi đi thẳng tới chỗ cân đồ. Đang chạy thì đâm sầm vào hai người, Nại Nại vội vàng cúi đầu xuống nói: “Tôi x lỗi.”

Kết quả là đối phương không hề phản ứng. Nại Nại không thèm chấp những người bất lịch sự như vậy, nên vội vàng vòng qua rồi đi luôn, kết quả là, cái khoảnh khắc cô định quay người đi thì lại nhìn thấy chiếc bát lửa màu xanh nằm trong tay người đàn ông.

Nại Nại biết cả đời mình luôn gặp xui xẻo, nhưng chưa từng nghĩ lại có thể đen đui đến thế. Đúng lúc ăn mặc nhếch nhác nhất thì lại gặp phải chồng cũ và người đàn bà của anh ta.

Cô hơi tức giận, lại hơi ngượng ngùng, đang muốn giả vờ như không nhìn thấy gì, quay người bỏ đi thì người đó cất tiếng gọi: “Nại Nại!”

Cô thờ dãi, sau đó quay người lại, lại chào hỏi một lần nữa: “Chào anh, lâu rồi không gặp.” Thực tình họ mới gặp nhau mấy hôm trước thôi.

Dù chỉ là đi mua sắm trong siêu thị Lữ Nghị vẫn đóng bộ vest bánh bao. Trước kia đây là công sức của Nại Nại và thím giúp việc, còn giờ chắc là của người phụ nữ đi bên cạnh. Mà người phụ nữ đi bên cạnh anh, chắc chính là màu xanh nước biển vô cùng tươi trẻ đó, chỉ có điều chiếc áo màu vàng cổ chữ V khoét sâu và chiếc quần bò lại một lần nữa đánh bại chiếc áo lông cừu màu xanh mà Nại Nại mới mua.

Tuổi thanh xuân của người phụ nữ mãi mãi không tài nào níu giữ được. Bởi vì, tuổi thanh xuân không đáng giá, nó đi nhanh hơn bất cứ thứ gì.

Nại Nại thích ngắm các người đẹp, trên đường cũng sẽ ngăn người ra mà ngắm nếu bất chợt nhìn thấy người đẹp. Chỉ là lần này, cô nhìn xuống bộ quần áo ở nhà có hình chú gấu Winnie màu đỏ thắm của mình, sau đó lại nhìn bộ trang phục đang phát ra vẻ đẹp dễ dàng khí chất của người ta, rõ ràng là thất bại thảm hại.

Cô hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười nói: “Hai người cứ bận việc của hai người. Tôi đi trước.”

Đây cũng là lần đầu Duy Nhã gặp Nại Nại. Nhưng cô đã nghe không biết bao lần cái tên ấy thốt ra từ miệng Lữ Nghị. Trước khi ly hôn, anh nói cô không có sức sống, chỉ là một con búp bê bằng sứ được bày biện trong nhà. Sau khi ly hôn anh lại nói, cô là một cao thủ bếp núc, còn biết đan lát thêu thùa.

Nhưng tình hình hôm nay của đối phương khiến cô rất hài lòng, cô thậm chí còn lườm cho Lữ Nghị một cái khi cứ nhìn Nại Nại đấm đuối, cười nhạt: “Chị Nại Nại! Chào chị! Em đã nghe tên chị từ lâu.”

“Hả? Vậy sao?” Nại Nại vồn vện chỉ nói từng ấy từ. Cô không muốn nói chuyện nhiều với người phụ nữ này vì sợ mình phát nôn tại chỗ.

Lữ Nghị nhìn củ cà rốt trong tay Nại Nại, liền hỏi: “Em định làm món cà ri bò à?”

Ánh mắt Nại Nại dường như hơi mơ hồ, hình như đã quay về khoảng thời gian còn hạnh phúc bên Lữ Nghị. Lúc đó, sự nghiệp anh mới bắt đầu, hoàn cảnh gia đình còn khó khăn. Nại Nại học trộm được bí quyết nấu ăn từ mẹ, mỗi tuần làm một lần, để trong bình giữ nhiệt, ngồi xe buýt mang đến công ty cho anh. Lữ Nghị đã phát chán với những món ăn đậm bạc ở công ty nên sau mỗi lần ăn các món do Nại Nại nấu xong vô cùng sung sướng, nũng nịu đòi cô lần sau lại tiếp tục phát huy.

Lúc đó thịt bò chỉ có mấy tệ một cân, giờ đã lên mười tám tệ một cân cũng theo đó mà nhiều thứ đã thay đổi, ngay cả món thịt bò làm ra cũng không còn mùi vị ngọt ngào của năm xưa nữa.

Nại Nại nhìn củ cà rốt trong tay, trả lời bằng một giọng đến cả bản thân cô cũng gần như không thể nghe thấy: “Không! Tôi làm bánh cà rốt rán.”

“Anh ấy nói chị nấu ăn rất ngon! Chị Nại Nại, lúc nào đến nhà bọn em làm thử nhé, em cũng muốn học.” Duy Nhã mỉm cười rất thân thiện, tiếc là đối thủ không chấp nhận.

“Cô không học được đâu.” Nại Nại nhìn Duy Nhã nói nghiêm túc.

“Tại sao thế?” Duy Nhã cười hỏi.

“Tâm tư của cô đặt cả vào chồng nhà người khác, chắc chắn không có thời gian để học nấu ăn!” Nại Nại nói thẳng suy nghĩ của mình: “Còn nữa, trông coi cho kĩ người đàn ông của cô, tránh để sau này bị các em gái trẻ đẹp hơn chiếm mất.”

Nói xong, Nại Nại ngẩng đầu, bước ngang qua Lữ Nghị, lườm anh một cái rồi nhanh chóng bước đi.

Cô vội vàng bước ra quầy tính tiền, mới phát hiện còn chưa cân cà rốt, liền quay lại chỗ cái cân. Đập vào mắt cô là hình ảnh hai người đó ở phía cuối dãy hàng, đang đứng trước quầy hoa quả tươi, có vẻ họ đang bàn luận xem nên mua cái gì.

Cô cảm thấy tim mình đau thất lại.

Cho dù là lỗi của ai cũng thế, chỉ ít lúc này bên anh đã có người phụ nữ khác, còn bản thân thậm hại rơi vào tình trạng một bà cô già. Hơn nữa còn phải đơn độc đối diện với nỗi cô đơn và sự lạc lõng.

Tự nhiên cô thấy trong miệng vừa chua cay, vừa đắng chát.

Ở phía xa kia, lúc ngẩng lên, Lữ Nghi nhìn thấy cô, liền đứng thẳng dậy, tay đang chọn hoa quả cũng từ từ chậm lại rồi dừng hẳn. Giữa hai người là mấy giỏ rau xanh và hoa quả, cô và anh, cả hai đều đứng lặng nhìn nhau.

Ngẩn người một lúc lâu, Nại Nại tự nhủ: “Tôi không thêm đề ý đến anh. Anh làm tôi thấy ghê tởm.”

Sau đó cô nhanh chóng cầm cà rốt và chạy ngay về nhà. Đến gần nhà bước chân dần chậm lại, cô lê từng bước chân mệt mỏi đến đứng cửa nhà thì ngồi bệt xuống bất lực.

Chuyện tình cảm đúng sai rất rõ ràng, nhưng sau khi chia tay, muốn quên đi thật quá khó. Nói hết là hết là lời nói tức giận người phụ nữ vẫn hay nói, nhớ nhưng người đó cũng lại chính là bản thân người phụ nữ.

Cho dù là ai phụ ai, thì cả hai cũng đã có một hồi ức tốt đẹp, đã từng vui vẻ, từng đau khổ, từng bị thương, tất cả đều còn đó trong trái tim họ.

Nói rằng phụ nữ không nỡ xa rời người đàn ông họ đã từng yêu, chỉ bằng hãy nói bọn họ tiếc nuối những gì đã bỏ ra và trái tim không hề tính toán gì.

Tiểu Trần đang đợi Nại Nại ở nhà thì nghe thấy tiếng khóc thút thít của ai đó trước cửa, liền chạy ra xem, thì thấy Nại Nại đang ngồi bệt dưới đất, tay cầm hai củ cà rốt, ôm lấy đầu gối, tóc xõa che hết khuôn mặt, hình như đang khóc.

Cô không hiểu, nhưng vẫn kéo Nại Nại vào nhà, vừa kéo vừa hỏi: “Chị Nại Nại! Chị sao? Sao đi mua cà rốt về lại thành ra ngồi khóc thế này?”

Nại Nại nhắm mắt, để tâm trạng bình tĩnh lại, sự mềm yếu lúc này đã khiến cô không kiềm chế được.

Sau đó cô lắc đầu nói: “Không có chuyện gì cả, vì lúc này chị bị ngã rất đau.”

“Chị thấy chưa, em đã bảo rồi, mua cà rốt làm gì, trong nhà có gì dùng vậy là được rồi.” Tiểu Trần lấy hai củ cà rốt trong tay Nại Nại rồi đi vào bếp, Nại Nại tựa vào tường cương quyết gạt hết nước mắt còn đọng trên khuôn mặt.

Nước mắt, đã rất lâu rồi cô không khóc nữa. Lúc bố mất, cô khóc suốt một ngày, sau đó không khóc một lần nào nữa. Nước mắt nén trong tim quá lâu, suýt nữa đã quên mất khóc là như thế nào. Lúc này quá uất ức, tức giận, khóc xong một trận lại cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Cô cúi đầu đi vào bếp, Tiểu Trần đang loay hoay xào ngừng tòi, cô kêu lên rồi hỏi: “Sao lại xào thứ này? Chẳng phải chúng ta ăn cà ri bò sao?”

Tiểu Trần liền nói: “Nhưng mà chị bị ngã, có làm được không? Em xào món này lên chúng ta ăn đơn giản một chút cũng được.”

Nại Nại cười nói: “Em ra ngoài đi, lần trước xào rau suýt gây ra án mạng. Cứ để chị làm vẫn hơn.”

“Thế còn chân của chị?” Tiểu Trần hỏi.

Nại Nại liền nói: “Không sao cả, dù gì cũng là món chị thích làm. Tất cả đã qua rồi, chẳng có gì là khó. Yên tâm đi!”

Sau hôm đó Nại Nại có những thay đổi kì lạ. Đầu tiên là cô đồng ý đi xem mặt những người đàn ông được Tiểu Trần gọi là đàn ông tốt siêu cấp.

Còn Tiểu Trần thân là chiếc loa phóng thanh buôn chuyện đệ nhất công ty cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn nhất kịp thông báo cho tất cả mọi người về quyết định mới của Nại Nại. Thực ra, rất nhiều người thích mẫu phụ nữ hiền lành, đức hạnh như Nại Nại, nên từ sếp cho tới các thím lau dọn vệ sinh đều phát động một chiến dịch đi xem mặt rầm rộ cho Nại Nại.

Còn Tiểu Trần, người đại diện cho Nại Nại tự nhiên cũng trở thành người đánh giá chọn lọc đầu tiên. Sau khi đã chọn lọc kĩ lưỡng, Tiểu Trần đã tập hợp ảnh của những người mà đến hiện tại cô đánh giá là tạm ổn, rồi đem đến cho Nại Nại xem, để cô tùy ý lựa chọn đối tượng đi xem mặt.

“Đây là cháu của sếp Lưu, nghe nói đi du học ở Anh về, năm nay 36 tuổi, nghe nói anh ta làm giám đốc một khu vực lớn trong top 500, cuộc sống khá giả dư dật, có mỗi một khuyết điểm, đó là đầu giống như sếp Lưu – một sân băng khô hạn.” Tiểu Trần đưa bức ảnh, Nại Nại cầm lên xem, suýt nữa phụt cả trà vào ảnh.

Cô là hàng ế ẩm thật, nhưng chưa tới mức phải sống cả đời với vị huynh đệ này chứ? Vị huynh đệ này đúng là hơi bị già.

“Nói vậy, sếp Lưu còn tốt hơn anh ta nhiều. Anh ta là hoàn toàn không có sợi tóc nào, còn sếp Lưu chỉ có ở giữa mới là sân băng khô hạn thôi, hai bên vẫn xanh tốt lắm.” Nại Nại nhìn người trong ảnh lắc lắc đầu, sau đó đổi sang tấm tiếp theo.

“Đây là chủ căn hộ số 18. Chị nghĩ xem, mua nhà ở đây chỉ ít trong tay phải có hơn cả nghìn tám trăm vạn mới dám trả một lần hết tiền nhà chứ. Anh ta mua nhà trả một lần đấy. Cách đây không lâu anh ta có xin em số điện thoại của chị. Em xin ảnh trước, sợ chị không nhớ ra mặt.” Tiểu Trần cười nói.

Sao lại không nhớ chứ, người đàn ông đó cao bằng Nại Nại, nếu đứng xa một chút nhìn vào, Nại Nại mà đi giày cao gót thì còn cao hơn anh ta một chút. Cao bằng phụ nữ không có gì sai, sai ở chỗ là cao bằng Nại Nại. Nại Nại cao 1.60m, còn hơi ăn gian tí, anh này chắc chắn cũng chả cao được tới đâu.

“Người này thì sao? Đây là một anh chàng tốt đấy. Là cháu họ của dì Hai nhà dì Lý lau dọn ở đây. Nghe nói đang học bằng tiến sỹ, trẻ tuổi, có khí chất, con người cũng tốt.” Tiểu Trần không làm bà mồi thật đáng tiếc, điều kiện của từng người cô đều thuộc nằm lòng không bỏ sót chi tiết nào. Đúng là tính anh trong giới mai mối, điển hình của những bà mồi.

Nại Nại lại thờ dài nói: “Nhưng cậu ta kém chị ba tuổi.”

“Kém ba tuổi thì sao? Nữ hơn ba, nhà phát lớn! Chị chọn được rồi thì chúng ta tiến hành thôi. Chị chuẩn bị đi rồi chúng ta đi xem mặt.” Tiểu Trần vô cùng hứng khởi. Có vẻ như tất cả những cô gái chưa từng yêu đều thấy đi xem mặt là một việc rất thú vị, tiếc là Nại Nại không nghĩ thế.

Hai người khác giới xa lạ, với mục tiêu là kết hôn, cùng ngồi lại với nhau rồi cân đo đong đếm điều kiện của đối phương, sau đó lại xem xét điều kiện của mình, bản thân điều này đã khiến cho hôn nhân ít đi phần nào sự rung động. Tuy cô không có tư cách để đòi hỏi gì, nhưng Nại Nại vẫn hy vọng có thể qua lại cùng một người đàn ông khiến cô rung động, cho dù chỉ là đi xem mặt thôi.

Bất chợt, trong đầu hiện ra một hình bóng, vị Lôi Công đó. Tất cả điều kiện của anh đều rất tốt, chỉ là nghề nghiệp làm cô hơi bất an. Không biết tại sao, nhưng cô biết chắc, nếu Lôi Công biết cô đi xem mặt, nhất định sẽ rất không vui, sẽ rất tức giận.

Thậm chí còn làm những chuyện vô cùng nguy hiểm.

Những lo lắng vô căn cứ khiến cô lấy tay bóp bóp trán đang đau nhức.

Nại Nại thờ dài bất lực rồi lại nhìn những tấm ảnh kia. Thực ra đi xem mặt cũng là một công việc đòi hỏi phải có kỹ thuật. Chỉ vài lần gặp mặt đã quyết định hạnh phúc cả cuộc đời sau này của mình thật là quá khó.

Hậu quả của việc bệnh tình gấp gáp đi tìm bùa thầy lang rất nghiêm trọng, thậm chí còn đáng sợ hơn chuyện hôn nhân đổ vỡ.

Đầy dút khoát, cô nhắm mắt rồi bốc bùa một tấm ảnh trên bàn, sau đó nói với Tiểu Trần: “Chính là anh này. Chị sẽ đi xem mặt anh ta.”

Tiểu Trần đập một cái vào đùi rồi nói: “Tốt! Chị Nại Nại, rốt cuộc chị đã nghĩ thông rồi! Lần này chị quyết định cho phi công trẻ lái máy bay bà già đấy hả?”

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương đầu nhật ký xem mặt của đồ ngốc

Trước kia Nại Nại đã cùng người khác đi xem mặt rất nhiều lần. Cái giá phải trả rất thảm hại, hậu quả rất nghiêm trọng.

Lần đáng nhớ nhất chính là cùng chị họ đi xem mặt, năm đó chị họ 24 tuổi, còn cô 20. Bởi vì nói là chỉ đến coi qua mặt rồi về luôn, cho nên khi tới địa điểm bà mồi hẹn, chị họ ngồi quay lưng với người kia, Nại Nại vì tỏ rõ mình cũng trên một chiến tuyến với chị họ, nên cũng ngồi quay lưng lại. Vậy là, trò đùa tình nghịch của họ đã thành công, sau khi trốn thoát, đã có một đoạn đối thoại như sau:

Bà mồi hỏi chị họ: Thế nào?

Chị họ nói: Cháu không nhìn thấy.

Bà mồi hỏi người đi xem mặt: Thế nào rồi?

Anh ta nói: Tôi thích cô gái cao hơn.

Bà mồi tức tốc đến nhà chị họ, lôi hai chị em ra đo. Ô! Nại Nại thắng!

Từ đó trở đi, Nại Nại bách chiến bách thắng, bách thắng bách chiến. Chỉ cần có chị em nào không muốn đi xem mặt, hoặc có ý kiến với sự sắp xếp của bố mẹ, muốn bỏ chạy ngay trong lần đầu tiên gặp mặt, liền liên hệ với Nại Nại đầu tiên. Có cô hợp sức chiến đấu, chuyện xem mặt nhất định thành công rực rỡ, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ làm đối phương tức giận bỏ đi, hoặc là ôm ấp một mục tiêu khác.

Biệt danh của Nại Nại là, “đi xem mặt đến quỷ cũng phải sầu.”

6 giờ tối, tại quán trà Phúc Điền, Nại Nại bắt đầu chương đầu tiên trong nhật kí xem mặt của mình.

Để bày tỏ thành ý của mình, Nại Nại nghiền răng mua một bộ quần áo mới. Chỉ có điều bộ quần áo đó mua theo gu của Tiểu Trần, khiến Nại Nại cảm thấy vô cùng bất an.

Một chiếc váy trắng dài đến đầu gối, lại thêm một chiếc áo khoác lửng, tất nhiên phần xương quai xanh xinh đẹp và chiếc cổ thon dài của cô được lộ ra, nhưng cũng lộ ra phần rãnh ngực không nên lộ. Nại Nại âm ức hỏi: “Có nhất định phải ăn mặc giống những cô gái trong tiểu thuyết của bà nội Quỳnh Dao thì mới có thể đi xem mặt thành công không?”

Tiểu Trần liền trả lời: “Xem mặt nhất định phải kê đơn đúng bệnh, đối phương là người thế nào thì sẽ ăn mặc theo kiểu ấy. Thà rằng chúng ta không chấp nhận họ, chứ không thể để họ chê mình được.”

Quá sâu sắc! Nại Nại tự động viên bản thân. Nhưng kiểu ăn mặc theo thời đại của bà nội Quỳnh Dao vẫn khiến cô không thoải mái, đến nụ cười cũng có phần gượng gạo. Còn chẳng kịp phản ứng gì cô đã bị Tiểu Trần kéo đến điểm hẹn xem mặt.

Lúc xuất hiện ở quán trà Phúc Điền với trang phục ấy, rất nhiều khách thưởng trà đều không hẹn mà cùng hướng ánh nhìn về phía cô. Nại Nại cảm thấy lúc đó trên mặt cô chỉ còn thiếu không ghi lên mấy chữ “Đi xem mặt” nữa thôi. Chắc hẳn có ai không biết mục đích cô đến đây là gì. Cô sẽ ghi nhớ ngày hôm nay. Hôm nay sẽ là ngày mất mặt nhất, cũng là lần ăn mặc trang điểm tệ hại nhất trong cuộc đời cô, vì vậy tâm trạng cô càng thêm bất ổn, đến cả vấn đề nên bước vào quán bằng chân trái trước hay chân phải trước cô cũng quên mất

Thế là buổi triển lãm mùa thu mặt hàng tồn đọng đã bước vào giai đoạn cao trào trong lúc cô còn đang vụng vẫy một cách tuyệt vọng, khi bị Tiểu Trần đẩy vào căn phòng được bao riêng, cuối cùng cô cũng nhìn thấy “đối tượng giao dịch” đó.

Tiểu Trần vốn cười mở, qua đó ngồi hàn huyên, Nại Nại thì vẫn giữ nguyên nụ cười bồn chồn như lấy cắp ví tiền của ai đó, cô ngồi ở vị trí sát cửa nhất, tiện cho việc lát nữa có xảy ra chuyện gì thì có giò chạy luôn.

“Đây là đồng nghiệp của em, Tần Nại Nại, còn đây là cháu họ của di Lý, Lâm Trị.”

Nại Nại nghe giới thiệu xong vội cúi người hành lễ, liền bị Tiểu Trần lườm cho một cái, cô đành cúi đầu ngậm ngùi. Xem ra hôm nay có thể bỏ qua kiểu hành lễ này, đúng là tự làm mình thiệt thòi.

Cái gọi là “tình yêu chị em”, tất nhiên là phải có một chị một em rồi. Vị Lâm Trị ngồi trước mặt khí chất tuấn tú, cường tráng khoẻ mạnh, lại là tiến sỹ, Nại Nại tất nhiên không hiểu nổi sao cậu ta lại đồng ý đi gặp cô. Vốn tính bộc trực thẳng thắn, nên câu đầu tiên cô nói là: “Tôi đã ly hôn rồi.”

Chân cô đau đặng, đó là do Tiểu Trần dùng gót giày giẫm mạnh vào chân cô dưới gầm bàn.

Nại Nại ngẩng đầu lên thấy Tiểu Trần đang lườm mình, đột nhiên phát hiện ra mình lỡ lời, đành cầm cốc lên uống trà.

Đối phương nở một nụ cười, nói: “Tôi biết, người giới thiệu đã nói rất rõ trước đó rồi.”

Nại Nại tự nhủ, vậy càng tồi tệ! Cậu ta đã biết rõ tình hình vậy mà còn đồng ý đến gặp, chắc hẳn có vấn đề gì đó.

Người đàn ông đó bước qua, lịch sự rót trà thêm vào cốc của Nại Nại, sau đó cười nói tiếp: “Bởi vì tôi nhận thấy việc ly hôn hay không không thể đem ra làm tiêu chuẩn để đánh giá phẩm cách của một con người. Cho nên tôi cảm thấy mình nên đến.”

Woa! Câu trả lời rất hay, cộng mười điểm. Đôi mắt Nại Nại lập tức cong cong như mảnh trăng khuyết, có thể thấy câu lấy lòng đó của anh rất có tác dụng.

Tiểu Trần vốn sợ câu nói đó của Nại Nại sẽ khiến người ta không thoải mái, tình hình này có thể thấy cô gỡ bỏ được cả nghìn cân gánh nặng, thế nên vội vàng nói: “Thực ra chị Nại Nại rất lương thiện! Chị ấy còn biết nấu cơm, đan áo len. Phụ nữ ngày nay mấy ai còn biết đan áo nữa đâu? Chị ấy chính là mẫu dâu thảo vợ hiền đó ạ.”

Phụt! Nại Nại phun hết ngụm trà vừa uống. Tiểu Trần, em không thể như thế được, sao em có thể nói lời phỉ báng người khác thế chứ? Câu dâu thảo vợ hiền chính là dùng để chửi người khác em có biết không? Ai dám nói thêm một câu nào nữa, Nại Nại nhất định sẽ mắng người đấy, các người mới là dâu thảo vợ hiền, cả nhà các người toàn dâu thảo vợ hiền...

Ngước mắt lên lên nhìn, cô thấy Lâm Trị vẫn cứ mỉm cười. Nại Nại lăm bằm một mình, xem ra người này với Lôi Công có cùng kiểu phản ứng. Chỉ có điều mép Lôi Công k xuống dưới, còn mép người này thì hướng lên trên mà thôi.

Một Nại Nại đang lăm bằm một mình, một Lâm Trị tìm không tìm ra chủ đề nói chuyện. Cả hai đều im lặng khiến Tiểu Trần thấy khó xử vô cùng.

“Nhà của công ty hai người có để bán không?” Lâm Trị cảm thấy không khí hơi ngai ngùng, đành tìm một chủ đề bất kì nào đó. Thực ra thì ấn tượng đầu tiên của anh với Nại Nại rất tốt. Nói thế nào nhỉ, cô là kiểu người chưa từng vấy bẩn bụi trần nhân thế. Tất nhiên cũng có cá tính riêng, nhưng thuộc loại

lượng thiện. Hơn nữa vui buồn giận dữ đều thể hiện rõ trên mặt, rất đáng yêu. Nại Nại đáng người nhỏ, nên cái gì trông cũng nhỏ nhắn xinh xắn, thêm nữa là bộ váy trắng, mang lại cảm giác như đang gặp hoa khôi thời còn ở trường đại học.

“Căn hộ của chúng tôi hình dạng đúng tiêu chuẩn, ánh sáng đẹp, thêm vào đó giá cả đang trong thời kì khuyến mại, sau này sẽ còn có đường xe điện ngầm đi thẳng vào trung tâm thành phố, cho nên rất dễ bán.” Nói đến vấn đề nghề nghiệp, Nại Nại vô cùng nghiêm túc, rất có phong thái của một người bán hàng.

Lâm Trị khẽ nhoen miệng cười, chiếc lúm đồng tiền nhỏ khiến Tiểu Trần chết mê chết mệt. Cô lặng lẽ véo nhẹ vào lưng Nại Nại. Khi Nại Nại quay người lại thì thấy Tiểu Trần lăm bắm: “Còn đợi gì nữa, xông lên mau!”

Nại Nại cúi đầu uống trà giả vờ không hiểu gì, thầm nghĩ “Xông cái gì mà xông, người ta còn chưa nói gì mà!” Tiểu Trần thấy bà chị lại tiếp tục giả ngốc, nên dấm một cái lên chân. Lần này Nại Nại chịu không nổi, đột ngột đứng phắt dậy nói: “Lâm tiên sinh, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Hờ? Cầm Tiểu Trần suýt nữa rơi xuống bàn, vô cùng kinh ngạc. Tốc độ như vậy thì quá nhanh, đúng là cô muốn Nại Nại xông lên, nhưng đâu thể cầm sào mà nhảy được!

Lâm Trị lại không có phản ứng gì quá lớn, chỉ cúi đầu cười, sau đó đứng dậy nói: “Được! Vậy chúng ta ra ngoài đi dạo thôi.”

Không phải bản thân cô xảo quyệt, chỉ là do cuộc đời xô đẩy mà thôi!

Nại Nại sau khi lập chiến công hoành tráng, không quên quay lại nhắc Tiểu Trần: “Tủ lạnh trong nhà còn thức ăn, em nhớ hâm nóng lại rồi mới ăn nhé.”

Tiểu Trần chết lặng! Thân nhiên vứt bỏ người giới thiệu như vậy? Còn kêu bà舅 về nhà ăn cơm thừa, các người thật quá tuyệt tình...

Trời đã xế chiều, trang phục của Nại Nại vô cùng thu hút, mới bước khỏi quán có mấy bước mà không biết bao người ngược theo. Bộ trang phục của Nại Nại đang mặc kết hợp với chiếc áo sơ mi và quần bò của Lâm Trị đúng là tươi trẻ sắc xuân, vô cùng hợp.

Không thể tập trung vào một điểm nhưng cô vẫn nhìn được rõ khuôn mặt của anh, các nét sáng rõ, khuôn mặt tươi trẻ. Anh có nét giống với Lữ Nghị trước khi kết hôn, lịch sự, hoà nhã, lại có chút tính trẻ con.

Là cái gì đã khiến con người ta thay đổi? Nại Nại thực tình không biết.

Lúc đó, anh rất yêu cô, luôn tranh giành việc quét nhà rửa bát, còn nằm ngoan ngoãn trên sofa để cô ngoáy tai cho. Chiếc bông ngoáy tai mềm mại, nụ cười ngọt ngào của Nại Nại, chính là một đoạn kí ức sáng chói.

Sau đó, anh bắt đầu bận rộn, bắt đầu không kịp ăn bữa sáng, bắt đầu giữa đêm về nhà mùi rượu nồng nặc rồi nôn mửa, bắt đầu dần dần không còn hôn cô nữa.

Cuối cùng cũng đến một ngày kết thúc cuộc sống như thế, cô mới dám quay đầu nhìn lại. Lặng lẽ đếm kĩ từng dấu chân in lại từ trước đến nay, cô không thể nhận ra được rốt cuộc mình đã bước thiếu ở chỗ nào, chỗ nào đã khiến cô mất đi gia đình, khiến anh có lí do tìm đến vòng tay của người phụ nữ khác để giải tỏa những mệt mỏi căng thẳng trong công việc?

Lâm Trị nhận thấy Nại Nại đang ngậy người nhìn mình, liền lấy tay xoa cằm rồi trêu Nại Nại: “Tôi nhớ trước khi đến đây đã cạo râu rồi mà.”

Những lời nói đùa đầy thiện chí của Lâm Trị khiến Nại Nại bật cười, nụ cười tỏa nắng của cô làm trái tim Lâm Trị khẽ rung động, anh nói: “Thực ra chị nên cười nhiều, vì khi chị cười đôi mắt của chị rất đẹp.”

Nại Nại lặng đi trước câu nói của Lâm Trị, cô ngược mặt lên suy nghĩ, con người nghiêm túc như Lâm Trị chính là đại diện cho cuộc sống tương lai ổn định, chỉ cần cô đứng cầm bước lên trước một bước, tiếp theo chính là kết thúc viên mãn như trong mơ.

Thế nhưng, bước này, cô không thể bước lên được.

Trên thế giới này có rất nhiều đàn ông tốt, nhưng thật sự phù hợp với một người phụ nữ nào đó thì không nhiều. Lâm Trị rất tốt, nhưng cũng chính vì vậy mà Nại Nại càng biết tự lượng sức mình, cô luôn biết tùy sức mà làm. Đối với chàng trai trẻ trước mặt, cô có một cảm giác không thích hợp khó diễn tả bằng lời, luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Cô vốn dĩ cho rằng tuổi tác chính là thứ không thích hợp nhất, nhưng đến giờ phút này, nó cũng chẳng nói lên điều gì, chỉ có điều cô nhận thấy giữa hai người thiếu đi cái loại hormone đó. Cái loại hormone khiến cho người ta sẽ nhớ đến nhau cả trong giấc mơ.

Nại Nại đang lăm bắm suy tính tiếp sau đây nên nói gì, sau khi nghĩ ra mới nói một cách cẩn thận: “Thực ra ấn tượng của tôi với Lâm tiên sinh rất tốt, nhưng sự cách biệt tuổi tác là một vấn đề lớn giữa chúng ta. Đặc biệt là sau khi thấy được vẻ tuấn tú của Lâm tiên sinh, cảm giác tự ti trong tôi càng mạnh hơn. Vì thế tôi thấy chúng ta cứ nên làm bạn thì vẫn hay hơn.”

“Cái này được gọi là vừa dấm vừa xoa đúng không?” Lâm Trị cười, để lộ ra hàm răng trắng sáng làm Nại Nại lóa mắt.

Đối với thiện ý của anh, Nại Nại vô cùng cảm kích, cho nên không nỡ mở miệng nói câu tạm biệt, hai người cúi đầu tiếp tục bước đi. Nại Nại thấy ngại

ngừng, đang định tìm chủ đề nào đó để nói chuyện tiếp, thì bỗng nghe thấy tiếng điện thoại reo. Vừa cầm lên xem, một loạt số 8 hiện lên khiến Nại Nại nhũn người, nhanh chóng nhét điện thoại vào túi, ngại ngần quay sang cười với Lâm Trị.

Lâm Trị nhìn cô rồi lại quay ra nhìn chiếc túi, lên tiếng nhắc: “Chị không c ngại đâu, nếu như có gì bất tiện thì tôi sẽ ra chỗ khác để chị nghe điện thoại.”

Nại Nại cười gượng gạo, đành phải nhắc điện thoại nghe, cẩn thận tiếp chuyện người gọi đến: “Àlo, tôi là Tần Nại Nại, xin hỏi ai đấy ạ?”

“Cô nói xem?” Bên kia là giọng nói lạnh tựa băng, lạnh đến kinh khủng.

Chỉ là bệnh nghề nghiệp của người bán hàng khi nghe điện thoại thôi, có cần phải tức giận vậy không? Nại Nại cười với Lâm Trị, rồi thận trọng nói: “Lôi tiên sinh, xin hỏi ngài có việc gì không?”

“Cái tên mà cô đang nhìn hần cười ngốc nghếch đó là ai?” Nhiệt độ giọng nói của đầu dây bên kia tụt xuống âm 150 độ.

“Tôi không cười ngốc nghếch.” Nại Nại ngước đầu và lại tiếp tục cười ngốc nghếch với Lâm Trị.

“Cô đợi tôi.” Chưa đợi cô trả lời, anh đã dập điện thoại. Tiếng tút tút truyền lại khiến Nại Nại dự cảm không lành, liền nói với Lâm Trị: “Lâm tiên sinh, tôi có việc đi trước, liên lạc sau nhé.” Nói xong cô liền nhanh chóng bỏ chạy, vừa quay đầu đã đụng phải ngực của ai đó. Khuôn ngực rắn chắc như tấm sắt này chỉ có thể thuộc về vị đại ca xã hội đen kia thôi. Nghĩ vậy Nại Nại ngẩng đầu lên cười trừ: “Hi... Trùng hợp quá! Ngài đang đi dạo ở đây à?”

Lúc này Lôi Kinh xem ra rất bình tĩnh, đầu tiên ôm lấy eo cô, sau đó tiến về phía trước. Đôi chân ngắn của Nại Nại đành phải tăng tốc mới theo kịp, nháy mắt cô đã bị lôi đến trước mặt Lâm Trị.

“Cô ấy toàn chưa được sự đồng ý của tôi đã chạy ra ngoài chơi. Lần sau khi thấy số điện thoại cô ấy hiện lên màn hình thì mong anh hãy dập máy ngay lập tức.” Nói xong Lôi Kinh cũng không quên lườm Nại Nại một cái.

Có câu người phụ nữ tốt không chấp thiết thòi trước mắt, anh ta là xã hội đen, dây vào không được thì ta tránh. Thế nên cô ngại ngần thể hiện rõ thái độ với Lâm Trị: “Đúng! Là tôi sai rồi! Sau này Lâm tiên sinh không cần phải liên lạc với tôi nữa.”

Lôi Kinh rất hài lòng với sự biết điều của cô, mép khẽ nhếch lên, chưa nói lời tạm biệt đã kéo Nại Nại đi.

Nại Nại vùng vẫy không nổi, đành ai oán nhìn Lâm Trị đứng lặng tại chỗ. Lần này thật thảm hại! Amen!

Đột nhiên, Nại Nại nghe thấy tiếng Lâm Trị vang lên: “Nhưng vị tiên sinh này với Tần tiểu thư đã kết hôn chưa? Chỉ cần chưa kết hôn thì bất cứ người đàn ông nào cũng có quyền theo đuổi Tần tiểu thư.”

Đùng... đoàng, tiếng sấm dội ngang tai. Nại Nại nhìn Lâm Trị với ánh mắt đầy thương cảm, thầm nghĩ: Cậu nhóc họ Lâm, cậu đúng là không có mắt nhìn người, người này là xã hội đen, cậu không nhận ra sao? Để bảo vệ an toàn tính mạng cho cậu, tôi đã chấp nhận phục tùng sự uy hiếp rồi, cậu ngốc này lẽ nào vẫn chưa nhận ra?

Lông mày Lôi Kinh nhếch hần lên, quay người lại liếc tên tiểu tử miệng còn hôi sữa vừa mới lớn tiếng đòi theo đuổi người phụ nữ của anh, nghiêng răng nói từng từ từng chữ: “Cô ấy, là người phụ nữ của tôi! Trước khi tôi nổi giận, cút ngay.”

Sát khí ngùn ngụt khiến Lâm Trị hơi hơi nhận ra nghề nghiệp của người đàn ông này, nhưng vẫn kiên quyết nói: “Tôi c rằng người phụ nữ và người vợ hoàn toàn khác nhau, còn anh thì sao?”

Khác nhau? Lôi Kinh chả thèm nói thêm, nâng mặt Nại Nại lên, bắt đầu hôn mãnh liệt. Hai tay giữ chặt đôi vai gầy của cô, giống như đang muốn ăn tươi nuốt sống Nại Nại vậy. Đôi môi gặp nhau, cuối cùng Nại Nại cũng không kháng lại được sức mạnh của anh, đành phải mở hai bờ môi ra, anh mỉm cười chiến thắng rồi tiến sâu vào phía trong.

Được thôi, Nại Nại đành từ bỏ việc vùng vẫy, vì cô biết cho dù có làm vậy cũng chẳng có ích lợi gì.

Cô vẫn mở to mắt, nhìn vào đôi mắt đáng sợ của Lôi Kinh. Hành động hung hãn như loài động vật của anh khiến người khác tự nhiên phát sinh cảm giác khiếp sợ. Những tiếng động nhỏ trong miệng Nại Nại bị anh nuốt trọn. Nại Nại bỗng thấy mình có chút rung động lạ kì.

Này sinh tình cảm chỉ vì một nụ hôn không phải là câu chuyện cổ tích tình yêu mà những phụ nữ ở độ tuổi như cô nên có, ngược lại sẽ chỉ làm đau thương tràn ngập trái tim mà thôi. Anh nhất định chỉ coi cô như một thứ đồ chơi, cũng giống như cái định luật kì quặc đó của đàn ông, càng là người phụ nữ mà đàn ông chưa từng chinh phục được, lại càng gọi niềm hứng thú trong họ. Mà cô chính là loại mà anh chưa bao giờ đụng phải, cho nên mới kích thích dục vọng đàn ông mãnh liệt đó trong anh.

Càng nghĩ càng thấy anh đang si nhục cô, Nại Nại phẫn nộ rồi!

Lôi Kinh phát hiện biểu cảm của Nại Nại hơi lạ thường, định hôn tiếp thì bị cô cắn mạnh vào môi. Anh nhắm nghiền mắt thể hiện sự tức giận tột cùng, còn cô thì chớp lấy cơ hội thoát khỏi vòng tay mạnh mẽ của anh.

Nại Nại đột nhiên chỉ thẳng tay vào mặt Lôi Kinh: “Tên họ Lôi kia, đừng có ức hiếp người quá đáng! Phụ nữ cũng có lòng tự trọng, không phải thứ đồ chơi mà anh muốn gọi thì tới, xua thì đi. Anh còn dám động vào tôi, thì tôi sẽ liều mạng với anh.”

Lôi Kinh bật cười trong ngỡ ngàng, sau khi bị Nại Nại chỉ mặt mắng anh nói: “Cô giận rồi sao?”

“Cút! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.” Nại Nại không biết nước mắt cô đã trào ra tự bao giờ, cô nhanh chóng chạy ra giữa đường cái. Từ phía là ánh mắt tò mò của người đi đường như càng nhắc nhở cô chuyện vừa xong mất mặt như thế nào.

Đúng vậy, anh chắc chắn là đang đùa giỡn với cô.

Đến nay, cô đã mất tất cả rồi, thứ duy nhất mà cô còn lại chính là bản thân mình, nếu như ngay cả bản thân cô cũng đánh mất luôn, cô sẽ chết mà không có chỗ chôn...

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương hai nhật ký xem mặt của đồ ngốc

“Tà Truyền” Tào Quế luận về chiến tranh:

“Kỷ khắc, công vấn kì cố. Đối viết: ‘Phu chiến, dừng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt, bi kiệt ngã doanh, cổ khắc chi. Phu đại quốc nạn trắc dã, cụ hữu mật yên. Ngô thị kì triệt loạn, vọng kỳ kỳ mị, cố trực chi.’”

(Dịch: Sau khi chiến thắng quân Tề, Lỗ Trang Công hỏi Tào Quế nguyên nhân giành thắng lợi. Tào Quế trả lời: “Đánh trận cần nhất là dừng khí. Lần đầu đánh trống sẽ nâng cao sỹ khí. Lần thứ hai đánh trống sỹ khí suy giảm. Lần thứ ba đánh trống sỹ khí ất tận. Sỹ khí quân địch đã tận, còn sỹ khí quân ta đang hưng vượng, cho nên có thể chiến thắng quân Tề. Nước lớn như nước Tề rất khó lường trước, tôi sợ họ cho quân mai phục ở đó. Nhưng tôi lại nhìn thấy vết bánh xe hỗn loạn, còn cờ chiến lại bị rơi xuống, cho nên mới hạ lệnh truy kích.”)

Xem mặt là một môn học cao thâm. Bạn học của Nại Nại trước khi đi xem mặt có hỏi cô về kinh nghiệm tích lũy nhiều năm trong việc này. Cô chỉ mỉm cười, sau đó đọc một đoạn trong “Tà Truyền” cho bạn nghe.

Lần đầu xem mặt chính là lần có quyết tâm nhất, cũng là lần mới mẻ nhất. Lần thứ hai, thứ ba trở đi, càng đi xem mặt càng tệ. Cơ bản là sau n+1 lần đi xem mặt thì tỉ lệ gặp được người phù hợp với mình gần như là không còn.

Nại Nại chính là ví dụ tốt nhất. Tuy năm đó cô đã dương dương tự đắc khi nói về chiến tích của mình, nhưng lại không hề biết bản thân cũng có ngày gặp phải vấn đề và cảnh ngộ tương tự.

Từ trang phục có thể thấy, lần xem mặt thứ hai đối với Nại Nại là bị ép buộc và bắt đắ dĩ như thế nào. Tiểu Trần phải làm thêm giờ, không thể đi cùng cô được, đành để mặc Nại Nại một mình phát huy. Gần giờ tan sở, Tiểu Trần không quên dặn dò kĩ lưỡng Nại Nại phải nhớ cầm theo cuốn “Tri Âm” để làm tín hiệu gặp mặt, địa điểm chính là quán cà phê “Thật hiếm có”.

Nghe coi, cái tên quán cà phê, thật là hiếm có, từ cái tên nghe đã thấy lần xem mặt này lại tiêu tùng rồi!

Nại Nại đã bị vấp một lần rồi, nên lần này cô ăn mặc rất đơn giản, hơn nữa Tiểu Trần cũng không tham gia ý kiến, vì thế cô càng được thể ăn mặc giản dị hơn.

Áo T-shirt quần bò, không trang điểm lại đi giày thể thao, tạm bợ cột tóc đuôi ngựa lên, sau đó cô nhanh chóng đi đến chỗ hẹn. Hơn nữa, trên sống mũi cô còn đeo thêm một cặp kính chặn lại mọi ánh mắt dòm ngó.

Đối phương hẹn gặp lúc 8h30, cô đến sớm 15 phút, ngồi không cũng chán, lại sợ bồi bàn đi qua lườm nguýt, nên cô gọi hai miếng Mousse, ăn xong, cô ợ một tiếng rồi lật một cuốn “Tri Âm” được đặt gần cửa sổ ra xem, những câu chữ cảm động chẳng mấy chốc đã khiến Nại Nại khóc lóc sụt sùi.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên của Phùng Minh Đạt khi nhìn thấy Nại Nại.

Thực ra anh đã đến từ rất sớm. Người giới thiệu nói đó là người phụ nữ ba mươi tuổi. Anh tìm mãi mới thấy một phụ nữ trẻ trung cột tóc đang khóc. Anh bước nhanh đến chỗ đó, đứng do dự bên cạnh rất lâu, sau đó lặng lẽ đặt cuốn “Tri Âm” bên cạnh ly cà phê của Nại Nại, đợi cô gái đang khóc lóc sụt sùi phát hiện ra sự tồn tại của mình.

Nại Nại từ từ ngược đầu lên, qua làn nước mắt cô mơ hồ nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước mặt mình, trên tay cũng cầm cuốn “Tri Âm”, chính là ám hiệu gặp mặt của hai người. Thế là cô đáp lễ bằng nụ cười khách sáo và nói: “Là Phùng tiên sinh sao? Xin chào! Tôi là Tần Nại Nại.”

“Xin chào! Cô đa sầu đa cảm đúng như lời người giới thiệu, nhưng có điều cô trẻ hơn nhiều so với những gì cô ấy nói.” Phùng Minh Đạt không hề phát ý

vì cô không đứng lên đáp lễ, mà lặng lẽ kéo chiếc ghế ngồi xuống phía đối diện.

Nại Nại lau sạch hết nước mắt, cẩn thận nhìn về phía anh, cảm thấy hơi kinh ngạc.

Nếu như nói trên người của người đàn ông ở tuổi 35 toát ra một ma lực về sự trưởng thành chín chắn, thì con người này tuyệt đối là “quá chín” rồi.

Các nếp nhăn trên mặt như tái hiện lại những gian khổ 5000 năm qua của Trung Hoa, còn chưa kể đến nốt ruồi sư gia phía dưới mép, Nại Nại nhìn về hướng cửa sổ, rồi lại quay đầu lại nhìn cho rõ, đúng thế, đúng là có nốt ruồi sư gia, còn có lông nữa chứ.

Nại Nại thầm cảm ơn vì đã đeo kính đi, kính hơn một diop cho thấy rõ nét mọi thứ tuyệt đối có lợi khi đi xem mặt.

Tiểu Trần lời được ông này ở đâu ra không biết? Đồi Mã Vương Tây Hán? Hay là Pháp Môn Tự ở Tây An?

“Tần tiểu thư, cô sao thế? Không khoẻ sao?” Nhìn thấy sắc mặt Nại Nại ngày càng xấu, Phùng Minh Đạt cứ tưởng rằng cô không khoẻ trong người, nên anh hỏi đầy quan tâm.

Nại Nại đau đớn nằm vật ra bàn nói: “Xin lỗi Phùng tiên sinh, bụng tôi hơi đau, trong người không khoẻ lắm.”

“Cô đói hay ăn phải cái gì không vệ sinh? Có cần đi khám bác sỹ không?” Những lời quan tâm tận tình của Phùng Minh Đạt khiến Nại Nại cảm thấy rất hổ thẹn vì hành vi lừa gạt của mình. Thực ra lỗi không phải ở anh, mà là ở cô, đến tận lúc này cô vẫn còn là thành viên trung thành của hiệp hội vị thành niên tôn sùng vẻ đẹp hình thức. Còn Phùng Minh Đạt chính là vật hy sinh của hiệp hội này. Amen!

Có điều, với một người đàn ông lương thiện mặt mày chân chất thế này, cô không nỡ giả bệnh tật lại còn để đối phương trả tiền, cho nên trong lúc giả bệnh, Nại Nại vẫn không quên lấy tiền ra trả.

Cô gắng gượng nói: “Đây là tiền những thứ tôi đã ăn.”

“Không cần đâu, để tôi thanh toán. Thế này nhé, cô đợi tôi một chút, Tần tiểu thư, tôi thanh toán xong sẽ đưa cô đi khám bác sỹ.” Phùng Minh Đạt làm người tốt đến cùng, anh kiên quyết ấn bàn tay đang cầm tiền của Nại Nại xuống, sau đó đi ra phía quầy thanh toán.

Nại Nại vừa nghe thấy đi khám bác sỹ, cô vội vàng vớ lấy túi chuẩn bị chuồn, thế nhưng vừa ngẩng đầu lên, phía bên ngoài cửa sổ, cô lại nhìn thấy người mà cô không muốn thấy.

Đó chính là tên xã hội đen bị ôi vô liêm sỉ nhất thiên hạ.

Lôi Kinh mấy hôm nay rất bận rộn, anh làm việc liên tục không ngừng nghỉ, Lão Thất và Hứa Thụy Dương bị anh làm cho mệt mỏi, lúc nào cũng kêu ca đòi được nghỉ. Chỉ có mình anh không cảm thấy mệt, không muốn nghỉ ngơi. Bởi vì anh sợ chỉ cần dừng lại một giây thôi, anh sẽ lại nhớ đến những giọt nước mắt của Nại Nại ngày hôm đó.

Thứ người phụ nữ hiện thực cần nhất là cái gì? Hai ngày nay, mỗi khi ngừng công việc chân tay, trí óc anh sẽ tự động hiện lên câu hỏi đó, hết lần này đến lần khác.

Anh thừa nhận trước giờ chưa từng quan tâm đến suy nghĩ của phụ nữ, thậm chí có thể nói là không cần thiết phải làm điều đó. Đối với những người phụ nữ lên giường cùng anh, anh chỉ phải nghĩ coi người cô nào chuẩn, cô nào biết cách phục vụ, còn về tư tưởng, thì mặc xác, nói tư tưởng với nhân tình, chẳng phải là bị điên sao?

Nhưng Tần Nại Nại hình như có chút khác người, mấy câu mắng nhiếc của Nại Nại khiến anh bắt đầu phải suy nghĩ, có lẽ anh đã làm sai điều gì rồi.

Hay là, phụ nữ hiện thực không thích hôn nhau trên đường?

Hay là, bọn họ muốn có được sự tôn trọng của đàn ông?

Đúng vậy. Bọn họ không thể chấp nhận hành vi vượt ngoài khuôn phép. Bọn họ càng không thể tiếp nhận tình cảm đột phát.

Lôi Kinh hình như cuối cùng đã hiểu ra, anh nhếch mép cười, lấy chiếc điện thoại gọi cho Hứa Thụy Dương, chỉ nói duy nhất một câu: “Giải tán hết đi!”

Đầu dây bên kia Hứa Thụy Dương vẫn còn chưa hiểu ra điều gì, mấy ngày gần đây cả hành động lẫn suy nghĩ của Lôi Kinh đều bắt đầu xuất hiện những dấu hiệu của triệu chứng đáng trí của người già, Hứa Thụy Dương hoang mang ngoảnh đầu lại hỏi Hồng Cao Viễn: “Đại ca nói là, bảo chúng ta giải tán hết đi, thế có nghĩa là sao?”

“Mày nghe nhầm rồi phải không? Giải tán rồi thì chúng ta lấy gì mà ăn?” Hồng Cao Viễn lườm Hứa Thụy Dương một cái, tay vẫn không ngừng liên hệ địa điểm giao hàng với khách hàng bên Úc.

“Kinh ca! Chúng ta chưa thể giải tán được, chỗ Hồng tử vừa nhận vụ làm ăn gần tỉ bạc.” Hứa Thụy Dương báo cáo với khuôn mặt đau khổ.

Lôi Kinh vừa cười vừa mắng: “Đầu óc của cậu sắp đem cho chó xoi được rồi đấy. Ý anh là cho mấy cậu về nghỉ ngơi, sáng mai đi làm sớm.”

Hứa Thụy Dương bỗng mở to mắt: “Thật ă? Kinh ca, cuối cùng thì anh cũng mở lòng khai ân!”

“Đừng nhảm nhí nữa, các cậu muốn làm gì thì đi làm đi, chỗ Lão Thất có cách khiến các cậu vui vẻ, đi tìm Lão Thất đi.” Lôi Kinh cười nói.

“Thế Kinh ca, anh định đi đâu?” Hứa Thụy Dương chợt nhận ra có ẩn tình gì trong câu nói của Lôi Kinh, thì thăm hỏi.

“Anh ra ngoài có chút việc, cảnh cáo các cậu, không ai được phép đi theo.” Lôi Kinh gần giọng trong điện thoại, đầu kia Hứa Thụy Dương rậm rập nghe theo. Không đến mười phút sau Húc Đô Quốc Tế không còn một bóng người, Lôi Kinh ra khỏi văn phòng của mình.

Đột nhiên anh muốn đi tìm Nại Nại để hỏi, có phải đúng là cô muốn cái tự tôn không đáng một xu đó không? Nếu như cô muốn thứ đồ chơi rẻ tiền đó, anh đồng ý học cách tôn trọng cô, sẽ không tức giận nằng người nữa.

Kết quả anh lượn quanh khu nhà Nại Nại mấy vòng, nhưng mãi chưa tìm thấy cửa. Hôm đó lúc đưa Nại Nại về trời đã tối, bây giờ trời sáng trưng thì thấy nhà nào cũng giống nhà Nại Nại.

Lúc còn đang do dự xem liệu có nên gọi điện cho cái cô ngọc ấy không, thì đột nhiên anh nhìn thấy sau tấm kính cửa sổ cửa hàng cà phê ở lầu dưới, người phụ nữ ngọc ngà đó đang bị một người đàn ông nắm chặt tay, luyên thuyên điều gì đó.

Anh lập tức mở cửa chui ra khỏi xe, kiêu ngạo tựa lưng vào ô tô nheo mắt nhìn tình hình bên trong. Người phụ nữ ngọc ngà đó rõ ràng cũng đã nhìn thấy anh, thế mà lại dám to gan quay mặt vào trong không nhìn anh nữa!

Ánh mắt lạnh như băng của anh khiến người đi đường không khỏi run lên, nhưng Nại Nại ngồi trong quán vẫn không hay biết, cô đang cố gắng nghĩ đôi sách, cố gắng để thái độ của mình trông có vẻ kiên định hơn một chút.

Sau khi quay lại, Phùng Minh Đạt nói với Nại Nại: “Tần tiểu thư, cô có thể đi được không, nếu cô không ngại, tôi có thể cõng cô đi.”

Chú à, chú muốn chết sao? Cứ thế này mà đi ra đã không biết liệu có lết được về nhà không chứ đừng nói là để chú cõng, nhất định sẽ vô cùng thảm khốc.

Nại Nại chẳng dám nói lời nào, chỉ cười gượng gạo nói với Phùng Minh Đạt: “Không cần đâu, tôi tự đi được.”

Cô thờ dài, mặt mày đau khổ đứng dậy. Nói thật chứ, thứ này đúng là thuộc về ý niệm. Lúc Lôi Công chưa tới, thì cô giả bệnh. Còn bây giờ Lôi Công tới, hình như cô đồ bệnh thật rồi.

Mắt cô mờ dần đi, chân bắt đầu mềm nhũn, ruột cô đau thắt từng cơn.

Nại Nại mặt trắng bệch nói với Phùng Minh Đạt: “Phùng tiên sinh, ngài đi trước đi, để tôi một mình cũng được...”

Chữ “được” còn chưa kịp nói hết, Nại Nại đã mềm nhũn rồi gục xuống, trong người không còn chút sức lực nào.

Phùng Minh Đạt vội vàng cúi người xuống, quàng lấy cánh tay cô rồi kéo cô vào lòng. Đúng lúc này, cửa lớn quán cà phê bị đập mạnh bật ra, một người lạ mặt hùng hổ xông vào.

Không đợi Phùng Minh Đạt nói gì, người này đã hất tay anh ra. Phùng Minh Đạt bị bất ngờ nên kêu lên một tiếng, chưa kịp nói gì, lại bị một đập vào cái bụng to lớn, “bụp” một tiếng rồi anh bay đi khá xa...

Nại Nại gượng mở mắt nhìn xem người xông tới là ai, lẩm bẩm nói: “Đồ xấu xa, anh dựa vào cái gì mà đánh người?”

Lúc này Lôi Kinh mới phát hiện người đang nằm bẹp dưới đất là Nại Nại mở hời nhể nhại, ngay lập tức bế bổng cô lên, chạy xộc ra khỏi quán cà phê.

Hành động mạnh bạo thô lỗ của Lôi Kinh khiến Nại Nại thấy khó chịu, anh coi cô như là búp bê đồ chơi sao? Phải để ý đến tình trạng của người bệnh chứ? Không có bệnh cũng bị anh dọa cho ra bệnh rồi, động tác không thể nhẹ nhàng hơn chút sao?

Cô đành nghiêng chặt răng chịu đựng, trán nhăn lại. Lúc Lôi Kinh đặt cô vào trong xe, cô gần như sắp nôn ra vì chóng mặt, ọc liên tục mấy lần.

“Cố chịu đựng. Sắp đến rồi.” Lôi Kinh khởi động xe, mím chặt môi, chiếc Audi R8 để lại một đám khói nghi ngút phía sau rồi lao đi vun vút.

Còn lại trong quán cà phê, Phùng Minh Đạt lau máu nơi khoé miệng, nhìn chiếc xe vừa lao vút đi, bức bối: Tên này là ai không biết? Dựa vào đâu mà vô duyên vô cớ đánh người?

Hắn nghĩ mình là xã hội đen chắc?

Sau khi khám xong, bác sĩ nói Nại Nại bị đau dạ dày cấp tính, còn bị chảy máu một chút.

Nhớ lại kết quả chẩn đoán, Lôi Kinh tức không để đầu cho hết. Từ những gì Nại Nại nôn ra cho thấy, tối qua cô chưa ăn tối, đã thế lại còn để bụng đói uống cà phê, ăn bánh kem, thêm vào đó hằng ngày lại không chú ý đến việc bồi bổ, thế là tự dưng mắc cái bệnh rõ ràng có thể tránh được.

Anh định uy hiếp cô, nếu còn không ăn uống tử tế thì chết ở ngoài đường đừng có về nhà nữa. Nhưng Nại Nại đang ngủ rất ngon, Lôi Kinh uy hiếp cũng không có tác dụng, căn bản là cô không hề nghe thấy.

Anh còn định cảnh cáo cô, nếu còn tiết kiệm tiền không ăn sáng, anh sẽ trả lại nhà, cho cô khóc chết luôn, sau này có quỷ gối xin xỏ anh cũng không dễ dàng. Nhưng Nại Nại xoay người lại, nụ cười mê hồn trên gương mặt đang say ngủ của cô khiến anh thất thần, lại mềm lòng đi nhiều, cũng khiến cái kế hoạch này dần trôi vào hư vô.

Anh lại chìm trong suy nghĩ, sắc mặt rất tệ. Khi nhìn thấy phần đường mật đã truyền hết, anh ra hành lang hét loạn lên với vị bác sĩ đang đi trong hành lang: “Mau tới thay thuốc, hết thuốc rồi.”

Đề bệnh nhân chết vì chai truyền hết dịch, không hợp với đạo nghĩa xưa nay trên giang hồ, anh tất nhiên không thể bỏ qua.

Tất cả y tá bác sĩ vừa nghe thấy mệnh lệnh của anh đều lũ lượt kéo đến, nhanh chóng thay bình truyền bằng một bình chất dinh dưỡng đắt nhất. Bác sĩ trưởng khoa điều trị không kiểm được tò mò, len lén liếc qua Lôi Kinh đang ngồi bên cạnh, bỗng bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của anh, lập tức sợ sệt thu ánh mắt về, bảo mọi người thay bình cho nhanh rồi đi.

Vị bác sĩ trưởng khoa vừa đi vừa nghĩ: Người này rốt cục làm nghề gì chứ? Lẽ nào là người của Cục Y tế?

Theo lí mà nói, thì người của Cục Y tế họ đều quen. Trừ phi... anh ta là nhân viên kiểm tra được Cục phái đến?

Ồ, chắc chắn là vậy rồi! Nếu không sao có thể vừa xông vào đã chỉ đích danh Viện trưởng đến khám cho nữ bệnh nhân kia.

Người thường có ăn gan hùm cũng không dám như vậy. Đúng vậy! Chắc chắn anh ta là người của Cục Y tế, hôm nay mặc thường phục đi vi hành, đến xem xét công việc trong bệnh viện.

Nhất định là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tôn trọng là sự bố thí chết tiệt

Đàn ông muốn trưởng thành thì phải thất tình, phụ nữ nếu thất tình sẽ trở nên già nua. Nại Nại vô cùng tin tưởng câu nói này.

Gần đây Nại Nại điên cuồng đi mua mặt nạ dưỡng da, dưỡng mắt, trừ nếp nhăn, làm trắng da, bổ sung nước, dưỡng chất, tìm kiếm mọi cách thức để làm đẹp. Cho dù sáng ra vẫn cứ phần nộ vì bánh trứng cuộn đã tăng thêm 5 hào, nhưng đến tối vẫn dùng loại mặt nạ đắt tiền để chăm sóc da.

Cô tự an ủi mình: Đây là hình thức đầu tư lâu dài cho tương lai, bởi vì vẫn cần thiết tìm mùa xuân tiếp theo, đổi lại một tấm vé ăn dài hạn, cho nên không thể để mình già nua nhanh chóng được.

Mùa xuân tiếp theo hãy mau tới đi, chỉ ít là trước khi cô dùng hết mặt nạ dưỡng da tổ yến.

Lúc Nại Nại tỉnh lại, bên cạnh không thấy ai, ánh sáng chói lóa khiến cô bị chói phải nheo mắt lại, nhưng ngay sau đó cô đã nở nụ cười tươi rói.

Đi rồi cũng hay, dù sao cô cũng ghét anh.

Kiểu đàn ông thế này thật khó hiểu, vừa lúc này trong quán cà phê còn tò vò về quan tâm lo lắng, thế mà giờ chân như được bôi dầu, chuồn nhanh hơn bất cứ ai.

Quả nhiên là mình chứng rõ ràng cho câu nói, thà tin rằng trên thế giới này có quỷ, còn hơn tin vào cái miệng thối của đàn ông.

Trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên cửa phòng bệnh mở ra, Lôi Kinh cười tí mắt bước vào, mang theo một bình dưỡng khí oxy. Nại Nại không muốn đối mặt với anh, lập tức nhắm mắt lại, nín thở, ánh mắt nóng bỏng như nhâm thạch chiếu vào khiến da cô nóng bừng. Sau một khoảng dừng ngắn ngủi, Nại Nại bỗng thấy bàn tay ấm áp to rộng đang vuốt nhẹ trán cô, khiến cô run lên như bị sét đánh.

Lôi Kinh cảm giác được sự run rẩy của cơ thể cô, nở nụ cười đầy thâm ý sâu xa. Nghe thấy tiếng cười của anh, Nại Nại biết không thể giả vờ tiếp được nữa, đành ho mấy tiếng rồi vờ như mình vừa tỉnh dậy, đồng thời sử dụng câu đối thoại quen thuộc của nhân vật nữ chính trong các bộ phim, mở to đôi mắt hoang mang hỏi: “Đây là chỗ nào? Hình như tôi đã ngủ rất lâu thì phải?”

Nở một nụ cười Nại Nại chưa từng thấy trước đây, Lôi Kinh nhẹ nhàng nói: “Chào mừng cô quay lại với địa cầu.”

Mặt của Nại Nại ngay lập tức cứng đờ lại, đồ không nổi mà cũng không trả lời được. Lôi Kinh lúc này cũng phát hiện ra bản thân dường đã nói điều gì đó không thích hợp cho lắm, nụ cười vừa hiện lên dần dần biến mất: “Cô không thấy buồn cười sao?”

“Không buồn cười.” Nại Nại trả lời không một chút kiên nhẫn. Cô cũng nhận thấy, hôm nay Lôi Kinh có gì đó khác lạ, cái khí lạnh thường ngày hôm nay đột nhiên lại chuyển hướng.

Cô quyết định lấy hết dũng khí đầu khẩu cùng anh, nhưng lại bất gặp một chuyện càng không thể ngờ tới. Lôi Kinh ngừng lại một lát như điều gì đó, rồi cười đảm bảo: “Nếu không buồn cười lần sau tôi sẽ không nói nữa.”

Á... Hôm nay Lôi Công đổi giới tính rồi sao? Sao nụ cười của anh trông lại đần độn thế kia? Xin anh có chút khí khái của xã hội đen được không? Cứ tiếp tục như thế này chẳng mấy mà mất hết cả oai phong, sau này thế nào cũng có ngày ôm đầu khóc lóc cùng các huynh đệ trong bang phái mà thôi!

Không đúng, anh ta có oai phong hay không cũng chẳng liên quan gì đến cô cả, cho nên cứ kệ cho Lôi Công cười ngốc nghếch đi. Dù sao thì sau khi xuất viện cô cũng không phải gặp lại anh nữa.

Ngược lại lúc này Lôi Kinh lại vô cùng ảo não, không biết lúc này anh bị cái gì phang vào đầu rồi, tôn trọng cái chết tiết gì chứ. Nói ra đến bản thân cũng thấy gượng gạo, cô không thích nghe thì anh tuyệt đối không được nói, điều này còn không có nhân quyền hơn cả sơn mẫu đại thúc! Đúng thế, giờ không phải anh đang giữ thể diện cho cô, mà là vì thấy cô đau ốm nên mới bỗ thí cho cô mà thôi, tôn trọng chính là sự bỗ thí chết tiết, không cần phải nói cho cao cấp làm gì, bỗ thí là bỗ thí, anh chẳng qua chỉ không thêm chấp cô mà thôi!

Một Lôi Kinh rất vừa lòng với việc Nại Nại ngoan ngoãn chấp nhận sự bỗ thí của anh, và một Nại Nại không thêm đoái hoài tới cái sự tôn trọng thì thoảng Lôi Kinh dành cho cô, hai người ngồi trong phòng bệnh, là một phong cảnh khá tuyệt.

Chỉ ít là Lôi Kinh nghĩ như vậy.

Lúc Lôi Kinh thuận lợi đưa Nại Nại ra khỏi bệnh viện thì cũng đã rạng sáng tờ mờ, Tiểu Trần cứ giục liên tục nên Nại Nại cũng hối hả giục Lôi Kinh lái xe nhanh lên.

Người ưa nhẹ không ưa nặng như Lôi Kinh xưa nay không hề để tâm đến sự thúc giục của người khác, thế nhưng cứ nghĩ tới muốn tôn trọng Nại Nại thì bắt buộc phải phục tùng mọi ý nguyện của cô. Anh đã bao giờ từng có những hành động thế này? Giờ đây, chỉ vì muốn bỗ thí cho cô, anh đã nhẫn nhịn chịu đựng đến mức độ nội thương, nhưng, việc Nại Nại vẫn thể hiện nguyện vọng mãnh liệt rằng cô hận không thể rời xa anh ngay tức khắc khiến anh phiền não đến cực điểm.

Anh kìm nén sự tức giận của mình, quay sang nhẹ nhàng hỏi: “Cô muốn về nhà nhanh thế sao?”

Nại Nại im lặng hồi lâu, chỉ vồn vện buông một câu: “Mẹ tôi dặn buổi tối phải về nhà sớm để phòng gặp kẻ xấu.”

Lý do này rất hay. Lôi Kinh rất muốn “hỏi thăm” mẹ Nại Nại, nhưng lại không thể phá vỡ hình tượng biết tôn trọng phụ nữ mà anh đã vất vả tạo dựng trước mặt cô, cuối cùng đành nghiêng rằng nói một câu: “Mẹ cô nói rất đúng, vô cùng chính xác.”

Nại Nại nghi ngờ một lúc, thấy thái độ của anh hôm nay thật kì lạ, thậm chí có thể nói là vô lý. Chẳng lẽ là vì bị anh bắt gặp đi xem mặt hai lần nên đang tức giận? Cứ cho là bắt được hai lần thì cũng không cần thiết phải tức giận tới vậy, cô cũng chẳng phải là gì của anh.

Nói là việc của nói, làm lại là việc của làm, bệnh nhát chết của Nại Nại vẫn chưa sửa được, chưa kịp nói ra điều đó, cô đã tự hạ thấp mình đến vài phần: “Lôi tiên sinh, thực ra ngài có thể để tôi xuống chỗ này cũng được.”

“Cô muốn làm gì?” Anh quay mặt lại dò xét cô, thực ra, lúc chết nhát Nại Nại rất dễ thương, đôi mắt giống y hệt như một chú thỏ bé nhỏ đáng yêu rất dễ bị kinh động.

Nghĩ đến đây, Lôi Kinh bất giác nở nụ cười, khiến sự lạnh lùng trên mặt anh trở nên ấm áp hơn.

Đúng thế, anh chỉ đang bỗ thí cho động vật nhỏ bé thôi! Chẳng có gì đáng xấu hổ cả.

Nại Nại tránh ánh mắt anh và nói: “Chỗ này cách nhà tôi còn một đoạn nữa, nhưng đi vài bước là tới thôi. Xe của ngài lại đắt tiền, đường thì tối, rẽ vào trong dễ bị cào xước. Cái thứ chướng mắt... à không... loại xe đắt tiền thời thượng như thế này nếu bị cào xước thì phải tốn nhiều tiền để phun sơn lại lắm, tôi sao có thể đành lòng...”

Lừa gạt trong người Lôi Kinh lại ngút lên, anh nghiêng rằng nén cơn giận xuống, nở nụ cười và nói: “Tôi không sợ.”

“Ngài không sợ cũng không được, tôi cảm thấy ngại mới là chính.” Nại Nại vẫn không chịu từ bỏ. Thấy sắp tới khu nhà mình ở, nếu như để cho Tiểu

Trần nhìn thấy, cái miệng rộng đỏ của cô chỉ cần ngày mai thôi chẳng phải cả công ty sẽ đều biết sao? Nếu vậy thì cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa được oan khuất.

Lôi Kinh đã đến lúc muốn nhìn mà không nhìn nổi, chỉ có thể dùng một giọng nhỏ nhất có thể mắng một câu: “Im mồm.”

“Không im được, sắp đến rồi còn gì.” Nại Nại bị kích động nên tuôn hết những lời trong lòng ra.

Hít thở sâu, rồi lại hít thở sâu, nắm đấm của Lôi Kinh siết chặt lại mấy lần, rồi lại thả ra mấy lần, và sau đó anh nghiêng răng mỉm cười nói: “Không sao, tôi tiến cô về.”

“Cái này... không hay lắm thì phải?” Nại Nại rất không hài lòng với kết quả đàm phán, nhưng đứng dưới mái nhà sao có thể không cúi đầu? So với việc để anh lái xe vào thì thà để anh đi bộ cùng cô, dù sao cũng không mất miếng thịt nào!

Ừm, dù sao thì trời tối đèn mờ thế này, không ai có thể nhìn thấy được, cô không ngừng tự thôi miên bản thân.

Ở góc rẽ vào khu nhà, Nại Nại xuống xe trước, Lôi Kinh sau khi xuống xe cùng đi bộ tiến cô lên nhà. Đêm khuya tĩnh mịch, gió thổi se se, mây bay nhẹ nhẹ, cây lá đung đưa, Nại Nại ngo nghiêng tứ phía coi xung quanh có bóng dáng khả nghi nào không.

Không thể bộc phát trong im lặng thì sẽ chết trong im lặng, nhân vật đẳng cấp như Lôi Kinh, tuyệt đối không thể để bản thân bị hủy diệt, thế là anh quay mặt sang, mỉm cười nhìn Nại Nại, nhẹ nhàng nói: “Nại Nại!”

“Hả?” Hay quá, sắp về cửa lầu rồi, chỉ cần chui vào được trong lầu thì coi như đại công cáo thành. Nhìn thấy thành công chỉ còn cách có gang tấc, Nại Nại cũng nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Dưới ánh trăng, nụ cười ngọt ngào của cô khiến trái tim Lôi Kinh rung động.

Anh đưa tay kéo cô lại rồi nói: “Nại Nại, tôi thích em.”

Nhịp tim của Nại Nại phút chốc tăng lên vù vù, con người đảo lộn lung tung, sau khi xá định được mình vẫn còn trên trái đất, cô mới định thần lại hỏi: “Lôi tiên sinh, ngài nói gì cơ?”

Lôi Kinh nheo mắt, tăng thêm hai phần âm lượng: “Nại Nại, tôi thấy em làm người yêu của tôi cũng không tệ.”

Hả? Cho hỏi anh đang bố thí cho cô đấy à?

Nại Nại tức giận phùng phùng, khuôn mặt sầm lại, nhưng Lôi Kinh vẫn không nhận thấy nụ cười của cô đã biến sắc. Anh thấy Nại Nại không nói gì, liền tiếp tục: “Tôi thấy, hiện nay bên cạnh em không có đàn ông, còn bên cạnh tôi không có phụ nữ, chúng ta rất thích hợp.”

Hoá ra là vậy, vậy ra anh đang mua hàng và bán hàng, vừa hay cô thiếu tôi thừa, giá cả hợp lý thế là trao đổi thành công đúng không? Khuôn mặt thành khẩn của Lôi Kinh càng khiến Nại Nại nghiêng răng tức giận, lấy tay véo vào mu bàn tay mình, dùng hết sức, dùng hết sức!

Được, Lôi Công, đừng có trách tôi mặt dày. Anh cho rằng phụ nữ chỉ cần vấy tay là tự động dán chặt vào đúng không? Dựa vào đâu mà dám sỉ nhục cô như thế chứ?

Nại Nại nghiêng chặt răng lớn tiếng mắng: “Lôi Công anh nghe rõ tôi nói đây. Anh chính là một kẻ tự cao tự đại, anh yên tâm, cho dù đàn ông thiên hạ có chết hết thì Tàn Nại Nại tôi cũng sẽ không thêm đề mắt tới anh, có trời làm chứng, tôi thề!”

Tiếng hét này khiến Lôi Công giật cả mình, những sự kích động vừa rồi cũng tan theo mây khói hết.

Một chuyện rất đơn giản sao lại biến thành thế này, cô lại bị làm sao rồi? Chẳng phải anh đã học cách bố thí chết tiệt đó rồi sao? Tại sao cô lại tức giận đến mức này?

Nại Nại lại muốn bật khóc, nhưng cố kìm nén lại, tuyệt đối không thể khóc trước mặt người đàn ông đáng ghét này. Thế nên cô ngẩng cao đầu, quay người đi thẳng vào cửa lầu.

Lôi Kinh muốn kéo tay cô giữ lại, nhưng dưới ánh mắt long sòng sọc của cô anh đành rút tay về, trán nhăn lại.

Nếu đã tôn trọng thì đành phải buông tay. Thế là một cánh cửa lớn chặn lại trước mặt hai người, sau một tiếng “ding dong”, nước mắt của Nại Nại đã rơi xuống.

Tên Lôi Công đáng chết, anh ta là cái quái gì? Đúng là đồ tồi tệ chết tiệt!

Lúc Lôi Kinh nằm dài trên ghế, bên cạnh đã chẳng còn gì để trút giận nữa, xung quanh tứ tung toàn đồ vật bị quăng ném vỡ vụn. Anh tóm chiếc di động gọi cho Hứa Thụy Dương, nói một câu duy nhất: “Tất cả về đây ngay lập tức! Mau lên!”

Hứa Thụy Dương và Hồng Cao Viễn vẫn còn đang nằm trên giường mát-xa, trên đầu mỗi người đang quấn một chiếc khăn bông. Lúc nghe điện thoại,

Hứa Thụy Dương còn tưởng Lôi Kinh đang trêu đùa, nên cười nói: “Kinh ca, anh đang đùa bọn em đấy hả?”

“Sau 20 phút tất cả phải có mặt ở Húc Đê, tính cả thời gian mặc quần áo trong đó. Nếu không về đúng giờ, ngày mai tất cả sang Nam Phi đào đá quý.” Giọng Lôi Kinh hẳn học đến mức đáng sợ, khiến Hứa Thụy Dương nổi da gà, nhanh chóng vứt chiếc khăn bông trên đầu rồi quay qua nói với Hồng Cao Viễn: “Đi thôi, Kinh ca bảo chúng ta quay về mau.”

“Lại sao thế?” Hồng Cao Viễn chán nản.

“Chẳng biết nữa, có lẽ là thời kì chuyển sang tuổi già[1].” Hứa Thụy Dương u s trả lời.

Hồng Cao Viễn đành vứt chiếc khăn bông qua một bên, nói: “Thời kì chuyển sang tuổi già thì cũng còn sớm đấy, mà nó bắt đầu từ khi nào?”

“Không biết, nghe nói cái thứ này có liên quan đến việc điều tiết bên trong không hài hòa, có lẽ tìm một người phụ nữ là được thôi.” Hứa Thụy Dương nói.

“Tìm phụ nữ thì sẽ không bị điều tiết không hài hòa nữa à?” Hồng Cao Viễn vừa mặc quần vừa hỏi.

Hứa Thụy Dương cất giọng tán thành: “Đó... chính là vấn đề đấy. Kinh ca quá cần đến phụ nữ rồi!”

[1] Thông thường thời gian này là 45 đến 55 ở phụ nữ, và 55 đến 65 ở đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thì thắm đêm khuya của đàn ông và phụ nữ

Quang cảnh hay thấy ở thời đại học chính là các cuộc thì thắm đêm khuya ở kí túc xá, có thể nói là trên thì thiên văn, dưới có địa lý, trái là nhân văn, phải là phong tục tập quán, không gì là không bàn luận. Nội dung của các cuộc thì thắm đêm khuya của đàn ông và phụ nữ thường không giống nhau. Điểm khác biệt chính là, chủ đề của đàn ông đa phần là phụ nữ, còn của phụ nữ thì đa phần là đàn ông.

Nại Nại chính là thành phần cốt cán của các cuộc thì thắm này. Dưới vỏ bọc bên ngoài là một búp bê tây, bên trong của Nại Nại là trái tim say mê những câu chuyện tầm phào. Tuy rằng cô che giấu rất giỏi nhưng vẫn không thay đổi được bản chất này.

Nhớ lúc đó, bình luận của cô đối với việc con gái hờ hờ nhận lời tỏ tình lần đầu tiên của con trai trong những tiểu thuyết tình cảm là: Cô ta ngốc hay sao? Đương nhiên không thể đồng ý rồi. Quá dễ dàng có được thì ai sẽ trân trọng?

Kí ức vẫn mới nguyên.

Nại Nại khóc đi vào nhà, khóc khi đánh răng rửa mặt, khóc khi gõ cửa phòng Tiểu Trần, rồi mang bộ mặt nhăn nhó đó chui vào trong chăn của Tiểu Trần, yêu cầu kịch liệt phải mở một cuộc trò chuyện đêm khuya với người đã lo lắng suốt cả buổi tối là Tiểu Trần.

Tại sao lại tìm Tiểu Trần? Lí do thực ra rất đơn giản.

Nại Nại không có bạn bè. Lúc học cấp hai, trong lớp có một bạn nam đẹp trai rất thích cô, ngoài việc mỗi ngày gửi cho cô một lá thư tình, trong bữa tiệc sinh nhật còn nói những lời tình cảm lãng mạn nữa, cô rất sợ, nhưng lại thấy chúng rất ngọt ngào. Cô cứ cho rằng đó là một kiểu thể hèn suốt đời suốt kiếp, cho dù cô không nhận lời, thì anh vẫn cứ yêu cô như thế đến cả cuộc đời.

Kết quả, ba tháng sau trên đường từ trường về nhà, trong một ngõ nhỏ gần trường, cô tận mắt chứng kiến người bạn trai đó đang hôn người bạn gái thân nhất của cô. Người bạn gái thân đ người mà cô đã bày tỏ tâm sự rằng cô cũng rất thích người bạn trai kia.

Bọn họ rất ngọt ngào, còn cô rất lạnh.

Sau đó cô lặng lẽ rời khỏi, về nhà úp mặt vào gối khóc suốt một buổi tối.

Đến thời cấp ba, cô thích một anh bạn, chủ động dành tình cảm. Thậm chí còn vì một câu nói vu vơ của anh rằng muốn có một chiếc chuông gió do chính tay cô làm, mà đã không ngại vất vả đi học cách làm. Chính vào cái hôm hoàn thành chiếc chuông gió đáng yêu sau bao lần bị kim đâm, cô để chuông gió và cả trái tim mình vào cặp sách rồi mang đến trường. Nhưng khi nghe thấy lời nhắc nhở của giáo viên, nói rằng, trong lớp có hai bạn thích nhau, sau khi tan học còn tay nắm tay đi dạo phố. Thì cô mới vỡ lẽ một người là người chuẩn bị sở hữu chiếc chuông gió, người kia là bạn thân của Nại Nại.

Chính là như vậy.

Đúng là như thế.

Nại Nại rất miễn cảm với hai từ bạn thân, lại càng miễn cảm với việc được con trai tỏ tình. Những năm cấp hai, cấp ba cô đều sống trong hoài nghi. Mãi cho tới khi lên đại học và gặp Lữ Nghị. Cách theo đuổi của Lữ Nghị rất phô trương, mà càng phô trương thì Nại Nại lại càng lùi bước. Dù có sự động viên, khuyên giải của các bạn cùng phòng nhưng điều đó càng làm cô không dám tiến lên phía trước.

Mãi tới khi Lữ Nghị làm một chuyện thì Nại Nại mới dám run run đưa tay ra, lần đưa tay ra này chính là một đi không trở lại.

“Anh ấy đã làm gì?” Tiểu Trần cau mày hỏi.

Đôi mắt Nại Nại mờ màng, nghĩ một lúc rồi nói: “Hội học sinh mở hội nghị tọa đàm, trên bàn có rất nhiều lạc, anh ấy đã lột hết vỏ, rồi bóc cả vỏ màu đỏ phía trong, sau đó đưa hạt lạc trắng cho chị. Anh ấy nói: “Em ăn đi, ăn hết anh lại bóc cho.”

“Chỉ có vậy mà đã cảm động?” Tiểu Trần không nói thêm gì quay sang lườm Nại Nại một cái.

“Đúng thế, chỉ thế là cảm động rồi.” Sau khi hồi tưởng lại, Nại Nại trầm thờ dài.

Cô nghĩ, cuối cùng cô cũng tìm được nguyên nhân của việc không kiềm chế được cảm xúc của mình tới hôm nay rồi. Cô có thể cảm động vì hành động nhỏ nhặt của Lữ Nghị, nhưng lại bị lời tỏ tình của Lôi Kinh làm hoảng sợ, sợ bản thân sẽ bị bỏ rơi lần nữa, trên cái vết xe đổ đã bị bỏ rơi không biết bao nhiêu lần.

Thái độ bỏ thí của anh khiến cô thiếu đi cảm giác an toàn. Khẩu khí đó rõ ràng là, cô cũng đã ly hôn rồi, tôi cũng không phải người tốt lành gì, vậy thì cứ kết hợp lại, cô cũng đừng chê bai tôi, tôi cũng sẽ không chê bai cô, thế là vừa hay.

Đúng vậy, chính là như thế.

Ly hôn là chuyện trời đánh thánh vật sao? Cũng không phải là lỗi của cô, dựa vào đâu mà bị anh coi thường?

“Chị Nại Nại, em nghĩ do vết thương lòng của chị quá sâu. Có lẽ người ta cũng không có ý đó, đàn ông và phụ nữ ấy mà, thông thường không bao giờ cùng suy nghĩ theo một kiểu đâu.” Tiểu Trần thành thực nói.

Nại Nại xoa đầu Tiểu Trần, lặng lẽ không nói. Tiểu Trần còn nhỏ, không hiểu được trên trái tim của người phụ nữ sau khi ly dị sẽ tự động kết thành một lớp vảy, đó là lớp vảy sau khi bị người đàn ông làm tổn thương. Cho dù hàng ngày người phụ nữ đó có vui tươi thế nào thì lớp vảy ấy cũng không thể dễ dàng tróc đi để phục hồi lại sự mịn màng như lúc trước. Nó dùng để bảo vệ chỗ đã từng bị thương, cho tới khi có một người nào đó có thể nhẹ nhàng bóc bỏ nó đi.

Tiếc là Lôi Công không phải người đó.

Đúng vậy! Anh không phải.

Trong Húc Đô Quốc Tế, đầy áp khói thuốc và mùi rượu. Bên ngoài cửa sổ, những ánh đèn neon rực rỡ sắc màu không ngừng hắt ánh sáng lên cơ thể mỗi người bọn họ, hiện lên một sự tình tứ rất đời đại.

Từ sau khi bị Lôi Kinh triệu hồi về, bốn người họ không nói một lời, thấy đồ vật tan hoang khắp nơi và năm ly Vodka túm tụm lại trên mặt bàn, tất cả bọn họ đều hoang mang tột độ.

Hứa Thụy Dương đưa mắt liếc khuôn mặt sầm xít của Lôi Kinh, không nói lời nào uống cạn ly rượu trong tay rồi nói: “Kinh ca, hãy nói đi, có chuyện gì huynh đệ ta cùng gánh vác.”

Hồng Cao Viễn cũng không thể đứng nhìn thêm được nữa, liền lấy ly rượu gần mình nhất, một hơi cạn hết rồi thốt lên: “Đại ca yên tâm! Huynh đệ mãi mãi là huynh đệ. Có chuyện gì cũng chung vai gánh vác.”

Lão Ngũ, Lão Thất thì hành xử phù hợp với thân phận của họ hơn, cách uống rượu của họ cũng khoan thai lịch thiệp hơn, nhưng cũng khẳng định sẽ theo đến cùng việc này.

Lôi Kinh nâng ly rượu lên, ngắm nhìn nó hồi lâu rồi cười khở sở: “Anh nghĩ đây là vấn đề của anh.”

Hứa Thụy Dương đứng phắt dậy: “Kinh ca, sức khỏe của anh có vấn đề sao?”

Lão Thất trực tiếp cầm điện thoại chuẩn bị gọi điện cho thuộc hạ: “Kinh ca, anh đừng tin lời mấy tên lang băm đó. Để em bảo đàn em túm mấy thằng chuyên gia từ Mỹ về. Anh nói đi, anh bị bệnh phần nào?”

“Mọi người bình tĩnh nghe Đại ca nói đã! Tao thì nghĩ chắc là chuyện của Lôi từ phía bên đó, không sao đâu Đại ca, giới tư pháp còn có em, lần trước bị truy soát là do em lơ là, anh thấy mấy ngày này làm gì có chuyện quái nào nữa? Chỉ cần một câu nói của anh, em có thể lên đến tận thiên đình!” Trước

giờ Lão Ngũ là chuyên gia trong việc khoe mẽ, san bằng mọi khó khăn trong nhiều lĩnh vực.

Lôi Kinh uống cạn ly rượu, khoác tay tỏ ý bảo họ bình tĩnh, ngồi xuống từ từ nói chuyện. Đợi mấy người yên vị, anh lại cảm thấy những lời mình sắp nói ra không xứng với nghĩa khí ngàn ngạt ngất trời mà mấy huynh đệ vừa thể hiện.

Điều này... hay là không nói ra nữa?

Anh càng do dự, các anh em càng kích động. Anh thấy Hồng Cao Viễn xông vào phòng mình, xé toạc những tấm niêm phong trên cây đao ngày trước tự mình niêm phong, sau đó vác cây đao quay lại phòng khách, nói: “Kinh ca, anh còn nhớ lúc chúng ta cùng vào sinh ra tử ở China Town không? Mấy anh em chúng ta đối mặt với bao nhiêu người của lão quý Wolfson còn không sợ, đâm chém tới mức hấn còn quên cả tên bà nộ của mình, lần này cũng thế. Đừng nói là trời chưa sập, cứ cho là sập rồi, thằng em này cũng nâng nó trở về chỗ cũ.”

Những người khác nhao nhao hưởng ứng. Mấy người đã lâu không vận động bắt đầu làm nóng người, Lôi Kinh cũng bị nhiễm tinh thần của mấy anh em, cuối cùng cũng bỏ qua tự trọng nói: “Mấy cậu nói xem, bị phụ nữ từ chối thì phải làm thế nào?”

Hứa Thụy Dương đàn cả người ra, thanh đao của Hồng Cao Viễn rơi xuống đất, hai người còn lại nuốt chút nữa nuốt luôn cả ly rượu vào bụng.

Một lúc lâu Hứa Thụy Dương mới dám hỏi: “Thế chị dâu là người ở đâu?”

Câu nói này khiến mấy người còn lại bùng tỉnh, Lão Thất mặt mày tươi roi rói: “Thảo nào dạo nào thấy Kinh ca không còn nặn mà với mấy em gái chỗ em. Xem ra chị dâu của chúng ta đúng là có sức hấp dẫn.”

Lôi Kinh cau mày, thờ dãi đáp: “Cô ấy làm nghề bán nhà.”

Hả... Không sao, tất cả mọi người đẹp đều không hỏi xuất thân, bán nhà thì đã sao nào?

Lôi Kinh lại buột miệng chửi một câu, rồi nói: “Cô ấy còn ly hôn rồi.”

Hả... Không sao, chính những người đã ly hôn mới có kinh nghiệm dồi dào.

Cuối cùng Lôi Kinh nói: “Một người phụ nữ với điều kiện như vậy đã từ chối anh, nói là cho dù đàn ông trên đời có chết hết thì cũng không tìm đến anh.”

Hồng Cao Viễn đứng phắt dậy, muốn bày tỏ sự phẫn nộ trước nỗi nhục mà Kinh ca phải chịu, nhưng thấy các anh em khác vẫn ngồi im không nói gì, con giận trong phút chốc tiêu tan đi mất một nửa, chỉ biết lặng lẽ ngồi xuống, cùng mọi người làm ra vẻ trầm – tư – lự.

“Người đàn bà đó... à không, chị dâu của chúng ta có biết Đại ca làm nghề gì không?” Lão Thất thông thái lên tiếng khiến quần chúng cũng bớt phần lo lắng.

“Biết.” Ngõ tới đây Lôi Kinh gần như muốn ngửa mặt lên trời than thở, lần đầu gặp mặt đã khai nghề nghiệp là nỗi nhục cả đời của anh.

“Hả? Vậy, Kinh ca, anh đã nói như thế nào để bày tỏ là anh muốn theo đuổi chị dâu?” Lão Thất nhìn biểu hiện bức bối của Lôi Kinh là biết chuyện này hết sức mất mặt, không tiện nói nhiều, nhanh chóng chuyển chủ đề, kết quả không ngờ lại đụng phải bom ngòm. Lôi Kinh nghiêng răng nói: “Tôi nói, cô không có đàn ông, tôi cũng không có phụ nữ, chúng ta rất thích hợp.”

“Ôi, Kinh ca, bây giờ phim ảnh với tiểu thuyết không còn những tình tiết như thế nữa đâu. Câu anh nói thực tế quá.” Lão Thất nuốt thì bị trọng thương vì cổ nhẹn cười.

Hồng Cao Viễn bức bối, nói thế chẳng phải rất tốt sao, tại sao lại còn bị từ chối? Thế nên anh nhanh chóng hỏi Hứa Thụy Dương: “Đại ca đâu nói gì sai?”

Hứa Thụy Dương cuối cùng cũng tìm được cơ hội phản công, cười nói: “Đại ca không nói sai, nhưng mà sai đối tượng.”

Nghe đến câu này, Lôi Kinh đứng bật dậy nói: “Sai thế nào?”

“Câu nói này của anh chẳng phải ngầm nói rằng, dù sao thì cũng chẳng ai muốn cô, rất đáng thương, tôi có lòng tốt nên thu nhận cô. Quá tổn thương lòng tự trọng, hơn nữa chị dâu lại là người phụ nữ đã từng ly hôn, càng tổn thương lòng tự trọng hơn.” Lão Thất giải thích cặn kẽ.

Lôi Kinh suy ngẫm một lúc, thấy câu nói của Lão Thất rất có lý. Nói như vậy, đó là lỗi của anh rồi?

Chỉ cần nghĩ đến bộ dạng khóc lóc vì bị tổn thương lòng tự trọng của người phụ nữ góc ghech đó, anh liền mím chặt môi lại, sắc mặt đen đi thêm mấy phần.

“Kinh ca, anh có muốn cứu vãn tình hình không?” Lão Thất hỏi dò thăm.

“Vớ vẩn! Không muốn cứu vãn, Kinh ca tìm chúng ta làm gì? Mở tiệc trà nói chuyện hàn huyên sao?” Lão Ngũ chế giễu Lão Thất không nương tình.

“Vậy thì bắt đầu từ việc tặng hoa đi, việc này rất đơn giản.” Nụ cười của Lão Thất trong mắt Lôi Kinh, có nhìn kiểu gì cũng thấy như đang chơi đùa anh. Đúng! Lão Thất chắc chắn đang trả thù anh vì đã lôi hấn ra khỏi vòng tay của phụ nữ giữa đêm khuya đầy mà. Đúng là thằng khôn kiếp!

Tặng hoa? Sh*t! Đây là việc con người làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Kế hoạch tác chiến _ Bí mật tặng hoa

Lấy của ai cái gì thì phải bù lại cho người ta cái khác. Con người Nại Nại không thích nợ nần người khác, nếu có người mời cô ăn cơm, thì cô sẽ vất óc suy nghĩ tìm ra cơ hội để mời lại người ta, nếu có người tặng đồ gì cho cô, cô sẽ ngay lập tức tìm đồ vật có giá trị tương tự hoặc thậm chí đắt hơn để tặng lại.

Ví dụ như bó hoa hồng đầu tiên Lữ Nghi tặng cô năm đó, Nại Nại đã ném lại hai trăm tệ, thắng tay si nhục sự tự tôn cao ngạo mà Lữ Nghi đã xây dựng bao nhiêu năm ở hội học sinh.

Một câu đề bình luận cho hành động của cô: vô cùng nhạt nhẽo, không biết lãng mạn là gì!

Sau khi gây họa trong lần gặp mặt gần đây nhất, sư gia Phùng Minh Đạt đó liền bắt vô âm tín, có nói thế nào Tiểu Trần cũng không chịu giới thiệu thêm đối tượng cho cô xem mặt nữa. Nói một cách mỉa mai là: “Vì suy nghĩ cho sự an toàn tính mạng của đàn ông thiên hạ, bản thân cô kiên quyết không làm điều ác nữa. Để tránh vì gặp mặt Nại Nại một lần mà cả nửa cuộc đời còn lại người ta không thể tự chăm sóc chính mình, đúng là đen đủi oan uổng.”

Vì con đường xem mặt đã bị cắt đứt, cuộc sống của Nại Nại lại bình lặng trở lại, ngày tháng cứ thế tiếp tục lăn theo thời gian.

Tổ trưởng vẫn tiếp tục nghiêm khắc, ức hiếp, đe nẹt. Nại Nại và Tiểu Trần lại tiếp tục âm thầm kêu ca, rủa thầm sau lưng tổ trưởng. Có điều gần đây Nại Nại lại mắc thêm một tật nữa, đó là ngẩn ngơ nhìn trời trong vô thức, và thường đã ngẩn ngơ là mất cả một buổi chiều. Những lúc không có khách hàng, mắt cô gần như lúc nào cũng ngắm bầu trời ngoài cửa sổ, chẳng ai biết được cô đang nghĩ gì!

Thực ra mọi việc chẳng có gì thay đổi, chỉ có điều quây thúc ăn buổi sáng có thêm một sự lựa chọn – bánh kẹp thịt.

Nại Nại thăm nhủ với bản thân, đúng vậy, thực ra không có gì thay đổi, tất cả đều y hệt như trước kia.

Cô cũng không thay đổi gì cả, vẫn giống hệt như trước.

Tuần lễ hoàng kim mừng 1 tháng 10 là thời kì thịnh vượng của việc tiêu thụ nhà. Các doanh nghiệp kinh doanh nhà đất đều đưa những nhân viên xuất sắc và xinh đẹp nhất đến triển lãm để mở màn cho một mùa bán nhà mới.

Nại Nại nằm trong số đó.

Vinh dự đặc biệt mà cô có được lần này phải nhắc đến công lao của hai căn nhà của Lôi Công. Chỉ trong ba ngày bán được hai căn biệt thự nằm riêng biệt, cô đương nhiên trở thành người bán hàng giỏi nhất trong của công ty Atlantis.

Đương nhiên, có người không nghĩ như vậy.

Hai mắt Tiểu Trần căng to nhìn ra ngoài cửa sổ rồi kêu lên: “Chị Nại Nại, nhìn kia, nhìn kia, ở cửa có một người ôm một bó hoa to, đẹp quá đi, không biết sẽ tặng cho ai, ngưỡng mộ chết mất! Thứ hoa đó là hoa hồng Champagne của Pháp đấy, nhất định là mang về bằng máy bay, đắt lắm đấy, ôi trời!”

Nại Nại dựa vào sa bàn[1], cực kì nhàm chán, cô không thèm liếc qua bên đó lấy một cái, “Em mau tìm một đại gia mà lấy đi, đừng nói là hoa hồng Champagne của Pháp, đến cả gan công Pháp rưới nước hoa hồng cũng có thể tặng cho em đấy.”

“Chị Nại Nại, dưới khuôn mặt thiên thần của chị là một cái miệng độc địa.” Tiểu Trần kêu lên oán trách.

“Còn hơn là dưới khuôn mặt độc địa là một cái miệng thiên thần.” Nại Nại không hề tức giận về lời nhận xét của Tiểu Trần, mà còn dương dương tự đắc.

“Nói đến đại gia mới nhớ, chị Nại Nại, cái anh Lôi Công đã thương Phùng Minh Đạt đó sao dạo này không xuất hiện nữa? Cũng được hơn nửa tháng rồi, nhà cửa cũng chẳng trang hoàng sửa sang gì, chuyển tám chi phiếu đến rồi chả thấy động tĩnh gì nữa. Lẽ nào sợ tội chạy trốn rồi?” Tiểu Trần cắn móng tay nhìn về bó hoa phía đằng xa, miệng vẫn không quên nói chuyện tâm phào.

Nại Nại cúi đầu suy nghĩ, hình như rất lâu rất lâu rồi không nhìn thấy con người đó, nhớ lại lời mắng chửi ngày hôm đó của mình, sắc mặt cô có chút không được tốt cho lắm. “Xã hội đen thì có kết cục hay ho gì? Không phải vì cái này thì cũng vì cái khác, sớm muộn cũng có ngày chó mất chủ đuổi cho chạy tóe khói. Cho nên, đừng thấy hôm nay thét ra lửa, cẩn thận sau này vác bị đi ăn xin.”

Tiểu Trần đột nhiên lay mạnh tay Nại Nại kích động nói: “Chị Nại Nại! Người đi đang đi về phía công ty mình. Lẽ nào là tặng cho người trong công ty? Ai thế nhỉ? Ai thế nhỉ? Ngưỡng mộ chết mất!”

Nại Nại vừa ngẩng đầu, một cậu nhóc có khuôn mặt thành khẩn mỉm cười nói với cô: “Chị là Tần Nại Nại đúng không? Xin mời kí nhận.”

Hả? Đùa sao?

Hôm nay không phải ngày cá tháng tư đấy chứ?

Tiểu Trần vội vàng đỡ lấy bó hoa, lục tìm tấm thiệp theo những mô tả trong các cuốn tiểu thuyết. Nhưng ngoài hoa được bọc kỹ càng ra, cô chẳng tìm thấy bất cứ thứ gì khác.

Ngay lập tức Nại Nại trở thành tâm điểm của buổi triển lãm nhà đất, hơn chục cô nhân viên bán nhà của các gian hàng khác đều nhao nhao nhìn về hướng của họ, cô không muốn trở thành tiêu điểm liên nhanh chóng kí tên. Sau khi nhân viên chuyển phát nhanh rời đi, cô túm lấy bó hoa trong lòng Tiểu Trần định vứt vào thùng rác, Tiểu Trần ôm chặt bó hoa, khẳng khái nói: “Không được, thế thì tiếc quá!”

“Vậy thì tặng em đó.” Mặt Nại Nại lạnh lùng không một biểu cảm, lại quay trở về đứng dựa vào sa bàn.

“Chị Nại Nại! Chị không tò mò ai đã tặng hoa cho chị sao?” Tiểu Trần ngồi xuống bên cạnh Nại Nại nói mặt đầy vẻ tò mò.

Là ai ư? Ngoài tên Lữ Nghi đó thì còn có thể là ai?

Bó hoa của năm xưa là mở đầu cho mười năm ác mộng của cô. Hôm nay nhìn thấy bó hoa hồng đáng chết này khơi dậy sự phẫn nộ đã kiềm chế bấy lâu của cô, cô không thêm để tâm, nói: “Không cần biết người tặng là ai, tất cả đều là rác rưởi hết.”

COOL! Đối mặt với hoa hồng Pháp quý giá mà vẫn có thể kiên quyết như vậy, Tiểu Trần cảm thấy bội phục sát đất.

“Kính ca, nghe nói anh tặng hoa thông qua dịch vụ chuyển phát nhanh?” Lão Thất gọi ngay cho Lôi Kinh khi nghe Hứa Thụy Dương tường thuật lại sự việc.

“Đúng thế! Thì sao?” Lôi Kinh đang rất hài lòng với sự sắp xếp của mình.

Thứ nhất là không cần phải ôm bó hoa đứng đợi một cách ngốc nghếch trước cửa viện bảo tàng quân đội. Thứ hai là không sợ mất mặt nếu bị Nại Nại từ chối thẳng mặt.

Đúng là một kế hoạch hoàn hảo vô đối.

“Thế... Kinh ca! Anh có viết thiệp không?” Lão Thất day day huyết thái dương.

“Không cần thiết phải viết thiệp.” Lôi Kinh vẫn vô cùng mẫn nguyện với quyết định của mình, viết thiệp không chừng người phụ nữ đó lại đem hoa vứt đi.

“Hoa được tặng cho người khác rồi. Tiểu đệ của Hứa Thụy Dương đem hoa đến tặng, đã tận mắt nhìn thấy.” Lão Thất nói rất cẩn trọng, nhưng trong lòng thầm nghĩ, ai có thể tưởng tượng được, một Lôi Kinh sáng suốt đến đỉnh điểm trong chuyện kinh doanh lại có thể làm một việc mất mặt như thế này, sau này bảo Húc Đồ còn mặt mũi nào mà làm ăn trong giới được nữa?

“Tại sao?” Lôi Kinh gầm lên, hận là không thể lập tức xông đến bóp chết người phụ nữ đàn độn kia, cô làm vậy là có ý gì?

“Đừng có hỏi em là tại sao, em cũng đâu có biết. Kính ca, hay là anh đổi chiêu khác đi. Chuyển phát nhanh đúng là một hạ sách, là ai đã gợi ý cho anh vậy?” Lão Thất đã cận kề với bờ vực phun ra máu.

Lôi Kinh nói không hề do dự: Hứa Thụy Dương.”

Gấp lửa bỏ tay người là việc mà Lôi Kinh cả đời này coi khinh nhất, chỉ có điều kết quả và quá trình xảy ra việc này làm tổn hại nghiêm trọng đến đại danh của Lôi Kinh, nên đành phải như vậy, không cần áy náy.

“Tên tiểu tử này đầu bị úng nước rồi, có phải là đầu heo không?” Lão Thất cố tình nói cho Lôi Kinh nghe: “Cái trò này nhất định phải tặng hoa kèm theo những lời nói ngọt ngào lãng mạn mới đạt hiệu quả. Một thằng nhóc chuyển phát nhanh ngốc nghếch có thể nói lên điều gì đây? Càng đáng hận hơn là trong bó hoa lại không có thiệp. Có khi người ta lại tưởng hoa của một tên theo đuổi cuồng nhiệt nào đó, tặng cho người khác cũng là chuyện thường tình. Điều này càng cho thấy chị dâu của chúng ta có ý chí kiên định, không dễ dàng bị mê hoặc.”

Tâm trạng Lôi Kinh bỗng trở nên vui hẳn trước những lời giải thích của Lão Thất. Anh ngồi xuống nói như không có chuyện gì xảy ra: “À, đúng rồi, dạo này công ty của cậu thế nào? Tôi muốn cậu làm một vụ.”

“Không vấn đề gì! Có điều gần đây tình hình rà soát khá nghiêm, bọn cóm rất thính, nếu anh muốn tàu hàng thì phải chia làm vài chuyến.” Khẩu khí của Lão Thất cũng trở nên nghiêm chỉnh trong phút chốc, biểu cảm nghiêm túc.

[1] Mô hình địa hình

“Được! Cậu liên hệ với Hồng Cao Viễn, xong vụ này chúng ta tạm thời nghỉ một thời gian, xem tình hình đã.” Khuôn mặt Lôi Kinh lại nghiêm nghị lạnh lùng như thường lệ. Đây mới đúng là Lôi Kinh được mọi người trên giang hồ bội phục và khiếp sợ. Hành động tặng hoa qua chuyển phát nhanh về cơ bản không thể nào ảnh hưởng đến hình tượng vĩ đại và huy hoàng của anh được.

Tuyệt đối không thể!

Nại Nại không bán được một căn nhà nào trong buổi triển lãm, Tiểu Trần cười cười giải thích với tổ trưởng: “Con người có lúc sa chân, con ngựa có lúc sút vó.” Tổ trưởng không buồn nghe giải thích, phạt Nại Nại phải trực ca tối một tháng. Nại Nại tự biết thành tích bị sứt giảm do bản thân không chú tâm, nên không dám oán trách nhiều, ngoan ngoãn chịu phạt.

Tiểu Trần tan làm về nhà nấu cơm tối, Nại Nại vẫn trực ban ở công ty. Trời cuối thu, càng lúc trời tối càng nhanh, chả mấy mà đến mùa đông, Nại Nại cảm thấy gió cứ tạt từ trên xuống dưới, luồn lách vào mọi ngõ ngách trên cơ thể cô, rất lạnh.

Cô lặng lẽ ôm lấy hai vai, rất muốn khóc.

Vào khoảng thời gian này trong năm cô thường bị lạnh tay chân. Tất cả các cách giữ ấm cô đều đã sử dụng, nhưng đều vô ích. Tiểu Trần cười nói, mệnh của cô là được đàn ông chăm sóc, trời sinh ra có phúc được đàn ông ngày ngày bảo vệ, ôm cô vào lòng, giữ ấm tay chân cho cô. Lúc đó, Nại Nại chỉ biết cười, không dám nói gì, cô sợ chỉ cần nói ra, nước mắt sẽ không ngừng rơi.

Có lẽ là do tiết trời mùa thu, gần đây cô đột nhiên trở nên rất dễ thương cảm, nhiều lúc chỉ một cơn gió nhẹ mùa t khiến cô thờ than về nhân sinh vô thường.

Người sống một đời, cây cỏ một xuân. Trời vào thu, đến lúc ba mươi tuổi, có một số nỗi buồn nhất định không thể nào xua tan đi được, khiến cho người ta lạnh thấu đến tận xương.

Nếu như bây giờ xuất hiện một người đàn ông, một người đủ yêu thương và trân trọng cô, cô cũng không biết liệu bản thân có thể tiếp tục yêu lần nữa không. Bởi vì bây giờ cô đã quá mệt mỏi, không còn chút sức lực nào.

Cái sức mạnh cần phải quên đi bản thân mình, liều mạng tiến về phía trước đó, cô đã tiêu tốn hết cho Lữ Nghị rồi, bây giờ cô muốn phát huy thêm một chút cũng không được.

Tiếng điện thoại kêu làm đứt quãng nỗi thương cảm của Nại Nại, cô xoa xoa cánh mũi còn hơi cay, nghe điện thoại: “Xin chào, tôi là Tần Nại Nại.”

Đối phương không lên tiếng, cô nhắc điện thoại ra xem, cũng không hiển thị số máy, cô lại tiếp tục hỏi: “Xin hỏi, là ai thế ạ?”

Đầu dây bên kia hình như bị câu nói của cô làm cho bị sặc, ho mạnh mấy tiếng, sau khi ho xong, bên tai cô vang lên một giọng nói quen thuộc: “Cái đó... em có rảnh không?”

Nại Nại lập tức nhận ra giọng nói của Lôi Công, tim cô đập loạn xạ, sau đó hỏi: “Sao thế?”

Lôi Kinh nhăn mày cố bịa ra cả nghìn lý do, cuối cùng anh dùng một lý do không thể nào bình thường hơn được nữa: “Ông nước nhà tôi bị hỏng rồi.”

“Mời ngài tìm dịch vụ.” Nại Nại nghiêng răng trả lời, chuẩn bị đập máy.

“Họ tan ca rồi.” Lôi Kinh nói dối mà không viết trước bản thảo. Thậm chí anh còn thề thề rằng, trước khi cô kịp gọi điện cho dịch vụ sửa chữa, anh sẽ đánh ngất hai tên trực ban của họ, hiện thực hóa lời nói dối “đã tan ca” của mình.

Nại Nại quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, thầm nghĩ, mấy người đó lại trốn việc rồi, vẫn còn 15 phút nữa mà.

“Vây thế này đi, tôi sẽ qua xem.” Nại Nại đặt điện thoại xuống, viết lại giấy cho mấy đồng nghiệp đi ăn, vừa bước ra khỏi cửa cô đã nhìn thấy Lôi Kinh đứng đó trong bóng tối.

Anh mặc chiếc áo sơ mi đen đặc biệt khác thường, đứng lẫn trong bóng tối có một cảm giác hòa hợp nào đó rất khó nói nên lời, giống như khi sinh ra anh đã thuộc về bóng tối vậy. Đôi vai vạm vỡ vững chắc khiến Nại Nại rất muốn dựa vào, dụi đầu vào đó, ôm anh rồi hi hi mũi.

Nếu như, anh có thể học cách tôn trọng người khác; nếu như, anh không phải ngành nghề đó; nếu như, cô có thể quên đi quá khứ; nếu như, cô có thể không sợ hãi bị tổn thương... có lẽ họ sẽ là một sự kết hợp rất tốt...

Nại Nại lắc lắc đầu cho đầu óc tỉnh táo, lại suy nghĩ lung tung rồi, tháng mười đúng là một mùa quý quái.

Lôi Kinh thấy bước đi của Nại Nại sau khi ra khỏi phòng có tốc độ giống như sên bò, anh đành phải giữ đúng tốc độ như thế đi cạnh cô. Hai người đi song song, giữa họ luôn duy trì một khoảng cách bằng năm tay.

“Công việc dạo này có bận không?” Lôi Kinh cố lắm mới thốt ra được một câu hỏi dịu dàng.

“Không bận.” Câu trả lời của Nại Nại rất dứt khoát, khiến câu hỏi dịu dàng hao tổn bao công sức Lôi Kinh trực tiếp bị cắt đứt.

“Đói không?” Lôi Kinh lần nữa dịu dàng hỏi thăm.

“Không đói.” Nại Nại lần nữa đã kích sự khoa trương của xã hội đen.

“Buồn ngủ không?” Lôi Kinh là điển hình cho câu nói không thấy quan tài không đổ lệ.

Nại Nại không nhịn được lườm anh một cái, trực tiếp từ chối trả lời câu hỏi xuẩn ngốc này.

Lôi Kinh thề rằng những lần anh mất mặt nhất trong cả cuộc đời đều phơi bày hết trước mặt Nại Nại. Nếu như ông trời có thể cho anh làm lại lần nữa, anh nhất định sẽ bóp chết người phụ nữ này ngay trong lần gặp mặt đầu tiên, tránh việc sau này sự tự tin của anh bị chà đạp một cách thảm hại.

Dù có đi chậm đến mấy thì cũng đến lúc đi hết đoạn đường, trước mắt đã là khu biệt thự rồi, Lôi Kinh đột nhiên nắm tay Nại Nại nói: “Ồ! Đây là cái gì?”

Nại Nại rất muốn trả lời đồng chí Lôi Công đó là tay, nhưng theo hướng tay Lôi Công chỉ thì biết thứ anh đang nói đến là thứ trên thảm cỏ. Thị lực kém cỏi của cô rất khó phân biệt được đồ vật trong bóng tối, cô trực tiếp trả lời: “Không biết.”

Lôi Kinh kéo tay Nại Nại bước nhanh về phía đó, cúi người nhặt một bó hoa bách hợp màu trắng thật to lên, nhìn ngó xung quanh, sau khi xác định không có ai mới nói: “Ồ đây sao lại có bó hoa?”

Nại Nại lại lườm thêm một cái. Thứ được gói cẩn thận như thế này chỉ cần nhìn là biết người nào đó âm mưu đã lâu, không ngờ Lôi Công lại có thể diễn y như trong kịch, anh tưởng anh là thầy giáo Bộc Tồn Hân[1] sao?

Khỏe miệng cô hơi co giật, nhưng vẫn tiếp tục diễn kịch cùng anh, cô muốn coi tên ngốc này muốn giở trò quỷ gì. Lôi Kinh ôm bó hoa cảm thấy ngại ngùng khi Nại Nại chả có phản ứng gì, ho mấy tiếng rồi nói tiếp: “Hay là, tặng bó hoa này cho em?”

“Nhờ chủ nhân của nó quay lại tìm thì sao?” Nại Nại hỏi rất nghiêm túc.

“Không đâu.” Lôi Kinh trả lời ngay, sau đó mới thấy có chút bất hợp lý, lại bổ sung thêm: “Có lẽ là người khác cố ý vứt đi.”

“Thứ người ta không cần nữa anh lấy ra tặng tôi?” Mặt Nại Nại nghiêm lại, khẩu khí thay đổi ngay lập tức.

Lôi Kinh nghiêng răng, hậm hực trả lời: “Đây không phải thứ người khác không cần.”

Thấy xã hội đen hốt hoảng cuồng cuồng là một việc vô cùng thú vị, Nại Nại không biết tại sao đột nhiên cô không thấy sợ Lôi Công nữa, một đàn anh xã hội đen dám bỏ chút tâm tư còn con này ra đến tặng hoa cho cô để chuộc tội quả thực là quá dễ thương.

“Vậy rốt cuộc là cái gì?” Nại Nại vẫn hỏi ngây ngô, cô vẫn muốn trêu chọc anh, xem anh có chịu thốt ra những lời mong cô tha thứ hay không.

“Đó là...” Lôi Kinh thề là bản thân anh khi đối mặt với những kẻ sùng sỏ ở Marocco cũng chưa từng bồn chồn lo lắng như thế này. Còn phải nghĩ xem cô có chấp nhận không, còn phải nghĩ xem có tổn thương lòng tự trọng của cô hay không, còn phải nghĩ xem có giữ được thể diện của mình hay không, ba điều này đều phải suy nghĩ vẹn toàn, đúng là khó chết đi được. Mẹ kiếp!

“Đây là hoa tôi tặng cho em, tôi không muốn ôm tới trước cửa công ty nên đặt ở đây, em muốn lấy thì lấy!”

Lôi Kinh với khuôn mặt hằm hằm đột nhiên quay mặt bỏ đi, Nại Nại vội vàng nhặt bó hoa lên đuổi theo anh, nhưng trong một khoảnh khắc cô nhìn thấy một thứ không nên thấy.

Một chút ửng hồng vừa vụt mất rất nhanh khỏi khuôn mặt của Lôi Kinh.

Muốn bắt cũng không bắt được.

[1] Bộc Tồn Hân: một diễn viên kịch nói và điện ảnh nổi tiếng của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Khai khẩn khu vườn thử nghiệm yêu đương

Có một loại người, ưa nhẹ không ưa nặng, người ta gọi là con lười, lúc kéo thì không đi, lúc đánh thì lùi lại.

Lại có một loại người, ưa nặng không ưa nhẹ, người ta gọi là “kẻ thức thời”, gặp cứng thì mềm lại, gặp mềm thì lại cứng lên.

Nại Nại thuộc tuýp người sau, dù yếu tố cơ bản có hơi biến dị, nhưng về cơ bản thì phù hợp với mọi đặc điểm.

Sở dĩ gọi là biến dị vì mềm cứng cô đều thích hết, chỉ cần đừng để chạm đến giới hạn của cô là được. Giới hạn của Nại Nại rất đơn giản, đó chính là không thoải mái.

“Tại sao anh lại tặng hoa cho tôi?” Nại Nại đi nhanh bắt kịp Lôi Kinh, tiếp tục truy hỏi.

“Vớ vẩn! Chẳng tại sao hết, thích tặng thì tặng.” Khuôn mặt Lôi Kinh cứng lại, vô cùng ngượng ngùng.

Nại Nại ôm bó hoa bách hợp, mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng làm cô không thể không mỉm cười. Cô cười nói: “Cho dù là vì cái gì, thì tôi vẫn muốn cảm ơn anh. Hoa này đẹp hơn hoa hồng, tôi thích hoa này lắm.”

Lôi Kinh đột nhiên ngừng bước, quay sang hỏi: “Tại sao?”

“Hoa màu trắng nhìn rất trang nhã, ở nhà cắm loại hoa này vừa dịu dàng lại vừa tươi đẹp. Điều quan trọng là cái tên hoa bách hợp, nghe rất hay! Trong đám cưới mọi người đều thích dùng nó để trang trí, chứng nhân cho hạnh phúc ngọt ngào của đôi vợ chồng mới cưới, thích hợp với gia đình, thật là tốt!” Đáng điệu mỉm cười của Nại Nại dưới ánh trăng huyền ảo trông giống như là một tinh linh bị lạc vào chốn phàm trần, yêu kiều mà lại rất trong sáng.

Trong cảnh đêm mờ lung, Lôi Kinh lần đầu tiên phát hiện người phụ nữ này còn có một đặc điểm khác, cô có thể làm tan chảy trái tim của một người đàn ông chỉ trong chớp mắt chỉ vì một câu nói nào đó, một hành động nào đó, cứ như thế không hề báo trước phá tan mọi sự kiên cường và cứng nhắc, đến cả nụ cười cũng trở nên mềm mại đi mấy phần.

“Em cũng giống như bó hoa này, thích hợp với gia đình.” Câu nói này nếu là trước đây, Lôi Kinh thà đốt sạch ba tuyến phố chứ quyết không chịu thốt ra. Hôm nay dưới sự mê hoặc của Nại Nại, anh đã buột ra khỏi miệng mà không hề cảm thấy vô lý chút nào cả.

Nại Nại không dám tin vào tai mình nữa, chỉ còn biết lặng nhìn Lôi Kinh. Cùng lúc đó, Lôi Kinh chợt nhận ra mình hành động bất thường, liền ngưng che giấu sự hổ hèn của mình, chân tay lỏng lẻo không biết làm gì.

“Tôi không thích hợp với gia đình.” Ánh mắt Nại Nại đột nhiên mờ đi, “Đến giờ tôi vẫn không hiểu tại sao mình lại phải đi đến bước đường ly hôn? Tôi luôn cho rằng mình đã làm rất tốt, nhưng hiển nhiên có người lại không nghĩ như vậy.”

Buổi đêm của mùa thu có một năng lực thật thần bí, hương hoa thoang thoảng càng khiến cô lần đầu tiên nói về cuộc hôn nhân thất bại của mình với người khác ngoài Tiểu Trần, mà đối tượng lại chính là người cô ghét nhất – Lôi Công.

Cũng chẳng có lý do gì cả, chỉ là muốn nói, thế thôi.

Lôi Kinh rút một điều thuốc đưa lên miệng, nói với Nại Nại: “Đừng nghĩ lung tung, em rất tốt. Không biết trân trọng là do mắt anh ta có vấn đề, chẳng liên quan gì đến con người em cả.”

Nại Nại mỉm cười lắc đầu, hít một hơi thật sâu, rồi thở ra, rồi lại hít thật sâu, lại thở ra: “Cảm ơn bó hoa của anh. Nó khiến tâm trạng tôi vui lên nhiều, đã lâu rồi tôi không nói chuyện thế này.”

Lôi Kinh đưa tay ra, ngờ vực hỏi: “Em sẽ không vứt hoa đi đấy chứ?”

“Đương nhiên là không rồi.” Nại Nại nở nụ cười đầy khẳng định.

“Cũng không được phép tặng cho người khác!” Lôi Kinh lại bổ sung thêm câu nữa.

“Đương nhiên là không rồi... Đợi đã, bó hoa lần trước cũng do anh tặng sao?” Nại Nại cau mày hỏi.

“Đương nhiên là không. Sao thế, có người tặng hoa cho em?” Lôi Kinh chối bỏ không thương tiếc.

“Thế thì tốt, lần trước ở viện bảo tàng quân đội có người tặng hoa cho tôi, nhưng trên hoa chẳng có thiệp, tôi tưởng rằng... đó là hoa của chồng cũ nên đem tặng cho người khác rồi.” Nại Nại giải thích.

Lôi Kinh đột nhiên cảm thấy rất vui, tuy không tiếp lời nhưng môi anh đang nở nụ cười.

“Có thật là không phải anh không?” Nại Nại càng nghĩ càng thấy khả năng này rất cao, nên nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên không phải, tôi đã bao giờ nói dối chưa?” Lôi Kinh hỏi lại rất điềm tĩnh.

Cái đó cũng đúng. Nại Nại gật đầu đồng ý, sau đó nói trong tiếng cười: “Tiếc quá, không có thiệp, giờ tôi cũng không biết được là ai tặng.”

Đột nhiên một cơn giận dữ bùng lên trong đầu Lôi Kinh, cần gì biết hắn ta là ai, cái cô ngốc này sao cứ nhớ nhung mãi thế, trừ phi cô ấy lại tưởng là của một người đi xem mặt nào đó tặng? Nghĩ tới đây lại càng không ngăn được ngọn lửa tức giận, anh nói đầy ác ý: “Dù sao thì cũng không phải của đối tượng đi xem mặt nào tặng đâu, em đừng có nhớ đến nữa!”

Hả? Lôi Công sao lại nghĩ đến cả chuyện đó? Nói như vậy, đúng thật là có khả năng đó. Nại Nại cười khúc khích đầu lại là anh ấy.

“Tôi nói là không phải.” Lôi Kinh quát mắt lên, nộ khí ngùn ngụt.

“Dựa vào cái gì mà anh nói không phải?” Thái độ khiêu khích của Nại Nại khiến Lôi Kinh khó chịu, anh quay người sang, nâng cằm cô lên, để mỗi cận kề.

Chính vào khoảnh khắc anh sắp đặt môi lên môi cô, Nại Nại nhắm tịt mắt lại, phía đuôi mắt đang nhắm nghiền lại có chút run rẩy. Là người ta thúc ép, mình chỉ là bị dòng đời xô đẩy mà thôi, cô tự an ủi mình.

Nại Nại vẫn còn đang hít thở một cách căng thẳng thì bỗng nghe thấy tiếng nói trầm trầm sát bên tai: “Tôi... có thể hôn em được không?”

Biểu hiện này của Lôi Công thực lòng làm cho Nại Nại vô cùng ngạc nhiên. Sau khi cô đã thích ứng với sự cưỡng ép của anh thì anh bỗng trở nên dịu dàng, và cô lại bắt đầu không thể thích ứng nổi. Tuy rằng hành động này rất đáng khen ngợi, nhưng để cho một người đã nhắm mắt như Nại Nại cất tiếng đồng ý cho anh hôn thì thật là phá hỏng cả không khí.

Thế là Nại Nại đành nuốt nước bọt, mở mắt ra, cười bên lên: “Thôi đi!”

Đương nhiên Lôi Kinh chưa bao giờ nghĩ rằng lời đề nghị của mình lại bị từ chối một cách thẳng toét như vậy, hơn nữa đây là lúc chỉ một chút nữa thôi là áp môi vào rồi. Lôi Kinh bèn dùng hai tay ôm chặt eo Nại Nại, ghé sát vào tai cô rồi hỏi: “Vậy nếu tôi không có ý định thôi thì sao?”

Kinh nghiệm hôn của Nại Nại cũng phải mười năm có thừa, trong nhận thức của cô cái cảm giác răng và môi đan vào nhau có một cảm giác ấm áp. Thời gian hai năm sau khi ly hôn, không có người đàn ông nào đem lại cho cô sự ấm áp, làm cho cảm giác lạnh lẽo đơn côi trong lòng cô ngày một lớn hơn. Mấy lần Lôi Kinh cưỡng hôn đã khơi dậy khát vọng được yêu thương trong cô. Nếu như trong đó thêm vào chút tình yêu và sự tôn trọng, thực lòng cô sẽ chẳng thể nào khước từ khát vọng đó.

Khát vọng có được một chiếc ôm ấm áp tràn ngập yêu thương.

Thế nhưng... lúc này có cần nữa không?

Sau chiếc hôn này, hai người sẽ đối mặt với tương lai thế nào đây?

Mùi hương thuốc lá thoang thoảng trên người Lôi Kinh, và một cảm giác an toàn khó diễn tả bằng lời. Đột nhiên cô muốn liêu mình một lần, muốn mình chứng sức hút còn lại của bản thân.

Nếu như Lữ Nghi đã rời xa cô vì người phụ nữ khác, vậy tại sao cô lại không thể chấp nhận người đàn ông khác?

Tình dục và tình yêu đối với cô quan trọng như nhau, cô cũng có thể vì nhu cầu của cơ thể mình mà hôn người khác!

Đúng vậy! Cô có thể, tuyệt đối có thể!

Thế là cô chủ động ôm lấy cổ của Lôi Kinh, cố gắng hết sức nhún chân lên. Đôi môi mềm mại nhẹ nhàng đặt lên môi anh, tất nhiên điều đó đã thành công trong việc khiến Lôi Kinh cứng đờ người lại ngay tức khắc.

Người phụ nữ chủ động trong đêm cho dù kỹ thuật không ra sao thì đàn ông vẫn không thể nào cự tuyệt.

Động tác của Lôi Kinh đột ngột dừng lại khiến cho đầu mẩu thuốc dừng khựng lại giữa bóng tối, sau đó vệt một vệt dài trong cảnh đêm, rồi xuống thảm cỏ rồi mất dạng.

Anh cúi đầu che phủ phía trên cô, điều lại phương hướng rồi hôn mãnh liệt lên đôi môi tròn đầy của cô. Chiếc hôn cuồng nhiệt bá đạo ấy gần như tước đoạt hết mọi hơi thở của cô.

Trong không gian tĩnh lặng, hai người đó vẫn tiếp tục hôn nhau, đồng thời họ cũng cảm nhận được sự xúc động, hưng phấn của nhau.

Hơi thở Lôi Kinh ngày càng gấp gáp hơn, tay cũng mạnh bạo hơn, bàn tay to lớn của anh bắt đầu lần đến đuôi áo của cô, sau đó luồn sâu vào phía sau lưng cô. Nại Nại cảm thấy hơi sợ hãi, liền đưa tay gạt đi, nhưng lại bị Lôi Kinh chặn lại, vừa không chú ý, lưỡi anh đã mở rộng cô ra để tiến sâu vào trong.

Họ càng hôn càng ngọt ngào, càng hôn càng thấy bình an.

Anh hít thở nhẹ nhàng, còn Nại Nại thì đỏ mặt không dám mở mắt. Người phản ứng chậm như Nại Nại luôn luôn chẳng biết phải xử lý sự việc ra sao. Cảm giác tuyệt vời đó làm cho cô không thể biết được rốt cuộc là anh đã quá bạo dạn hay cô đã quyến rũ anh thành công.

Cuối cùng, không thể nhịn được, Lôi Kinh nói với giọng khàn đặc: “Đi thôi, về nhà tôi.”

Khuôn mặt Nại Nại bỗng đỏ rực như gấc, nóng hừng hực rất khó chịu. Cô lắc đầu, đầu, lưỡi như bị mèo cắn: “Lôi tiên sinh, không cần đâu! Tôi... Tôi về nhà đây.”

Lôi Kinh nhướn mày lên: “Tại sao? Không phải em cũng rất hứng thú sao?”

Câu nói đó quá thô. Cảm giác tươi đẹp này giờ của Nại Nại bỗng chốc tan thành mây khói. Cô không nói tiếng nào, chỉ mím chặt môi rồi quay người bước đi. Lôi Kinh chẳng hiểu vì sao nhưng vẫn đuổi theo túm lấy cánh tay của cô, kéo cô lại trước ngực và ôm chặt vào lòng, mái tóc cô bay bay dưới cằm anh, mềm mại và hơi ngứa.

“Sao lại tức giận rồi? Đàn bà thật phiền phức, hơi tí là giận dỗi, lại còn không nói rõ lý do.” Hơi thở của Lôi Kinh phả vào đỉnh đầu Nại Nại, cô có thể cảm thấy mọi cơ bắp của anh đều đang cương cứng lại.

Nại Nại phần nộ bất bình, cắn vào cánh tay anh một cái xuyên qua áo, Lôi Kinh cau mày nhìn hàm răng bé nhỏ sắc nhọn của cô hằn lên tay mình.

Đừng xem thường cô hàng ngày liễu yếu đào tơ, lúc cắn người cũng đau kinh khủng. Nại Nại thấy Lôi Kinh không có phản ứng gì, buông ra không cắn nữa, cô vạch áo anh lên xem vết cắn dưới ánh trăng, có hơi tấy đỏ nhưng không chảy máu. Cô liền hét lên: “Tại sao anh không phản kháng lại?”

Lôi Kinh mỉm cười nói: “Chút sức lực đó của em nhiều nhất cũng chỉ có thể cắn được con muỗi, tôi không cảm thấy đau thì phản kháng cái gì?”

Nại Nại thấy thật mất mặt, liền bước đi tiếp, nhưng Lôi Kinh không chịu buông tay, cô liền lạnh lùng nói: “Lôi tiên sinh, anh bỏ tay ra đi.”

“Gọi tôi là Lôi Kinh, hoặc là Kinh!” Lôi Kinh vẫn không chịu buông, kiên trì tới cùng.

“Lôi Kinh? Không phải tên anh là Lôi Công (Công lao) sao?” Rốt cuộc Nại Nại đã phát hiện ra có gì đó không ổn.

“Lôi Công (đực cái)? Tôi còn là Điện Mẫu[1] nữa đây, tên tôi là Kinh, Kinh trong cương kinh có lực.” Lôi Kinh phần nộ gào ầm lên. Người phụ nữ ngốc nghếch này thậm chí đến cái người đã hôn mình ba bốn lần còn không biết tên là gì, sau này bị người ta đem đi bán có khi còn ngồi đờ giúp!

“Không phải là Công trong công năng sao? Anh kí như vậy trên hợp đồng mà!” Nại Nại vẫn chưa ý thức được vấn đề của bản thân sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng thế nào.

“Đồ ngốc! Là Kinh.” Lôi Kinh nghiêng răng ken két.

“Được thôi, Kinh thì Kinh, có cần thiết phải tức giận đến mức đó không?” Vốn có thái độ dĩ hòa vi quý, cô rất độ lượng thừa nhận lỗi lầm của mình.

“Gọi lại lần nữa!” Lôi Kinh giọng đầy uy hiếp.

“Lôi Kinh!” Để thoát ra tình trạng ngượng ngập trước mắt, thái độ nhận tội của Nại Nại khá là tốt.

“Gọi Kinh!” Lôi Kinh lại tiến thêm một bước.

“Kinh!” Nại Nại trầm nghĩ: Chuyện nhỏ, tôi phối hợp với anh, nể mặt sáu vạn của anh đó.

“Ngaoan! Nhắm mắt lại.” Giọng điệu dụ dỗ của Lôi Kinh rất dịu dàng, khiến Nại Nại chẳng dám ngược đầu lên.

Nại Nại với đôi mắt nhắm nghiền lại bị Lôi Kinh hôn một lần nữa, đồng thời có vẻ cô đã nắm trong tay chiếc chìa khoá mở ra một con đường khác.

Con đường đó mang tên: Hạnh Phúc.

[1] Ở đây Lôi Kinh chơi chữ, Lôi Công – Điện Mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nại Nại _ Xã hội đen một ngày du ngoạn

Nại Nại không thích đi du lịch, nguyên nhân là do cô không thể thích ứng với sự thay đổi hoàn cảnh liên tục trong hành trình, đặc biệt là giường. Cô kén giường, thay đổi địa điểm là cô sẽ không thể ngủ được và mất ngủ cả đêm. Cô thường phải mất ba, bốn ngày mới quen được giường mới, chăn và gối mới. Thế nhưng vừa mới quen giường thì lại thay đổi chỗ ngủ, vậy là lại bắt đầu thích ứng lại, vô cùng mệt mỏi.

Lúc mới ly hôn, vì không muốn mẹ phải lo lắng, nên cô không về nhà, đi khắp nơi tìm chỗ ở, từ khách sạn đến nhà trọ, cũng đã đổi qua mấy lần, thế nhưng không thể nào ngủ được. Lúc đó cô đã lập lời thề, sau này dù có chuyện gì xảy ra cô cũng quyết không đổi giường, ngay cả người nằm cạnh cũng sẽ không thay đổi.

Cho nên hai năm nay, cô luôn tuân thủ lời thề ấy, dù chuyển đến chỗ nào cũng mang theo giường của mình.

Cuối cùng Lôi Kinh cũng rời khỏi đôi môi Nại Nại, hai tay anh ôm chặt người cô và nói: “Chỉ bằng hai chúng ta thử thích ứng với nhau trước? Bất cứ khi nào em cảm thấy không thoải mái, không cần nguyên nhân gì, thích đi thì đi.”

Nại Nại cảm thấy không được thoải mái với kiểu đối thoại giống như giao dịch buôn bán này, quay mặt sang một bên không bày tỏ thái độ gì. Cả đời Lôi Kinh đàm phán không biết bao lần, số tiền giao dịch cũng lên đến hàng trăm tỉ, chỉ riêng lần này, anh chỉ xin một cơ hội thích ứng thôi mà đối thủ cũng không cho. Điều này làm anh cảm thấy thất bại ê chề, vô cùng sàu sảo. Thế nhưng Lôi Kinh vẫn không cam tâm, đành dụ giọng thuyết phục: “Cứ cho là vì bó hoa đó đi, em cũng không nên từ chối một cách thẳng thừng như vậy, đúng không?”

Nại Nại mím môi, vẫn còn do dự.

Có đàn ông có cái hay của việc có đàn ông, nhưng không có đàn ông cũng có mặt tốt của nó. Tiếp theo thì phải cân đo đong đếm xem có đàn ông có lợi hơn hay không có đàn ông có lợi hơn.

PK diễn ra như sau:

Vòng 1: Có việc gì hai người có thể cùng nhau làm, đây chính là cái lợi của việc có đàn ông, không có đàn ông thì việc gì cũng phải tự mình làm. => Có đàn ông : Win.

Vòng 2: Có đàn ông thì sẽ được sưởi ấm tay chân bất cứ lúc nào, có ích hơn mọi loại thảm điện sưởi ấm. Không có đàn ông thì tay chân lạnh ngắt, co ro rứt cổ đến đáng thương. => Có đàn ông: Win.

Vòng 3: Có đàn ông coi như có thêm một cột trụ vững vàng về kinh tế, sau này không cần suốt ngày phải ăn bánh trứng cuộn. Nhưng không có đàn ông sẽ suốt đời bị ông chủ tiệm bánh độc ác tiếp tục bắt nạt. => Có đàn ông: Win.

Nếu như có đàn ông có nhiều lợi ích vậy thì cô không còn lý do nào khác để tiếp tục do dự. Chỉ có điều, với căn bệnh nghề nghiệp của một nhân viên bán nhà đất, cô vẫn phải nói rõ những quyền lợi mà mình nên có.

“Có cần phải làm việc nhà không?” Cô thận trọng hỏi.

“Không cần. Tôi sẽ không để em phải đụng đến một ngón tay nào.” Lôi Kinh nhả nài đến mức gân xanh đã bắt đầu nổi lên. Người phụ nữ này nghĩ anh đang tuyên bố mầu sao? Câu đầu tiên sao lại hỏi cái này!!! Nhớ lại Y Lệ năm xưa, câu đầu tiên cô hỏi anh là có thể cho cô bao nhiêu tiền, chỉ có như thế mới đúng là vấn đề người phụ nữ bình thường nên quan tâm.

Cô đúng là người phụ nữ ngốc nghếch không giống ai!

“Trước tiên phải nói rõ, em sẽ không gia nhập xã hội đen!” Cô trịnh trọng tuyên bố.

“Em gia nhập thì làm được cái gì?” Lôi Kinh thả Nại Nại ra, dò xét đánh giá cô một lượt, nói tiếp: “Đến cái thùng em còn không vác nổi.”

Nại Nại “xì” một tiếng rồi nói tiếp: “Còn nữa, không được can thiệp vào cuộc sống và công việc của em.”

“Cái công việc vớ vẩn đấy vứt luôn đi cho rồi, một tháng cũng chả kiếm được bao nhiêu, tôi nuôi em.” Lôi Kinh nói rất chân thành.

“Bớt khoác lác đi! Ngộ nhờ có một ngày hai chúng ta đường ai nấy đi, ít ra em còn có nơi để kiếm miếng ăn.” Nại Nại trả lời cũng rất chân thành.

Anh không tưởng tượng được những nỗi khổ mà Nại Nại phải chịu đựng sau vụ ly hôn với chồng cũ, một người phụ nữ coi trọng công việc và miếng cơm manh áo đến như vậy, đủ để thấy lúc đó cô đã trải qua những tháng ngày gian khổ như thế nào.

Lôi Kinh gần giọng, kéo Nại Nại vào lòng nói trong giận dữ: “Em yên tâm, có tôi ở đây sẽ không còn ai dám bắt nạt em nữa. Tất cả những người đã từng ức hiếp em, Lôi Kinh này sẽ không tha cho bất cứ ai.”

Nại Nại không thoát ra được, đành để mặc cho anh nổi cơn điên. Chỉ có điều cô không hiểu, cô đã làm gì kích động người đàn ông này rồi, cô nhớ là

đâu có nói ai đã ức hiếp gì cô đâu, bộ mặt căm phẫn này của anh là để chuẩn bị đối phó ai đây?

Ai nói cho cô biết được không?

Ngày tiếp theo Nại Nại đã nghỉ làm một cách quang minh chính đại. Lúc cô bước ra khỏi cửa văn phòng, tổ trưởng vẫn còn đang lằm bằm không ngừng.

Thực ra Lôi Kinh cũng chẳng làm cái gì, khi bước vào chỉ nói một câu lạnh lùng với tổ trưởng: “Tôi thay mặt Tần Nại Nại xin nghỉ, hôm nay cô ấy không đi làm.”

Tổ trưởng đương nhiên không chịu tha người: “Không được, hôm nay Nại Nại phải trực ban, tự ý nghỉ sẽ bị trừ hai ngày lương.”

Thủ đoạn uy hiếp đối với Lôi Kinh mà nói không có tác dụng gì cả. Anh ngược đầu liếc tổ trưởng một cái, cái liếc lạnh lùng này khiến Nại Nại và những người cùng đẳng cấp đều tim đập chân run, nhưng tổ trưởng vẫn không chịu lép vế, nói với Nại Nại: “Chị phải làm việc gì cũng không nhớ nữa sao? Mau đi lau cửa kính đi.”

Nại Nại trù trù một hồi, chậm rãi bước về phía phòng thay đồ, liền sau đó bị Lôi Kinh giật mạnh tay lại, anh nhìn xung quanh rồi nói: “Hôm nay cô ấy không làm việc.”

Tất cả mọi người bị anh dọa cho mất hồn khiếp vía đồng loạt đứng chết lặng tại chỗ. Nại Nại lặng lẽ liếc nhìn tổ trưởng, sắc mặt chuyển từ xanh sang lam, từ trắng sang tím. Tổ trưởng kéo lấy tay kia của Nại Nại nói: “Không được! Cái này không đúng với quy định của công ty.”

Chút lý trí cuối cùng của Lôi Kinh đã biến mất: “Cút!”

“Không cút!” Cuối cùng Nại Nại đã thấy được sự dũng cảm tiềm tàng trong tổ trưởng. Thật quá kinh ngạc, cô ấy dám hét vào mặt Lôi Kinh. Cô rất muốn nói nhỏ với tổ trưởng rằng đừng có gây với anh, người ta là xã hội đen đấy. Thế nhưng nháy mắt vô số lần, tổ trưởng cũng không chịu tiếp nhận tín hiệu cảnh báo của cô.

Lôi Kinh sầm mặt lại, cầm bát hương đập mạnh lên mặt bàn lễ tân bằng thủy tinh. Ngay lập tức mặt bàn vỡ thành mấy mảnh.

“Có thả ra không?” Lôi Kinh cuồng ngạo hất hàm thách thức.

Tất cả mọi người lúc đấy đều sợ run người không dám động đậy. Tổ trưởng chết lặng tại chỗ, bị ép buộc phải chấp nhận hiện thực trước mắt, chỉ biết nhìn trần trời chiếc Audi R8 chờ Nại Nại lao vút đi.

Nại Nại thụi mạnh vào Lôi Kinh nói: “Cô ấy mới có 26 tuổi, anh dọa cô ấy như thế sẽ gây ra ám ảnh cả đời.”

Lôi Kinh chẳng buồn để ý: “Cô ta không nên mắng em như vậy.”

“Người mắng em nhiều lắm, người ta phát lương cho mình chẳng phải được quyền nổi giận sao?” Nại Nại coi chuyện bị thiệt thòi rất bình thường.

“Sau này chỉ có tôi mới được mắng em, tất cả mọi người khác đều không được phép, bằng không sẽ biết tay Lôi Kinh này.” Lôi Kinh tay cầm vô lăng, mặt lạnh lùng tuyên bố.

Nại Nại chẳng buồn đôi co với cái tính khí trẻ con của Lôi Kinh, đành bất lực buông xuôi. Lúc xe rẽ ra khỏi tòa nhà văn phòng, cô nhìn thấy Tiểu Trần đứng bên cửa sổ giờ ngón tay cái lên đây về tán thưởng, còn cười ngốc nghếch nhìn theo nữa.

Có lẽ trong con mắt của những cô gái hay mơ mộng thì lần này cô đã “trúng giải độc đắc”, sung sướng và hạnh phúc. Thế nhưng đâu ai biết được những yếu tố không ổn định tiềm tàng bên trong?

Anh... anh là xã hội đen đấy!

Xã hội đen rốt cuộc là như thế nào? Không phải trong các phim điện ảnh vẫn diễn đó sao? Hãy xem những anh chàng đầu gấu mình mẩy xăm trổ đầy hình thù đáng sợ trong phim “Cố Hoắc Từ”[1], đại ca thì tiêu điều tự tại, còn các tiểu đệ thì chịu khổ chịu sở, không những phân biệt đẳng cấp rõ ràng mà còn vô văn những quy định. Toàn là những tên lưu manh cả ngày đi đập phá, gây sự khắp nơi, thu phí bảo kê cắt cổ.

Không biết những bộ quần áo hàng hiệu và hai ngôi biệt thự mấy trăm vạn của Lôi Công phải dùng bao nhiêu tiền bảo kê để đắp vào, thật vất vả cho đám huynh đệ dưới tay anh.

Trong lúc Nại Nại còn đang liên tưởng trên mây, Lôi Kinh đã chạy xe đến Quốc Mậu. Tòa nhà cao tầng tráng lệ lấp lánh ánh hào quang. Trong lúc những tấm kính lớn khiến Nại Nại hoa mắt chóng mặt, Lôi Kinh dừng xe, chỉ tay vào mấy chữ vàng lớn trước cửa tòa kiến trúc hoành tráng, ra hiệu cho cô chú ý.

Húc Đô Quốc Tế? Hình như cô đã nghe thấy ở đâu rồi! Lẽ nào Lôi Công muốn tới đây thu phí bảo kê?

Xem nào! Nhìn quy mô của công ty này, xem ra số tiền bảo kê cũng không nhỏ đâu!

Lôi Kinh kéo Nại Nại đang cười tít mắt tiến vào trong tòa cao ốc, ánh mặt trời phản chiếu từ tấm kính thủy tinh trong suốt làm sáng lên nụ cười hiểm hoi trên khuôn mặt anh. Nụ cười đó đã làm trái tim Nại Nại rung động dữ dội.

Cô vội vã cúi đầu che giấu sự rung động của bản thân, để mặc Lôi Kinh kéo tay cô đi.

Mọi người đều dừng lại những bước chân bận rộn của mình và hướng về phía Lôi Kinh gọi anh một tiếng “Chủ tịch”. Nại Nại càng thấy quái lạ, trong lòng thầm nghĩ: “Lẽ nào người đứng đầu xã hội đen giờ không gọi là Đại ca nữa, mà đổi thành Chủ tịch?” Đúng là tiến bộ thần tốc! Không phải cô không hiểu, mà là tốc độ theo kịp thời đại của xã hội đen quá đáng nề.

Tuy rằng Lữ Nghị chồng cũ của cô cũng tự lậ kinh doanh, nhưng so với Húc Đô Quốc Tế thật đúng là mùa riu qua mắt thợ. Nại Nại cảm thấy rất may vì trước lúc đi cô đã thay trang phục. Tuy cũng chẳng phải trang phục hàng hiệu đắt tiền gì, nhưng chí ít cũng không thấy mất tự tin khi đi vào tòa nhà tráng lệ như thế này.

Khi bước vào trong thang máy, cô mới lí nhí cất tiếng hỏi: “Bây giờ xã hội đen không tỏ ra ngầu nữa sao? Trước đây trong phim ảnh chẳng phải đều mặc comple đen, đeo kính râm sao?”

Lôi Kinh nhếch môi: “Huênh hoang vậy làm gì? Sợ người khác không biết mình là xã hội đen sao?”

“Các anh vốn huênh hoang còn gì.” Nại Nại còn định nói thêm, lần đầu gặp chẳng phải anh đã dương dương tự đắc nói với cô anh là xã hội đen sao? Chuyện này cô sẽ ghi nhớ đến cuối đời.

Lôi Kinh đương nhiên biết cô đang nghĩ gì. Máy ngày gần đây sắc mặt của anh không mấy khi được tốt, tả xung hữu đột bị người ta châm chọc, muốn tránh cũng không tránh nổi. Người phụ nữ này chắc chắn có tiềm năng chọc khùng xã hội đen, điều đáng sợ là chính bản thân cô cũng không nhận ra điều đó. Máy anh cảnh sát đáng lẽ nên phong tặng cô danh hiệu công dân danh dự, khen thưởng cô đã dễ dàng giải quyết được vấn đề đau đầu nhất cho chính phủ, đã thế còn không hao binh tổn tướng. . .

Trong lúc cả hai chìm trong suy nghĩ, chiếc thang máy trong suốt đã lặng lẽ đưa họ lên tầng cao nhất. Nại Nại ngẩng nhìn phía xa cảm thán: “Có tiền tốt thật! Ngay đến cảnh đẹp trên cao cũng có thể bá chiếm.”

Lần đầu tiên nghe cô nói chuyện liên quan đến tiền bạc, Lôi Kinh bước đến sau lưng Nại Nại vòng hai tay ôm eo cô, hứng thú nghe cô tiếp tục nói.

Đây mới chính là phản ứng nên có của người phụ nữ bình thường. Phụ nữ nếu như không thích tiền, thì e rằng không có gì có thể đánh động họ được nữa.

“Nếu như em thích, tôi có thể mua cho em tất cả mọi thứ.” Anh nói như thật.

“Em không cần.” Nại Nại trả lời một câu khiến những cảm xúc ngọt ngào vừa dâng lên trong lòng Lôi Kinh lại trôi tuột xuống vực sâu.

“Tại sao?” Anh không thể hiểu nổi, cố cứu vãn chút lãng mạn cuối cùng.

“Anh bá chiếm rồi, người khác sao có thể xem được nữa. Xã hội đen thì cũng không nên vô liêm sỉ đến mức đấy.” Nại Nại không giấu giếm sự khinh thường trong lòng.

Đầu óc của người phụ nữ này rốt cuộc được làm bằng cái gì? Những lời nói lãng mạn như vậy sao đến miệng cô lại biến chất thành ra thế này? Cái này thì có liên quan gì đến xã hội đen chứ?

Hai tay Lôi Kinh nắm chặt lại, môi đang hôn cổ cô từ từ trượt xuống dưới, càng trượt xuống Nại Nại càng cương cứng. Anh mỉm cười, cắn yêu lên bờ vai Nại Nại: “Xã hội đen vô liêm sỉ? Thế thì tôi sẽ cho em biết thế nào mới thật sự gọi là vô liêm sỉ.”

Thang máy dừng lại đã rất lâu rồi, trên độ cao tầng thứ hai mấy đó, Lôi Kinh trắng trợn hôn Nại Nại đắm đuối, cũng giống như đang tuyên bố với cả thế giới rằng người phụ nữ này chỉ thuộc về anh.

Đúng vậy, tuy rằng có chút ngốc nghếch nhưng cuộc sống tương lai vẫn đáng để mong đợi.

Anh vừa hôn cô, vừa cười mãn nguyện, hạnh phúc

Thực ra phụ nữ cần thông minh để làm gì? Biết làm nũng, biết mua vui, thế là đủ.

[1] Tên bộ phim Hồng Kông

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hóa ra anh không phải chỉ có một mình

Nại Nại không có may mắn trong cá cược, cứ cá là thua, cứ cược là bại.

Kể từ khi lên đại học, cô phát hiện vận may của cô cực kì tệ. Cô không thể mua xổ số, thậm chí đánh poker cũng không được. Tuy trúng xổ số năm trăm vạn là một việc không dễ dàng, nhưng mua đến mấy năm xổ số mà đến năm tệ cũng không trúng, lại càng không đơn giản. Ngay đến cả xổ số phúc lợi phòng chống thiên tai dịch họa, nghe nói tỉ lệ trúng thưởng lên tới chín mươi mấy phần trăm, dưới sự kêu gọi âm ỹ của mấy cô bạn Nại Nại cũng ủng hộ một trăm tệ, chất thành một đồng phiếu to dùng rồi ngồi cào. Năm bạn học đã trúng giải lớn, một chiếc xe đạp, một đôi vợt cầu lông, hai chiếc phích nước, ngoài ra còn vô số tuýp kem đánh răng như phần thưởng động viên.

Chỉ duy nhất Nại Nại, ủng hộ vùng thiên tai mộ cách triệt để, không cầu xin bất cứ sự đền đáp nào...

Các bạn cùng phòng nói cô là thần xui xơ tất chiến tất bại. Nại Nại cũng tự đặt cho mình biệt danh: Đông Phương tất bại, còn tự thấy cái biệt danh đó nghe rất hay.

Sau này khi sống cùng Lữ Nghi, mỗi lần đi ăn cô lại hưởng quyền lợi của một thượng đế là lấy hóa đơn, bao nhiêu năm như vậy, đến năm tệ cô cũng chưa cào được bao giờ.

Lữ Nghi nói: “Ai cá cược gì với em cũng đều thắng, làm đối thủ của em thật chẳng có cảm giác hãnh diện gì cả.”

Nại Nại đáp lại: “Xí, sớm muộn cũng có ngày em chiến thắng lấy lòng cho coi, anh cứ chờ đấy!”

Và, đã “chờ” đúng bảy năm.

Lúc cửa thang máy mở ra Lôi Kinh vẫn vương vấn chưa muốn rời khỏi chiếc môi xinh của Nại Nại. Chỉ có điều, việc hôn hít trước sự chứng kiến của bàn dân thiên hạ, anh có thể làm, cô thì còn lâu.

Hứa Thụy Dương và Hồng Cao Viễn đứng ngay ngoài cửa thang máy đột ngột thở dốc, nhất loạt quay lưng lại.

Lão Ngũ mắt tròn tròn, mồm há hốc, Lão Thất thì dí một phát đầu mình quay qua tường, sau đó cuống gượng gạo với hai người trong thang máy: “Hai người cứ tiếp tục, hai người cứ tiếp tục, coi như bọn em không tồn tại.”

Lôi Kinh cúi đầu khẽ chửi thề một tiếng, sau đó rất thần nhiên khoác vai Nại Nại quay sang giới thiệu với các huynh đệ: “Đây là người hụ nữ của anh.”

Mấy anh em lúc đó mới dám từ từ quay người lại, nhất loạt nở một nụ cười toe toét với Nại Nại: “Chào chị dâu!”

Nại Nại kinh hãi, vội vã xua tay lia lịa, sau đó cúi người chào đáp lễ: “Xin chào, tôi tên là Tần Nại Nại, mong mọi người giúp đỡ nhiều.”

Dưới ánh mắt lạnh tới mức khiến người ta run lên bần bật của Lôi Kinh, Nại Nại phân phát danh thiếp của mình cho bốn huynh đệ: “Xin quan tâm giúp đỡ nhiều, các biệt thự tôi bán ở phía Nam thành phố, khi rảnh rồi hãy ghé qua tham quan.”

Mấy anh em nhìn nhau ngơ ngác, nhận danh thiếp mà không biết phải phản ứng thế nào.

“Chị dâu, hay... hay là chúng ta cứ vào trong ngồi đã, đứng ngoài này nói chuyện không tiện.” Đúng là Lão Thất nhanh nhạy trong mọi chuyện, giải quyết việc ngại ngùng này đã rồi tính sau.

Nại Nại chợt nhận ra mình đang mắc phải bệnh nghề nghiệp, nên mau chóng thu hồi nụ cười marketing, trốn phía sau Lôi Kinh, cười hi hi giải thích: “Bệnh nghề nghiệp ấy mà, tôi hơi có bệnh nghề nghiệp!”

Khoé mắt Lôi Kinh hơi giật giật, nhưng không tỏ ra quá nhiều bất mãn. Anh liếc qua bọn anh em, ôm eo Nại Nại rồi đi về phía trước, nói một câu vu vơ: “Ngày mai mấy chú cũng qua đây coi thử đi, nhà cửa ở đây cũng được.”

Hứa Thụy Dương nói: “Kinh ca, anh chuẩn bị dời tổng bộ về Atlantis à?”

Lôi Kinh quay đầu cười đáp: “Chẳng có gì là không được!”

Mấy người mặt mày nhăn nhó lập tức im bặt, Lôi Kinh vẫn thần nhiên ôm Nại Nại đi vào phòng làm việc của mình, để mặc bọn họ đứng đó ủ rũ.

Lão Ngũ nói: “Cần số sáu rồi đó. Phương án buôn bán của chị dâu đúng là khủng, một vốn bốn lời!”

“Mấy không vừa lòng, cứ đến gặp Kinh ca.” Lão Thất vỗ vỗ đầu Lão Ngũ, cười nói.

“Sh*t! Trong mắt Đại ca giờ đâu có thấy mấy anh em ta nữa, nhà cửa là cái đinh!” Lão Ngũ hậm hực.

Hồng Cao Viễn mặt mày ngẩn ngơ hỏi Hứa Thụy Dương: “Thế là sao? Mỗi người một căn? Vậy công ty chi hay chúng ta bỏ tiền túi ra?”

“Đây coi như quà gặp mặt chúng ta tặng cho chị dâu. Mày nghĩ sao?” Hứa Thụy Dương ném qua một cái lườm.

“Lão Ngũ, căn biệt thự đó bao tiền?” Hồng Cao Viễn quay nắm cổ áo Lão Ngũ hỏi.

“Hon bốn trăm vạn, đất thì cũng không đất.” Lão Ngũ suy nghĩ một lúc rồi tiếp: “Quan trọng là ngộ nhờ Đại ca với người ta đường ai nấy đi...”

“Xéo! Mày đừng có mà thôi mồm! Mày đã bao giờ thấy Đại ca lằng nhằng với người phụ nữ nào ở Húc Đô chưa? Người phụ nữ này không tầm thường, chí ít cũng có vị trí quan trọng trong lòng Đại ca.” Hứa Thụy Dương nói.

Lão Thất lên tiếng sau một hồi dài trầm tư: “Hay là, chúng ta cược một ván?”

Mấy người còn lại đồng loạt quay qua hỏi: “Cược cái gì?”

“Cược coi họ bao lâu thì chia tay, bao lâu thì lên giường.” Giọng nói của Lão Thất rõ ràng đang cố nhịn cười, “Tao đặt cược trước, lần này có lẽ Kinh ca sẽ kết hôn. Thời gian là ba tháng. Tao cược viên đá quý “con đường Nam Phi” mới kiếm được.”

“Khôn thật! M đúng là chịu chơi! Viên đó của mày cũng xấp xỉ một nghìn vạn đấy.” Lão Ngũ thụi mạnh vào vai Lão Thất, chửi một câu.

“Thế mày có cược không? Đồ quý giá mới thu hút chứ! Hay là mày lấy viên đá quý lần trước tậu được ra đặt cược?” Tướng quân Lão Thất vốn cao tay, cái bữu môi đối với Lão Ngũ và Hồng Cao Viễn rất có tác dụng, hai người hăng máu lập tức lao theo.

“Tao cược một trăm vạn, cảm giác mới lạ của Đại ca chỉ được một tháng thôi, chúng mày coi, người phụ nữ này thân hình quá tẹt, Y Lệ là ma nữ tóc đỏ, không thể so được!” Hồng Cao Viễn xoa xoa cằm, tìm một điều thuốc nhét vào miệng.

“Đừng nói tao quen mày, Lão Hồng, quá là kiệt sĩ, thật là mất mặt. Chỉ đem một trăm vạn ra đặt cược hạnh phúc của Đại ca, Đại ca mà biết được chắc sẽ khóc chết.” Lão Thất tiếp tục khinh bỉ.

Hồng Cao Viễn nghiêng răng nói: “Chi cần dựa vào bộ ngực 36D của Y Lệ, tao không tin người đàn bà kia thắng được. Cược thêm một trăm vạn nữa!”

“Mày thì sao?” Lão Thất cười hỏi Lão Ngũ. Lão Ngũ đành nói: “Tao theo Lão Hồng, hai trăm vạn, trong vòng một tháng sẽ chia tay, người phụ nữ này quá mức hiện thực, không thể chịu nổi cuộc sống của chúng ta đâu.”

Hứa Thụy Dương im lặng này giờ, thấy mọi người đặt cược xong hết mới nói: “Vậy tao cược hai trăm vạn, Đại ca có thể lên giường với người ta, nhưng cuối cùng sẽ để người ta đi. Làm cái nghề này của chúng ta không thể hại người được.”

“Được, mình tao chấp ba đũa mày! Mai chuyển hết tiền cược vào tài khoản của tao, chúng ta chờ xem kết quả.” Lão Thất cười cảm khái: “Từ khi chúng ta từ nước ngoài về chúng ta chưa cá cược cái gì, lần này không tồi, chắc sẽ vô cùng đặc sắc.”

Hứa Thụy Dương vỗ vai Lão Thất nói: “Mày phải cẩn thận đấy, đừng để cho Đại ca biết. Nếu không thì...” Anh làm động tác vuốt cổ.

Lão Thất cười gian tà: “Yên tâm, ngộ nhờ chuyện có bại lợi, tao sẽ núp bóng chị dâu, chắc chắn không chết được.”

“Đồ khôn! Đúng là mất mặt!” Hồng Cao Viễn cười mắng.

“Không tin hả? Cứ chờ mà xem, về sau chị dâu này sẽ là chỗ dựa cho mấy anh em chúng ta. Đừng có trách tao đã không dặn bọn mày trước, không mau mau lấy lòng đi, đến lúc có phúc lợi một mình tao hưởng hết đó.” Lão Thất đánh mắt về phía mọi người nói tiếp: “Đi nào! Chúng ta đi thăm thánh tình hình, có khi tao lại nói sai cũng nên.”

Mọi người tất nhiên đồng loạt hưởng ứng theo, đặt cược lớn nên sức quan tâm cũng lớn. Bọn họ đã lâu không nhàn rỗi thế này, chỉ bằng nhân cơ hội này chơi tung búng một chuyến. Đồng thời điều tiết lại tâm trạng sau bao ngày vất vả.

Trước khi bang xã hội đen Boston đến gây phiền phức.

Đối với bốn con kị đã trước mặt, thái độ của Lôi Kinh rộng lượng hơn mọi ngày nhiều. Anh vừa vất óc suy nghĩ đối s vừa khống chế mọi cử động của Nại Nại, không để mấy người kia quá chú ý đến cô, thật sự rất vất vả.

“Công ty chủ tháng sau không phải sắp tổ chức Liên hoan phim điện ảnh toàn cầu sao? Còn không về mà lo liệu?” Lôi Kinh hỏi Lão Thất.

Lão Thất cười nói với Nại Nại: “Chị dâu, chị có thích xem không? Sẽ có rất nhiều minh tinh tới tham dự, em giữ lại một tấm vé mời cho chị nhé.”

Nại Nại không thích theo đuổi ngôi sao, nhưng gần đây rất thích một thanh niên Đông Bắc sang Hàn Quốc phát triển sự nghiệp. Tuy rằng cậu ta còn ít tuổi, nhưng bản tính lương thiện, lại cần cù, khiến người ta rất yêu quý. Cô ngay lập tức ngồi xuống: “Vậy các cậu có mời ngôi sao Han Kyung không?”

Lão Thất mắt mũi gian manh nhìn về phía Lôi Kinh: “Chị dâu thích, em nhất định sẽ mời.”

Lôi Kinh hít một hơi thật sâu, rồi quay qua hỏi Hồng Cao Viễn: “Vụ làm ăn bên Nam Phi của chú thế nào rồi? Còn không mau về giám sát?”

“Mọi việc đều ổn thoả rồi! Tuần sau hàng sẽ chuyển về đến nơi. Bây giờ không còn gì để bận tâm nữa.” Hồng Cao Viễn trả lời dứt khoát.

Lôi Kinh dùng chân đá Lão Ngũ: “Mau giải quyết cho xong hợp đồng thu mua kia đi, bọn anh nuôi chú học tiến sỹ luật không phải để làm bình hoa.”

“Xong rồi ạ, bây giờ đang nằm trên bàn anh đấy, Kinh ca.” Lão Ngũ cười tít mắt tránh cú đập vô hình của Lôi Kinh, rồi trả lời.

Lôi Kinh chửi một câu “Sh*t”, sau đó quay người lại định mở miệng thì Hứa Thụy Dương đã trả lời: “Ồ đây em là nhân rồi nhất rồi, chả có việc gì để làm sát, anh đừng hỏi em nữa Kinh ca.”

Lôi Kinh đành ngậm miệng lại, quay sang mỉm cười hỏi Nại Nại: “Chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Nại Nại nhìn các anh em trong phòng liền quay sang thì thầm: “Đưa bọn họ đi cùng đi, chỉ có hai chúng ta đi ăn thì thật quá đáng.”

“Bọn họ đều có chỗ ăn rồi, không tin em cứ hỏi.” Sắc mặt Lôi Kinh sầm lại, quay qua nhìn đàn em đầy vẻ uy hiếp.

Không được giong thêm nữa, giong thêm chút nữa Kinh ca mà cho mấy người bọn họ sang Nam Phi đào kim cương thì ở đó mà giong.

Lão Thất cuối cùng cũng nở nụ cười: “Chị dâu, chị không cần để ý đến bọn em. Bọn em đều có chỗ để ăn, chị với Đại ca cứ hưởng thụ thế giới riêng của hai người đi.”

Mấy người còn lại cũng nhao nhao tán thành dưới ánh mắt đe dọa của Lôi Kinh.

Lôi Kinh mỉm cười kéo tay Nại Nại, cầm túi của cô lên: “Đi thôi! Đám tiểu tử này nói không chừng lại đang âm mưu gì đó.”

Nại Nại bị anh kéo ra ngoài, thắc mắc hỏi: “Bọn họ thì có thể có âm mưu gì?”

Biểu cảm của Lôi Kinh có chút không thoải mái: “Lần đầu tiên tôi đưa phụ nữ về nên thái độ của chúng sẽ rất kì quặc.”

“Trước đây anh chưa từng đưa phụ nữ về?” Dù biết đây là đại kỵ trong quan hệ nam nữ, nhưng Nại Nại có chết cũng không tin được xã hội đen lại giữ thân như ngọc, sống cuộc sống của nhà sư khổ ải.

Lẽ nào xã hội đen không kiếm được người yêu?

Lôi Kinh nghĩ một lúc, rồi nói với Nại Nại: “Tôi từng có nhân tình, nhưng chưa từng đưa về Húc Đô. gật đầu: “Ồ!”

Đột nhiên không khí trở nên rất căng thẳng, thấy nét mặt Nại Nại rất bình tĩnh, Lôi Kinh không nén được sự bức bối trong lòng, anh hỏi: “Em không ghen sao?”

“Tại sao phải ghen chứ?” Nại Nại thấy lạ vô cùng.

“Không phải phụ nữ rất dễ tâm đến điều này sao?”

“Em có chồng cũ, anh có bạn gái cũ, chẳng có gì không đúng cả. Đàn ông và phụ nữ sinh ra đều không vì chờ đợi một mối tình nào đó mà ở vậy, đã thuộc về quá khứ thì cứ để nó qua đi. Dù sao thì chỉ cần hết lòng với mối tình tiếp theo là được rồi.” Sau khi ly hôn, Nại Nại nhìn nhận rất rõ ràng về chuyện tình cảm.

Có một số cảm nhận sẽ không thể nắm bắt được khi đắm chìm trong sự ngọt ngào của tình yêu, tình yêu quá mặn nồng sẽ che mờ đôi mắt của đàn ông và cả phụ nữ, dù có là đạo lý đơn giản hơn thế nữa cũng không thể nhìn rõ được. Đợi khi lớp vải mỏng manh là tình yêu biến mất, họ mới phát hiện, thì ra có những việc không giống như những gì bản thân họ nghĩ, rất đơn giản, và rất kiên cố. Chúng dễ dàng bị phá hủy bởi những việc nhỏ nhặt, và khi quay đầu nhìn lại thì không thể tìm ra lỗ hổng đó ở đâu.

Cô đã học cách buông tay, học cách để bản thân thoải mái. Có nhiều chuyện học được cách không để tâm rất khó, nhưng cô sẽ nỗ lực cho tới khi làm được mới thôi.

Bởi vì cô phải tiếp thu kinh nghiệm thất bại trong quá khứ.

Nại Nại lại ngây người, còn Lôi Kinh thì tức giận. Khó khăn lắm mới có được thế giới của riêng hai người, thế mà cuối cùng lại biến thành buổi hỏi cái. Nại Nại không để tâm tới quá khứ của anh, đồng nghĩa với việc cô không yêu anh, nếu không sao lại rộng lượng như vậy? Tuy biết rằng cô không thể yêu anh nhanh như vậy, nhưng ít nhiều điều đó cũng làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

Anh lặng đi một lúc, thờ dãi hỏi: “Em muốn ăn gì? Tôi sẽ đưa em đi ăn.”

Nại Nại quay lại nói với Lôi Kinh: “Hay là, em nấu cho anh ăn?”

Có thể ăn món ăn do cô đích thân làm cũng coi như chút an ủi cho trái tim bị đả thương khi này. Nụ cười bất giác lộ ra trên khuôn mặt của Lôi Kinh khi anh gạt đầu ra hiệu đồng ý.

Người phụ nữ gốc nghệch này không ngờ lại muốn làm cơm cho anh ăn. Có quý mới biết lúc này món anh muốn ăn nhất chính là cô! Anh đã muốn ăn từ rất lâu rồi.

“Được. Chúng ta quay về khu biệt thự.” Lúc cười trông Lôi Kinh rất đẹp trai, Nại Nại cảm thấy có chút lảng lảng.

Có lẽ, có điều gì đó đã thay đổi mà cô vẫn chưa nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chuyện củi lửa dầu gạo của hai người

Nại Nại là nữ sư tử dũng mãnh. Mặc dù thuộc cung sư tử nhưng lại là một con sư tử cái e thẹn hay xấu hổ.

giáo dục đầu tiên về tình này, yêu này, H này v.v của Nại Nại được bắt nguồn từ cuốn “Cô dâu được cướp về” của đại thần Tịch Quyên. Đồ mặt trùm chần kín đầu, cô đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần dưới ánh sáng của chiếc đèn pin bé xíu trong bóng đêm, đó là sự khởi đầu của mầm xuân trong cô.

Miêu tả về tình cảm nam nữ của các đại thần ngày càng táo bạo hơn khiến cô tự nhận thấy kiến thức trong lĩnh vực này khá phong phú, kinh nghiệm cũng có thừa. Thế nhưng trong những buổi thi thắm đêm khuya, khi câu chuyện của các chị em cùng phòng càng lúc càng H thì Nại Nại vẫn hét ầm lên: “Thôi đừng nói nữa, lũ quý râu xanh này!”

Tiếp đó là trận mưa gỏi phi đến tới tấp, tất nhiên nạn nhân chỉ còn biết nằm thu lu một góc kêu thảm thiết không ngừng.

Kể từ sau khi có mạng internet, cô thường vờ vịt làm người thanh cao trong các cuộc nói chuyện của nhóm, đối với những vấn đề nhạy cảm cô vẫn làm bộ ngây thơ, biểu hiện thường xuyên của cô là: “Thôi... tôi rút đây.”

Thỉnh thoảng cô cũng bày tỏ suy nghĩ của bản thân với các chị em trong nhóm về cảnh H trong tiểu thuyết, nhưng một khi nói đến chi tiết thì vẫn ngượng quen đường cũ: “Thôi... tôi rút đây.”

Cũng từ đó cô được đặt nickname Nại Nại – nữ sư tử dũng mãnh ngu ngốc vô tội siêu cấp.

Căn biệt thự số 21 là căn nhà mẫu, cho nên các đồ điện và đồ gia dụng trong nhà cũng gần như đầy đủ, muốn nấu một bữa ăn cũng không phải là khó. Thế nhưng trước đó vẫn phải đi mua đồ mua thức ăn, việc này khiến Lôi Kinh và Nại Nại có đoạn đối thoại như sau:

“Em vào mua đi, tôi đứng ngoài chờ.” Lôi Kinh mặt không chút cảm xúc ra lệnh.

“Không được, ăn cơm là chuyện của hai người, nên hai người phải cùng đi mua.” Nại Nại trong lòng vô cùng tức tối nghĩ: Tôi tìm đàn ông để làm gì, đến xe đẩy đồ trong siêu thị cũng không đẩy giúp, đến tủ thức ăn cũng không xách giùm, thế thì tìm anh còn có tác dụng gì nữa?

“Em đi mua là được rồi, em mua gì tôi cũng ăn.” Để giữ thể diện của mình, Lôi Kinh nhất quyết không chịu vào siêu thị đẩy xe.

“Không được? Không được thì em về nhà.” Cô nhún mặt rồi mở cửa nhảy ra khỏi xe, nhanh chóng chạy ra giữa đường gọi một chiếc taxi chuẩn bị về nhà.

Lôi Kinh ngay lập tức đám còi inh ỏi, tiếng còi ré lên khiến Nại Nại giật mình quay đầu lại: “Lên xe!” Lôi Kinh gầm lên.

“Không lên! Trừ phi anh cầu xin em.” Nại Nại cũng không biết sự dũng cảm này đến từ đâu, cô rướn cổ kiên quyết. Cô thậm chí tuyệt đối không để anh có đường lùi, đã muốn lập quy định thì phải lập cho tới cùng.

Lôi Kinh nghiêng răng tức giận: “Tôi cảnh cáo em, tốt nhất là lên xe, nếu không hậu quả tự mình gánh chịu.”

Nại Nại chả thèm để ý đến lời uy hiếp của anh, tiếp tục bước nhanh về phía trước, nháy mắt đã đi được hơn chục mét.

Lôi Kinh nhún ga phóng x lướt qua Nại Nại, kiêu hãnh bỏ đi.

Nại Nại nhìn theo bóng chiếc xe, cô dừng bước, tim thất lại, miệng lẩm nhẩm mắng: “Đồ tồi! Tốt nhất là bị đâm xe đến bán thân bất toại, tàn phế cấp nặng nhất!”

Tiếc là lời nhiech mắng của cô Lôi Kinh không thể nghe thấy, chiếc Audi R8 nhấn hết tốc độ, vừa nháy mắt đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Một lúc sau, Nại Nại mới lấy lại được tinh thần, đá lên vệ đường, nói đầy thương cảm: “Đồ tồi! Bảo hấn đi siêu thị cùng mà khó đến vậy, theo hấn có lợi ích quái gì! Minh không đau lòng, Tàn Nại Nại tuyệt đối không đau lòng.”

Họng cô như nghẹn lại, chẳng dám ngược mắt nhìn lên, chỉ sợ nhìn theo hướng chiếc xe của Lôi Kinh sẽ khiến cô càng buồn thêm.

Nại Nại hít thở thật sâu rồi lại hít thở thật sâu, dần dần bình tâm trở lại.

Đã tới cửa siêu thị không có lí gì lại tay không trở về. Nghĩ vậy cô chậm rãi men theo lề đường đi vào siêu thị, trong lòng có đồ dẫn sau sự tê dại.

Vốn dĩ cô cho rằng hai người sẽ có một khởi đầu không tệ, nhưng hiện thực lại một lần nữa dạy cho cô bài học một cách triệt để. Phụ nữ có thể kì vọng vào tình yêu, nhưng không thể kì vọng đàn ông sẽ vì họ mà thay đổi. Mọi thói quen sinh hoạt, thói quen hành xử của họ sẽ không bao giờ vì người phụ nữ bên cạnh mà thay đổi, vĩnh viễn không.

Cô lấy xe đẩy hàng ở cửa siêu thị, nặng nhọc lê bước lên tầng ba. Trên thang truyền hình ảnh đôi vợ chồng trẻ phía trước thân mật cười nói ôm nhau, người chồng đẩy chiếc xe, người vợ thì cười tít mắt chinh lại cả vạt cho chồng đẩy ân ái, thực ra, hạnh phúc ở ngay trước mắt thôi, nhưng nó lại cách xa cô vô cùng.

Trước đây, cô thích đi siêu thị và trung tâm mua sắm cùng Lữ Nghị. Bởi vì bên cạnh có anh, người quyết định cũng là anh, cô chỉ việc hưởng thụ cảm giác hạnh phúc được yêu và chiều chuộng, tận hưởng từng hạnh phúc nho nhỏ thế là đủ.

Lúc đó cuộc sống tươi đẹp tới mức con người ta không buồn nghĩ ngợi.

Cho nên hôm nay cô cũng đưa ra yêu cầu y như vậy với Lôi Kinh, kết quả là cô đã nhầm! Một người đàn ông của gia đình chắc chắn không phải là người đàn ông như Lôi Kinh, việc Lữ Nghị làm được, việc tất cả những người đàn ông khác làm được, Lôi Kinh không hẳn đã làm được.

Thì ra, ở cùng anh cũng có điểm không tốt, chứ không hề đơn giản và dễ dàng như cô nghĩ trước đó.

Nại Nại bắt đầu từ khu điện gia dụng. Những chiếc nồi com điện, vỉ nướng bánh, lò nướng thu hút sự chú ý của khách hàng được xếp ngay ngắn trên kệ, rất thích hợp cho cuộc sống gia đình. Tiếc rằng, nó lại không phù hợp với người đi thuê nhà như cô.

Lúc trước vì dễ chuyển nhà đỡ lằng nhằng, có rất nhiều thứ cô không dám mua. Nồi com điện và lò nướng của Tiểu Trần luôn bị cô bá chiếm. Còn những thứ có thể để cô thể hiện tài năng nội trợ đang bày ra trước mắt, đã rất lâu rồi cô không chạm đến. Càng chạm vào lại càng đau lòng.

Cô vốn dĩ cho rằng có thể tìm được nơi để bày biện những đồ vật này rồi. Có lẽ cô đã quá vội vã. Cuối cùng bước đi của cũng tạp loạn, mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Trên kệ có một chiếc máy pha cà phê đang giảm giá, giá gốc là 988 tệ, giờ hạ xuống còn 888 tệ. Bỗng nhiên cô nhớ tới sự đòi hỏi của Lôi Kinh về cà phê, cô khựng lại bên chiếc máy pha cà phê một giây.

Khoảnh khắc đó, cô chợt có một cảm giác lạ lùng. Thực ra, chắc anh cũng rất cực khổ, chỉ có điều người ngao ngễ như anh nhất định không muốn cho người khác thấy bộ mặt yếu đuối của bản thân.

Đó là một nơi mà cô chưa bao giờ chạm vào. Cô không biết, cũng không hiểu, nhưng lại thấu hiểu nỗi mệt nhọc của anh.

Chắc anh rất mệt mỏi!

Phía sau đột nhiên có người nhắc chiếc máy pha cà phê qua đầu cô. Nại Nại quay mặt lại, Lôi Kinh không nói tiếng nào đang đứng ngay sau lưng cô, giống như bến bờ cuối cùng, lặng lẽ chờ đợi, mang một cảm giác yên bình hạnh phúc.

Giây phút đó, cô cảm thấy như mọi tâm tư của mình đã bị anh nhìn thấu. Hình ảnh anh chưa bao giờ lại đậm nét đến vậy trong trí óc cô. Cô vừa hoảng vừa ngại ngùng, sợ chỉ cần mở miệng là sẽ tuôn ra hết mọi suy nghĩ trong lòng, nên đành cúi đầu, quay người bước đi thật nhanh.

Lôi Kinh bỗng ôm lấy eo cô trách yêu: “Chân không dài mà đi nhanh thế! Tôi chỉ đi tìm chỗ đỗ xe, quay lại đã không thấy em đâu cả. Siêu thị rộng lớn như thế, bảo sao tôi tìm thấy được?”

“Ai khiến anh phải đi tìm?” Nại Nại chỉ vừa nghe thấy anh chỉ là tìm chỗ gửi xe chứ không phải tức giận phóng đi, lời lẽ cũng mềm mỏng đi một nửa.

Hai con người tuổi tác đã qua ba mươi, cũng đã qua cái thời nũng nịu hờn giận. Nếu như anh đã lựa chọn giải thích thì cô cũng có thể lựa chọn tha thứ.

Cô không muốn tiếp tục làm đà điều, càng không muốn ép bản thân phải giả bộ thanh cao, mềm lòng thì mềm lòng, làm mình làm mẩy cho ai xem?

“Vớ vẩn! Không tìm em, em ngốc vậy, đi lạc mất thì sao?” Lôi Kinh không muốn thừa nhận với Nại Nại là anh đã phóng xe đi mất tiêu, có điều bị đèn

đồ náu chân ở ngã tư. Ánh đèn đỏ cứ nhấp nhá nhấp nháy ở bên cạnh khiến anh bỗng cảm thấy bản thân thật nực cười.

Cô mua đồ cho anh, thế mà ngay đến việc xách đồ đẩy xe anh cũng không chịu, còn điều gì vô nhân tính hơn thế nữa không?

Anh đã do dự ở đó rất lâu, nghĩ đi nghĩ lại nên quay lại hay không. Những chiếc xe xếp hàng đằng sau sớm đã biến thành một con rồng, có vài chủ lái còn tức tối vừa tít còi vừa chửi bới. Nếu là ngày thường thì anh đã tự tay giải quyết vài thằng. Nhưng lúc này không có gì quan trọng bằng Nại Nại. Anh liền nhấn mạnh ga, chiếc xe quay một đường, quay đầu xe, phóng về bãi đỗ xe của siêu thị trong ánh mắt phẫn nộ của mọi người, không nói lời nào rồi nhanh chóng chạy lên tầng.

Lúc đầu Lôi Kinh không tài nào tìm được Nại Nại, giữa các dãy bày hàng đều không thấy cô trong lòng vô cùng lo lắng.

Người yếu mềm như cô không thể nào tức giận mà bỏ đi luôn được, anh chắc chắn trong bụng.

Thế nhưng Nại Nại thật sự đã biến mất không để lại vết tích, tìm thế nào cũng không thấy.

Càng hoảng loạn, trán anh càng nhăn lại, ngay đến bước chân cũng nhanh hơn.

Mãi tới khi lên tầng ba khu điện gia dụng anh mới bắt gặp hình dáng bé nhỏ gầy yếu của Nại Nại. Cô trông như một bà nội trợ tỉ mỉ chọn lựa từng dụng cụ làm bếp, nụ cười nơi khóe miệng thật chăm chú và dịu dàng.

Anh cứ đứng đó lặng nhìn, không rời mắt khỏi cô một giây phút nào.

Có lẽ khác biệt trong cuộc sống của họ quá lớn, suy nghĩ xử sự cũng khác nhau, nhưng sự yên ổn toát lên từ cô đặc biệt thu hút anh.

Đó chính là cuộc sống yên ổn mà anh tìm kiếm khác ngoài bao năm nay.

Kể từ khi anh và bốn huynh đệ thoát khỏi China Town, đến sau này đi hết Nam Bắc Mỹ, Á Phi Âu đều không bỏ qua, bây giờ điều anh khao khát nhất, thèm muốn nhất chính là sự nghỉ ngơi và yên ổn.

Hồng Cao Viễn từng nói, năm sau này từ bỏ sự nghiệp sẽ tìm một người phụ nữ rồi kết hôn. Lúc đó anh còn cười nhạo cậu ta không có chí hướng, đầu óc quá đơn giản. Bây giờ khi bản thân lún sâu rồi anh mới biết, có rất nhiều vấn đề đều không thể coi là vấn đề, chỉ cần anh muốn làm là được.

Kết hôn cũng được, từ bỏ sự nghiệp cũng được. Dù sau cùng bị truy đuổi trả thù cũng không thể ngăn chặn được sự mê hoặc tươi đẹp đó.

Có lẽ đã đến lúc bảo Hồng Cao Viễn buông tay rồi tìm người thay thế. Bản thân anh sẽ rút lui. Từ giờ sẽ không trêu chọc cảnh sát, không dây dưa với những kẻ bụng dạ khó lường, có lẽ như vậy cuộc sống của anh sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Anh muốn nhìn Nại Nại nấu nướng trong bếp, muốn nhìn cô chăm sóc hoa lá trong phòng hoa, muốn nhìn cô bày biện trang trí giường cho con, cũng giống như lần đầu họ gặp nhau, nụ cười ngọt ngào hiền dịu của cô đã xuyên thẳng vào trái tim anh.

Cuối cùng anh đã tìm thấy, sau mười tám năm lang thang khắp chốn giang hồ, đã tìm thấy được nơi chốn yên bình mà mình khát khao bấy lâu.

Cái gì không đạt được thì lại càng muốn có, càng khao khát có lại càng sợ hãi sẽ không có được.

Nếu như có một ngày cô đồng ý bỏ thí cho anh, anh nguyện sẽ từ bỏ tất cả mọi thứ đang có.

Nại Nại quay lại thấy anh vẫn đang thần thờ, thành khẩn nói: “Cà phê không tốt cho sức khỏe, hay là mình mua máy xay sinh tố nhé?”

Câu hỏi nghiêm túc đó khiến Lôi Kinh lặng đi hồi lâu. Những chuyện lạ lùng hàng ngày liên quan đến củi lửa dầu gạo này khiến anh cảm nhận được cảm giác ấm áp của gia đình. Anh trả lời trong chút hoảng loạn chưa từng có trước nay: “Theo ý em là được.”

“Thật hả? Vậy anh không được phép phản đối.” Đôi môi Nại Nại cong lên hiện ra một nụ cười, đẹp mê hồn.

Có lẽ Nại Nại không phải là người phụ nữ đẹp nhất, nhưng lại là người thu hút ánh mắt của đàn ông nhất, người phụ nữ đem đến cho đàn ông giấc mơ về gia đình hạnh phúc. Lôi Kinh nghiêm túc trả lời: “Được, tôi không phản đối!”

Lôi Kinh trong ấn tượng của Nại Nại luôn là người cục cằn và có chút tà khí. Lần đầu thấy thái độ thành khẩn đó của anh khiến cô cảm thấy chút gì đó căng thẳng không thể diễn tả nổi. Không biết tại sao, trái tim cô lại khẽ rung lên. Đã rất lâu rồi không có người đối với cô như vậy, nó khiến trái tim tàn tật của cô lại bị làm rung động một cách vô tình. Cô cúi đầu quay người gượng gạo, chớp mắt che dấu những giọt nước mắt sắp trào ra: “Vậy chúng ta mua máy xay sinh tố.”

Nào là nồi cơm điện, máy sinh tố, bình nước, thìa gỗ để rán, chất đầy trên chiếc xe để hàng của Lôi Kinh, còn Nại Nại thì vẫn hưng phấn tốt cùng đi tiến về phía trước. Bỗng nhiên Lôi Kinh cảm thấy được đi mua sắm cùng Nại Nại quả thật là một niềm hạnh phúc bình dị. Tình cảm đặt trong những chuyện củi lửa dầu gạo tầm thường hàng ngày thì mới có thể nắm được mùi vị thực sự của cuộc sống.

Một tay anh khoác vai cô, tay kia dùng xe đẩy hàng và tấm thân của mình tạo ra một không gian an toàn bao bọc lấy Nại Nại, ngắm nhìn cô chuyên tâm chọn nào rau cải xanh, nào những trái thanh long đỏ đỏ, nào thịt lợn tươi ngon, và cả những quả trứng gà tròn trĩnh trong vòng bảo vệ do anh tạo ra.

Tất cả chuyện trước đây những tưởng nhỏ nhặt phiền phức đến nay không hiểu sao lại thuận mắt anh đến vậy. Cái xanh cái đỏ, khiến cảm hứng ăn uống của anh trở mạnh. Nó còn khiến anh mấy lần ngáy người trong niềm hạnh phúc bé nhỏ.

Nại Nại quay sang hỏi: “Anh có cái gì không ăn được không?”

Anh lắc đầu, không muốn nói gì, sợ lên tiếng sẽ phá vỡ mất cảm giác êm dịu trước mắt.

“Thế có món nào anh đặc biệt thích ăn không?” Nụ cười của Nại Nại tươi tắn vô cùng, khiến anh không thể không cười theo.

“Có! Em!” Câu trả lời của Lôi Kinh khiến Nại Nại ngượng chín người. Cô quay người nghĩ hồi lâu rồi mới ấp úng nói: “Vậy thì cứ mua thêm chút thịt lợn vậy.”

Lôi Kinh biết Nại Nại lại chui vào mai rùa, anh cũng không ép cô, rộng lượng nhượng bộ: “Cũng được, dù gì cũng cùng một vị.”

“Anh nói em là heo sao?” Nại Nại nhướn mày lên hỏi.

Lôi Kinh bèn đưa tay vuốt nhẹ tóc Nại Nại đầy yêu thương: “Cũng không ngốc nhỉ, xem ra em vẫn còn thuốc chữa.”

Khoảnh khắc đó, không chỉ là sự ấm áp đơn giản, mà nó giống như một tấm lưới thật lớn bao trùm lên hai người bọn họ, bao trùm lên cả hai trái tim.

Một Nại Nại đang lảng lảng và một Lôi Kinh mỉm cười hạnh phúc đều không muốn phá vỡ không khí lúc này, khoảnh khắc tràn ngập hạnh phúc, ấm áp, ngọt ngào đến tận đáy lòng.

“Nại Nại?” Sau lưng có người gọi cô, Nại Nại bừng tỉnh khỏi cảm giác ngọt ngào, liền quay lại thì nhìn thấy hai người đang đứng cách đó không xa.

Khuôn mặt trắng bệch của Nại Nại được Lôi Kinh giấu kín sau tấm thân vững chãi. Đương nhiên anh biết đối phương là ai, chỉ là anh chưa từng gặp người phụ nữ kia.

Bốn người cùng đứng sững lại, không ai nói gì cả, và mỗi người đều có một suy nghĩ khác nhau.

Đột nhiên Lữ Nghị bước lên phía trước, kéo Nại Nại ra khỏi Lôi Kinh, chau mày hỏi: “Em đang làm gì

Nại Nại bị cái kéo tay của anh làm cho loạng choạng, còn chưa kịp giải thích thì Lôi Kinh đã dùng tấm thân tráng kiện của anh chặn ở giữa rồi túm lấy cổ áo Lữ Nghị.

Nại Nại biết một khi anh đã ra tay thì sẽ liên lụy rất nhiều, hơn nữa anh nhất định sẽ không nương tay, thế nên cô gỡ tay Lôi Kinh ra rồi nói với anh thật bình tĩnh: “Không cần anh phải ra tay.”

Lôi Kinh xéch ngược mày, tay dừng lại giữa không trung, trợn mắt nhìn Nại Nại: “Sao? Em không nữa?”

Không hề! Nại Nại vừa định lên tiếng giải thích thì bị tiếng một người khác tranh lời: “Xem ra chị Nại Nại đã tìm được người đàn ông tốt rồi.” Duy Nhã đứng một bên đổ thêm dầu vào lửa.

“Tôi tìm được người đàn ông tốt hay không chả liên quan gì đến cô. Cô quản lý tốt người đàn ông của mình là được rồi.” Nại Nại thẳng thừng đáp lại Duy Nhã, rồi xoay qua kéo tay Lôi Kinh đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trùng phùng nơi ngõ hẹp, kẻ mạnh chiến thắng

Cãi lộn luôn là điểm yếu của Nại Nại. Như đã từng nói lúc trước, khi cãi nhau, mỗi lần nói ra một câu nào đó cô đều phải nghĩ xem liệu có làm tổn thương đến người khác không, liệu có chạm phải vết thương của họ không. Thế là mỗi lần người ta cãi một câu, cô đều không cãi lại được, có cãi qua mà không có cãi lại, thế là chẳng thể cãi được.

Nhưng đối mặt với đối thủ không chịu buông tha, cô thường kiềm chế không bộc phát, thỉnh thoảng cũng mắng lại một câu, nhưng ngay câu tiếp theo thì tịt luôn. Nếu bị dồn tới đường cùng, Nại Nại sẽ bỏ chạy, dùng tinh thần vĩ đại của A Q tự an ủi bản thân: Không phải tôi sợ hãi, mà tôi khinh không thèm cãi nhau với các người!

Tất nhiên, cũng có ngoại lệ. Đó là lần cùng mẹ cô đi mua sắm, đối phương là một tên to cao lực lưỡng, đã đụng phải mẹ Nại Nại lại còn cảm rầm chửi bới mãi không chịu thôi. Bản tính sư tử tiềm ẩn trong Nại Nại bỗng ni lên, cô xông ra như con thú nhỏ, cãi tay đôi với hán hai câu, nhưng trong lòng vẫn

còn cái ám ức vì không cãi lại được, trong tình trạng không thể cãi lại đối phương được nữa, cô tiện tay cầm chai bia ném vtu qua, tuy không đập trúng người tên đó nhưng cũng khiến người ta kinh hãi phải đ ỉ t bỏ đi mất dạng.

Nại Nại sau chiến thắng đó đã rút ra kết luận: Thỏ gặp nguy khốn còn cắn người, huống hồ là sư tử?

Lôi Kinh đột nhiên lấy lại được bình tĩnh. Không hiểu tại sao, cứ dính tới chuyện của Nại Nại là anh lại không thể ung dung bình thản như thường.Thậm chí còn làm những chuyện sốc nổi mà thời hai mấy tuổi đã không còn làm nữa, hơn nữa bản thân còn không hay biết!

Bị Nại Nại kéo tay lôi đi, sắc mặt anh vẫn còn sầm sập. Anh cũng biết nếu tiếp tục ở lại đó giằng co thì sẽ gây tổn thương thế nào cho Nại Nại, thế nên anh cố gắng hết sức kiềm chế bản thân.

Còn Nại Nại với thái độ dĩ hòa vi quý chỉ mong rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, tránh xảy ra đại chiến thế giới.

Tiếc là lại có người không nhận ra hai người đều đang kiềm chế.

“Nại Nại.” Lữ Nghị tiếp tục réo tên Nại Nại. Anh không dám tin Nại Nại lại có quan hệ với người đàn ông trông không có vẻ gì lương thiện này. Nại Nại trong ấn tượng của anh rất mềm yếu, là con thỏ trắng chỉ cần bị người ta gầm một tiếng sẽ run lấy bầy, là thứ thú cưng rất cần đến sự yêu thương và an ủi của người khác.

Nhưng hôm nay, sự tự tin và quả cảm của cô khi trả lời những câu đó quả thực khiến Lữ Nghị hoảng loạn. Một Nại Nại từ trên xuống dưới đều toát ra sức hấp dẫn trước giờ chưa từng có như thế này khiến anh bất giác muốn ngăn cô bỏ đi cùng với người khác.

Tình yêu, tình cảm mười năm vợ chồng giữa họ, ai có thể rũ bỏ được? Anh không thể, nhất định cô cũng không thể.

Lôi Kinh bị Nại Nại kéo tay bước đi, nhưng bước chân đã dừng hẳn lại. Nại Nại ngược lên nhìn anh một cách khó hiểu, chỉ thấy mắt anh neho lại, nắm đấm siết thật chặt. Anh cười đầy thiện ý và nói thì thầm bên tai cô: “Không sao, tôi đi nói chuyện với anh ta.”

Hơi nóng phả ra bên tai từ lời nói của anh khiến Nại Nại có chút tâm tư lơ đãng, còn chưa kịp nghĩ xem Lôi Kinh đang nói gì thì anh đã dễ dàng thoát khỏi gọng kìm của cô.

Lúc đó, Nại Nại mới chợt nhận ra, nếu như Lôi Kinh không muốn đi cùng cô thì dù cô dùng cách gì cũng không thể ngăn anh được.

Trước giờ chẳng qua là anh nhường cô mà thôi.

Lôi Kinh ngao mạn bước tới trước mặt Lữ Nghị, trước tiên đưa mắt liếc qua Duy Nhã, chỉ là một cái liếc không ác ý, vậy mà đã khiến Duy Nhã sợ tới mức bất giác lùi lại phía sau một bước.

Không tệ, coi như còn biết thức thời.

Tiếp theo chính là chồng cũ của Nại Nại. Về căn bản phong độ của Lôi Kinh trước chồng cũ của Nại Nại không cần phải quá tốt, trước mặt tên đàn ông bỏ vợ theo gái không cần thiết phải thể hiện bất cứ điều gì.

Đàn ông trong giới giang hồ trước hôn nhân đều quan hệ lăng nhăng, đó là vì khi đó họ đều còn độc thân. Hơn nữa trong thời gian dài luôn có nhu cầu giải tỏa áp lực bản thân. Nhưng sau hôn nhân, họ chỉ chăm chút duy nhất cho một người phụ nữ. Như lời nói của Hồng Cao Viễn thì: “Người ta đã chịu kết hôn với loại người như chúng ta là đã hy sinh quá nhiều rồi. Ra ngoài ngoại tình không chỉ có lỗi với người phụ nữ đó, mà lương tâm của người đàn ông đó cũng đã vứt cho chó gặm rồi.”

Lôi Kinh cũng luôn tin tưởng như vậy.

Một người đàn ông có giáo dục sẽ không khoác tay nhân tình hiện thời rồi không chịu buông tay người vợ cũ, thế nên anh cần phải khiến cho tên đàn ông trước mặt còn chưa hiểu r nhanh chóng nhìn rõ cái tình thể hiện giờ.

Anh túm lấy cánh tay của Lữ Nghị, nhẹ nhàng vặn ra sau, Lữ Nghị bỗng thấy đau nhói, chỉ là anh không chịu thể hiện ra ngoài, nén nỗi đau, anh định lật tay lại túm lấy cánh tay của Lôi Kinh. Đòn phản kích gãi ngứa khiến Lôi Kinh bật cười, gằn giọng nói: “Thân thể chả ra làm sao, như thế này mà còn định ôm một cô gọi một cô, anh ứng phó nổi sao?”

Nại Nại tưởng rằng Lôi Kinh sẽ ra tay nên bước tới ngăn anh lại: “Thôi được rồi, chúng ta đi thôi.”

Duy Nhã liền kéo tay Nại Nại lại, giọng nói đáng ghét lại vang lên bên tai: “Chị khai chuyện lên rồi lại muốn phải đ ỉ t bỏ đi? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?”

Nại Nại nghiêng răng, quay người lại trợn mắt lên với Duy Nhã, những lời muốn nói cứ chực chờ nơi cửa miệng mà không tài nào thốt lên được, cuối cùng chỉ đành quát một câu: “Bỏ tay ra.”

“Tôi biết chị vẫn còn vương vấn Lữ Nghị! Nếu không sao mỗi lần gặp chúng tôi chị lại chuẩn nhanh như thế? Chị có thể quên được cả việc bị người ta ruồng rẫy, tôi không biết phải khen ngợi hay khinh bỉ trí nhớ của chị đây? Đúng là loại hàng thứ cấp không ai cần!”

Những lời lăng mạ của Duy Nhã xuyên thẳng vào đỉnh đầu Nại Nại, không nói lời nào, cô vung tay về phía Duy Nhã. Tiếc rằng kết quả của việc lâu ngày không động thủ là sự sai lệch quá lớn, chỉ một cái ngoảnh mặt Duy Nhã đã tránh được.

“Bốp!” Tiếng bạt tai dứt khoát vang lên khiến Nại Nại không khỏi bàng hoàng. Cô nhìn tay mình rồi lại nhìn Duy Nhã đang ôm mặt. Cô nhớ hình như mình đánh trượt, không lẽ cô lĩnh hội được thuật lục mạch thần kiếm[1]?

Lôi Kinh một tay kìm chặt cánh tay muốn giằng ra của Lữ Nghị, tay còn lại rời khỏi mặt Duy Nhã, trên mặt anh hiện lên nụ cười lạnh lùng mà Nại Nại không thể ngờ tới. Anh chỉ thẳng vào mặt Duy Nhã: “Tôi cảnh cáo cô, trước giờ tôi không kiêng kị việc đánh đàn bà. Trừ người phụ nữ của mình ra, tất cả phụ nữ khác tốt nhất đừng có gây với tôi.”

“Anh huênh hoang cái gì? Tôi sẽ báo cảnh sát.” Duy Nhã tay ôm mặt hét toáng lên.

Lôi Kinh bỏ Lữ Nghị ra, đẩy sang một bên khiến Lữ Nghị loạng choạng, cười vào mặt anh ta: “Tôi đang rất tò mò, lúc này loại đàn ông như anh sẽ giúp ai?”

Lữ Nghị nhìn một bên là nhân tình đang uất ức vạn phần, một bên là người vợ cũ đang nổi giận lôi đình, lúc lâu sau mới quay sang nói với Nại Nại: “Em qua lại với anh ta?”

Lôi Kinh nhướn mày, khoanh tay trước ngực đợi câu trả lời của Nại Nại trong tiếng chửi bới của Duy Nhã.

Không biết tại sao nhưng Nại Nại biết chắc rằng, câu trả lời này sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa cô và Lôi Kinh, mà cái thái độ dễ mặc cô trả lời của anh càng giống như đang dùng một sức mạnh vô hình ép cô phải đưa ra quyết định dứt khoát. Nại Nại trả lời hết sức thiếu tự nhiên: “Chẳng liên quan gì tới anh.”

Câu trả lời của cô không sai, nhưng không phải là đáp án khiến Lôi Kinh hài lòng. Anh hy vọng Nại Nại có thể tuyên bố vô cùng chi tiết về quan hệ của hai người. Ví dụ như, anh ấy là người đàn ông của tôi, hoặc là anh ấy là chồng sắp của tôi hoặc đại loại thế. Dù có quá đáng hơn nữa anh cũng không tức giận.

Câu trả lời mơ hồ này nhất định không thể khiến tên khốn kia hiểu được, thế là anh tốt bụng nhắc nhở kẻ xui xẻo: “Tôi là người đàn ông của cô ấy.”

Lời nói này vừa buông ra, Nại Nại và Lữ Nghị nhất loạt thờ dốc, hai loại phản ứng hoàn toàn khác nhau xuất hiện trong đầu họ.

[1] Một loại võ thuật, xuất xứ từ bộ tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ

Mặt Nại Nại đỏ ửng lên, từ mặt kéo đến tận trước ngực đều trở nên đỏ rực. “Đàn ông”, điều đó cho thấy hai người đã ngủ với nhau, hơn nữa là mối quan hệ có tương lai. Trời ơi! Tên Lôi Công đáng chết này đúng là quá thẳng thắn!

Còn mặt Lữ Nghị lại trắng bệch. Không thể nào! Nại Nại bảo thủ như thế, ngay cả sau sáu bảy năm chung sống cô cũng không chịu làm chuyện ấy ngoài phạm vi giường ngủ, không thể nào nhanh như vậy đã lên giường cùng người đàn ông khác. Tuyệt đối không thể!

Hai đứa trẻ ngây thơ đã bị một câu nói của Lôi Kinh làm cho hiểu lầm như thế.

Thế là thái độ của Lữ Nghị vô cùng dị thường: “Nại Nại, anh thật không thể ngờ!”

Câu trả lời của Nại Nại mới gọi là hiếm: “Chuyện anh không thể ngờ còn nhiều lắm! Không phải anh bám tay là có thể tính được đâu.”

“Thế nhưng anh ta không xứng với em” Tuy rằng từ cách ăn mặc sang trọng, Lữ nghị hoàn toàn biết được khả năng tài chính hùng hậu của Lôi Kinh, nhưng anh cứ muốn hạ thấp địa vị của Lôi Kinh trong lòng Nại Nại.

Lôi Kinh lạnh lùng lườm Lữ Nghị một cái, rồi quay qua nhìn động viên Nại Nại nói tiếp. Anh mong nghe thấy đáp án mà Nại Nại muốn nói nhất.

“Anh càng không xứng.” Bỗng nhiên Nại Nại nói ra câu mà cô đã nén trong lòng rất lâu, cảm giác đúng thật là thoải mái. Cô nhanh chóng tiến đến sát bên cạnh Lôi Kinh, khôi phục lại thần thái bình thường vốn có.

Mục đích của Lôi Kinh đã đạt được. Thực ra từ lâu anh nhận ra rằng trước mặt tên khốn kiếp này, Nại Nại thường căng thẳng một cách mất tự chủ. Cô vốn là người bị phụ bạc, vậy mà lại sợ cả cái tên đàn ông đã phụ bạc cô, đây là một tâm lý phòng bị rất kỳ lạ, vì thế mà anh chẳng thèm dùng vũ lực giải quyết tên khốn đó, mà động viên Nại Nại nói ra những điều trong lòng muốn nói. Như vậy sẽ khiến người phụ nữ ngốc nghếch này dễ dàng điều chỉnh lại tâm trạng sau khi bị tổn thương.

Lữ Nghị vẫn còn muốn nói tiếp, Duy Nhã cũng áp sát vào: “Ông xã, mình báo cảnh sát đi! Bọn họ động thủ đã đủ để bị giam rồi!”

Lúc này người đứng lại vì tò mò ngày càng nhiều, có xu thế đến nước còn không thoát ra được.

Ánh mắt người qua kẻ lại khi nghe thấy câu trả lời của Nại Nại khiến Lữ Nghị mất mặt toàn tập, những lời xúi giục của Duy lại càng khiến anh phiền não. Nếu là Nại Nại, cô sẽ kéo anh ra khỏi tình cảnh khó coi này, sẽ gánh làm một nấc thang cho anh hạ đài. Tiếc rằng người bên cạnh anh lúc này không còn là cô nữa, thế nên anh phải đứng đây chịu sự chỉ trích của mọi người.

“Các người ý thể hiệp người quá đáng, lần này tôi không kiện tới cùng tôi không mang họ Đặng.” Duy Nhã rút điện thoại từ túi xách ra, cao ngạo ấn nút chuẩn bị gọi cho cảnh sát.

Lữ Nghị quay lại lờm Duy Nhã, bỗng cảm thấy chán ghét khuôn mặt cao ngạo khinh đời của cô. Đây chính là sự khác biệt giữa người tình và người vợ. Người vợ sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế để giữ thể diện cho chồng, thậm chí có thể làm mọi việc để nén giận. Còn người tình vĩnh viễn chỉ biết bòn rút, dù chỉ thiệt thòi một chút cũng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nại Nại thấy Duy Nhã định báo cảnh sát, liền lay tay áo Lôi Kinh: “Hay là chúng ta đi thôi. Làm ầm lên không tốt cho anh.”

Ánh mắt yêu thương của Lôi Kinh không hề rời khỏi cô này giờ, góc độ cong lên của khóe miệng anh khiến trái tim nhỏ bé của Nại Nại lại đập rộn: “Em lo lắng cho tôi?”

Nại Nại cứng đầu không chịu thừa nhận nói: “Còn lâu! Em ngại đến lúc mọi người ra sở cảnh sát chẳng ai giữ được thể diện thôi.”

Mặt cô lại đỏ ửng như quả cà chua, khiến người ta chỉ muốn cắn cho một cái. Lôi Kinh nghĩ thế nào thì làm thế ấy. Anh hôn lên má Nại Nại, cười nói: “Ngốc quá, thừa nhận một lần thì đâu có chết ai.”

Thái độ nũng nịu của Nại Nại càng kích động người đối diện là Lữ Nghị, Duy Nhã bên cạnh vẫn đang báo cảnh sát, tường thuật lại quá trình mình đã bị đánh mất hồn mất vía như thế nào, đã phải đối diện với sự hiếp sống chết thế nào.

Lữ Nghị như bừng tỉnh sau cơn mộng dài, cất bước trốn khỏi tình cảnh vô cùng mất mặt này.

Không cả dám quay đầu nhìn lại.

Người phụ nữ bị người đàn ông khác gọi là ngốc nghếch đó thực ra không hề ngốc. Cô biết cách nắm lấy trái tim của đàn ông. Những câu nói hờn giận tình tứ đó rõ ràng là cố ý nói cho anh nghe. Cô đang trả thù anh, trả thù anh năm đó đã dễ dàng rời khỏi cô, dễ dàng đến mức muốn quay lại cũng không còn một chút đường lui.

Nại Nại nhìn theo bóng dáng rời đi của Lữ Nghị cảm thấy có chút đau lòng. Đây không phải là buồn khổ, chỉ là cô cảm thấy anh của hôm nay khác xa mười năm trước. Lúc đó anh chắc chắn sẽ không bỏ đi trong tức giận, mà chờ cô tìm ra lý do thỏa đáng, sẽ mượn danh nghĩa cô làm một vài việc bực bội mà không cần giải thích. Người phụ nữ bên cạnh anh bây giờ hiển nhiên không hề có tinh thần hy sinh đó, vì vậy bóng dáng bỏ đi của anh càng đáng thương nghìn phần, khiến người khác cảm thấy chút tiếc nuối không cất thành lời.

Nhân vật nam chính đã đi, người xem trò hay cũng giải tán dần.

Cô cúi đầu kéo kéo Lôi Kinh: “Chúng ta cũng đi thôi, người xem cũng bớt đi rồi.”

Lôi Kinh ôm eo cô nói: “Em không thoải mái?”

“Không, chỉ là hơi mệt. Em muốn về nhà.” Cô lí nhí trả lời, chẳng có chút sức lực nào.

“Bất cứ lúc nào thấy khó chịu phải bảo tôi không được giấu giếm.” Lôi Kinh nghiêm khắc dặn Nại Nại, cô mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Vậy là Lôi Kinh nghe lời Nại Nại cầm tay cô, đẩy xe đồ vui vẻ rời đi.

Duy nhất chỉ còn lại người phụ nữ đang tập trung tinh thần báo cảnh sát.

Duy Nhã liếc ngang thấy hai người rời đi, liền vừa hét vừa đuổi theo. Lôi Kinh chỉ vừa quay đầu, cô liền rút lại. Cô vẫn còn nhớ cảm giác ừ tai sau cái tát vừa rồi, càng nhớ người đàn ông cao lớn kia nói không kiêng kị đánh phụ nữ, vì vậy mặt mày xanh lét, nhanh chóng quay đi tìm Lữ Nghị. Lúc đấy cô phát hiện anh đã biến mất từ lúc nào không hay.

Đồ vô dụng! Thấy người phụ nữ của mình bị đánh mà không dám đánh trả.

Vẫn còn lác đác vài người tò mò chưa chịu đi, Duy Nhã đang bực tức, không còn kiêng kị gì: “Đi đi mau lên, nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy ai báo cảnh sát bao giờ sao?”

Tiếc thay những người đàn ông đàn bà trước mặt chẳng ai thèm quan tâm đến thể diện của cô nữa, thế nên người đối diện ném lại một câu: “Chẳng qua chi là bồ nhí, huênh hoang cái khi gì?”

Câu nói này lại chọc đúng vào chỗ yếu nhất của cô. Tức giận đến mức không thể duy trì được thái độ đoan trang mọi ngày nữa, cô chửi bới ầm ĩ: “Anh nói ai là bồ nhí? Ai là bồ nhí? Bọn đàn ông các người đúng là đồ khốn kiếp! Có bản lĩnh thì anh cũng đi tìm bồ nhí đi, muốn tìm các người cũng chả tìm ra đâu.”

Đúng thế. Có tiền mới là mấu chốt của việc đàn ông ngoại tình. Cô lúc nào cũng quan niệm vậy.

Cho nên cô tin rằng không bao lâu nữa, niềm vui mới của người phụ nữ ngu xuẩn kia cũng thế thôi. Người đàn bà ngu xuẩn đó định chen vào giữa cô và Lữ Nghị thì còn non tay lắm, sớm muộn rồi cũng lại dẫm vào vết xe đổ bị người ta ruồng bỏ.

Nhất định sẽ như thế!

Cô nguyên rủa một hồi lâu, những người gần đó không thèm quay lại, cô phẫn nộ bỏ đi trong tiếng cười nhạo của mọi người. Khi đến chỗ thang máy mới nhớ ra chìa khóa xe vẫn còn ở chỗ Lữ Nghị.

Cô phẫn nộ đập mạnh vào thang máy, khốn kiếp! Không tính chuyện vô duyên vô cớ bị đánh, bây giờ còn phải bắt taxi về nhà. Tất cả đều là do người đàn bà ngu xuẩn đó, chết tiệt!

Càng nghĩ càng uất ức, càng nghĩ càng tức giận.

Sau lưng vang lên tiếng nói ầu trĩ càng khiến cô ngượng ngập không biết giấu mình vào đâu: “Mẹ ơi sao đi đó lại khóc?”

“Vi cô ta đã làm chuyện xấu.” Tuy khoảng cách xa nhưng cô vẫn nghe thấy được trong giọng nói là thái độ khinh miệt.

“Vậy đi đó đã nhận lỗi chưa ạ?” Sự tò mò của đứa trẻ khiến Duy Nhã chỉ muốn quay lại mắng một trận.

“Có đánh cũng không nhận lỗi, loại người như cô ta chính là như vậy.” Lời nói của người mẹ đó như đâm thủng trái tim của Duy Nhã. Cô nhắm mắt thề rằng: Tần Nại Nại, chị chờ đó, tôi nhất định sẽ trả lại chị sự ô nhục ngày hôm nay, tôi thề.

Bất giác, cô nhớ lại lời nói ngày hôm đó của Nại Nại: “Còn nữa, trông chừng người đàn ông của mình, đừng để người đàn bà khác chen vào giữa.”

Cuối cùng, giữa cô và Lữ Nghị đã có người khác chen vào.

Mà người đàn bà đó lại chính là vợ cũ!

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bộ bếp vạ người mong

Nại Nại bị mắc chứng “do dự” rất nghiêm trọng. Những nạn nhân chịu chứng bệnh này của cô không ai không than thở, bao gồm cả mẹ cô.

Nại Nại cũng rất bất lực với chuyện này, nhưng lại không thể sửa được thói xấu, nên cô chỉ có thể quanh quẩn giữa xin lỗi và phạm lỗi, cứ thế thành một vòng tuần hoàn.

Ví dụ 1: Mẹ Nại Nại xuất hiện, Nại Nại làm nhân vật phụ.

“Tạo nữa mẹ con mình ra ngoài mua quần áo.” 9 giờ sáng mẹ Nại Nại hứng khởi nói với Nại Nại.

Nại Nại tán thành rất hào hứng, sau đó bắt đầu chuẩn bị.

Ba tiếng sau, mẹ Nại Nại lôi cô đi. Nại Nại đứng trước cửa dẫn đo hồi lâu rồi hỏi: “Mẹ ơi, đã khóa bình gas chưa?”

“Khóa rồi.” Bà trả lời đầy khẳng định.

“Mẹ! Thế còn nước?” Nại Nại không yên tâm, đợi nhận được cái gật đầu khẳng định lại tiếp tục hỏi: “Thế còn điện?”

“Ày da, chìa khóa của con đâu nhỉ?”

“Ôi trời, có cần mang theo ô che nắng không nhỉ, hay là mang theo cả kính râm nữa?”

“Trời! Mẹ ơi, hình như con quên mang theo ví tiền.”

“Còn cả thẻ xe buýt nữa.”

“Đợi con thêm chút nữa, còn cả chai nước khoáng nữa.”

“Áy, mẹ! Mẹ định đi đâu thế?” Nại Nại nhìn thấy mẹ đi một mạch, chẳng thèm quay đầu lại, cất tiếng hỏi một cách khó hiểu.

“Mẹ đi mua sắm một mình, không cần con đi cùng nữa.” Mẹ cô cứ thế đi tiếp, từ lúc mẹ cô đưa ra lời đề nghị đi mua sắm đến bây giờ vừa đúng năm tiếng đồng hồ.

Ví dụ 2: Sắp phải đi dự đám cưới của bạn học, Nại Nại nhân vật chính, mẹ cô nhân vật phụ.

Ba ngày trước đó Nại Nại đã bắt đầu hỏi hợp, đi mua nào quần nào áo nào giày nào túi... cho phù hợp. Nhưng càng gần ngày hôn lễ, cô lại càng căng thẳng.

“Mẹ thấy con nên buộc tóc lên, thắt bím hay là vất sang một bên?” Hôn lễ của bạn Nại Nại bắt đầu vào lúc chín giờ, lúc này là sáng sớm sáu giờ.

“Buộc lên.” Mẹ Nại Nại không cả thèm nhìn lên, trực tiếp trả lời.

Bà quá hiểu tính do dự không quyết của con gái, dù là lời góp ý nào thì cũng sẽ tự mình đảo một vòng rồi mới chọn cái thích hợp nhất, vì vậy tất cả mọi góp ý đều bằng không.

Quả nhiên, Nại Nại thử nghiệm từ việc buộc tóc lên, rồi chuyển qua tết tóc, rồi lại thử vất tóc qua một bên, cho đến khi lại buộc tóc lên.

“Chiếc nhẫn của con liệu có hợp với màu v không?”

“Giày của con có cao quá không nhĩ?”

“Con thích chiếc váy ren này, nhưng con thích chiếc thắt lưng này hơn. Phải làm sao đây?”

Mãi cho tới khi gần sát chín giờ, Nại Nại mới thoát ra khỏi mớ bong bóng đó, cất bước ra khỏi nhà.

Mẹ Nại Nại đứng dựa sát vào tường chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm, thì lại nghe thấy tiếng chuông cửa: “Mẹ, con thấy thay đôi khuyên tai chắc sẽ đẹp hơn.”

Mẹ Nại Nại kéo cửa ngắt xuống cái rầm, không nói gì cũng chẳng buồn quan tâm nữa...

Lôi Kinh ôm eo Nại Nại đẩy xe hàng ra đến bãi để xe, bỗng nhiên anh dừng lại nói: “Nại Nại.”

Nại Nại quay đầu: “Sao thế?”

Anh dừng lại một lúc, đột nhiên cười cười không nói gì thêm, rồi tiếp tục sải bước về phía trước.

Nụ cười thấy ón của anh làm Nại Nại hơi hoang mang, có cảm giác như bị người ta đặt bẫy vậy. Ánh mắt cảnh giác của cô đưa qua đưa lại, nhưng qua thái độ khi xếp đồ và lái xe của anh không phát hiện được âm mưu gì. Nại Nại bắt đầu cảm thấy mơ hồ, rốt cuộc tiếng gọi vừa rồi của anh là có ý gì?

Tiếc là, Lôi Công không trả lời, để mặc cô tự ngồi đoán mò. Điều này quả thực đã khiến Nại Nại lo lắng một hồi lâu.

Lôi Kinh đã dự tính sai tình hình, còn Nại Nại do bị làm cho ức chế nên đầu óc lú lẫn cũng quên mất một vấn đề rất quan trọng, đó chính là căn nhà mẫu chỉ có điện chứ chưa có nước và gas, thế là ý tưởng lặn lội xa xôi đến đây ăn cơm đã không thể thực hiện.

Nhưng Nại Nại vẫn phụ trách sắp xếp túi lớn túi nhỏ vào đúng vị trí. Lúc đặt máy xay sinh tố lên giá bếp, do không với tới được cô phải kiễng chân đến phát mệt. Lôi Kinh liền bỏ đồ trên tay xuống, bước hai bước thay cho ba bước tiến nhanh qua cô, đỡ lấy đồ: “Để tôi.”

Nại Nại ngược cổ nhìn anh đặt đồ vật vào đúng vị trí, ngưỡng mộ nói: “Cao thật là sướng, muốn sờ chỗ nào là sờ được.”

“Cũng có cái không hay.” Lôi Kinh lăm bắm chửi thề câu gì đó, sau đó trả lời.

“Cái gì không hay?” Cô trở mắt nhìn anh một cái rồi quay qua sắp xếp chỗ rau xanh trên tay.

“Lúc hôn em có chút không tiện, mỗi cô lăm.” Lúc Lôi Kinh nói câu này, Nại Nại trông y hệt một cây củ cải, sắc mặt thoát trắng thoát đỏ.

Nại Nại nghiêng răng nghiêng lợi, lại nữa, đàn ông đúng là loài động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Bất cứ chuyện gì cũng liên hệ ngay đến chuyện đó.

Nhưng câu hỏi này không dễ trả lời, thế là cô chỉ còn cách giả ngu cúi đầu đi ra ngoài, vừa đi vừa giả bộ chẳng nghe thấy gì hết.

Người phụ nữ này lại giả ngốc rồi, Lôi Kinh thấy điệu cười của Nại Nại rất đáng yêu giống như con đà điểu giấu đầu và cổ mình vào lớp cát chỉ để lộ ra chiếc mõng, vô cùng buồn cười.

Anh không vạch mặt hành động buồn cười của cô, dựa vào giá bếp đợi cô quay lại. Quả nhiên chỉ vài giây sau, cô lại thò đầu vào hỏi: “Anh thấy mình

mua nước khoáng về nấu com được không?”

“Không sao, mình ra ngoài ăn đi.” Lôi Kinh khoanh tay trước ngực, cười nói.

“Nhưng mua nhiều đồ như vậy, làm thế nào?” Nại Nại cảm thấy vứt hết đi thì thật lãng phí, mà anh cũng đâu phải người có thể nấu ăn, thế nào cũng vứt đây đợi ngày quá hạn.

Đột nhiên cô nảy ra một ý tưởng: “Anh mang chiếc máy sinh tố lại đây, em gọt táo làm sinh tố rồi cho vào tủ lạnh.”

“Thế còn lê?” Lôi Kinh hỏi.

“Xay sinh tố.” Nại Nại trả lời.

“Thế còn dưa hấu?” Lôi Kinh lại hỏi.

“Xay sinh tố.” Nại Nại lại trả lời.

“Thế còn em?” Lôi Kinh thuận miệng hỏi tiếp.

“Xay...” Nại Nại cũng thuận miệng trả lời, không đợi cô trả lời hết anh đã phụt cười.

Anh ép sát vào cô, mắt lướt từ cổ áo hơi hở ra đi xuống dưới, ánh mắt nóng bỏng tiến đến nơi sâu kín nhất khiến Nại Nại chỉ muốn tìm lỗ nứt nào chui xuống.

“Muốn xay thì phải lột quần áo đó.” Lôi Kinh mỉm cười, trước tiên ôm lấy tấm eo thon của cô, không chờ cô phản kháng, anh đã vạch chiếc áo trên. Nại Nại kêu lên một tiếng, nỗ lực đập vào chân anh, tay múa may quay cuồng cao vào vai Lôi Kinh.

“Là em nói muốn xay sinh tố.” Lôi Kinh làm bộ vô tội, khi nhìn kiểu phản kháng giống như con mèo của cô, anh bật cười một cách không tự chủ. Anh dùng một tay kẹp hai tay của Nại Nại, tay kia vuốt nhẹ qua cổ cô, dần dần lướt xuống cổ áo. Làn da trắng ngần của Nại Nại dưới bóng đèn mờ ảo càng khiến ham muốn tình dục trong anh dâng cao.

Nại Nại run rẩy đôi môi: “Thực ra... thực ra chúng ta có thể ra ngoài ăn.”

Anh cúi xuống hôn lên xương quai xanh của cô rồi nói mơ hồ: “Tôi đang ăn.”

Nại Nại bị hơi ấm trên người Lôi Kinh làm cho ngất ngây choáng váng, mùi thuốc nhè nhẹ trên người anh dần bao phủ lấy cô khi anh dần áp sát vào, cô muốn trốn chạy, muốn hít thở không khí trong lành, nhưng dù quay sang hướng nào cũng toàn là mùi của anh.

“Dừng lại... dừng lại... Lôi tiên sinh.” Cô muốn ngăn chặn những hành động điên cuồng anh sắp làm.

“Gọi là Kinh.” Tiếng nói của Lôi Kinh rất trầm, anh có thể cảm nhận được đường cong của cô nhấp nhô dưới lớp áo, và cả tấm lưng cương cứng của cô nữa.

“Kinh... Kinh.” Nại Nại nói đầy miễn cưỡng dưới sự bài bố sắp đặt của anh. Cô ra sức kéo lý trí lại: “Không... không được.”

“Tại sao?” Lôi Kinh thờ đốc, dùng mũi áp sát vành tai cô, nhẹ nhàng hỏi.

Vớ vẩn! Làm gì có chuyện lên giường nhanh như thế? Trong lòng cô ra sức nhức máng anh, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn rất e thẹn: “Em... em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đây là bản năng, không cần chuẩn bị.” Anh cắn vành tai cô, dùng răng nghịch cái vành tai.

Kiểu này khác nào muốn lấy mạng của Nại Nại, người cô không ngừng run rẩy. Cô đẩy mặt anh ra, nói đầy đau khổ: “Nhưng mà... ở đây không có nước.”

“Cần nước làm gì?” Lôi Kinh nhăn nhó sau khi thoát khỏi sự mê mẩn.

“Thì không thể tắm được.” Câu nói của Nại Nại rất hợp lý, chỉ có điều đối phương không tán thành.

“Không cần tắm.” Nói xong anh lại tiếp tục tấn công, anh cắn ngón tay đẩy anh ra, mãi cho tới khi ngón tay trắng dần chuyển qua hồng đỏ.

“Thế cũng không được.” Nại Nại nghiêng răng, cười ngai ngùng.

“Lại sao nữa?” Sự phẫn nộ của Lôi Kinh lại bắt đầu có dấu hiệu bùng lên.

“Ở đây không có chăn.” Về tức giận của anh làm cô hơi sợ, nhưng vẫn dũng cảm đưa ra câu hỏi trong lòng.

“Cần chăn làm gì?” Giọng Lôi Kinh khá tức giận, bỏ tay cô ra cúi đầu hỏi.

“Không có chill lạnh lắm! Lại rất cộm nữa.” Nại Nại sợ sệt nêu ra ý nghĩ của mình. Thực tình Nại Nại muốn nói là: Đồng chí Lôi Công, nếu anh không thả em ra, em sẽ tiếp tục nói, nếu anh thấy phiền phức thì mau thả em ra đi!

Đương nhiên không phải Nại Nại không động lòng. Khoảng thời gian hai năm giường không, cô tất nhiên cũng có nhu cầu. Chỉ có điều lúc chưa có Lôi Kinh cô không cảm nhận được mà thôi, nụ hôn đột ngột ngày hôm nay khiến cho những dục vọng tiềm ẩn trong con người cô lại lần nữa bị khuấy động, cũng khiến cô hoảng loạn không biết phải phản ứng ra sao.

Có nên tiếp nhận không?

Giữa họ liệu có tương lai không?

Sau khi lên giường cô sẽ phải đối mặt thế nào với người đàn ông này?

Đối với một Nại Nại có căn bệnh “do dự” trầm trọng thì mỗi vấn đề đều phải suy nghĩ hơn một năm sáu tháng, thế nên chỉ mới quen nhau có một tháng đã làm tình thì quá nhanh, quá nhanh!

Đáng chết! Cô biết là quá nhanh, nhưng chân cô bắt đầu mềm nhũn ra.

Cô cần thiết phải có trách nhiệm với bản thân, nhưng cũng không thể làm ngơ trước nhu cầu của bản thân được.

Đúng thế, cô cần một người đàn ông mạnh khỏe, càng khao khát một vòng tay ấm áp, để cô có thể ngủ thật yên ổn khi màn đêm buông xuống trong tương lai, không cần phải lo sợ, cũng sẽ không có đơn lạnh lẽo.

Thế nhưng, là anh sao?

Anh sẽ chịu trách nhiệm với cô sao?

Bản thân có nên gửi gắm trái tim cho người đàn ông này không?

Vô số các câu hỏi hiện lên trong đầu cô, rất hỗn loạn, như một mối tơ vò.

Thậm chí cô không biết phải làm thế nào để cho anh biết những lo lắng và bất an trong lòng mình.

Mặt Lôi Kinh không biến sắc, tim cũng không đập loạn: “Cứ động rồi thì sẽ không lạnh nữa.”

Ánh mắt Nại Nại có chút thất vọng, anh vẫn chỉ quan tâm khi nào có được thân thể của cô, chứ không hề để ý liệu bây giờ cô có sợ hãi không, liệu có hoang mang không.

Thế nên, anh sẽ là người bạn tình tuyệt vời, nhưng không phải là một người yêu tốt.

Không đợi đến khi tìm ra lý do nào khác, Nại Nại bất cẩn bị Lôi Kinh bế lên trên bệ bếp. Bệ bếp lát đá cẩm thạch đen dưới chiếc áo sáng màu của Nại Nại tạo cảm giác nhẵn nhụi. Giống như tâm trạng Lôi Kinh lúc này.

Anh nói: “Ngốc ạ, đừng có liên tưởng nữa, làm xong rồi nghĩ sau.”

Lôi Kinh mất kiên nhẫn liền mở phanh chiếc áo của Nại Nại, tiếng khuy bức bùng ra, anh vùi đầu vào ngực cô rồi tiếp tục hôn, cảm giác tê dại trời dậy khiến Nại Nại hoảng loạn tột độ, cô hít mạnh một hơi rồi lại hét lên: “Đợi đã, vẫn còn!”

“Còn gì nữa?” Lôi Kinh lúc này chỉ muốn nuốt tuột cô vào bụng, liền nghiêng răng vặn hỏi.

“Vẫn còn, vẫn còn cái đó...” Nại Nại đau khổ quay mặt sang một bên, mặt lại đỏ ửng như trái táo.

“Cái gì?” Lôi Kinh nghe không rõ.

“Cái đó.” Nại Nại ngượng chín mặt, vẫn cứ nói mập mập mờ.

Lôi Kinh cúi xuống, cắn một cái vào bộ ngực trắng nõn của cô, nói giọng khàn khàn: “Em không nói rõ ràng, tôi coi như không nghe thấy.”

Nại Nại căng thẳng đến độ các ngón chân cong lên, hành động táo bạo của Lôi Kinh đã mang đến cho cô quá nhiều kích thích, cô đang chất ngất trong mê mẩn chẳng thể nói rõ rốt cuộc đang cần cái gì, rốt cuộc còn điều gì chưa nghĩ tới.

Đôi môi run rẩy của cô đang định nói tiếp, miễn cưỡng mở đôi mắt ra thì thấy Lôi Kinh đang nghiêm nghị nhìn thứ bên tay phải trên bệ bếp.

Nại Nại cũng nhìn theo hướng ánh mắt anh, đó chính là một bộ đồ nấu nướng năm con dao.

Á! Cô bỗng quên khuấy mất việc anh là xã hội đen.

Nghe nói xã hội đen có thể cưỡng hiếp dân nữ!

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tướng chưa lâm trận đã chết

Bà cô[1] của Nại Nại không được tận tụy với công việc cho lắm.

Quen với việc đi muộn về sớm, lại không bao giờ đúng giờ. Có những lúc xui xẻo, đúng vào lúc đang làm việc, không mời mà đến, Nại Nại bắt buộc phải xin nghỉ đầy ngưỡng ngưỡng, sau đó lao đến siêu thị đùm đùm bọc bọc túi lớn túi bé rồi giải quyết vấn đề của bản thân. Để tránh việc thường xuyên tập kích siêu thị, cô chỉ còn cách giấu một bao ở phòng thay đồ để phòng những lúc bất trắc.

Từ trước tới giờ Nại Nại chưa từng phần uất như thế này.

Hành động cường bức con gái nhà lành giữa thanh thiên bạch nhật của xã hội cũ đến giờ vẫn còn phát sinh, đúng là nỗi bi ai và si nhục cho phụ nữ thời hiện đại! Cô muốn phản kháng, nhưng khổ ni lại sợ năm con dao làm bếp kia, cô không phản kháng, thì lại thấy có lỗi với sự giáo dục của các thầy cô giáo từ cấp một cho đến đại học, trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, cô đành bỏ qua bên trọng lựa chọn bên khinh, thế nên cô ngước ánh mắt tội nghiệp lên nhìn ông vua của son trại là Lôi Kinh: “Tôi ngưỡng mộ ngài đã lâu, nhưng giờ này phút này quả thực là không phải lúc.”

Lôi Kinh nhìn thấy nét mặt nhẩn nhai của Nại Nại biết là âm mưu uy hiếp của mình đã thành công. Chưa kịp tiến hành bước tiếp theo thì bị câu nói tán dương của Nại Nại khiến anh không nhịn cười nổi, nhưng không thể để đối phương làm tê liệt thần kinh như thế được, thế nên Lôi Kinh hỏi với bộ mặt rất ư là nghiêm túc: “Tại sao?”

“Tại sao? Cái này... Tại sao?” Cái đầu bé nhỏ của Nại Nại vẫn còn đang xoay xở vật lộn thì Lôi Kinh lại liếc mắt về phía năm con dao lằn lữa.

Thôi đành vậy! Sống hay chết thì cũng phải nói ra: “Mông em cộm quá.” Nại Nại nói nghiêm nghị, càng khiến Lôi Kinh cảm thấy khó tin hơn.

Trước đây anh không phải chưa từng thử trên bệ bếp, chẳng có ai là không hồn bay phách lạc chết đi sống lại ở đây cả, mà cũng chưa có ai kêu là cộm, sao cấu tạo của cô lại không giống người khác?

Lôi Kinh với tay đặt dưới mông Nại Nại, nhấc bổng cả người cô lên. Nại Nại hét lên một tiếng, ôm chặt lấy cổ anh: “Anh... anh làm gì thế?”

“Em gầy quá! Sau này phải ăn nhiều vào, mông chả có tạo thịt nào.” Lôi Kinh sờ thấy toàn xương xẩu liền nhăn mặt, tức giận dạy dỗ Nại Nại.

“Cần nhiều thịt chỗ đó làm gì, có ăn được đâu.” Nại Nại ném anh một cái lườm. Bỗng nhận ra bộ ngực của mình đang dính chặt vào ngực anh, hơi nóng kinh người tỏa ra từ cơ bắp cường tráng xuyên qua lớp áo sơ mi trên người anh. Cô thể rằng lúc này chỉ cần có người ném một que diêm, nhất định cô sẽ bị bén lửa.

Trời ơi, ai có thể nói cho cô biết phải làm gì lúc này không?

Sao lại có thể thử thách người phụ nữ lương thiện trong sáng như cô một cách tàn nhẫn như vậy chứ?

Đương nhiên Lôi Kinh cũng nhận thấy Nại Nại mặt đỏ ửng đang đấu tranh tư tưởng. Anh liền cúi đầu nhẹ nhàng cọ cảm lên đầu cô: “Có thịt thì ăn mới tiện.”

Câu này là do anh mới đúc kết ra lúc nãy, thế là anh nhẹ nhàng bế cô vào lòng, nhanh chóng bước nhanh lên lầu trong tiếng la hét của Nại Nại, đập cửa, ném cô lên giường.

Nếu cô nói ở bệ bếp cộm quá, vậy thì ở giường có đệm, chắc là không còn vấn đề gì nữa chứ?

Nại Nại hét “Á” lên một tiếng, mau chóng xoay người bò ra mép giường. Áo trên mở toang, váy tụt lên nửa đùi, cặp mông lác qua lác lại khi bò, Nại Nại ngốc nghếch hoàn toàn không biết, vào lúc này ngay đến Liễu Hạ Huệ[2] cũng bị kích thích phạm tội chứ đừng nói là một Lôi Kinh đã kiểm chế bấy lâu nay.

Anh nắm lấy mắt cá chân cô kéo vào lòng, thận trọng dùng sức, chỉ sợ mình ra tay quá mạnh sẽ khiến Nại Nại yếu ớt chịu không nổi.

“Chỗ này được rồi đúng không?” Anh kìm nén dục vọng trào dâng, nhăn nải hỏi.

“Chỗ này... Chỗ này cũng không ổn! Cái này... Cái này... Còn nữa...” Nại Nại lí nhí trong miệng vẫn đang cố tìm lí do.

Thực ra cô rất muốn nói “Come on baby, em đã chuẩn bị xong rồi.

Nhưng nói như vậy là phản bội lại hình tượng thực nữ trong sáng bao năm cô xây đắp.

Cô cũng muốn nói “Cơ thể của em, em làm chủ, em muốn làm gì thì làm”

Nhưng nói như vậy lại sợ Lôi Kinh nghĩ cô là người phụ nữ lẳng lơ.

Lôi Kinh cảm nhận được Nại Nại đã mềm lòng nhưng còn nói rần, anh liền cắn nhẹ tai cô, hai tay cầm lấy bàn tay cô: “Ngoan, nghe lời tôi, sẽ rất thoải mái.”

Nại Nại bị giọng nói của anh làm cho hồn bay phách lạc chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến chuyện kiên trì. Cô đành tự mình an ủi, thoải mái là được rồi... thoải mái là được rồi.

Tự thôi miên thành công, đôi mắt hoảng loạn của Nại Nại cũng đã nhắm lại một cách thành công. Lôi Kinh đưa tay nhắc lấy eo Nại Nại, mở rộng hai đùi cô, thân thể cường tráng của anh tiếp xúc với bụng cô.

Làn da của Nại Nại đang thờ hớn hên hồng hào tuyệt đẹp, cảm giác mềm mại ấm áp càng khiến anh không muốn rời tay. Anh ra sức kiềm chế những hành động táo bạo mà mình có thể gây ra với ý muốn để lại chút ấn tượng tốt đẹp cho cô. Nghĩ vậy Lôi Kinh nói: “Nếu như không thoải mái tôi sẽ dừng lại. Em có muốn dừng lúc này không?”

Nại Nại rất muốn mắng cho anh một trận, lúc này còn hỏi cái quái gì nữa, mau xong tới đi!

Tuy nhiên, cô lại phải thể hiện sự thận trọng phù hợp với thân phận của mình, thế nên Nại Nại cố gắng giương to đôi mắt ngơ ngác: “Cái này...”

“Được rồi, coi như tôi chưa hỏi.” Lôi Kinh thấy Nại Nại lại bắt đầu bằng hai chữ “cái này”, nhanh chóng dùng miệng chặn lại cái câu mà cô định nói tiếp, rồi ấn xuống.

[1] Chỉ kinh nguyệt của phụ nữ

[2] Tên nhân vật trong lịch sử Trung Quốc, ý chỉ một quân tử chính trực

Đột nhiên, Nại Nại cảm thấy có chút lạ lẫm, sau khi toàn thân thể Lôi Kinh đè xuống, phía dưới có một dòng dịch nóng nóng tuôn ra. Cảm giác này quen thuộc lắm, quen thuộc đến mức khiến Nại Nại vô cùng bức bối. Cô muốn nói không phải chứ, nhưng đành phải thừa nhận sự thật sắp xảy ra tiếp theo.

Cô ra sức gạt đôi tay anh đang cời vấy cô và đôi môi đang dần chiếm lĩnh lấy môi cô. Trong tình trạng dùng trăm phương ngàn kế để thoát ra mà vô hiệu, cô đành cắn mạnh đôi môi anh, thành công trong việc bắt anh buông cô ra và nói ra phát hiện vô cùng quan trọng này.

“Lại sao thế?” Anh phản nộ hỏi.

Nại Nại lại đỏ bừng mặt, nói trong đau khổ: “Em... Hình như... Cái đó... đến rồi.”

Lôi Kinh không thể tin nổi, nhắc cơ thể bồng bồng của mình lên rồi nhìn xuống, quả nhiên trên ga giường có vết máu.

Hơi thở gấp gáp của anh vẫn phả trước ngực Nại Nại, Nại Nại thấy cánh tay rần rờ của anh vẫn cương cứng ở đó, cô thấy cũng hơi có lỗi, nên an ủi anh một câu: “Đây không phải lỗi của anh, cái này do bà cô cứ thích đèn gỗ cửa đột ngột.”

Cảm giác thất bại của Lôi Kinh không chỉ ở việc bà cô đáng kính đó lúc nà đến thăm đột ngột, mà là vì sao bà già ấy cứ nhè lúc anh đang hưng phấn tột độ thì tới thăm.

Mỗi lần đều như vậy, chắc chắn là cố ý!

Thấy anh mãi không phản ứng, cảm giác tội lỗi trong cô lại càng dâng cao: “Thực ra anh rất tốt! Chỉ là cái đó không liên quan gì đến anh cả.”

Vớ vẩn! Đương nhiên là không liên quan đến anh rồi. Chả lẽ là anh đã dụ dỗ bà cô đến?

Nại Nại còn đang định tiếp tục an ủi Lôi Kinh, không ngờ anh đã bật dậy, lạnh lùng nói: “Mau mặc quần áo vào, cẩn thận kéo bị lạnh.”

Hả? Trời! Lôi Công chuyển đổi giới tính rồi! Cô cứ nghĩ anh sẽ bắt chấp cô sống hay chết mà cứ thế làm tới.

Cô tò mò hỏi: “Thật sự không sao chứ? Anh thế này chắc khó chịu lắm đúng không?”

Lôi Kinh nuốt giận vào trong nhìn vẻ mặt thuần khiết của Nại Nại, lại không thể phát tiết ra được. Nuốt hận vào lòng, anh nói nhẹ: “Tôi nói không sao là không sao. Em mau mặc quần áo vào đi!”

Nại Nại liền nghe theo, mặc lại váy, nhưng chiếc áo thì bị thiếu mất vài cái khuy. Anh cởi chiếc áo sơ mi của mình ra, bên trong còn chiếc áo may ô màu đen, anh khoác chiếc áo sơ mi lên người cô, cẩn thận cài hết các khuy, sau cùng mới nói: “Em không thể dập lửa cho tôi ngay lập tức, thì đừng có thêm dầu vào lửa.”

Lôi Kinh đi tìm thuốc lá, châm lửa rồi lặng lẽ ra ban công đứng hóng gió, đứng ở ban công ngắm nhìn cảnh đêm mới có thể giảm bớt những dục vọng đã dồn nén quá lâu của bản thân. Nại Nại len lén ra khỏi phòng, nhìn bóng dáng cô đơn của anh dưới ánh đèn đêm mờ ảo, cô bỗng dưng muốn khóc. Anh vẫn luôn cô độc như vậy sao? Nhất định anh đã quen với việc dù có điều gì cũng không nói với ai nên mới khiến người khác có cảm giác anh rất lạnh nhạt.

Màn đêm mờ mịt, ánh sao lấp lánh, thỉnh thoảng có vài cơn gió nhẹ thổi qua cuốn đi những xao động của con tim.

Nại Nại đi chân trần qua, không một tiếng động tiến sát lại sau lưng vòng tay qua ôm lấy eo anh, thì thầm nói: “Thực ra anh là một người đàn ông rất tốt.”

Người Lôi Kinh bỗng cương cứng lại, anh rít một hơi thuốc thật dài, ánh lửa đỏ bùng lên rồi vụt tắt trước mắt Nại Nại, đột nhiên anh mỉm cười, để lộ ra hàm răng trắng: “Em đang chửi tôi đó hả?”

“Không. Em nói chân thành đấy.” Nại Nại nũng nịu nói.

“Ồ? Chân thành? Vậy lần tới tôi sẽ cho em thấy tôi có phải người đàn ông tốt hay không.” Lôi Kinh không buồn nói thêm với người phụ nữ ngốc nghếch này, chỉ nhìn cô cười gian tà. Tiếp đây anh ôm lấy cô, siết chặt đôi vai và nói: “Cài áo kín vào, mình đi ra ngoài ăn.”

Bước chuyển ngoặt quá đột ngột khiến Nại Nại không kịp phản ứng. Lôi Kinh thấy cô không có phản ứng gì, chẳng để ý nhiều nữa, anh liền kéo vai cô đi ra ngoài.

Nại Nại bỗng cảm thấy hình như có việc gì đó chưa làm. Mãi cho tới khi đi ra đến cửa cô mới chợt nhớ ra. Cô khó khăn nắm chặt tay nắm cửa, không thể không nói, nhưng lại không muốn nói, nên cô hận là không thể đâm đầu chết ngay tại chỗ, như vậy thì không cần phải nói những lời tiếp theo nữa.

Cô cúi gầm mặt, ngại ngùng nói: “Kinh, mình đi mua một th được không?”

Lôi Kinh lại nghi hoặc nhìn nét mặt đau thương của cô: “Sao thế?”

“Thứ mà em cần dùng gấp.” Nại Nại ngượng ngập, mãi mới thốt ra vài chữ qua kẽ răng.

Cần gấp? Lôi Kinh nghĩ mãi mới ra, cũng cảm thấy rất tự nhiên, ho một tiếng: “Em có đi được không?”

“Được, không sao đâu.” Vừa rồi cô đã lấy giấy vệ sinh giải quyết mọi lo trước mắt, tạm thời không phải lo lắng gì cả.

Lôi Kinh lại ho một tiếng rồi nói: “Vậy đi thôi, đi mua đồ đã rồi đi ăn.”

Nại Nại nhẹ gật đầu, nhanh chóng chui qua cánh cửa đang mở, mặt lại đỏ lựng lên.

Lôi Kinh khóa cửa trong vô thức, lòng cảm thấy vô cùng buồn phiền.

Phụ nữ đúng là lắm chuyện phiền phức! Mấy cô trước hình như không như thế thì phải!

Đột nhiên nhớ lại nét mặt ngượng ngập của Nại Nại, động tác khóa cửa bỗng chậm lại, trên môi anh dần lộ ra nụ cười vui vẻ. Không biết hôm nay rốt cuộc làm sao thế, lần đầu tiên, lần đầu tiên trong đời khi dục vọng không được thỏa mãn, anh lại có thể cười được. Lẽ nào anh bị bệnh rồi?

Đến đây Nại Nại tổng kết lại, qua ngày hôm nay, ít nhất cô phải giấu một bí mật trong nhà Lôi Công, đề phòng hậu họa.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Nước đường mật PK một mình dùng bữa

Nại Nại rất ghét phải dùng bữa một mình.

Lúc nhỏ, cô thường bắt cậu em họ cùng đi ăn cơm rưới xì dầu. Khi lớn lên thì là các bạn cùng phòng bị ép cùng cô đi ăn món lẩu đường phố. Ai kháng chỉ, giết không tha!

Sau này, cô ép Lữ Nghị đưa đi ăn đêm, hai người ngồi bên chiếc bàn ăn đồ ăn, hương vị ngọt ngào hạnh phúc tỏa ra xung quanh họ.

Về sau, Lữ Nghị không còn cùng đi ăn với cô. Một mình cô nấu nướng trong căn phòng trống trải, rồi lại một mình ăn cơm trong căn phòng trống trải đó, hết ngày này qua ngày khác.

Cô vẫn theo thói quen chuẩn bị hai cái bát, tưởng tượng người đó đột nhiên sẽ trở về ăn cùng.

Dần dần, cô cất đi một bộ bát đĩa.

Rồi dần dần, đến cả bộ bát đĩa của bản thân cô cũng cất đi...

Nại Nại cẩn thận dõi theo từng biểu hiện trên khuôn mặt của Lôi Kinh. Cô cảm thấy vô cùng có lỗi và ngại ngùng vì sự ghé thăm bất chợt, ngẫu hứng của người bà con thân thích đó. Tuy rằng đây không phải là lỗi của cô, nhưng hậu quả gây ra cho anh là vô cùng nghiêm trọng. Ngộ nhỡ nén nhịn đến hư chức năng, tâm lý tổn thương, thì sẽ ảnh hưởng nặng nề đến việc nối dõi tông đường. Nhìn biểu cảm lúc này của anh là biết, trong lòng anh đã muốn giết chết cô trăm lần vạn lần rồi.

Lôi Kinh cúi đầu uống trà, gọi từng món từng món một, ngẩng đầu nhìn Nại Nại, anh nghĩ một lúc rồi gọi thêm: “Cho một ly nước lọc, thêm chút đường mật.”

Nại Nại ngẩng người một lúc rồi nhanh chóng xua tay. Có điều không kịp ngăn cản, người phục vụ đã đem menu đi. Chưa đến vài phút sau, một ly nước đường mật nóng hổi đã đặt ngay trước mặt Nại Nại.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

Anh ho một tiếng rồi nói: “Uống đi.”

Nại Nại rất nghe lời, mím môi, cúi đầu, cầm ly nước lên uống một ngụm to, cười tít cả mắt lại.

Thực ra, cô vẫn thích cảm giác được người khác chiều chuộng.

Đừng nói là ba mươi hay năm mươi tuổi, cho dù thành một bà lão tóc bạc trắng bảy mươi tuổi, cô vẫn hy vọng có người bên cạnh yêu thương, chăm sóc cho mình. Hay cho dù trong mắt thế gian cô đã thành bà lão già nua, xấu xí, vẫn có một người nói với cô rằng: “Em chưa già, em vẫn còn rất đẹp!”

Đó chính là niềm hạnh phúc cả cuộc đời mà cô khao khát.

Ly nước đường mật này đặc giống hệt ly nước mẹ vẫn thường pha cho cô. Khi lớn lên, Nại Nại có cớ ịch mầu nên chẳng còn cơ hội dùng lại ly nước đường mật rẻ tiền ngày nào nữa. Thật lạ lùng! Trong lòng cô luôn có cảm giác ly nước đường mật này mới chính là loại thuốc tốt nhất cho chứng đau bụng kinh, đồng thời đem lại niềm ấm áp cũng như gần gũi giản dị nhất.

Có ly nước này bao nhiêu khó chịu đau đớn đều giảm đi nhiều.

Lôi Kinh thấy Nại Nại ôm ly nước cười ngốc nghếch, cảm thấy không thoải mái, liền mắng cô: “Đừng cười ngốc nghếch nữa, mau uống đi.”

Nại Nại gật đầu, ngoan ngoãn uống từng ngụm từng ngụm một cho tới khi cạn, sau đó lại cười ngốc nghếch.

Cô phát hiện đã tìm được cách thức tốt nhất để quan hệ với Lôi Kinh. Anh nói chuyện rất thô lỗ, làm việc quyết đoán lạnh lùng nhưng cách anh quan tâm đến người khác lại luôn xuất phát từ tận đáy lòng. Chỉ cần bỏ qua khẩu khí ngạo mạn, lạnh lùng, thì có thể cảm nhận được tình yêu thương và quan tâm của anh với cô. Từ đầu đến giờ, chiều này rất đúng.

Giống lúc này, Nại Nại đặt ly nước xuống, nhỏ nhẹ nói: “Cảm ơn anh.”

Quả nhiên anh lại mất tự nhiên.

“Đừng nói linh tinh!” Anh cau mày rồi hỏi tiếp: “Có cần thêm ly nữa không?”

Nại Nại mau chóng đáp: “Không cần đâu, em uống no rồi.”

“Uống nước mà cũng no được sao? Thảo nào em gầy vậy! Phải ăn nhiều vào, để chuẩn bị cho sau này.” Nói đến đây tâm trạng Lôi Kinh vô cùng tốt, nhướn mày về hướng Nại Nại.

Nại Nại mặt đỏ tía tai chỉ hận là không có lỗ nào để chui vào. Thấy ánh mắt chú ý của mọi người xung quanh, cô vờ ho rồi nói: “Anh không thể nghĩ cái khác được sao?”

“Nghĩ cái gì? Nghĩ coi bao giờ em khỏi?” Đôi mắt gian tà của Lôi Kinh lại dán chặt vào Nại Nại, cô lại ngồi thụt xuống nửa tắc.

Nại Nại lí nhí nói đầy đau khổ: “Anh hai, chúng ta không thể nói chuyện gì tấn tiến, lịch sự hơn được sao?”

Lôi Kinh nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Được” Nại Nại vừa thở phào vì lời nói chắc nịch của anh thì lại nghe thấy anh nói tiếp: “Người họ hàng của em mấy ngày nữa mới rời đi?”

Tiếng nói rất bé, bé đến nỗi khiến ít nhất hai bàn xung quanh không hên mà đồng loạt quay lại nhìn về hướng họ, mặt Nại Nại không thể nào tức tối hơn được nữa, gằm lên khe khẽ: “Anh đừng kì vọng gì, cả đời này cũng không đi đâu!”

Trùm xã hội đen Lôi Kinh cười gian tà đáp lại: “Vậy chúng ta sẽ chiến đấu trong vùng máu.”

“Cút!” Nại Nại tức giận hét lên.

Thêm một lần thu hút sự chú ý của mọi người.

Lôi Kinh vờ như không thấy sự tức giận do quá xấu hổ của Nại Nại, mặt dày hỏi tiếp: “Vậy em thử đưa ra một phương pháp khả thi?”

“Không có!” Nại Nại cảm thấy mặt mình nóng phát cháy. Trong thâm tâm cô đã muốn đâm chết tên đại ca xã hội đen mặt dày ngồi trước mặt thành trăm nghìn mảnh rồi.

Lôi Kinh vẫn không tức giận, đang định cười khiêu khích bộ mặt mỏng đến trong suốt của Nại Nại thì bỗng vang lên tiếng điện thoại không được chào đón.

Anh đưa tay ấn nhẹ mũi cô nói: “Em đợi tôi nghe xong điện thoại.” Sau đó anh nói vào điện thoại: “Nói! Có chuyện gì?”

Bên trong điện thoại nói gì Nại Nại không nghe thấy, chỉ thấy nét mặt Lôi Kinh từ hứng thú chuyển sang nghiêm túc rồi sau cùng tối sầm lại. Mấy giây trước vẫn còn là một tên quý hão sắc vô liêm sỉ cười đùa với cô, vừa chớp mắt đã thành một đại ca hắc đạo lạnh lùng. Hai môi mím chặt, anh gằn giọng nói: “Đợi tôi quay về!”

Lôi Kinh cúp điện thoại, bắt gặp khuôn mặt Nại Nại ngây ra nhìn mình, anh nhướn mày hỏi: “Sao thế? Yêu tôi rồi hả?”

Nại Nại lại đỏ mặt, vội che giấu mọi dấu vết nói: “Còn lâu! Lúc này khuôn mặt anh rất đáng sợ!”

Lôi Kinh lạnh lùng đứng dậy, làm Nại Nại sợ chết khiếp ngồi nép vào một góc ghế. Cô sợ anh lại cưỡng hôn hay làm vài hành động của kẻ hão sắc.

Thế nhưng, anh chỉ ghé sát tai cô thăm thẳm: “Tôi phải đi trước, em dùng bữa một mình nhé.”

Hả? Vậy là có ý gì?

Nại Nại ngay lập tức ngẩng mặt lên, mặt cô ngay sát dưới cằm anh. Nhưng cô chả buồn ngại ngần nữa, liền nắm lấy cánh tay anh hỏi: “Sao thế, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không có gì. Em dùng bữa một mình đi, không phải đợi tôi đâu.” Nói xong anh vòng ra sau lưng cô, đi thẳng ra quầy tính tiền, đặt lại mấy trăm tệ rồi vội vàng rời khỏi. Lúc đó, anh không quay lại nhìn cô dù chỉ một lần.

Anh, đã đi vội vàng như vậy đấy.

Nại Nại cúi đầu nhìn chiếc ly cạn nước, lại nhìn các món ăn dần được dọn ra bàn, không biết tiếp theo mình nên làm gì nữa.

Hai tiếng trước, hai người họ còn mặn nồng bên nhau.

Nửa tiếng trước, cô còn cảm động, cuối cùng đã xuất hiện người chăm sóc chiều chuộng cô.

Một phút trước, anh rời đi hết sức nhẹ nhàng, đến nửa câu giải thích cũng không chọi.

Mọi người xung quanh đều vui vẻ thưởng thức các món ăn, gấp qua gấp lại các món cho nhau. Chỉ riêng mình cô, đơn độc lạ thường, ngồi trước một bàn những món sơn hào hải vị, buồn bã chẳng muốn ngước đầu lên.

Mắt cô phủ một lớp sương dày, trong lòng chất chứa một cảm giác ứ ứ khó tả. Vẫn biết trước mặt bàn dân thiên hạ không thích hợp cho những cảm xúc buồn thương, nhưng cô không thể nào kiềm chế được cảm giác muốn khóc.

Không muốn đánh mất kiềm chế, Nại Nại đành nén đau buồn, gọi người phục vụ. Cậu phục vụ hết ngạc nhiên nhìn Lôi Kinh vội vã rời đi, lại ngạc nhiên nhìn Nại Nại đang dịu dàng gọi mình, sau nhanh chóng đi đến chỗ cô. Nại Nại cười miễn cưỡng chỉ mấy món trên bàn nói: “Phiền cậu giúp tôi gói những món này lại.”

Bộ dạng Nại Nại mỉm cười trong nước mắt rất đẹp, thái độ nói chuyện lại rất lịch sự, nên anh chàng phục vụ cũng vui vẻ đồng ý, nhanh chóng đưa mấy hộp đựng thức ăn đến gói từng món từng món một rất tận tình và cẩn thận.

Các món ăn nhìn trông rất ngon mắt, tiếc là khi cho vào hộp thì lại biến thành một mùi vị khác.

Nại Nại ngậy người nhìn mấy chiếc đĩa chất trên bàn ăn, tim đau như bị kim châm vào.

Xem ra, dù tìm thấy một người đàn ông thì vẫn có lúc phải một mình dùng bữa, không thể hoàn toàn đem hy vọng gửi gắm cho người khác.

Trên thế gian này không có chuyện một người rời đi người khác sẽ đau đớn chết đi sống lại, càng không có chuyện thiếu đi một người, người kia sẽ đau khổ đến mức không thiết ăn thiết uống. Thực ra tất cả mọi thứ đều là người phụ nữ tự làm nũng với bản thân mình mà thôi. Thời gian trôi qua, dần dần thích ứng, thì mọi chuyện lại ổn.

Mấy hộp thức ăn được gói xong đặt ngay trước mặt Nại Nại. Cô gật đầu tỏ ý cảm ơn người phục vụ rồi chậm rãi cầm túi đồ ăn đi xuống lầu. Chỗ họ ăn là tầng hai, tầng một là chỗ dành riêng cho các đôi tình nhân.

Đang cúi đầu bước đi thì cô đụng phải một người mặc comple lịch sự. Tránh trái tránh phải mãi không được, Nại Nại ngẩng đầu lên, sau khi mặt đối mặt mới nhìn rõ người kia, cô ngậy người một lúc mới nói: “Sao cậu lại ở đây?”

Lâm Trị mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóng nói: “Nhìn thấy chị từ bên kia, chị đi xa như vậy chỉ để mua đồ ăn về thôi sao?”

Nại Nại nhìn lại số đồ ăn trên tay, miễn cưỡng gật đầu nói: “Đúng thế! Đồ ăn nhà hàng này rất ngon.”

“Nếu quả thực ngon như vậy mà tôi không mời chị một bữa thì thật quá đáng, chi bằng chị nể mặt tôi một lần?” Lâm Trị cười tí mắt hỏi.

Nại Nại quay lại nhìn, Lâm Trị mặc bộ comple phẳng phiu, khác hẳn phong cách lần trước, nhưng vẫn rất đẹp trai: “Không phải là cậu đi coi mắt đấy chứ?”

“Chỉ đoán đúng rồi. Tôi bị cho leo cây, giờ đang cô độc chuẩn bị chuẩn đi đây. May mà chị xuất hiện đúng lúc, không thì tôi không biết phải làm thế nào để rời khỏi nơi làm mình mất mặt này.” Lâm Trị thể hiện mình thật sự rất xấu hổ, còn cúi đầu nói thì thầm với Nại Nại.

Nại Nại bật cười nói: “Chỉ sợ cậu cho người ta leo cây thì có. Nhưng vừa hay tôi chưa ăn cơm, thôi thì làm người tốt cứu cậu lần này vậy.”

Tuy rằng biết Lâm Trị cố ý, nhưng Nại Nại cảm thấy chút cảm động. Lâm Trị ngay lập tức lịch sự kéo ghế nói: “Không vấn đề, được mỹ nhân cứu anh hùng cũng là một niềm vinh hạnh.”

Nại Nại nhìn lại Lâm Trị từ trên xuống dưới, trong lòng có chút tò mò: “Lần trước gặp hình như cậu không lảm lòi như vậy.”

Lâm Trị cười: “Lần trước gặp, chị cũng đâu có ăn mặc quái dị vậy.”

Anh cố ý chỉ, Nại Nại nhìn nhanh xuống chiếc sơ mi to rộng trên người, là chiếc sơ mi của Lôi Kinh.

“Đây là kiểu free-style thịnh hành của năm nay.” Nại Nại đành nói cho qua chuyện.

Lâm Trị lại cười nắc nẻ: “Ồ, quả thật tốt hơn bộ lần trước nhiều.”

Nhớ lại bộ váy theo kiểu bà nội Quỳnh Dao bị Tiểu Trần ép mặc lần trước, Nại Nại vừa tức vừa buồn cười, nhanh chóng tìm một chủ đề mới cho qua chuyện.

Thực ra có người cùng dùng bữa thật tốt!

Cho dù người đó có là ai, Nại Nại cũng không quan tâm. Chẳng qua cô không muốn phải đối mặt với niềm thương cảm phải ăn cơm một mình vào tối nay.

Cứ coi như vì trái tim vừa ấm áp lại, mong đừng bị nguội lạnh đi!

Nguội rồi, thì chẳng thể nào ấm áp trở lại được!

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ngày cát tường cỡ XXXL của đà điểu

Nại Nại rất hay quên, lúc còn đi học không biết bao nhiêu lần cô phải đứng ngoài cửa vì quên mang chìa khóa nhà. Mỗi lần như vậy cô đành mua nắm hào hạt dưa ngồi xôm ngoài cửa, cần cho tới khi mẹ về.

Ngày hôm sau đi lao công hỏi cô, không biết con cái nhà ai mà đáng ghét vậy, toàn vứt rác bừa bãi. Nại Nại thường không dám nhận lỗi, chỉ biết lè lưỡi cười trừ rồi chạy biến mất, giả vờ như không nghe thấy.

Từ đó thói quen hay quên càng được phát huy. Nại Nại cũng quên rất nhiều thứ, giả dụ như tên của bạn học tiểu học, người mới gặp qua mấy lần và cả những việc không vui nữa. Tiểu Trần nói đầu óc của Nại Nại có cài đặt chức năng DEL, tự động xóa bỏ những thứ bản thân không muốn nhớ. Nại Nại không cho là như thế.

Thực ra, có hai chuyện Nại Nại vĩnh viễn không thể quên được. Một là lần Lữ Nghi bình thân trả lời điện thoại cô sau khi vừa hôn hít cô gái khác, một chuyện nữa là...

Thôi b đi! Không nói nữa.

Nại Nại vỗ vỗ cái bụng tròn căng của mình rồi nói với Lâm Trị: “Xem ra cậu rất biết cá người ta tăng cân. Không ngờ tôi lại ăn no thế này.”

“Chị đang khen đầu bếp hay là khen tôi?” Khuôn mặt Lâm trị dưới ánh đèn lại càng thêm rõ nét, đặc biệt là đôi mắt biết cười làm người khác cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Cứ coi như là khen cậu. Nhưng cậu có thể không cần cho là thật!” Chịu ảnh hưởng của Lâm Trị, Nại Nại cũng dí dỏm hẳn lên.

“Được thôi! Tôi có thể không coi là thật. Chẳng qua chỉ là cho tôi một cơ hội được ăn cơm cùng chị, vừa hay bù lại lần trước chưa kịp ăn.” Anh cười mỉm, lịch lãm đưa giấy ăn cho Nại Nại.

Đàn ông luôn đem theo khăn giấy trong người từng khiến Nại Nại cảm thấy rất đàn bà. Nhưng nghĩ kĩ lại nếu không dùng khăn giấy thì cái miệng bóng nhẫy dầu mỡ và cái trán nhễ nhại mồ hôi có vẻ còn khiến phụ nữ chán ghét hơn. Đặc biệt với những người nho nhã như Lâm Trị, dùng giấy ăn lại càng khiến anh trở nên lịch lãm hơn.

Nếu đổi lại là Lôi Kinh... Cô chưa từng thấy bộ dạng khổ sở của anh, cũng chưa từng thấy liệu anh có dùng khăn giấy hay không. Tóm lại là rất khó tưởng tượng.

Nói cho cùng thì cô cũng chưa biết nhiều về anh lắm. Tuy rằng họ suýt chút nữa đã làm chuyện “thân mật”, nhưng thành thực mà nói cô vẫn chưa hiểu gì về anh.

Lâm Trị phát giác thấy sự lơ đãng của Nại Nại, liền làm vài biểu hiện khoa trương gây sự chú ý: “Chị đã coi thường tình yêu của tôi.”

Tuổi trẻ thật tuyệt! Anh chỉ trẻ hơn cô có ba tuổi, vậy là lại tràn trẻ sức sống như thế.

Nại Nại cười nhẹ: “Tổn thương hả? Bị tổn thương sao còn chưa bỏ đi?”

Lâm Trị nghiêng đầu nói: “Trước khi đi thi phải mang theo chị, phòng trừ bị người khác bắt cóc đem bán.”

Chỉ một câu nói vừa rồi thực sự đã khiến trái tim Nại Nại rung động, có điều cô liền cúi đầu giả vờ không nghe thấy.

Sau khi thanh toán, cô còn phải giả vờ ngẩn ngơ một lúc lâu. Đến lúc Lâm Trị mở cửa giúp, cô cũng chẳng dám ngẩng đầu lên, chậm rãi bước ra ngoài.

Gần đây trái tim cô bất giác nặng trĩu đi nhiều. Có nhiều lúc, có nhiều chuyện đều tác động đến trái tim Nại Nại, giống như cây kim, đâm một nhát, lùi một bước.

Tương lai của tình yêu và hôn nhân không ai hứa hẹn với cô, cô chỉ có thể ven theo trườn đá mà qua sông. Thật sự muốn yêu rồi, lại thấy sợ hãi, khi phải đối mặt rồi, lại thấy lo lắng. Cho dù là Lôi Kinh hay Lâm Trị, cô đều không dám tin tưởng quá nhiều.

Rồi sẽ có một ngày, khi tình yêu biến mất, hôn nhân sẽ đi đến phía cuối con đường, sao cô còn dám buộc trái tim mình vào một người đàn ông khác?

Ánh trăng sáng phủ lên hai con người đang im lặng.

Chậm rãi tiến về phía trước, cả hai đều không nói năng gì. Lâm Trị cũng nhận thấy Nại Nại hình như đang cố trốn tránh mình, nên muốn tìm một chủ đề nói chuyện, nhưng lại sợ mình vụng về càng khiến cô ghét bỏ.

Nại Nại là đối tượng xem mặt thứ bao nhiêu Lâm Trị cũng không nhớ nữa. Lần đó cô để lại ấn tượng sâu sắc trong anh bởi bộ váy khoa trương và thái độ hiền lành dịu dàng. Nụ cười nhẹ nhàng không tỏ ra quá thân thiết nhưng cũng không quá xa lạ. Mọi cử chỉ, điệu cười đều rất đúng mực. Tuy rằng sau đó xuất hiện một tên Trình Giáo Kim phá hoại câu chuyện xảy ra sau đó, nhưng thiện cảm anh dành cho cô vẫn không hề thuyên giảm.

Nghe nói, vì chồng cũ ngoại tình nên cô mới ly hôn, thật không ngờ một người phụ nữ trông yếu mềm như vậy lại có thể đưa ra một quyết định dứt khoát đến nhường đó cho một cuộc hôn nhân không hạnh phúc.

Chẳng trách lại có thể thu hút người đàn ông bá đạo đó.

Lâm Trị tôn trọng chuyện riêng tư của Nại Nại, nên không hề dò hỏi kết quả tiến triển giữa cô với người đàn ông đó. Nhưng anh muốn biết liệu mình có còn cơ hội hay không. Anh do dự một lúc, rồi húng hắng một tiếng.

Nại nại dừng bước, quay lại nhìn anh: “Sao vậy?”

“Không có gì! Tôi chỉ muốn hỏi chị đi về bằng cái gì?” Lâm Trị mỉm cười hỏi, trong lòng tự rủa mình ngốc ngàn lần.

Lúc này Nại Nại mới nhớ ra, nơi này cách chỗ cô ở ít nhất cũng phải bốn trạm xe buýt.

“Tôi ngồi xe buýt, còn cậu?”

“Hay là chúng ta đi bộ về, hôm nay ăn no quá, coi như để tiêu hóa bớt.” Lâm Trị mỉm cười đề nghị.

Cũng đúng. Nại Nại rất đau khổ khi thu về là thế nào cô cũng sẽ lại tăng cân. Mùa hè cô rất gầy, và mùa đông lại khá béo, đến mùa thu cho dù chỉ uống ngụm nước thôi cũng tăng cân. Lúc mặc áo lông vũ vào mùa đông, Tiểu Trần đã cảnh cáo cô đừng ngồi xôm ngoài đường, không mọi người nhìn thấy lại ngỡ có gấu chó xôm chuông chạy lung tung. Mỗi lần nhớ đến câu nói này của Tiểu Trần cô đều rất buồn bực, chỉ hận không thể cắt bỏ mấy cân thịt để giảm béo. Cho nên đề nghị của Lâm Trị rất hợp ý Nại Nại.

Bốn trạm, không xa mà, đi!

Nếu đã đi bộ thì buộc phải chọn chủ đề để nói chuyện. Nại Nại tự nhận mình là bà tám chính hiệu, còn Lâm Trị dường như là người rất chịu khó lắng nghe, luôn mỉm cười gật đầu mà không nói gì.

Thình thoảng có xe đi qua, ánh đèn lướt qua người họ, Lâm Trị phản xạ theo quán tính lấy người che cho Nại Nại. Cô thấy có chút ngại ngùng, nhưng sau đó lại tiếp tục tám chuyện. Không phải cô không hiểu, chỉ là không muốn hiểu mà thôi.

Không dễ dàng gì mới về đến nhà, Nại Nại thở hổn hển mãi. Đối với người phụ nữ hiện đại mà nói, mang giày cao gót đi bộ bốn trạm xe buýt quả thực không khác gì đòi lấy tính mạng.

Miền cưỡng giữ nét mặt tươi tỉnh, Nại Nại quay sang nói với Lâm Trị: “Đến rồi, cậu mau về nhà đi.”

“Không sao, chị lên nhà trước đi, vào nhà rồi ra lan can vẫy tay chào tôi thì tôi sẽ về.” Dưới ánh đèn đêm nụ cười của Lâm Trị vô cùng rạng rỡ.

Nại Nại đành bó tay, ngao ngán với người đàn ông thẳng thắn tốt bụng trước mặt. Cô vẫy tay tạm biệt rồi nhanh chóng đi lên lầu, hy vọng dùng tốc độ nhanh nhất ra lan can vẫy tay chào anh, giải quyết gánh nặng trong lòng.

Thế nhưng đáng tiếc ông trời không chiều lòng người. Cô quên mang theo chìa khóa.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa nhưng không thấy trả lời. Nại Nại liền lấy điện thoại ra thì phát hiện tin nhắn của Tiểu Trần gửi lúc hơn 5 giờ chiều: “Chị Nại Nại, hôm nay thấy chị bị bắt có chiếc xe thổ phỉ là em biết tối nay chị sẽ không về nhà. Em cũng phải đi tìm mùa xuân của mình đây. Chị chơi vui vẻ nhé.”

Mùa xuân của nha đầu này chính là anh chàng bạn học cấp ba thanh mai trúc mã. Hai người đã thích nhau lâu rồi, nhưng mãi chẳng có chút tiến triển đột biến nào. Hôm nay đến giờ này vẫn còn chưa về là biết, ừm, đột biến rồi!

Nại Nại không thể ngờ được bản thân lại bị nhốt ngoài cửa thế này, sự việc cô đã từng làm vô số lần trong quá khứ nay lại tái diễn một cách bí thảm. Cô lật tung mọi xó xỉnh trong chiếc túi, lại tiếp tục lục tung mọi nơi chỉ có thể vừa soi tóc, nhưng vẫn cứ không thấy chìa khóa đâu. Thế là Nại Nại đành chấp nhận số phận, lấy quyển sổ ghi nhớ trải trên bậc cầu thang rồi ngồi xuống, mở điện thoại, tìm trò chơi xếp hình cô đã phá đảo không biết bao nhiêu lần và bắt đầu chơi lại từ bàn một.

Những hành động trên làm nhiều thành quán tính. Mới chơi một loáng mà Nại Nại đã sắp qua bàn 1.

Đèn cảm ứng tắt rồi, cô cũng chẳng đếm xỉa mà cứ tiếp tục chơi. May mắn là hôm nay cô mang thêm cục pin nữa, nếu không thì đúng là sống không bằng chết.

Chưa lên bàn hai, dưới lầu có tiếng bước chân vọng lên, Nại Nại liền nhích mông qua bên phải nhường đường cho người khác đi.

Đèn cảm ứng cũng sáng dần lên theo bước chân của người đó, Nại Nại vẫn cắm đầu vào trò xếp hình, không thèm ngẩng đầu lên, thế là bị tiếng cười của người đó làm cho hết hồn, cô len lén ngẩng đầu lên, trong bóng đêm, hàng răng của Lâm Trị sáng trắng.

“Tôi còn tưởng chị gặp phải bọn bắt cóc rồi cơ, thấy đèn cảm ứng cứ nhấp sáng hết lần này tới lần nọ mà chẳng thấy chị vẫy tay.” Anh hơi bị hụt hơi, nói trong tiếng được tiếng mất.

Nại Nại vội vàng bấm nút tạm dừng: “Chết! Tôi quên mất chuyện của cậu rồi!”

“Không sao. Chị quên chìa khóa hả?” Thấy vẻ mặt thần nhiên của Nại Nại. Lâm Trị liền dí dỏm hỏi: “Thì ra chị thường xuyên quên mang chìa khóa.”

“Sao cậu lại biết?” Cô nhìn lại bản thân, trên mặt đâu có dán biển đâu?

“Nhìn thái độ và nét mặt của chị là biết, chẳng có chút lo lắng nào cả.” Lâm Trị chỉ ra thái độ thần nhiên như không của Nại Nại.

“Tôi lo lắng cũng chả giải quyết được vấn đề. Đồng nghiệp của tôi hôm nay hẹn hò cùng với bạn thanh mai trúc mã, cho nên có lo lắng cũng không thể gọi điện thúc giục được. Phá hỏng cuộc hẹn của người ta thì thất đức lắm!” Nại Nại luôn cho rằng mình là người biết điều.

“Thế chị định chờ đến bao giờ.” Lâm Trị hỏi đầy quan tâm.

“Ngồi đến khi cô bé đó về, cô ấy cũng giống tôi, yêu giường của mình, đôi giường khác là không ngủ được, chắc chắn sẽ không ngủ lang ở bên ngoài đâu.” Nại Nại giải thích.

Lâm Trị đứng thẳng người dậy, nhìn ngó xung quanh, thấy đèn ở đây lúc tối lúc sáng, bỗng nhiên, anh cảm Nại Nại nói: “Đi, chúng ta xuống vườn hoa phía dưới ngôi!”

Nại Nại còn chưa kịp phản ứng thì anh đã bổ sung thêm: “Ở đây đèn nhấp nháy hại cho mắt, không khí cũng không trong lành.”

Cũng đúng, nhưng những thứ đó thì có liên quan gì đến anh?

Nhưng phong cách xưa nay của Nại Nại vẫn là đón nhận nhanh chóng thành ý của người khác. Hơn nữa nề tình hôm nay anh đã mời cô dùng bữa, không thể làm người ta bề mặt quá được.

Nại Nại xách túi lớn túi bé đựng thức ăn, lại còn túi xách riêng của cô, lê cặp đùi gầy tàn phế vì mang giày cao gót, cử động có phần chậm chạp. Lâm Trị quay đầu nhìn, liền giật mấy túi thức ăn của cô xuống rồi đặt trước cửa: “Chị yên tâm, không ai lấy thứ này đâu.”

Nại Nại muốn nói gì đó để chứng minh bắt buộc phải đem chứng theo, lại cảm thấy không thỏa, nhưng nếu cứ đi thế này thì cô lại cảm thấy có lỗi với những túi thức ăn đang đặt trước cửa.

“Như thế này, khi về đồng nghiệp của chị nhìn thấy sẽ biết là chị quên mang chìa khoá mà sẽ gọi điện cho chị.” Lí do Lâm Trị đưa ra gần như không thể từ chối được nữa.

“Thế... cũng được.” Nại Nại nhìn đồng túi, sắp xếp ngay ngắn lại rồi mới chậm rãi bước xuống.

Lúc này vườn hoa rất yên tĩnh, hằng ngày các bà các cô có thói quen đánh mặt chược nói chuyện phiếm ở đây, cho nên trên ghế đá đều có những tấm nệm nhỏ, ngồi không hề bị lạnh.

“Thường có câu thấp nển tán gẫu đêm khuya. Bây giờ có thể coi chúng ta đang thấp điện thoại tán gẫu đêm khuya nhĩ!” Lâm Trị bật nhạc trong điện thoại lên, ánh sáng dịu dịu và tiếng nhạc du dương phát ra từ điện thoại làm không khí lúc này bớt phần ngưng đọng.

Nại Nại suýt chút nữa là không kiềm chế được việc vỗ tay cho sự tinh tế của Lâm Trị. Người đàn ông như thế này đúng là hàng cao cấp.

Tại sao anh cứ đi xem mặt mãi thế? Với điều kiện của anh không lý nào không tìm được bạn gái, vậy tại sao còn phải đi xem mặt bạt mạng như vậy?

“Tôi đi xem mặt vì muốn quên một người trong thời gian ngắn nhất.” Đường như đọc hiểu được ý nghĩ của Nại Nại, anh tự lên tiếng giải thích.

“Người yêu cũ?” Vậy thì quá sến kiểu phim Hàn!

“Nếu tôi nói là mẹ tôi thì sao?” Lâm Trị cười tình nghịch, rõ ràng là đang cố ý trêu đùa Nại Nại.

“Biết ngay cậu là dạng baby boy mà.” Nại Nại bĩu môi.

Ánh mắt Lâm Trị bỗng chăm chú, nét mặt bỗng trở nên nghiêm túc: “Bởi vì tôi thích chị.”

Nại Nại há hốc miệng mãi không đóng lại được, đủ để thấy câu nói này đã làm cô kinh động đến mức nào.

Không cần thiết phải diễn tới mức này chứ? Anh cũng đâu phải là nam thứ đáng thương trong các bộ phim Hàn?

“Cái này... thật ra... cậu... thật ra... cái này...” Những từ chuyên dụng khi đóng đả điều của Nại Nại cuối cùng cũng được trưng dụng, nhưng vì đối thủ Lâm Trị không chịu hiểu cho cô như là Lôi Kinh.

“Chị cho một câu dứt điểm đi, tôi còn cơ hội không?” Lâm Trị hỏi thành thật.

Đúng là một ngày “hoàn trắng”, sáng ra thì đập phá văn phòng làm việc, rồi tham quan trụ sở xã hội đen, tiếp đến là màn nóng bỏng trên bệ bếp, sau đó bất ngờ gặp lại đối tượng xem mặt, rồi bây giờ là lời tỏ tình vô tiền khoáng hậu.

Phải chăng hôm nay là ngày đại cát cỡ XXXL?

Nại Nại vẫn còn đang vô cùng kinh ngạc nên không thể trả lời được.

Lâm Trị nhìn Nại Nại đăm đăm, hai đồng tử của cô bắt đầu thu vào giữa, cô lập tức cúi gầm đầu xuống, nói lớn: “Xin cậu đấy, đừng có đùa tôi nữa.”

Tiếp đó, tiếng cười của Lâm Trị bắt đầu vang lên. Nại Nại tò mò thò đầu ra khỏi hai cánh tay, ngược mắt lên nhìn, quả nhiên anh đang cười gập cả người trên ghế, cứ như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

“Chị thông minh thật, biết tôi đang đùa chị.” Lâm Trị cười, thái độ rất thoải mái.

Thấy bộ dạng anh như thế, Nại Nại thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực trách móc: “Cậu làm tôi sợ chết khiếp.”

Lâm Trị cup mắt xuống, trên mặt vẫn nở nụ cười: “May mà chị mới hoảng sợ chứ chưa tưởng thật. Chị mà tưởng thật, tôi thực không biết phải làm sao.”

“Tiểu quý đáng chết, không được trêu đùa người lớn tuổi.” Nại Nại lấy chai nước trong túi ra, tu ừng ực mấy ngụm, sau đó lại hiểu kì hỏi tiếp: “Thế rốt cuộc là để quên ai?”

“Không cần thiết phải nói nữa rồi, nói ra cũng không có kết quả gì.” Thái độ của Lâm Trị quay ngoắt 180 độ, không muốn nói nữa.

Dây thần kinh đơn giản của Nại Nại có vẻ như lại cảm thấy điều gì đó không ổn, cách đối phó tốt nhất chính là – giả làm đờ đẫn.

Không quan tâm nữa, cứ tránh thật xa đã, muốn làm gì thì làm!

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Yêu một người thật không dễ dàng

Đối với Nại Nại mà nói, điện thoại có hai cách sử dụng, dùng để tìm người khi có việc là cách thứ nhất, xảy ra chuyện gì có thể báo cảnh sát là cách thứ hai. Điện thoại của Nại Nại ba năm rồi chưa từng đổi một lần, có rất nhiều chức năng mà nhân viên bán hàng giới thiệu cho Lữ Nghị khi anh mua nó đến tận giờ Nại Nại vẫn chưa từng dùng thử, hơn nữa kiểu dáng của nó cũng đã bị những người sành điệu đào thải đến tận một nước xa xôi hẻo lánh nào đó rồi.

Tình yêu và các thiết bị điện tử giống nhau, tỉ lệ đào thải rất cao! Kiểu dáng và tính năng nâng cấp từng ngày từng giờ, nhưng bản chất bên trong thì muôn đời không thay đổi, yêu qua yêu lại, yêu tới yêu lui, chẳng qua cũng chỉ từng đó chuyện, chẳng có gì mới mẻ cả.

Lúc Tiểu Trần quay về, Nại Nại đã nằm bò ra bàn chết mê chết mệt. Lúc điện thoại rung, suýt chút nữa là cô gào lên với đầu dây bên kia: Con bé đáng chết này giờ mới về? Còn để chị phải mở cửa cho em nữa? Dụi dụi mắt nhìn xung quanh, cô mới nhận ra rằng mình vẫn đang ở ngoài, còn “con bé” vô tội vô duyên vô cớ bị nắng kia có lẽ đã lên đến nhà.

“Alô, em về rồi à?” Nại Nại mơ màng ngồi thẳng dậy thì nhìn thấy Lâm Trị đang chống tay ngủ rất ngon lành, còn áo khoác của anh thì đang choàng lên vai cô.

“Chị về rồi hả? Giờ chị đang ở đâu?” Trong điện thoại là giọng nói đầy lo lắng của Tiểu Trần. Nại Nại ngơ ngẩn nhìn chiếc áo trên vai mình một hồi, sau đó vội vàng đứng dậy cởi áo ra, vỗ vỗ vai Lâm Trị.

Nếu đã không muốn để lại đường thoát thân, thì cũng chẳng nên quan tâm chuyện đau lòng. Cô không muốn rước nợ tình, tất nhiên không nên để người khác hiểu lầm. Cái kiểu dùng cái cớ an ủi để bắt cả hai tay, cô không thể làm được.

“Đồng nghiệp của tôi về nhà rồi, cảm ơn cậu đã ở lại cùng tôi lâu như vậy.” Câu nói của Nại Nại rất khách khí. Khách khí như thể họ là người xa lạ.

“Được, vậy để tôi đưa chị lên lầu.” Lâm Trị ngáp một cái, đứng dậy nhưng không hề nhận chiếc áo từ tay Nại Nại.

“Trà cậu áo khoác, không cần đưa tôi lên đâu, cô ấy đang ở trên lầu rồi, rất an toàn...” Từ chối rõ ràng như vậy, đừng nói là cậu không nhận ra đấy!

“Thôi tôi cứ đưa chị lên, ngộ nhỡ tình báo giả thì sao?” Lâm Trị vẫn kiên quyết.

Nại Nại không còn cách nào khác đành phải cầm áo của anh đi về hướng nhà mình. Trời đêm sương xuống hơi lạnh, từng đợt gió lạnh thổi qua mặt, có một cảm giác mơ hồ không thể diễn tả nổi. Nại Nại trộm liếc Lâm Trị, thái độ của anh rất bình thường, cũng không biết có phải do cô phản ứng hơi quá đà rồi không.

Chuyện này đúng là ứng với câu nói trong cuốn “Ba đời ba kiếp, mười dặm hoa đào”: Vốn tưởng rằng cây nhân duyên của mình vẫn là một cái cây già cỗi khô cằn, đã chết hàng vạn hàng năm nay và không thể đơm hoa. Vậy mà hôm nay, nó lại đơm hoa? Hơn nữa lại còn nở một bông hoa tịnh đế[1]?! Sự kinh ngạc này cô cũng có, đến giờ sao đột nhiên chỉ trong một đêm biến thành bánh mìn thầu rồi, bản thân Nại Nại cũng không rõ.

Đang mãi nghĩ xem nên nói gì với Lâm Trị thì bỗng phát hiện anh đang mỉm cười với cô và nói: “Tôi nói thật, chuyện tôi nói tới nay chị hãy suy nghĩ xem.”

“Chuyện gì?” Nại Nại vẫn chưa phản ứng ngay được, tưởng rằng mình đã hứa hẹn gì trong giấc mơ mà ngay chính cô cũng không biết, vội liền thoáng giải thích: “Đó là mấy lời nói mớ của tôi, không tính!”

Lâm Trị mỉm môi cười: “Tôi khẳng định lúc đó chị không nói mớ. Tôi nói thật đấy, hãy suy nghĩ kĩ về tôi, tôi không tệ đâu.”

Nại Nại nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Không vấn đề, có cô gái nào tốt tôi sẽ để dành cho cậu.”

Lâm Trị gờ ngón tay cái tán thưởng nói: “Đúng là bốn lạng thắng ngàn cân[2]. Chị thật lợi hại!”

Nại Nại trầm nghĩ, tôi còn có thể vớt trăng dưới đáy biển cơ, chả hiểu đầu vào với đầu, đầu óc chẳng nhóc nà phức tạp!

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng cô không dám nói nhiều, Nại Nại chỉ gật gật đầu rồi chuẩn bị bước lên lầu. Đạp vào mắt cô là một chiếc xe đang tiến vào ngõ rẽ trong bóng tối, đèn xe vô cùng nhức mắt, khiến Nại Nại phải quay đầu đi, khi nhìn thấy Lâm Trị bỗng dừng khựng lại. Tư duy của Nại Nại xoay chuyển cực kì nhanh, chiếc xe vừa rồi trông rất quen...

Có khi nào là... Liệu có thể ngăn vụ huyết án bị đăng tải trên trang đầu các báo sáng mai hay không chính là dựa vào hành động lúc này. Nghĩ vậy Nại Nại dốc hết dũng khí quay sang nói với Lâm Trị: “Cậu về đi, nếu còn không về thì rất nguy hiểm”

Nhìn thái độ của cô, Lâm Trị tưởng nhầm cô lo lắng cho an toàn của mình, nên cười tít mắt nói: “Tôi không sợ, ngược lại chị có một mình không an toàn lắm, tôi đưa chị lên nhà vẫn hơn.”

Hành động này không thành công rồi, đổi cái khác!

“Nói gì thế? Sao lại có thể không sợ được? Không bị cướp tiền cũng bị cưỡng sắc đấy.” Nại Nại lo lắng thử lần hai, lấy người chặn đường Lâm Trị quyết không cho anh tiến lên lầu.

“Cưỡng sắc? Cái này thì tôi chưa từng nghĩ tới. Chị không nói chứ, biết đâu có khả năng này thật!” Lâm Trị xoa cảm tỏ vẻ dí dỏm.

“Nhanh về đi, đừng tán phét nữa. Tôi lên nhà đây!” Nại Nại bước vào trong lầu, vứt lại chiếc áo cho Lâm Trị.

Lâm Trị quả nhiên rất nghe lời, vắt chỉnh tề áo trên tay rồi quay người chậm chậm rời đi. Nại Nại thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn, chiếc xe đó đã đi mất, cô thở dài một tiếng, có lẽ bản thân hoa mắt nhìn nhầm rồi.

Đội Lâm Trị đi khỏi, cô chạy thần tốc lên lầu, gõ cửa liên hồi. Sau khi Tiểu Trần mở cửa, cô cũng không nói gì, nhanh chóng chạy ra lan can nhìn xuống dưới.

Con đường dưới lầu tối đen như mực, không có gì cả.

Nại Nại cười như mèo, xem ra cô nhìn nhầm thật. Người đó còn lâu mới có lòng lặn lội xa xôi đến tận đây.

Tiểu Trần đi theo sau nhìn xuống dưới, phát hiện ra cái bóng vừa mới rẽ ở khúc ngoặt rất quen thuộc, cô thắc mắc: “Người đang đi phía đó là Lâm Trị đúng không? Sao anh ấy lại ở đây?”

“Tĩnh cờ gặp trên đường, cậu ấy ngồi đợi em cùng với chị.” Giọng Nại Nại có chút thất vọng, chẳng còn tí sức lực nào.

“Ngày hôm nay của chị quá đặc sắc đấy! Buổi sáng thì là xã hội đen, buổi chiều thì là chàng xem mặt.” Đôi mắt Tiểu Trần mở to hết cỡ.

“Em không đặc sắc hơn sao? Mùa xuân tiếp theo đi tìm đến tận một giờ đêm, bước tiến đột phá rồi phải không?” Vừa quay đầu Nại Nại đã thấy Tiểu Trần tiến sát vào người nói: “Ý? Hình như lúc này em nhìn thấy chiếc R8, liệu có phải xã hội đen đến đến không?”

“Nói tầm bậy! Người ta bận lắm, làm gì có thời gian để ý đến chị.” Vừa nhắc đến Lôi Kinh là giọng nói của Nại Nại lại thiếu tự nhiên. Tất nhiên Tiểu Trần nhận ra điều này, cô liền nói với cái giọng rất trầm bổng: “Mẹ em nói rồi, thất bại là mẹ thành công, cho nên chị phải không ngừng nỗ lực, quyết không được lùi bước.”

Nại Nại cười méo xệch, lắc đầu, gục đầu vào vai cô rồi đẩy cô về

Giờ cô không còn có đủ dũng khí để tiến lên phía trước, thế nên chỉ có thể khóa chặt sự nhiệt tình lại. Đối phương không đáp lại, đương nhiên cô cũng sẽ không phản công. Nếu mọi người đều thuộc loại trong nóng ngoài lạnh, vậy thì, xem ai là người không nhịn được trước.

[1] Tên khoa học là *Hippeastrum vittatum*

[2] Lấy nhu khắc cương.

Ban đêm lại là buổi trò chuyện tâm sự, Nại Nại đã ngủ mấy tiếng rồi nên vô cùng tỉnh táo, cứ ép Tiểu Trần phải kể cho cô nghe chuyện “mùa xuân tiếp theo”.

Đó là một câu chuyện tình cực kì củ chuối được sắc mùi bà nội Quỳnh Dao và bà dì phim Hàn. Thi chẳng qua chính là chuyện một đôi thanh mai trúc mã khi còn học cấp ba cũng có chút tình qua ý lại, sau đó vì hiểu lầm mà chia tay, rồi lên đại học chia ly đôi ngả đường ai nấy đi. Nam có tình, nữ có ý, sau vài năm trôi dạt dòng đời lại phát hiện ra rằng thì ra người mình nhớ nhất chính là đối phương. Vốn vì sự ngoan cố của “trúc mã” mà vẫn chìm đắm trong nỗi đau khổ tuy yêu nhưng không đến được với nhau, nhưng không ngờ bị chủ hộ căn số 18 đã kích nên đã bộc phát.

“Đội đã, cái này thì liên quan gì đến chủ nhà căn biệt thự 18?” Khả năng khát quát trung tâm vấn đề của Nại Nại xưa nay rất chuẩn xác, đánh bại ý định lấp liếm cho qua chuyện của Tiểu Trần.

“Chủ hộ số 18 không phải nhờ em hỏi số điện thoại của chị sao? Kết quả anh ta gọi tới gọi lui một thời gian đã nảy sinh một suy nghĩ không nên có, cuối cùng anh ta khẳng khái nói là theo đuổi chị thực ra là vì theo đuổi em.” Tiểu Trần giải thích một cách bất lực.

Nại Nại nhướn mày, thì ra trong lúc bất giác đã lại chứng minh vận mệnh tro bụi ngàn năm của bản thân, cũng may mà đã tránh kịp thời, không thì bán một phát là lại nổ đùng trên đầu cô.

May thay! May thay!

“Sau đó anh ta đã bày tỏ với em?” Nại Nại hỏi.

Tiểu Trần gật đầu: “Anh ta đã bày tỏ, nhưng em không đồng ý.”

“Tại sao?” Không đồng ý mà còn dùng đẳng đến một giờ đêm?

“Vốn dĩ em định nhận lời, nhưng anh ta lúc đó lại nhận cuộc gọi chết tiệt của cô bạn gái cũ, nói muốn nối lại tình xưa. Em sợ bị tổn thương, nên mau chóng rút lui.” Tiếng khụt khịt mũi của Tiểu Trần truyền qua khiến người nghe không khỏi chạnh lòng.

Nại Nại những tưởng rằng các cô gái 8X thường không sợ thất bại, nếu có tình địch sẽ liều mình xông tới chiến đấu một sống một còn, nhưng cách làm của Tiểu Trần đã khiến Nại Nại lần đầu nhìn rõ tâm trạng của những cô gái độ tuổi này.

Sợ tổn thương mới là tâm trạng thật của họ. Hào sảng, tuyệt tình, dám nghĩ dám làm thực ra đều để bảo vệ trái tim sợ bị tổn thương mà thôi.

Xem ra, thời đại này, muốn yêu một người thật không dễ dàng!

Sau khi cảm khái một hồi, cô quay sang vỗ vai Tiểu Trần nói: “Đi một bước tính một bước vậy. Rất nhiều người cho rằng đi một bước tính một bước là thái độ sống tiêu cực. Nhưng bản thân chị thấy, đây mới lại cách xử sự đúng đắn. Chúng ta không nên lo trời lo biển những chuyện chưa xảy ra. Rất dễ già nua! Hao tâm tổn sức vì tình yêu càng không đáng, chi bằng vui vẻ qua ngày có sướng hơn không. Đợi khi nào tình yêu thực sự đến rồi hãy tính phải làm thế nào, vậy hay hơn!”

“Đó là cách xử thế của cụ rùa.” Tiểu Trần bật cười.

“Em thẳng thừng quá! Giữ chút thể diện cho chị được không?” Nại Nại giả vờ tức giận, sau đó chính cô cũng bật cười.

Đúng thế, đây chính là suy nghĩ thật sự của một Nại Nại trốn trong mai rùa. Cô chỉ còn lại chiếc mai kiên cố đẩy để tránh mưa tránh gió thôi, nếu nó không còn nữa, đến sức lực để đánh trả cô cũng sẽ không còn.

Sau một hồi não nhiệt, hơi thở hai người dần trở nên bình ổn lại, cả hai xoay người lại suy nghĩ chuyện của bản thân mình.

Nại Nại nằm quay lưng với Tiểu Trần, đưa tay sờ chiếc điện thoại dưới gối.

Nó vẫn nằm đó, trong lòng cô cũng yên ổn đi một chút, nhưng không có ai gọi đến, trong lòng cô lại có chút cô đơn.

Trong bóng đêm cô lại lặng lẽ sờ điện thoại, sau đó từ từ rút điện thoại ra khỏi gối, có chút vấn vương lưu luyến không rời.

Xoay qua xoay lại một hồi, đã thấy Tiểu Trần ngon giấc từ lúc nào rồi. Tuổi trẻ vẫn cứ tuyệt vời, bị tổn thương vẫn có thể ngủ ngon lành.

Nại Nại cố gắng nhắm mắt lại, tìm kiếm cảm giác buồn ngủ. Trong cơn mơ màng, cô cảm thấy có người đang ngồi bên cạnh vuốt ve khuôn mặt cô, vàng trán của cô.

Cô thở dài, những bức bách trong lòng cũng nguôi đi phần nào.

Nếu như anh có thể dịu dàng như vậy thì tốt biết bao!

Đột nhiên, dưới gối rung lên bần bật, cô kinh ngạc tới mức tim đập thình thịch. Sợ làm Tiểu Trần tỉnh giấc, cô vội vàng rút điện thoại ra, hạ thấp giọng trả lời: “Xin chào, tôi là Tần Nại Nại!”

Không có tiếng trả lời, đầu kia điện thoại chỉ im lặng.

Nại Nại cũng im lặng một hồi lâu, vẫn nghe thấy hơi thở ở đầu dây bên kia, sau một lúc cô nói: “Em ngủ đây!”

Bên kia cũng không nói gì.

Nại Nại cúp điện thoại, lại cất xuống dưới gối, hai mắt thẫn thờ nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Điện thoại lại rung, theo bản năng cô lại bắt máy. Phía kia điện thoại vẫn im lặng.

Rất lâu rất lâu sau... “Nại Nại!” Anh gọi cô.

Vô cùng dịu dàng, giống như trong mơ.

“Ừm?” Nại Nại chờ những lời anh muốn nói. Lôi Kinh đêm nay có chút khác lạ so với hàng ngày. Nại Nại có thể cảm nhận được dường như anh đã gặp phải chuyện gì đó không bình thường. Không biết vì sao, nhưng cô biết chắc điều đó.

“Không có gì, em ngủ đi.” Vậy lại ngàn lời muốn nói đã nén vào đáy lòng. Nại Nại chờ rồi lại tiếp tục chờ. Sau cùng vẫn không đợi được câu nói đó.

Nại Nại thờ nặng nề, rồi nói: “Chúc ngủ ngon!”

Sau đó cô cúp máy

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lôi công quay về không hề báo trước

Cũng không rõ rốt cuộc đã bao nhiêu ngày trôi qua, chỉ biết là từ lúc đó Lôi Kinh chưa hề xuất hiện một lần. Thậm chí đến cả một cuộc điện thoại cũng không có, Nại Nại lúc nào cũng nhét di động ở thắt lưng, và nó cũng chưa kêu một lần nào.

Trong khi đó Lâm Trị có đến văn phòng thăm cô một lần, anh mang đến mấy món đồ điểm tâm chỉ nghe đã thèm nhỏ dãi mà hôm đó Nại Nại có nhắc đến. Đồ ăn tuy không đắt, nhưng phải chạy vào tận thành phố để mua, ở khu phía nam này không ai bán, hơn nữa Nại Nại lại lười kinh khủng, thế nên tuy nước dãi đã chảy dài đến mấy nghìn dặm cô cũng ngồi ôm bọc tiền mà không chịu đi. Hôm mà anh mang đến, cô chỉ ăn được đúng một miếng, tất cả chỗ còn lại đều bị đồng nghiệp xâu xé hết. Nại Nại với khuôn mặt còn dính một hạt đậu ở mép, cười tí mắt giải thích: “Chỗ chúng tôi là thế đấy, không giữ kể gì cả.”

Lâm Trị cười đáp: “Đây là chị chưa thấy cảnh trong kí túc của tôi hồi còn học đại học, mấy tên đó còn khủng khiếp hơn bọn họ nhiều.”

Tính tình của Lâm Trị đúng là không chê vào đâu được, không hề ý là phụ nữ sẽ bị đánh cắp mất nửa trái tim, lời nói của anh, hành động của anh đều quá ư dễ dàng làm đắm chìm tình cảm của phụ nữ, khiến Nại Nại bỗng dưng có cảm giác muốn trốn chạy.

Không phải là không tiếc nuối, chỉ là đoán không biết nên chọn ai. So sánh Lôi Kinh và Lâm Trị thật làm khó cho người ngây ngô trong mặt tình cảm như Nại Nại. Càng không nhận được điện thoại của Lôi Kinh, càng như chứng minh cho cô thấy rõ hơn tính nguy hiểm của nghề này. Nhưng càng nguy hiểm, cô lại càng không khống chế nổi sự lo lắng dành cho anh, thế là cô hoang mang, thế là cô do dự, và thế là cô lại trở nên lấp bắp trước mặt Lâm Trị: “Thực ra, tôi...”

“Tôi hiểu.” Một câu nói không đầu không cuối của Nại Nại, vậy mà Lâm Trị nói cậu hiểu. Nại Nại muốn giải thích tiếp, nhưng anh không muốn nghe: “Giữ chút thể diện cho tôi đi, ở đây có rất nhiều người đó.”

Lâm Trị với nụ cười khoe hàm răng trắng bóng đã không xuất hiện thêm lần nào trước mặt Nại Nại nữa, rất dài, rất dài, cả một khoảng thời gian rất dài.

Cuộc sống của Nại Nại là một con đường có ba trạm nhà, văn phòng, siêu thị. Trong tình trạng chạm mặt đôi nam nữ vô liêm sỉ kia quá nhiều lần ở siêu thị, cô đã đổi siêu thị thành chợ.

Cuộc sống nhỏ bé ở văn phòng nhà đất cũng được coi là khá bình ổn, một tháng vẫn không bán được căn nhà nào!

Buổi sáng đứng chờ khách hàng, buổi tr tán gẫu, buổi tối trực ban. Tiểu Trần và anh chàng thanh mai trúc mã vẫn còn trong giai đoạn chưa tháo gỡ được nút thắt, thế nên hàng đêm cô và Nại Nại đều tự mình quay mặt vào tường đêm cô đơn.

Nói căng thẳng cũng không mấy căng thẳng, không bán thêm được thì vẫn có thành tích sáu vạn làm tám lót, nên lưng cũng chắc thêm nhiều phần. Nói

không lo lắng nhưng vẫn cứ lo lắng, cũng sắp vào đông rồi, đến Tết cô lại phải về nhà đối diện với sự quan tâm và yêu thương của cả một đại gia đình, tiếp theo đó sẽ lại là một con sóng gió mới khiến như cô phải tìm người nào đó mà kết hôn đi.

Hôm kia cô tiếp đãi một đôi vợ chồng, vốn tưởng có thể kí hợp đồng rồi, kết quả là xem qua xem lại một hồi bị sự lùm xùm vô duyên vô cớ của cô vợ và anh chồng mà không kí được. Nại Nại bức bối không biết trút giận vào đâu, chỉ có thể tức giận phùng phùng tự nguyện đứng trực đêm hai ngày, hy vọng có thể bù đắp lại cái cảm giác bị gạt mất tiền.

Tổ trưởng cũng tự nguyện ở lại bầu bạn với cô, cô biết tổ trưởng cũng không phải thương xót gì cấp dưới, chẳng qua cô ấy chỉ đang nghĩ liệu có thể đợi một mối làm ăn lớn hay không mà thôi.

Kết quả là, vụ làm ăn lớn đến thật!

Lúc Lôi Kinh dẫn mấy huynh đệ tiến vào văn phòng, tổ trưởng vẫn chưa đi, ngay lập tức cô nhận ra cái người dẫn đầu chính là kẻ hôm trước đập phá văn phòng, trong chớp mắt trốn đi luôn. Nại Nại lấy hết dũng khí bước qua nghênh tiếp, mắt không dám nhìn qua chỗ Lôi Kinh, cuộc điện thoại kì lạ đêm hôm đó cô vẫn còn nhớ, gặp nhau vào lúc này không tránh khỏi có chút khó xử.

“Xin hỏi có phải các vị đến xem nhà không?” Nại Nại nở nụ cười khoe hàm răng trắng tiêu chuẩn.

“Chị dâu! Bọn em đến mua nhà.” Lão Thất với khuôn mặt hớn hở che đi khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của Lôi Kinh, hí hí hừng hừng chường ra trước mặt Nại Nại.

Nại Nại hận không thể nghiền nát cả hàm răng, nhưng vẫn ra vẻ không có chuyện gì. “Cậu muốn mua nhà kiểu gì?” Chị dâu chị dâu cái gì, còn chê bát com này của cô cứng quá hay sao?

Ánh mắt của tổ trưởng sau khi nghe được xưng hô của Lão Thất liền bay từ trong góc vì vu quệt qua người cô, Nại Nại không cần mắt công thoỉ bụi cũng có thể cảm nhận thấy, nhưng vì kiếm tiền nên cô vẫn phải tiếp đãi niềm nở, thế nên không thể thay đổi nụ cười trên khuôn mặt.

Hứa Thụy Dương húng hắng một tiếng rồi đến sát Nại Nại nói: “Kinh ca đã dày vò bọn em gần tháng nay rồi. Chúng em còn không đưa anh ấy đến gặp chị chắc đều phải bỏ mạng chốn hoàng tuyền. Chị dâu ban phát chút từ bi mở cho chúng em một con đường sống với.”

Lúc này Lôi Kinh còn đang đứng hút thuốc ở ngoài cửa văn phòng, tất nhiên không thể nghe thấy mấy lời thỉnh cầu cứu mạng của đám đàn em. Lúc Nại Nại ngẩng đầu lên liếc qua phía đó, anh cũng đang nhìn về phía cô, ánh mắt gặp nhau không tự khiến bầu không khí trước mặt trở nên vô cùng quái đản, Nại Nại ngay tức khắc thu ánh mắt về, quay lưng lại.

Lôi Kinh cúi đầu xuống, lặng lẽ quay mặt ra ngoài cửa, không một lời giải thích.

“Vậy các cậu muốn mua nhà như thế nào?” Nại Nại quay người tìm bản đồ chi tiết các căn biệt thự. Tổ trưởng vừa nghe thấy họ thực sự muốn mua biệt thự, đến thể diện cũng không cần giữ nữa, liền xông tới như trận cuồng phong, lấy bản đồ mấy căn biệt thự diện tích lớn đưa ra trước mặt Nại Nại rồi cười tí tít nói: “Mấy căn 200 mét vuông chỗ chúng tôi đều bán hết rồi, hay các vị xem mấy căn 400 mét?”

Hồng Cao Viễn đứng giữa tổ trưởng và Nại Nại nói: “Không xem! Cô giới thiệu thì chúng tôi không xem.”

Tổ trưởng và Nại Nại giống nhau ở chỗ không sợ thế lực ác bá, nhưng nguyên nhân mà cô ấy không sợ chính là những tờ chi phiếu thật to thật to, thế nên cô dùng một nụ cười chuyên nghiệp nhất cộng thêm đôi mắt đen láy long lanh nước mắt rồi nói: “Đừng như thế anh à, em cũng đâu có dễ dàng!”

Tiếp theo đó là một màn i ôi mà Nại Nại đã thuộc lòng, chỉ còn lại mấy anh em hứng thú nghe bài diễn thuyết của cô, tổ trưởng liếc thấy trên mặt vị đại ca hắc đạo trước mắt dường như có chút co giật, lẽ nào, màn kịch bi thương của bản thân đã làm cảm động anh ta rồi?

Còn đang đắc ý, Hồng Cao Viễn đã tiến lên một bước, một tay túm lấy cổ áo của tổ trưởng rồi ném cô qua một bên, cô kêu lên một tiếng rồi sau đó im bật.

Anh nói oang oang: “Mang bản đồ biệt thự tới đây.”

Tổ trưởng đã bị người ta giải quyết, vậy là chỉ còn có mình cô đơn côi, hiển nhiên là Hồng Cao Viễn đang nói với cô rồi. Nại Nại ngoan ngoãn mang bản đồ căn biệt thự 200 mét đến, Hồng Cao Viễn cúi đầu liếc tám bản đồ một cái, rồi nhìn nhìn Lão Thất, Lão Thất gật đầu đầy kiên quyết, Hồng Cao Viễn nói không mấy tự nhiên: “Chị dâu, đưa hợp đồng cho em!”

Nại Nại tròn tròn mắt, quay qua nhìn Lôi Kinh. Anh vẫn đứng đó, Hứa Thụy Dương cũng đi ra đó xin ít lửa, châm điếu thuốc kẹp trong tay anh.

Không khí sao tự nhiên lại lạ lùng thế này?

Dù bất thường đến mấy thì Nại Nại cũng phải kiếm tiền. Cô nhanh chóng đưa hợp đồng cho Hồng Cao Viễn, sợ sệt nói: “Hôm nay phòng tài vụ đã nghỉ rồi, có lẽ không làm được thủ tục. Hay là ngày mai hoặc ngày kia cậu quay lại?”

Hồng Cao Viễn bay bổng kí một chữ, kí xong tên họ của mình liền nói: “Không cần, em để chi phiếu lại đây, tới lúc đó chị nộp cho em, không cần phải dẫn vật nhau thêm nữa.”

“Cậu tin tưởng tôi sao?” Nại Nại hỏi trong kinh ngạc, cũng phải đến hơn bốn trăm vạn, cậu ta cũng yên tâm thật đấy.

Hồng Cao Viễn lắm bảm: “Đại ca đã thành ra như vậy rồi, còn tin với chả không tin gì nữa? Em cũng thua mất hai trăm vạn tiền cược chết tiệt rồi.”

Hả? Là sao?

Lão Thất thấy Hồng Cao Viễn có chút không kiềm chế nổi cảm xúc, nhanh chóng bước lên dàn hòa, “He he, cậu ấy nói không lâu trước đây cược tiền bị thua, chẳng thà lấy tiền đi mua nhà, còn có thể đổi lấy bất động sản tăng giá gì đó.”

Điểm nà Nại Nại rất tán thành, cô lên mặt dạy dỗ vô cùng nhân từ: “Đúng thế, các cậu kiếm tiền cũng đâu dễ dàng, không thể để vì đi nhầm đường mà tan tành hết.”

Hồng Cao Viễn sực chút nữa thì bị làm cho tức chết, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lão Thất! Mày lên đi! Tao không chịu nổi nữa rồi.”

Nại Nại còn định tiếp tục an ủi vị huynh đệ không biết coi trọng tiền tài này, nhưng hiển nhiên là người ta không cho cô cơ hội.

Hồng Cao Viễn đi về phía Lôi Kinh, Lôi Kinh vẫn giữ vẻ mặt sầm sập như kiểu chuyện này không liên quan gì tới mình. Nại Nại đã bắt đầu không nhập tâm, cô muốn hỏi xem rốt cuộc anh bị làm sao, nhưng lại không dám tiến lên.

Đột nhiên Lão Thất cười phá ra, hướng về phía anh hét lớn: “Kinh ca! Chị dâu có chuyện muốn nói với anh!”

Lôi Kinh vừa ngẩng đầu lên liền thấy nét mặt ngại ngùng của Nại Nại, anh ngây người ra một lúc rồi hất đầu ra hiệu cho mọi người rời khỏi đây. Nại Nại đứng tại chỗ hít thở thật sâu, cô kìm nén những lời muốn nói trong lòng, vội vã xoay người lại giả bộ xem hợp đồng.

Cô nghiêng răng, toàn thân run rẩy cố kìm nén cho mình không bật khóc.

Không đáng!

Xa cách bao ngày mới có dịp gặp mặt, anh làm ra vẻ sự việc không liên quan gì tới mình quả thực làm tổn thương người khác quá đáng. Ai đã cầu xin anh tới? Ai ép anh tới đây? Đến rồi lại còn ra vẻ ta đây, dựa vào cái gì? Anh tưởng anh là xã hội đen thì hay ho lắm?

Đồ chết bầm!

Văn phòng nhà đất trong phút chốc trở nên yên tĩnh, đến tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Tổ trưởng nhẹ nhàng đi tới vỗ vai Nại Nại cô mới dám quay đầu lại.

Căn phòng trống rỗng không một bóng người, không ai ở lại cả.

Cuối cùng đến lúc đi rồi anh vẫn không một lời giải thích.

Nại Nại hít một hơi sâu, nhét hợp đồng vào tay tổ trưởng, cúi gằm mặt đi vào phòng thay đồ rồi về nhà, nhưng cô đứng ngây ra trước cánh cửa tủ cả một hồi lâu thật lâu, không hề động đậy.

Sau khi tan làm Nại Nại chuẩn bị đi ăn thịt xiên nướng, cũng chẳng tại sao cả, có lẽ cô chỉ muốn làm cho cay thêm dây thần kinh đã tê liệt của mình, quên hết những chuyện không vui. Khoác túi lên vai, chỉ cần rẽ một khúc ngoặt là đến khu chợ đêm rực rỡ ánh đèn, thế nhưng trong một góc tối tăm cô nhìn thấy một chiếc xe và biển xe rất quen thuộc, đó là xe của Lôi Kinh.

Nại Nại do dự một lúc, cho dù hận anh ghét anh, nhưng vẫn phải bày tỏ lòng biết ơn với anh. Nếu như không có anh, thì Hồng Cao Viễn không cần phải mua nhà chỗ cô.

Lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi, ườn thẳng lưng, cô tiến lại gõ cửa xe. Phía trong xe tối đen như mực, cô phải ghé sát vào cửa xe để nhìn bên trong, nhưng chả nhìn thấy gì cả. Cô lại gõ lần nữa, bỗng nhiên đèn xe bật sáng, cửa xe bật mạnh ra.

Nại Nại không kịp hô hoán gì đã bị kéo mạnh vào trong. Cô bị anh khoá đôi vai lực lưỡng, nằm trên đùi anh. Ánh đèn trên xe chiếu vào mặt Lôi Kinh phản chiếu sự hiền hòa dịu dàng khác thường.

“Tôi phát hiện mình hơi nhớ em.” Lúc nghiêm túc, ánh mắt Lôi Kinh giống như một đại dương mênh mông không nhìn thấy đáy, sâu thẳm tới mức có thể hút vào đó trái tim và linh hồn của con người.

Mặt Nại Nại dần ửng hồng lên, trên mũi lấm tấm mồ hôi, muốn phản bác lại những lời anh nói, nhưng lại sợ phá hỏng không khí lãng mạn lúc này.

“Vừa rồi tại sao... anh lại không quan tâm đến em?” Rõ ràng là câu chất vấn đầy phẫn nộ, nhưng vì cô đang nằm trong vòng tay anh nên lại biến thành sự hờn giận nũng nịu giữa hai người yêu nhau, trong màn đêm, nó làm mê hoặc tâm trí của cả hai người.

Lôi Kinh cười cười hỏi: “Sao thế? Em giận hả?”

Không biết có phải do chợt dạ không, Nại Nại ngượng ngừng lảng tránh ánh mắt đầy thu hút của anh, cựa quậy người nhích xa ra rồi nói: “Đừng có tự tin về bản thân quá! Sao có chuyện đó được?”

“Em nói thật đi, rồi tôi sẽ nói cho em biết vì sao không quan tâm em.” Lôi Kinh giữ chặt cô, đưa mặt sát vào mặt cô, hơi thở ấm áp làm nóng cả tiết thu lạnh lẽo về đêm, và tất nhiên càng khiến Nại Nại căng thẳng hơn. Cô quay mặt đi, mím chặt môi: “Đừng thế, em tức giận đấy, ai bảo anh không nói tiếng nào đã biến mất, không dễ gì mới gặp lại còn làm bộ không quen biết, có bản lĩnh thì anh đừng có đến!”

Nói đến đoạn cuối Nại Nại cố ý đưa ngữ khí lên cao, dùng ngữ khí thách thức sự oai phong vốn có của Lôi Kinh.

Lôi Kinh bật cười, khẽ nói: “Có phải em còn muốn mắng tôi là đồ khốn phải không?”

Nại Nại bị hơi thở đầy tình tứ của anh bao bọc đã không thể nói thêm được gì nữa, cô chỉ có thể gật đầu lia lịa bày tỏ sự tán đồng của mình. Lôi Kinh mím môi không so đo với cô, anh cúi thấp đầu xuống hôn nhẹ nhàng lên cổ cô, đầy phiền muộn.

Nại Nại bị hành động của anh làm cho tinh thần hỗn loạn, muốn mắng anh một trận lại sợ làm người đi đường chú ý, muốn đánh anh nhưng e rằng không có phần thắng. Chỉ đến khi anh chịu dừng lại cô mới tìm được cơ hội hỏi: “Anh còn chưa nói tại sao lại bỏ đi?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Lôi Kinh, khao khát tình dục trong mắt anh vẫn còn chưa nguôi, nhưng giọng nói lại rất bình thản: “Cũng chẳng có gì. Anh có chút việc cần phải xử lý.”

Nại Nại “ồ” một tiếng: “Vậy có nguy hiểm không? Phiền phức không?”

Lôi Kinh cười tít mắt, nhìn Nại Nại đầy phấn khích: “Em lo lắng cho tôi?”

Vẫn là câu hỏi đó, và Nại Nại vẫn không thể trả lời được, thế nên cô bấu môi, giả bộ không nghe thấy câu nói của anh. Anh cũng không ép cô trả lời, sau một hồi lâu mới nói: “Lấy đâu ra mà lăm chuyệן phiền phức thế? Tôi là xã hội đen đấy!”

Anh là xã hội đen sao? Nại Nại bắt đầu không dám chắc. Những hành động thần bí của anh dường như không giống như những gì cô hiểu, khiến cho những phán đoán trước giờ của cô bắt đầu chuyển hướng.

“Thực ra... anh chắc không phải... đúng không?” Nại Nại không biết dùng từ ngữ nào để hình dung nghề nghiệp anh, chỉ còn cách dùng những khoảng trống để thay thế.

Lôi Kinh cười xòa, vuốt lại mái tóc dài hơi rối của cô: “Là cái gì quan trọng lắm sao? Dù sao cũng không phải lựa chọn tốt nhất của em, không thể yên ổn được bằng người khác.”

Quả nhiên buổi tối hôm ấy là anh, anh đã nhìn thấy Lâm Trị đưa cô về, lẽ nào anh lại nghĩ ngợi lung tung rồi? Nại Nại không dám hỏi tiếp, vô cùng chợt dạ, để lảng tránh qua chủ đề khác, cô lại tiếp tục hỏi: “Anh còn chưa nói anh có chuyện gì?”

Anh vẫy vẫy cô, ra hiệu bảo cô lại gần anh hơn. Động tác của Lôi Kinh rất nhẹ nhàng, bộ dạng rất thần bí, trí tò mò của Nại Nại lại tăng thêm, cô rướn người tới áp sát vào anh.

Bỗng nhiên Lôi Kinh cắn yêu vào tai cô và nói: “Anh nói em biết... thực ra... chẳng có chuyện gì cả.”

Nại Nại đang chăm chú chờ câu trả lời đột nhiên cảm thấy mình bị giốn mặt, hận là không thể cắn chết anh, cô vùng vẫy ngồi dậy chuẩn bị lao ra khỏi xe, nhưng ai lại giật lấy cánh tay cô và nói: “Nhưng... tôi rất nhớ em.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Một màn vận động H đơn điệu

Nếu em và anh gặp lại, em phải lấy gì để đổi mặt với anh đây, và cả trái tim em nữa.

Em nghĩ, em không thể làm ra vẻ cứng cỏi, sẽ cố ý, sẽ cố ý quay lưng lại không quan tâm đến anh; em nghĩ, em càng không thể làm ra vẻ nũng nịu, trách móc anh, trách móc anh tại sao lại dễ dàng bỏ đi.

Anh chính là nỗi day dứt trong trái tim em, vì anh, em dừng lại những bước chân vội vã, chỉ muốn như thế, cứ rưng rưng nhìn anh như thế, không bao giờ rời đi.

Hồi nhỏ Nại Nại rất thích chép những bài thơ và lời bài hát chuỗi củ, từng quyển từng quyển tích thành đống, chất chứa bao tâm sự của người thiếu nữ, từng trang từng trang ẩn chứa tình cảm của cô.

Hôm nay cô đột nhiên nhớ lại đoạn thơ này ứng với tình trạng trước mắt, e rằng không thể nào thích hợp hơn được nữa.

Cô run rẩy hỏi: “Anh nói thật chứ?”

Anh đột nhiên lại thay đổi sắc mặt, có chút ngượng ngùng ôm Nại Nại vào lòng chặt hơn: “Vớ vẩn! Thứ này còn có đồ giả sao?”

Nại Nại không cam tâm bị lấp liếm cho qua chuyện như thế, thụi vào vai Lôi Kinh một cái, nói trong tức giận: “Vậy tại sao anh đến rồi mà không thêm để ý đến em?”

“Bà cô của em đã đi chưa?” Lôi Kinh đột nhiên hỏi.

Nại Nại bị câu hỏi đột ngột của anh làm cho mông lung không biết đâu mà lần, sau khi nghĩ kỹ lại lời anh nói, mặt cô đỏ lựng cả lên. Đương nhiên cô hiểu ý anh là gì, hơn thế nữa cô hiểu, hôm nay có khả năng không trốn được rồi.

Dưới sự ngọ nguậy của Nại Nại, cơ thể của Lôi Kinh từ sớm đã có phản ứng, nhưng trực giác đầu tiên anh có khi bắt đầu trở dậy ham muốn đó là: Bà cô thân yêu đó liệu có còn không?

“Không, đi rồi.” Nại Nại lảng tránh ánh mắt như muốn nuốt chửng lấy cô, e thẹn trả lời.

“Được! Chúng ta về nhà thôi.” Khi anh nghe thấy cuối cùng cũng “đi rồi”, vui vẻ vỗ vỗ mông Nại Nại.

Nại Nại che mông đầy thẹn thùng: “Anh muốn làm cái gì?”

Lôi Kinh gồng sức kéo Nại Nại vào vị trí tay lái phụ, không nói gì liền khởi động xe. Nại Nại thấy dáng vẻ gấp gáp của Lôi Kinh liền nắm cánh tay anh, đỏ mặt hỏi: “Có cần phải thế không?”

“Vớ vẩn! Tôi đã nhịn quá lâu rồi.” Lôi Kinh trả lời như thể lẽ tất nhiên, nhanh chóng nhấn ga, hoàn thành trong phút chốc.

“Nhưng mà, chúng ta liệu có chuyển biến quá nhanh rồi không...” Nại Nại lí nhí.

Anh cười cười nhìn khuôn mặt Nại Nại ửng hồng trong gương chiếu hậu: “Ra tay đương nhiên phải nhanh! Nếu không ai mà biết sẽ lại có họ hàng thân thích nào đến phá rối?”

Nại Nại sau một hồi vùng vẫy không thể tiếp tục phản kháng, chỉ biết dưới tay lái thần sầu của Lôi Công, một khoảng cách dài như thế chỉ trong nháy mắt đã đến cửa căn hộ 21.

Vẫn là nơi lần trước, thời gian thì có muộn hơn một chút. Nại Nại mỗi lần bước một bước đều có thể nhớ bộ dạng kích động đầy ham muốn của hai người trên bệ bếp, vậy mà ngày hôm nay vẫn phải tái diễn màn nóng bỏng đó. Trời ơi, phải làm thế nào đây?

Không đợi Nại Nại thực sự sợ hãi, Lôi Kinh đã ép chặt người cô vào cửa, chỉ trong nháy mắt chiếm đoạt đôi môi cô, càng lúc càng mạnh mẽ hơn, dày vào người phụ nữ dưới cơ thể anh đang có ý định bỏ trốn, cơ thể bao vây quá chặt khiến Nại Nại muốn trốn thoát cũng không có kẽ hở nào.

Cô có chút ngạt thở, sự ngọt ngào và mềm mại của đôi môi quyến rũ Lôi Kinh, phản ứng đầu tiên của người đàn ông cổ hony đã khô khốc với người phụ nữ đang ở bên dưới anh đó chính là chiếm hữu. Làn da trắng ngần, hơi thở thơm mùi sữa đầy quyến rũ, Nại Nại chỉ ú ớ vài tiếng đã chìm ngoi cho mọi dự vọng trong anh.

Dốc hết sức nhắc người Nại Nại lên, anh thăm thò nói: “Lần này tôi nhất định sẽ làm thật em.”

Lời nói đầy kích thích như vậy Nại Nại chưa bao giờ nghe, đôi chân cô đã không còn sức lực để chống đỡ cơ thể nữa rồi, một tay cô ôm lấy cổ Lôi Kinh, tay còn lại vịn vào tay nắm cửa, miễn cưỡng giữ cho bản thân trông không quá tàn tạ, còn anh đang cắn lấy cằm cô, thể hiện quyết tâm công phá thành trì.

Thôi được. Cứ như vậy đi.

Mặt cô đỏ lựng, hai mắt mờ màng đăm đuối, thậm chí không còn nói được lời từ chối nào nữa, cô thật sự rất muốn anh, cô cũng không muốn tiếp tục giả làm đà điểu nữa, bởi vì cô là một người phụ nữ bình thường, sau nhiều ngày lo lắng, cô muốn có được sự thân mật của anh để đổi lại.

Thế là, cô dùng một giọng nói nhỏ nhất để thể hiện suy nghĩ trong lòng mình: “Em nhớ anh.”

C nhớ anh! Sau khi thất bại cuối cùng cô phát hiện bản thân không nên tiếp tục trốn tránh nữa. Từng bị tổn thương thì đã sao, từng bị bỏ rơi thì đã sao?

Đây không phải là cái có để ngăn người phụ nữ tiến lên phía trước, càng không phải là lý do để học cách xuẩn ngốc. Đúng thế, có những việc cô hiểu, ví dụ như sự hững hờ của anh đối với cô và sự nhung nhở của cô dành cho anh. Nhưng cô không dám thể hiện ra, chính vì sự đề phòng đáng chết này của trái tim mà Nại Nại quyết định từ bỏ, từ bỏ bức tường chắn đầy chông gai đó, yêu một lần thì phải giống bộ dạng yêu một lần, cho dù lại thất bại lần nữa cũng sẽ không hối hận.

Toàn thân Lôi Kinh cứng đờ, bị câu nói bé đến mức khó có thể nghe được của Nại Nại làm cho kinh động. Anh dừng lại động tác của mình một lát, nhìn ngấm thật kĩ người phụ nữ trước mặt, môi anh đột nhiên chuyển lên trên ghi chặt lấy môi cô, chiếm đoạt mọi hơi thở của cô. Chỉ một câu nói có thể khiến bản thân bàng hoàng như vậy quả thực khiến Lôi Kinh không thể ngờ tới, anh chỉ có thể tiếp tục một cách hoảng loạn để che giấu sự cảm động của trái tim mình.

Đây là câu nói tuyệt nhất mà anh đã từng nghe, tuy chỉ có vồn vện ba từ, nhưng lại biến khoảnh khắc này thành khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời phiêu bạt của anh.

Anh ôm ghì lấy eo Nại Nại, mãnh liệt hôn từ trên xuống dưới, thò tay kéo vạt áo của cô ra, để lộ cả một phần da thịt trắng nõn nà, đường cong của bộ ngực đầy đặn khiến anh càng không thể tiếp tục lý trí, ngọn lửa phần thân dưới càng lúc càng dữ dội, Lôi Kinh thề rằng lần này cho dù có vì nguyên nhân động trời gì thì anh cũng sẽ tiến hành đến cùng.

Thân hình cường tráng đè lên người Nại Nại, cử động một cách bạo mạng, loại khoái cảm đã rất lâu mới có này khiến toàn thân Nại Nại tê dại, trời đất quay cuồng khiến tâm trí cô không còn được tỉnh táo, ý niệm duy nhất còn sót lại đó là: nhất định không được “dã chiến”.

“Chúng... chúng ta lên lầu đi.” Những ngón tay và đầu lưỡi của Lôi Kinh đang du ngoạn sau vành tai và trước ngực cô khiến đề nghị của Nại Nại nghe có vẻ rất yếu ớt, cơ thể đã bị kích động không biết bao nhiêu lần áp sát vào người anh, cô thở dài, cố gắng không để bản thân quá mềm yếu.

Đột nhiên, Lôi Kinh bế xốc Nại Nại lên, phăm phăm lao lên lầu, chiếc áo chỉ còn che được một nửa cơ thể cuối cùng cũng mở phanh ra sau hành động của anh, trong bóng đêm, làn da ánh lên màu bạc, đẹp đến mê hồn. Nại Nại bị quăng lên giường giờ đã không còn sức lực để chạy trốn, trong cơn mơ màng hỗn loạn cô chỉ còn biết để mặc mọi chuyện cho bản năng của cơ thể. Lôi Kinh chỉ dùng một tay tóm lấy cổ tay cô, tay còn lại kéo váy cô xuống, phần da thịt trắng nõn nà ở phần eo khiến anh không thể khống chế được bản thân, cắn mạnh vào đó.

Người phụ nữ đáng chết, chỉ một chút vẻ đẹp đơn thuần đều có thể ép người ta “phạm tội”.

Nại Nại bị anh cắn rất đau, cô co chân lại che lấy eo, một mớ tóc đen tuyền bung ra rồi bời ở sau lưng.

Sự che chắn cuối cùng của quần áo không còn nữa, váy cũng bay đến chân giường, Lôi Kinh miễn cưỡng cúi mặt xuống bắt đầu hôn từ cằm Nại Nại trở đi, ngón tay anh men theo cổ rồi bắt đầu kéo trượt xuống ngực cô mẫn mẫn.

Sự khoái cảm chí mạng này đâu phải chỉ dày vò một mình Nại Nại, Lôi Kinh cũng đang nghiêng rằng chịu đựng, anh vẫn còn chưa ra tay là vì sợ cơ thể yếu ớt của Nại Nại không thể chịu đựng được sự kích động của anh, hơn nữa, anh hy vọng lần này có thể để lại cho cô một hồi ức tươi đẹp. Anh nâng eo cô lên, nắm chặt hai bờ vai của cô, dùng nụ hôn nồng cháy đánh thức đôi mắt cô.

“Sau này, em là người phụ nữ của tôi!” Trong bóng đêm, bộ dạng anh nghiêm túc như thế, trong đôi mắt sâu thẳm chứa tất cả mọi cảm xúc, anh chỉ dùng một câu để thể hiện lời ước hẹn dành cho cô giờ này phút này, không nói thêm bất cứ lời nào, ngay giây sau đó, anh đâm vào cơ thể cô một cách mạnh mẽ, chặn lấy những tiếng rên khe khẽ của cô bằng đôi môi mình.

Vẫn có một chút đau đớn, cũng đã gần hai năm sống trong cô đơn khiến Nại Nại có cảm giác không chịu được cơn đau khi bị xâm nhập đột ngột, đôi môi hơi hé mở vẫn không phát ra được tiếng nào dưới nụ hôn của anh, cô không có cách nào để kêu lên, theo bản năng, cô lấy ngón tay cào thật mạnh vào tấm lưng to lớn của anh, eo cô co rướn lên để làm giảm bớt sự đau đớn và khó chịu.

Đợi đến lúc Lôi Kinh nhận ra vấn đề, Nại Nại đã đầm đìa nước mắt. Anh kéo hai chân cô áp sát vào người mình, tạm rời khỏi môi cô, quả nhiên, đôi môi đang sưng phồng kia phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn, anh xót xa hỏi: “Đau sao?”

Sau những động tác qua lại liên hồi Nại Nại đã không còn nói ra nỗi cảm nhận của mình nữa, chỉ còn biết cau mày để thể hiện, nhưng cô dần cảm nhận thấy động tác của người đàn ông phía trên đang chậm lại, anh nói khẽ vào tai cô: “Chúng ta sẽ làm từ từ.”

Những động tác sau đó của anh đúng là rất dịu dàng.

Lên lên xuống xuống, cuối cùng cũng làm tan đi cảm giác đau đớn đó, rõ ràng là đêm mùa thu tháng mười, vậy mà cô lại cảm nhận được một lớp mồ hôi đang kết đọng trên cơ thể mình, hơi nóng phả ra càng khiến cơ thể họ dính chặt lấy nhau, cơ thể cương cứng của anh đem theo hơi nóng mãnh liệt lao tới, Nại Nại nhắm nghiền hai mắt, cảm nhận sự hoảng loạn hiếm có của trái tim. Nếu nói trong khoảnh khắc thâm nhập đó cô từ bỏ sự kiên trinh thủ tiết của người phụ nữ hiền thực, vậy thì giây phút này lần đầu tiên với tư cách là Tần Nại Nại, cô tự mình cảm nhận được sự đỉnh điểm sắp tới.

Cái cảm giác trước nay chưa từng có cũng khiến cô tự nhủ thầm trong bụng một câu:

Tần Nại Nại, giờ người mới thực sự học được cách làm chủ.

Không cần biết là cuộc đời hay thân thể, giờ cô mới học được cách tự mình làm chủ.

Sau một hồi nóng bỏng mãnh liệt là sự đối diện trong im lặng của hai người. Khoảnh khắc đó tâm trí trống rỗng, giống như bị người khác moi hết tim gan, cũng giống như bị người khác lấy đi tất cả cảm xúc.

Lôi Kinh phủ phía trên người cô, gạt mớ tóc trước trán bị mồ hôi làm ướt đầm của cô ra sau mạng tai một cách rất chăm chú.

Thái độ chăm chú của anh đã làm cảm động Nại Nại đang hoang mang, cô rướn đầu lên đặt một nụ hôn đột ngột vào má anh. Động tác có chút vụng về và ngốc nghếch của cô khiến Lôi Kinh không kịp phản ứng, anh ôm lấy khuôn mặt cô nhìn ngắm thật kĩ, người phụ nữ bên dưới anh dường như có chút ngưng ngừng. Thấy anh nhìn mình đầy kì quái, Nại Nại vội vã dùng sức đẩy tấm thân đang đè lên người mình ra một bên, xoay người lại, vùi đầu vào đệm rồi nói: “Kĩ thuật của anh rất tốt, cảm ơn.”

Căn phòng mờ mờ ảo ảo, tấm lưng trần và những đường cong trên cơ thể cô đều mê hoặc người đàn ông phía sau, nhưng lúc này anh đang phải chiến đấu với sự tôn nghiêm của người đàn ông trong mình, tạm thời lựa chọn lờ đi sự thu hút chết người của cô.

“Đồ ngốc, em coi tôi là trai bao sao?” Lôi Kinh gầm lên tức giận. Tiếng quát này khiến Nại Nại đang mặt đỏ tung bồng bồng choàng tỉnh, cái này thì có liên quan gì với nhau? Cô nhớ là lời cô nói là lời cảm ơn, tại sao lại bị liên tưởng đến thân phận nhân viên phục vụ rồi?

“Em không có ý gì khác, ý của em là... rất... rất tốt... rất tốt.” Nại Nại giải thích lèo một hơi, mặt lại đỏ rực lên.

Đây là lời nói thẳng toẹt nhất trong những lời Nại Nại nói trong suốt ba mươi năm của cuộc đời, trước đây lúc lên giường cùng Lữ Nghị, cô còn chẳng dám phát ra âm thanh quá to, sự khen ngợi tình tứ này Lữ Nghị cũng chưa từng được hạnh phúc mà tận hưởng dù chỉ một lần.

Đương nhiên, có lẽ những người như Lôi Kinh đã từng nghe những lời tình tứ còn mãnh liệt gấp bội khi ân ái sẽ cảm thấy câu nói của cô là châm biếm, nhưng Nại Nại thề rằng đây là lời khen thưởng miên miên nhất dành cho kĩ thuật hoàn hảo của anh mà cô có thể nghĩ ra được.

Lông mày của Lôi Kinh nhướng lên rồi lại hạ xuống, anh mím môi thật chặt, sau một lúc lâu, anh kéo Nại Nại quay người lại, áp mặt cô vào lồng ngực mình, đặt cánh tay dưới đầu cô thay cho gối, anh rít qua kẽ răng bốn chữ trong giọng nói khàn đặc: “Đồ ngốc, ngủ thôi!”

Căn phòng không mở cửa sổ tuy không lạnh, thậm chí trong vòng tay anh còn cảm thấy hơi nóng, tấm đệm bị bao phủ bởi một lớp mồ hôi phía dưới cơ thể khá là không thoải mái, cô muốn xoay người tìm một tư thế thoải mái nhất để ngủ thì bị anh cản vào vành tai: “Nếu em không ngủ thì chúng ta có thể làm thêm lần nữa.”

Hơi thở của anh cộng thêm mùi mồ hôi sau khi ân ái khiến cô cảm thấy quá sức gọi tình, Nại Nại tự nhận thấy cơ thể cô quá mềm yếu không thể tiếp nhận được N lần ân ái chỉ trong một đêm, thế nên đành phải thận trọng nép đầu vào ngực anh nhắm mắt ngủ.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, đôi môi Nại Nại khẽ nhếch lên, cười tí mắt, cô nghĩ: Có lẽ, vòng tay này cũng không đến nỗi tồi. Ít ra trước mắt, nó đủ ấm áp và an toàn.

Thực ra, thêm một người đàn ông ngủ cùng cũng không t

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Một năm rồi lại một năm

Câu chuyện năm 1996

Sau khi chơi bời tẹt ga cả một mùa hè cuối cấp ba, Nại Nại bắt đầu cau mày nhăn mặt khi vào học, cảm giác đầu tiên khi rời khỏi Đông Bắc đến Bắc Kinh đó là “nóng”, rõ ràng đầu tháng chín là gió thổi vi vu, thế mà mặt trời to lớn ở đây vẫn cứ hùng hực thiêu đốt con người ta. Mà điều khiến cô bất mãn nhất đó là, tìm đi tìm lại cũng không tài nào tìm ra các đàn anh đàn chị của khoa xây dựng đến tiếp đón, điều này rõ ràng là không phù hợp với khẩu hiệu “Khiến tân sinh viên cảm nhận được sự ấm áp của gia đình lớn” được in trên sổ tay nhập học mà!

Trong khi đó biểu ngữ treo trước cổng trường thì rõ là bất mắt, đáng tiếc là kí túc xá thì quá là đồ nát, đến trụ sở chính trường cấp ba của cô còn hơn đứt, cả một hàng dài những dãy lớp học xây bằng đất xám xịt đầy bụi với những bức tường đầy rêu phong, chỗ này cũng quá là thảm hại rồi đấy, năm nay cũng thu nạp hơn một vạn sinh viên mới, thế mà trông chả khác nào một khu cứu tế.

Cô ngóảnh đầu lại nói với mẹ: “Hay là... chúng ta về đi? Con ôn lại một năm, sang năm thi Thanh Hoa.”

Mẹ Nại Nại nói: “Không được, ngộ nhờ sang năm chỉ thi đỗ cao đẳng thì làm sao?”

Nại Nại vô cùng căm phẫn: “Dù có là cao đẳng thì cũng tốt hơn cái này chán, cái trường này quá là cũ nát.”

Mẹ Nại Nại vỗ vỗ vai cô: “Tuy trường có hơi nát, nhưng mà mẹ đã nghe ngóng rồi, trường này nhiều nam sinh lắm, chuyên ngành của con thậm chí còn cứ mười nam chỉ có hai nữ, cơ hội chọn đối tượng là vô cùng lớn.”

Nại Nại chu miệng, lấy tay chải chải lại túm tóc đuôi ngựa, mẹ Nại Nại nói, chải tóc như thế trông cô giống như một con búp bê. Tuy đã vô số lần thăm phản kháng trong bụng, nhưng Nại Nại vẫn quyết định nghe ý kiến của người đi trước.

Có lẽ, lời nói đó chưa chắc đã đúng, nhưng mẹ Nại Nại đã sống bao nhiêu năm như vậy nhất định là có kinh nghiệm nhất. Nại Nại nghĩ.

Quả nhiên, dưới bóng cây rậm rạp cao lớn, một chàng trai sáng chói với khuôn mặt tươi tắn nụ cười xuất hiện trước mặt cô, áo T-shirt màu trắng, quần bò màu xanh, ánh mặt trời rơi trên người anh, toát lên một cảm giác tươi mới và sạch sẽ.

Từ người anh tỏa ra một thứ ánh sáng màu vàng kim, anh mỉm cười, rất lịch sự và lễ phép: “Chào em, có phải em là sinh viên mới của khoa xây dựng không? Tôi là khóa trên của em, tên là Lữ Nghị.”

Nại Nại e thẹn quay sang nhìn mẹ một cái, mẹ Nại Nại vô cùng đắc chí gật gật đầu, ông anh họ Lữ từ trên trời rơi xuống này như một minh chứng cho dự đoán chuẩn xác của bà.

Chiếc vali hành lý bị kéo đi trông nhẹ bẫng, hình bóng của anh gì đó giống với người bố trong kí ức của Nại Nại, cứng cỏi và đáng tin cậy.

Nại Nại hoang mang khoắc lấy cánh tay của mẹ, đi theo bước chân dẫn đường của Lữ Nghị, trong lòng có chút cảm xúc kì lạ, nếu như bố cô còn sống, hôm nay sẽ là hai người đưa cô đến trường đúng không?

Một người kéo vali hành lý, một người khoắc lấy tay mình, giống như tất cả những nữ sinh khác, hưởng thụ sự ảm áp được nâng niu chiều chuộng.

Câu chuyện năm 1998

Thầy giáo dạy môn lịch sử kiến trúc phương tây là một nhà nghiên cứu đã có tuổi, giảng bài rất dài dòng và phiền phức, Nại Nại ra lệnh cho cô bạn cùng phòng làm lá chắn cho tốt, sau đó dùng hai gói bánh Wangwang làm thù lao, cô đeo ba lô lên vai cúi người chuồn ra cửa sau của lớp học.

Hôm nay là ngày Lữ Nghị về, đương nhiên cô chẳng còn tâm trạng nào để nghe giảng cả!

Lữ Nghị tốt nghiệp xong được phân đến Viện thiết kế. Anh được vào biên chế nhưng làm việc không mấy thuận lợi. Anh không thể thích ứng được sự cạnh tranh đấu đá về chính trị ở phòng làm việc, những bản thiết kế anh hoàn thành cũng không được ai khen ngợi, thế nên lúc nào anh cũng cảm thấy mình có tài nhưng không gặp thời, cả ngày chỉ biết ủ rũ buồn chán.

Việc khiến anh vui nhất trong tuần chính là có thể về trường thăm Nại Nại và mang đến cho cô cả một bịch lớn toàn đồ ăn vặt, anh cười tí mắt hỏ lộ cho các bạn cùng phòng của Nại Nại từ chị cả đến cô em thứ bảy, sau đó dưới con mắt dòm ngó của mọi người anh kéo Nại Nại vẫn còn đang e thẹn ra ngoài ăn cơm.

Tuy tiền lương của Lữ Nghị chỉ có một nghìn tệ, nhưng anh không tiếc bỏ ra mấy trăm tệ mua cho Nại Nại một đôi giày, đưa Nại Nại đi ăn một bữa bít tết kiểu châu Âu rất rất rất đắt, anh còn nói với cô, nếu không đủ tiền cứ nói với anh, cái anh có chính là tiền.

Nhưng Nại Nại chưa một lần đòi hỏi, cô biết thực ra anh cũng chẳng có bao nhiêu tiền.

Nại Nại chạy ra khỏi khuôn viên trường, nhìn quanh quất cổng Tây một hồi thì phát hiện ra Lữ Nghị đã đợi ở đó rất lâu. Lúc nào anh cũng nho nhã lịch sự như thế, cho dù có lần trong đám người đây về thương nhân thì cũng có thể nhìn một cái là nhận ra. Nại Nại cất tiếng gọi, anh quay đầu lại, nhìn thấy Nại Nại anh vội vã chạy qua, anh chỉ qua bên cạnh: “Đến mùa vải rồi, anh mua cho em một ít nhé!”

Vừa vào mùa vải, Phi Từ Tiếu[1] mười ba tệ một cân khiến Nại Nại thêm nhõm rãi đã lâu, nhưng gần đây cô đang hoàn thành một “công trình vĩ đại” nên không thể tùy tiện mua đồ ăn vặt, cô lắc đầu, môi khẽ cong lên.

“Mua một chút đi, em thích ăn mà!” Lữ Nghị kéo tay Nại Nại len lỏi vào quầy hàng, hưng phấn chọn lựa cả một túi rồi đưa lên cân, tính ra cũng gần năm mươi tệ, đắt tới mức Nại Nại phải nghiêng răng, vớt chiếc túi xuống kéo áo Lữ Nghị bỏ đi mất trong tiếng chửi rủa của chủ quầy.

“Em cho anh xem thứ này.” Nại Nại nở nụ cười tuyệt đẹp.

“Còn ngon hơn vải sao?” Lữ Nghị không thể nào hiểu nổi hành động của cô, trước giờ chỉ cần có vải là cô không nhúc nhích được dù chỉ một bước.

“Đến đó rồi anh sẽ biết.” Nại Nại mỉm môi cười trông rất gian tà.

Quả nhiên, vừa vào phía trong trung tâm mua sắm cô liền kéo anh lao đến quầy đồng hồ, cô tìm thấy chiếc đồng hồ đã nhắm từ lâu, dưới ánh sáng rực rỡ của ánh đèn trông thật lấp lánh đáng yêu. Nại Nại cười tí mắt nói với cô bán hàng: “Tôi lấy cái này, phiền chị lấy ra cho tôi xem.”

“Em muốn làm gì?” Lữ Nghị không hiểu, một tay nắm chặt lấy Nại Nại.

“Mấy người làm việc ở chỗ anh thích nhất việc nhìn bề ngoài để đánh giá con người, đeo một chiếc đồng hồ tốt một chút sẽ có thể diện, bớt bị người ta

coi thường.” Nại Nại thận trọng đeo đồng hồ cho anh, mái tóc rối bời được cặp lên tạm bợ, Lữ Nghị biết, trước đây không bao giờ cô lười thối như vậy, chẳng qua gần đây toàn thức đêm về giúp cho người khác nên mới thành ra thế này.

Anh tưởng rằng cô không đủ tiền sinh hoạt nên mới bật mạng như vậy, thì ra là cô muốn tặng cho anh một chiếc đồng hồ đáng tiền nên mới vất vả ngày đêm như thế.

Lữ Nghị giờ tay Nại Nại lên, đặt vào má cọ qua cọ lại: “Cô ngọc này, có em quan trọng hơn tất cả mọi thứ, chiếc đồng hồ này chúng ta không cần nữa.”

“Anh đừng nhiều lời! Mau đeo vào!” Nại Nại cười toe toét, không nói không rằng bắt đầu mở ví tiền, sắp tiền dày cộp cứ thế chuyển đến quầy thu ngân một cách dễ dàng, cô còn không kịp tiếc rẻ đã đổi lấy chiếc đồng hồ mà Lữ Nghị thích.

Nại Nại miễn nguyện giờ cao cánh tay đang đeo đồng hồ của anh lên ngắm nhìn hồi lâu, cô cười tí mắt nghĩ, không tồi, quả không hổ một nghìn tệ, đúng là không tồi, xem ra rất hợp với anh ấy!

Đương nhiên, Lữ Nghị cũng rất thích.

Chỉ cần anh thích là được.

Lúc quay về Lữ Nghị phớt lờ sự phản đối của Nại Nại đã mua hẳn ba cân vải đem đến kí túc, cộng thêm một nụ hôn nồng nhiệt khiến Nại Nại mặt đỏ ửng, tim đập rộn.

Việc này khiến Nại Nại cảm thấy công sức mình bỏ ra cả một kì cực kì xứng đáng!

Câu chuyện năm 2000>

“Ông xã dậy mau!” Nại Nại kéo tai Lữ Nghị, với bộ tạp dề trên người trông cô giống như một bà nội trợ nhỏ, hai tay chống nạnh bên cạnh giường làm bộ tức giận.

Nhà mới của họ ở ngay cạnh công ty của Lữ Nghị. Một năm trước Lữ Nghị chuyển qua kinh doanh đồ biển, và dưới tình trạng biến động sóng lớn đã tình cờ bắt được một mẻ hải sản lớn. Thế là Nại Nại không cần phải buồn phiền về vấn đề tìm công việc sau khi tốt nghiệp, một câu nói của Lữ Nghị đó là sau khi tốt nghiệp để cô làm bà nội trợ nhỏ trẻ tuổi nhất hàng ngày ngồi xe buýt đi siêu thị mua thức ăn.

Hai mươi hai tuổi, Nại Nại mang bình sữa đi siêu thị mua thức ăn. Khi các bà các cô còn đang suy nghĩ xem rốt cuộc là bí xanh 2,15 tệ hộp lý hay bí đao 1,85 tệ ngon, thì Nại Nại phải bắt đầu học từ việc cái gì là thịt đùi, cái gì là thịt mông.

Thì ra, trứng gà còn phân ra loại gà nhà nuôi và gà công nghiệp.

Thì ra, rau cải phải mua mớ nào nhiều lá ít cuống.

Thì ra, bột nở là loại bột không cần phải dùng men cũng có thể nở ra tròn xoe.

Thì ra, những thứ mà trường đại học không dạy lại là những vấn đề cốt yếu trong cuộc sống hàng ngày của những người bình thường.

Nại Nại làm bà nội trợ đầy hào hứng, cô vui vẻ học nấu nướng, vừa hát vừa phơi quần áo, dùng những chiếc váy cũ làm lót ghế, còn làm một bộ quần áo xinh xắn vừa vận cho búp bê đồ chơi trong nhà.

Cuộc sống như vậy khiến suy nghĩ của con người thoái hóa dần. Cho nên cô luôn nhắc nhở bản thân phải đi học cắm hoa, học nấu nướng, còn phải nhớ chăm sóc sắc đẹp, có lúc còn phải luyện múa bụng.

Trời ạ! Thật là bận rộn!

Cho nên sáng ra lúc nào Nại Nại cũng phải chạy đua theo thời gian, làm xong cơm sáng còn phải gọi ông xã dậy, hơn nữa tuyệt đối không một chút thương xót, sau một trận gầm gào của sư tử Hà Đông, lúc nào Lữ Nghị cũng phản kháng đầy bất lực: “Ngao nào, đợi một lát, anh còn muốn ngủ thêm chút nữa.”

Nại Nại không nhìn được bật cười lớn, bắt đầu hôn từ trên trán, lần lượt hôn xuống lông mày, mắt, mũi, miệng, cổ rồi đến ngực... “Á” một tiếng, Nại Nại đã bị đè dưới người anh, Lữ Nghị cười toe toét: “Mắc lừa rồi nhé, biết là thế nào em cũng nghịch ngợm, xem sau này em còn dám quyến rũ anh nữa không?”

“Không biết đâu, không biết đâu, em muốn làm lại.” Giọng nói nũng nịu của Nại Nại thật giống như mặt trời sáng sớm khiến con người sáng khoái dễ chịu vô cùng.

“Không cho phép làm lại, bởi vì anh muốn hôn em.” Hơi thở của Lữ Nghị vẫn rõ ràng như thế, ầm ập đến mức khiến Nại Nại muốn được ngủ bên cạnh anh cả đời không bao giờ tỉnh lại.

Nại Nại cắn môi nói: “Nhưng phải nói trước là không được cái đó, chốc nữa em còn phải đi mua đồ ăn nữa.”

Lữ Nghị gật đầu cười ha ha, sau đó là những chiếc hôn mãnh liệt cuồng si, còn nhớ gì tới việc mua đồ ăn nữa.

Suy cho cùng thì đồ ăn đâu quan trọng bằng anh, phải không?

[1] Tên một giống vải.

Câu chuyện năm 2000

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nhiệm vụ vĩ đại và gian khổ

Tiểu thuyết thường miêu tả, hai người có tình cảm khi làm chuyện ấy xong, lúc thức dậy sẽ vô cùng ngọt ngào và ân ái. Người phụ nữ mặt đỏ lựng, trong lòng thấy ngượng ngùng xấu hổ. Còn người àn ông sẽ chỉ lên trời thề thốt những lời dối trá như kiểu cả đời sẽ đối xử tốt với em, quyết không phụ bạc... đại loại như vậy, mà chỉ cần là người phụ nữ mê muội trong tình yêu đều sẽ tin một cách mù quáng.

Đương nhiên, những người phụ nữ tin tưởng vào những câu dối trá đó cũng rất nhiều. Chỉ tiếc Nại Nại chưa từng trải qua tình cảnh đó, nếu không cô chắc cũng sẽ tin.

Không phải do vấn đề hormone tình yêu, mà là vì từ trước tới giờ Nại Nại không có năng lực phán đoán tốt như thế.

Bản thân cô cũng biết điều đó.

Sớm tinh mơ thức giấc, mọi chuyện diễn ra rất bình thường. Nại Nại cong mông về phía Lôi Kinh trong tư thế rất bất nhã, trong khi đó Lôi Kinh lại ngủ rất cảnh giác, thân người anh thẳng tưng không hề động đậy, nhưng chỉ hơi lơ mơ ngủ.

Nại Nại dụi dụi mắt, mơ màng nhìn ra khung cửa sổ tràn ngập ánh nắng, cất tiếng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Lôi Kinh lười nhác thăm thì trả lời: “Còn mười phút là đến chín giờ.”

Hả? Thôi xong! Lần này chết chắc rồi! Cho dù là căn biệt thự này cùng trong một khu với nơi Nại Nại làm, nhưng cô không thể trong mười phút ngắn ngủi chạy một vòng lớn, bỏ mặc ánh mắt dòm ngó của mọi người rồi chạy về văn phòng được, hơn nữa bộ quần áo trên người vẫn là bộ hôm qua chưa kịp thay, điểm nào cũng đều khiến người khác nghĩ bậy bạ.

Cô lập tức bật dậy khỏi giường, không còn quan tâm tới việc chào hỏi gì nữa, vừa cúi người xuống mặc áo vừa dùng ngón chân kẹp chiếc váy đã bị bay tít xuống chân giường, vừa mặc quần áo vừa lầm bầm: “Chết chắc rồi, chết chắc rồi, giải chuyen cần lần này nhất định đi tong rồi!”

Anh cau mày, việc bị lộ đi dẫn đến sự tức tối vô cùng nghiêm trọng trong lòng: “Em không việc gì phải vội, chút tiền con con đó tôi cho em.”

Sau khi nhưn mảy lần bĩu môi khinh bỉ đều đã làm xong, Nại Nại vẫn không quên mặc váy một cách thần tốc, tuy vô cùng bận rộn cô vẫn không bỏ lỡ cơ hội hạ thấp người khác: “Thôi quên đi! Đừng có mà lừa phỉnh! Tiền của anh nói không chừng lại phải làm cho anh việc gì đó.”

“Em cũng biết mình biết ta đấy.” Tâm trạng của Lôi Kinh rất tốt, thế nên anh không thèm để ý đến những hành động khinh bỉ bé nhỏ của cô, anh cười cười: “Tôi nay em đến không?”

Câu nói trần trụi đó khiến huyết áp của Nại Nại đột phá mức kỉ lục thế giới, tốc độ của nó nhanh đến mức khiến người ta hoa mày chóng mặt. Cô liền dừng động tác, quay đầu lại, nghiêm mặt, nhô phi một cái, sau đó lại tiếp tục vội vã mặc quần áo.

Tức cười đến nỗi Lôi Kinh cười phá lên, anh nằm bò trên giường neho mắt nhìn Nại Nại toàn thân đỏ ửng, kết quả là đến lúc mặc áo lót vì quá kích động nên tay cô run rẩy không thể nào cài khóa vào được.

Anh lười nhác bò khỏi giường, cơ thể trần trụi áp sát vào lưng cô. Cảm giác nóng bừng khiến Nại Nại hoảng loạn run rẩy, vừa ngoảnh đầu lại lại nhìn thấy thứ không nên nhìn, cô vội vàng xoay người, lấy tay che mặt hét ầm lên: “Đồ dê xồm! Anh muốn làm cái gì?”

“Tôi chỉ giúp em thôi.” Anh nói rất nghiêm túc, nhưng ngón tay lại nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cổ đang hở ra của cô, sau đó men theo sống lưng vuốt dần xuống, cho đến khi đến chỗ cúc áo, anh chỉnh cho hai bên đều nhau rồi đóng cúc lại, động tác không hề có một chút gì ám muội.

Xem ra là cô nghĩ ngợi quá nhiều rồi, Nại Nại thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả sau khi cài xong, tay anh lại tiếp tục trượt sâu xuống tận cuối eo và tiếp tục có ý định thám hiểm xa hơn. Nếu như tiếp tục sâu hơn, e rằng hôm nay cô sẽ không đi làm nổi. Bất đắc dĩ cô đành quay người lại, nắm chặt tay anh, run run nói: “Đừng có quậy nữa, em phải đi làm đây.”

Lôi Kinh áp sát vào lưng cô, miệng kề sát tai cô, ngón tay mân mê phần eo cô, chà đạp chút ý chí cuối cùng còn sót lại của Nại Nại: “VẬY... tối nay em sẽ đến chứ?”

Sống lưng cương cứng bức bách Nại Nại phải gật đầu, quăng cho anh một cái lườm nảy lửa, trong tiếng cười đắc ý của anh, cô vội vã vào nhà vệ sinh rửa mặt, may mắn là biệt thự số 15 đến 30 đã thông đường ống nước, không thì cô chỉ còn biết ôm bộ dạng này đến văn phòng làm việc để giải quyết mất thôi.

Mặc cho Nại Nại nỗ lực thần tốc, nhưng cô vẫn đến chỗ làm muộn năm phút. Vừa đến văn phòng đã thấy Tiểu Trần đang lau cửa kính, liếc ngang liếc dọc một hồi vẫn không thấy hình bóng tổ trưởng đâu, cô liền vội vã cúi đầu đi thẳng vào trong. Tiểu Trần thần thần bí bí kéo giật cánh tay cô lại, tièn gần lại phía cô với con mắt gian tà: “Chị khai thật mau, tối qua chị đã đi đâu làm gì?”

“Tổ tông bé nhỏ của tôi ơi, chỉ ít em cũng phải để chị đi thay quần áo đã chứ. Ngộ nhờ bị tổ trưởng nhìn thấy, tiền thưởng chuyên cần tháng này của chị lại đi tong.” Nại Nại hạ thấp giọng năn nỉ, cặp mắt vẫn đảo đảo tìm kiếm hình bóng của tổ trưởng.

“Tổ trưởng không đến được đâu, nghe nói tối qua bị ngã trặc chân, hôm nay ngày mai đều xin nghỉ, chúng ta có thể thoải mái hai ngày rồi.” Tiểu Trần nói đầy hứng khởi.

“Hả? Thế sao? Sao lại bị ngã?” Nghe nói không có ai giám sát, Nại Nại cũng không vội vã nữa, chậm rãi bẻ lại tay áo cho Tiểu Trần.

“Nghe nói là ngã lúc đang chạy trốn vì bị người ta đuổi, cụ thể thì em không rõ lắm. Thế nào rồi, tối qua xã hội đen đến rồi hả? Tại sao chị lại biến mất còn tổ trưởng thì bị thương?” Tiểu Trần lớn tiếng hỏi, khiến tất cả mọi người ở văn phòng nhà đất đều nhất loạt hướng ánh mắt về phía Nại Nại, khiến Nại Nại hận không thể khâu lại cái mồm rộng của cô.

“Còn lâu! Chị đi thay đồ đây.” Nại Nại cúi đầu đi vào trong, giọng nói của cô như tiếng muỗi kêu.

“Lúc này chủ căn số 21 gọi điện đến đây, nói là chị để quên kp tóc ở trên giường nhà anh ta, hồi lúc nào thì chị định qua đó lấy lại.” Tiểu Trần cười ngặt nghẽo, nhìn thấy Nại Nại sau khi nghe xong câu nói của mình vấp ngay phải cái ghế, nghiêng rãng nghiêng lợi ôm đầu đi tập tễnh vào phòng thay đồ.

Cái tên Lôi Công đáng chết này, sao không hiệu triệu mười tí đám sét giật chết cô luôn cho rồi, đúng là đồ mặt dày, còn dám gọi điện đến tận đây để nói chuyện đó, mặt mặt chết đi được.

Nại Nại quăng bộ quần áo vừa thay vào tủ đồ đầy tức giận, đây chẳng phải đang đánh trống khua chiêng thông báo với cả thiên hạ rằng anh và cô có gì gì đó với nhau sao?

Đây là loại người gì thế không biết, thật là không có tư chất.

Tuy có chút căm phẫn, nhưng Nại Nại vẫn còn nhớ thân hình đẹp tới mức vô lý của Lôi Kinh sáng nay, không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ đến mặt cô lại đỏ tung bừng, máu nóng bốc lên tận đầu.

Chết tiệt!

Buổi trưa sau khi ăn cơm xong, Nại Nại ra ngoài hóng gió, cả đoạn đường đang vô cùng hào hứng, chỉ đến khi đi ngang qua hiệu thuốc cô mới dừng chân lại, ngày người ra.

Thực ra lúc dục vọng trào dâng vào tối hôm qua, đúng là cô đã suy nghĩ đến vấn đề nghiêm túc này, không nói đến chuyện Lôi Kinh có biết giữ gìn, cuộc sống riêng tư của anh liệu có nghiêm chỉnh, chỉ riêng việc bản thân cô là một người phụ nữ ly dị độc thân đã đủ để tránh thai trở thành một vấn đề lớn.

Hôm qua là thời kì an toàn, nhưng hôm nay thì sao? Sau này thì sao?

Thịt thơm đã ăn đã nếm, không thể đảm bảo sau này sẽ không thèm ăn nữa, khi dục vọng dâng trào ai có thể ngăn lại nổi? Nếu đã không ngăn lại nổi, vậy thì, an toàn phải được đảm bảo trước tiên. Tuy biết được tính quan trọng của việc này, nhưng Nại Nại vẫn mím chặt môi, đứng bên ngoài hiệu thuốc nhìn chăm chú mấy vỉ thuốc tránh thai trên kệ, do dự không quyết.

Chuyện mua bao cao su là việc trước nay Lữ Nghị vẫn làm, khi hai người đi siêu thị, Nại Nại sẽ lén lén lút lút vớ lấy hai bao rồi ném vào trong xe, sau đó anh sẽ phụ trách đẩy xe và thanh toán, còn cô thì đứng ngoài bụm miệng cười điệu bộ mặt đỏ tía tai của anh khi phải đối diện với nhân viên thu ngân.

Cô từng hỏi anh, đàn ông các anh mà cũng ngại khi mua thứ này sao?

Anh trả lời, đương nhiên rồi, da mặt bọn anh cũng không phải làm bằng sắt, thế nên cái thứ này nên để phụ nữ mua, thật lạng lẽ không để người khác chú ý.

Sau khi xảy ra vụ ngoại tình, Nại Nại cũng từng cảm thấy hối hận, không ngừng hoài nghi bản thân. Nếu là do cô mua thì ít nhất cũng biết được đến khi nào thiếu một cái, cũng còn biết mà đối phó. Nhưng sau đó chỉ một câu nói của mẹ Nại Nại đã làm cô thức tỉnh, cầm bao cao su ở nhà đi ngoại tình thì

còn cứu vãn cái quái gì nữa, tên đàn ông này quá là vô liêm sỉ.

Cũng đúng, chỉ cần nghĩ đến chuyện người đàn ông e thẹn đó dám đi mua thứ này cho một người phụ nữ khác, còn c hai người phụ nữ bọn họ còn dùng chung một kiểu, chung một nhãn hiệu, Nại Nại cảm thấy không thoải mái, sau khi xảy ra chuyện cô ra sức kì cọ tắm rửa, hận không thể rửa sạch những nhơ bẩn đáng ghê tởm trên người mình.

Nếu có thể làm lại, cô sẽ chủ động hơn đi mua thứ này, không cần phải xấu hổ như thế, càng không thể đánh mất chồng của mình.

Tiếc rằng, sự việc không có cơ hội làm lại. Bây giờ cô cũng có thể thân nhiên thoải mái lên giường cùng một người đàn ông khác, giải phóng những dục vọng bị đè nén lâu ngày của bản thân, thậm chí còn tự mình chạy đi mua bao cao su.

Nếu cô có thể lựa chọn, cô thà không dùng thứ này mà cần một người đàn ông an toàn, một đứa trẻ có thể sinh hạ được, đáng tiếc là những thứ đó bây giờ đều không thể đạt được.

Vậy sau đó? Chẳng phải vẫn phải mua sao?

Chỉ ít thì một người phụ nữ trưởng thành phải biết bảo vệ bản thân, Nại Nại khẽ nghiêng rặng, nhìn vào bên trong cửa sổ hạ quyết tâm, cúi gằm đầu xuống lao thẳng vào bên trong. Trong hiệu thuốc vẫn còn vài người khách, Nại Nại “làm chuyện bậy bạ” nên chột dạ, đành lượn lờ ở khu thuốc uống mấy vòng, đầu cô gần như vùi hẳn vào trong quầy thuốc thủy tinh, lí nhí hỏi mấy câu hỏi siêu ngu ngốc, tiện mồm xin thuốc chống ***** chảy ròi thuốc cảm cúm gì đó, nắm tờ hóa đơn đi từ từ về phía quầy thuốc phòng tránh thai, giả bộ như đi lạc vào khu vực cấm mà không hề hay biết.

Đợi cho mấy người đứng bên cạnh đi rồi cô mới nhanh chóng đảo mắt một lượt, vội vàng chọn một hộp màu sắc đẹp nhất rồi hỏi: “Cái... cái này bao nhiêu tiền?”

“Ba hai tệ.” Dược sĩ quá quen với kiểu ngại ngùng lấm lét của những cô gái đi mua thứ này như Nại Nại, thế nên không thèm để ý.

Đắt thế! Nại Nại nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, sau đó miễn cưỡng mỉm cười chỉ vào hộp màu đỏ bên cạnh, “Cái... cái đó thì sao?”

“Hai lăm tệ.”

Cái này còn tạm được, tính ra một lần chỉ mất có hai tệ, Nại Nại cảm thấy khá là hợp lý! Đang định ngẩng đầu hỏi mua, thì có tiếng người gọi tên cô từ phía sau: “Chị Nại Nại, chị đang làm gì thế?”

Ánh mặt trời phía sau đột nhiên nóng bỏng khiến Nại Nại toát mồ hôi lạnh toàn thân. Trong cái không khí căng thẳng ngột ngạt, Nại Nại từ từ quay người lại nhìn cô: “Chị... chị mua thuốc đau bụng?”

Nại Nại lấp bấp hươ hươ tờ hóa đơn trên tay. Tiểu Trần ngược lên nhìn mấy nhãn hiệu thuốc phòng tránh thai, lại nhìn ngón tay Nại Nại còn chưa kịp thu lại, rõ ràng đang chỉ vào bao cao su.

“He he, he he, cái đó, chị chỉ tiện mồm hỏi thôi, tiện mồm hỏi thôi. Mấy năm nay tình hình thị trường biến đổi liên tục, chúng ta cần không ngừng tìm hiểu giá cả ở thủ đô, việc này rất có lợi cho việc buôn bán nhà đất của chúng ta.” Công lực ứng biến của Nại Nại đã nhiều năm không được phát huy, cuối cùng hôm nay cũng tìm thấy cơ hội để thể hiện.

“Em hiểu, em hiểu!” Tiểu Trần cười rất gian tà.

Nại Nại mà cứ tiếp tục giữ nụ cười trên mặt như thế này thì thật là khó sở, thế nên cô vội vàng chạy đến quầy thu trả tiền.

Sau đó toát mồ hôi lạnh đến quầy thuốc lấy về một đồng các loại thuốc không có tác dụng gì, lấm lét theo sau Tiểu Trần mua hai chai dầu tì bà Niệm Từ Âm, vui vẻ đi ra khỏi hiệu thuốc.

Lúc ra gần đến cửa, Nại Nại đầy lưu luyến nhìn thứ đồ suýt chút nữa là đến tay đó.

Xem ra, lần này xác định tay trắng trở về rồi.

Nại Nại đau đớn nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cuộc thi tiếp sức do anh hoàn tất nốt

Nại Nại là đứa trẻ sinh ra và lớn lên dưới lá cờ đỏ[1], hiển nhiên từ bé đã được dạy dỗ mỗi khi làm chuyện gì đều phải kiên trì tới cùng, nhất định phải có phẩm chất ưu tú dù có khó khăn đến mấy cũng không bao giờ bỏ cuộc. Mà lý luận chính là kẻ dẫn đường của hành động, tuy trước mắt vì khó khăn mà cô không thể mua được thứ đồ cấp thiết, nhưng phải kiên định với ý niệm “có khó khăn phải xông lên, không có khó khăn tạo ra khó khăn cũng phải xông lên”, trong khi chinh chiến lại tư tưởng của bản thân, đồng thời cũng phải cố vũ bản thân tích cực đấu tranh với chướng ngại tâm lý. Có thể giữ vững thái độ “Ta không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục”, một lần nữa dùng cảm xông tới hiệu thuốc vô điều kiện để hoàn thành nhiệm vụ mua đồ mới đang tiến hành được một nửa của mình, đồng thời cố gắng hết sức dùng tư thái hoàn hảo nhất để kết thúc quá trình ngược ngạo này, cùng lúc đó nâng cao sự tự tin của bản thân về sau, tạo cơ sở thực tiễn tốt đẹp cho việc mua sắm sau này của mình.

Năm giờ chiều, kết quả của việc không có khách hàng đến gõ cửa là các nhân viên của văn phòng nhà đất đều gật gù buồn ngủ, tuy vẫn đứng nguyên chỗ cũ chờ khách nhưng mỗi người đều tự thả hồn lên tận mây xanh, ánh mắt mỗi người đều mơ mơ màng màng, nụ cười thì đều cứng ngắc đờ đẫn.

Việc này đòi hỏi phải có công lực nhất định, người bình thường không phải ai cũng có thể làm ra một bộ mặt đoan trang tươi cười trong khi ý nghĩ thì hỗn loạn mông lung.

Đúng! Việc này đòi hỏi phải có công lực!

Nại Nại đấu tranh tư tưởng mất cả một buổi chiều, kết luận là vẫn phải đi mua.

Trước đây đương nhiên là không cần, nhưng sau này e rằng không dứt ra được! Đàn ông có thể không động đến thứ này vài năm cũng không sao, nhưng một khi động vào thì có muốn cai cũng không phải dễ. Bấm bấm ngón tay tính toán, bản thân cô cũng là phụ nữ đầu ba đít chơi vui rồi, đang vào độ tuổi “ba mươi như sói, bốn mươi như cọp”, biểu hiện trên giường của Lôi Kinh cũng không tồi, chỉ riêng giác quan thứ nhất thôi đã khiến Nại Nại chẳng có lý do gì từ chối cả.

Huống hồ cô còn có ý định tiếp tục qua lại với anh.

Thậm chí cô còn có chút nhớ nhung cánh tay trên eo mình lúc thức dậy vào buổi sáng, cả cánh tay to lớn như thế vắt qua, giống như đang tuyên bố quyền chiếm hữu một cách bá đạo, thật sự khiến người ta cảm thấy có chút cảm động ấm áp và hoảng loạn.

Càng như vậy cô lại càng muốn hoàn thành nhiệm vụ gian nan kia, trong tình trạng bản thân vẫn còn kịp chuẩn bị!

“Chị Nại Nại, có điện thoại.” Tiếng gọi bên phía quầy tiếp tân. Nại Nại mơ màng quay đầu lại, hiển nhiên có chút không thích ứng với sự chuyển biến từ một “Nại Nại anh hùng” thành “Nại Nại thường dân”. Cô lon ton chạy lại quầy tiếp tân nghe điện thoại, “Xin chào, tôi là Tần Nại Nại.”

“Tối nay tôi qua đón em.” Giọng Lôi Kinh ở đầu kia điện thoại có sức hấp dẫn vô hạn, Nại Nại với ý chí kiên định không có vẻ gì là cao suýt chút nữa đã gật đầu đồng ý, thậm chí còn định vẫy vẫy đuôi thể hiện sự vui mừng.

Không đúng! Cô bỗng nhiên phản ứng lại: “Anh muốn làm cái gì?”

“Tôi tới đón em, cùng đi ăn tối.” Ở đầu kia của điện thoại tâm trạng của Lôi Kinh có vẻ rất tốt, dường như rất nhẫn nại.

Nại Nại chỉ cần nghĩ tới nhiệm vụ vĩ đại vẫn chưa hoàn thành là lại nhăn nhó đau khổ, mặt mày nhăn nhúm hết cả lại, nói với giọng rất kiên định: “Cái đó... tối nay em về nhà.”

“Tại sao?” Đầu bên kia thái độ quay ngoắt, có chút không vui.

“Dù gì em cũng không muốn đi.” Nại Nại lí nhí.

“Tối nay tôi đến chỗ làm đón em. Em ngoan ngoãn đứng đợi ở cửa, nếu không hậu quả tự gánh chịu.” Lôi Kinh không nói thêm gì dập máy cái rụp, đến câu tạm biệt cũng không thêm nói.

Tút dài một tiếng, Nại Nại ngẩng người ra, nhìn chiếc điện thoại trong tay mình cười đau khổ, sau đó dập máy.

Thật bá đạo, đến cơ hội phản kháng cũng không cho.

Đồng nghiệp quây lể tân ngược mắt nhìn Nại Nại, cười tí mắt nói: “Bạn trai chị đến đón?”

“Không! Là bạn thôi.” Lời giải thích thiếu tự nhiên cho thấy đương sự vô cùng chột dạ, đồng nghiệp quây lể tân cũng không để tâm, cười cười kiêu ta đây biết thừa.

Nại Nại còn muốn giải thích, điện thoại lại kêu, Nại Nại vừa nhấc điện thoại lên, đầu bên kia đã gầm lên một tiếng: “Em giỏi cứ thử chạy...” Cái anh nói “thử” đương nhiên không phải bảo Nại Nại đi “thử” thật, mà là một câu uy hiếp đến cực điểm, phần gần lược phía sau có thể gọi lên những tạp niệm vô cùng tận, ví dụ như trong tiểu thuyết, khi người đàn ông trừng phạt người phụ nữ lúc nào cũng chỉ dùng một cách...

Nại Nại bị dọa cho hết hồn, lại vội vàng nói: “Anh...”

Còn chưa “anh” xong thì người ta đã cúp máy, Nại Nại theo phản xạ lại quay sang cười đau khổ với lể tân, vội vàng cúi gầm mặt xuống bỏ đi, chỉ sợ

người ta biết được bản thân cô bị uy hiếp cái gì.

Nại Nại chịu sự tiếm nhiệm đầu độc của tiểu thuyết tình cảm nhiều, thế nên tác phong của cô có phần chậm chạp nhưng cũng có thể hiểu được ý trong câu nói của anh, thế là dưới sự chú ý của cô bé lễ tân, cô đã thành công hóa thành quả thánh nữ, nóng bừng toàn thân.

Ở bên này, Lôi Kinh vừa nói xong liền có chút hối hận. Nại Nại là người phụ nữ quá ngốc nghếch, tuy cơ thể cô rất mềm yếu nhưng tính khí thì hình như không mềm chút nào, cũng không biết liệu cô có nghĩ lệch lạc gì không, bị tà khí xông lên đỉnh đầu lại làm ra chuyện ngu xuẩn nào đó.

Tên đại vương thổ phi đó thật chả biết che giấu gì hết!

Cô nàng ngốc đó rốt cuộc đang nghĩ linh tinh cái gì chứ?

Ý nghĩ cùng lúc của Lôi Kinh và Nại Nại.

[1] Chỉ thế hệ những người thuộc thời kì đại cách mạng văn hóa Trung Quốc (1966 – 1976)

Đến lúc tan làm Nại Nại cố tình nán lại một lúc. Tiểu Trần thay đồ xong quay người đi thẳng, cũng chả buồn hỏi cô một tiếng, Nại Nại bất mãn, giật tay Tiểu Trần lại hỏi: “Sao em không hỏi chị có về nhà hay không?”

Tiểu Trần chớp chớp mắt: “Chị đã mua cái đó rồi, còn về nhà được sao?”

Nại Nại bị nói trúng tim đen, vội vàng giải thích: “Ai bảo thế? Chị sẽ về nhà!”

“Xin đừng lừa gạt tình cảm của trẻ con, người lớn các chị ấy mà, giống y như đứa trẻ trong câu chuyện ‘Sói đến rồi’, rõ ràng trong lòng nghĩ như vậy mà vẫn còn hét lớn ‘Tôi chưa, tôi không, tôi ghét’.” Tiểu Trần đúng là miệng lưỡi sắc lẹm.

Nại Nại dùng ngón tay cốc nhẹ lên đầu Tiểu Trần nói: “Người ta bảo con gái 8x quý quá lắm, lúc chị bằng tuổi em đâu có nghĩ bậy nghĩ bạ như thế.”

Tiểu Trần cười gian: “Đã làm rồi đúng không? Nghĩ nhiều thì mất cả vui.”

Nại Nại tức điên người, bị ghen tị mức không thể phản kháng được, nghĩ kĩ lại thì hai mươi hai tuổi kết hôn, chẳng phải đúng thật là đang làm sao?

Cứ nghĩ tới tình cảnh khi đó là tình thân của Nại Nại lại âm ảm, trong lòng còn có chút thất vọng, tuy chỉ là một khoảnh khắc, nhưng lại đem lại không ít đau thương. Những điều cô học được khi đó giờ đều áp dụng trên người người khác, tuy vẫn còn chút mơ hồ, nhưng vẫn phải tiếp tục sống.

Tiểu Trần thấy thái độ của Nại Nại không được ổn cho lắm, biết mình đã nói lỡ lời nên vội vàng nói với Nại Nại: “Chị Nại Nại, về nhà thôi!”

Nại Nại nhìn cô cười: “Em đoán đúng rồi, hôm nay chị không về nhà. Chị đến biệt thự số 21.”

Chịu thừa nhận đồng nghĩa với việc chiếc bình nứt đã vỡ, mục đích của cô là không để mình lại đắm chìm trong quá khứ. Lôi Kinh tuy không phải một liều thuốc tốt để làm phai nhòa kí ức, nhưng có thể tạm thời che đậy vết thương, vậy thì, cô chẳng có lý do gì tiếp tục đem theo vết thương tiến lên phía trước, có thể lành được ngày nào thì hay ngày đó.

“Chị Nại Nại, ngoài cửa có người tìm chị, là anh chàng đẹp trai đó.” Mấy cô nàng nhao nhao cả lên cũng khiến Nại Nại tự dưng hồi hộp. Nói Tào Tháo là Tào Tháo đến, lúc bản thân thừa nhận với Tiểu Trần sẽ đến căn hộ số 21, con người đó đột ngột xuất hiện, cứu vớt trái tim đang trĩu nặng lúc này của cô, xua đi không ít những buồn đau.

Chủ nợ cuối cùng cũng tìm đến tận cửa!

Nại Nại tay chân lóng ngóng không thể không ra khỏi văn phòng trong những cái nháy mắt ra hiệu của mọi người, đứng trước cổng nhìn xuống. Dưới ánh hoàng hôn, Lôi Kinh đang tựa người vào xe chậm thuốc, toàn thân được bao bọc bởi sắc vàng kim rực rỡ, anh vậy vậy cô trong những tiếng la ó của cả một đám con gái.

Chưa thấy đám con gái này kích động như thế bao giờ, Nại Nại trong lòng có chút khó chịu, trong phút chốc lửa xông thẳng lên tận đỉnh đầu.

Lôi Công chết tiệt, không khoa trương thì chết được sao? Nhiều phụ nữ nhòm ngó như vậy anh vui về cái quái gì?

Nại Nại đi xuống lầu với tốc độ rùa bò, mặt lạnh te đứng trước mặt Lôi Kinh, bị anh kéo sà vào lòng. Tay anh chuyển dịch từ cổ tay cô lên đến eo, sau đó nhẹ nhàng cúi đầu đặt một nụ hôn, may mà anh vẫn còn nhớ đây là nơi công cộng, nụ hôn này cũng chỉ lướt nhẹ qua má, khiến Nại Nại toàn thân nóng bừng.

Tuy là như vậy, nhưng những tiếng hò hét phía sau lưng vẫn vang lên không ngớt khiến Nại Nại đột nhiên có chút thích thú nho nhỏ. Cô trộm nghĩ, dù nói thế nào đi nữa, anh chịu tuyên bố quyền sở hữu trước mặt bao nhiêu người thế này thì ngược lại cũng tuyên bố rằng quyền sở hữu anh thuộc về cô, lĩnh ngộ này đã làm thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ của Nại Nại, thế nên, sau khi trút bỏ những điều không vui, cô cũng bất giác mỉm cười.

“Ngoan, về nhà thôi!” Một câu nói đơn giản ngắn gọn của anh khiến mặt Nại Nại lại đỏ lựng, Nại Nại sau khi đã xua tan đi những đám mây u ám lượn quanh một cái, bĩu môi: “Khoa trương, anh nói đây không phải khoa trương thì là gì?”

Lôi Kinh bị việc cô đeo bộ mặt hạc đầu đỏ và ngượng ngùng nói lên câu trách cứ làm cho tâm trạng vui không kè xiết, anh cười lớn: “Em quản tôi?”

Nại Nại đương nhiên quần không nổi xã hội đen, thế nên cô đành đem “nộ khí xung thiên” chui vào xe.

Chiếc xe vừa nổ máy, Tiểu Trần đuổi theo gõ cửa. Nại Nại hạ tấm kính xuống, cô thần thần bí bí áp sát vào tấm kính nói: “Đừng về nhà, ăn chơi vui vẻ nhé!”

Nại Nại tức điên người, kéo ngay kính cửa xe lên. Lôi Kinh cười hỏi: “Cô ấy có ý gì vậy?”

Nại Nại lấp bắp nói: “Có... có ý gì được, chính là ý đó thôi.”

Nói xong cô liền quay mặt qua một bên, giả bộ nhìn ngắm phong cảnh xung quanh, mặt đỏ ửng tai.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Phong ba vô tình phong ba

Lôi Kinh lại đi rồi.

Nói là phải ra nước ngoài làm việc, chỉ gọi cho Nại Nại một cú điện thoại, sau đó cũng chẳng cần cô phải ra sân bay tiễn.

Có lúc Nại Nại trầm nghĩ, đi mất một Lữ Nghi, lại đến một Lôi Kinh, thực ra đàn ông đều không khác nhau là mấy. Thương nhân trọng lợi nhuận khinh biệt ly, nói thế nào nhỉ, phụ nữ không thể nào quan trọng bằng tiền được.

Thế nên, vào ngày anh bay, cô hẹn Tiểu Trần đi đập phá một phen. Hai người gọi một bàn đầy áp thức ăn, ngồi cạn hết một chai Nhị Oa Đầu, ăn uống rất ‘happy’. Chỉ có điều dạ dày trước giờ chưa từng khó chịu của Nại Nại lại cảm thấy đau nhói khi ăn món ăn cay Tứ Xuyên.

Cái kiểu đau thắt từng cơn từng cơn ấy rất giống với sự quặn đau của trái tim, rất giống.

Lôi Kinh đến New York, ngồi lên chiếc xe mà Elly[1] cử người đến đón, Hứa Thụy Dương sau khi lên xe liền chọn một ghế ngồi bên cạnh anh, còn anh thì vui đầu đọc “Nhật báo Wall Street”.

Chiếc xe đi rất nhanh, bên cạnh còn có hai chiếc đi kèm rất sát sao, nói một cách mỹ miều là bảo vệ, nhưng nói trắng ra là giám sát.

Mấy con người mặt mũi lạnh te không chút biểu cảm đều mang một tâm sự riêng, cho đến khi Lôi Kinh buột miệng hỏi: “Sao thế, không đến Manersen?”

“Lần này tiểu thư Elly không đặt phòng khách sạn là muốn mời Lôi tiên sinh đến nghỉ ngơi ở trang trại Wharton, phong cảnh ở đó rất tốt, gần đây mới mua thêm mấy con ngựa thuần chủng châu Âu, thời gian rảnh rỗi còn có thể cưỡi ngựa giải khuây.” Thư kí Brown cẩn trọng là thuộc hạ thân tín của Elly, ngoài hình thư sinh nho nhã, cặp kính gọng vàng giấu đi ánh mắt dữ tợn của hắn. Nghe Lão Thất nói thân thủ của hắn cũng không tồi, có thể làm thuộc hạ của Elly tròn hai năm là vì đã từng đỡ đạn cho cô một lần, bởi điều mà Elly coi trọng nhất không phải là bộ dạng của người đàn ông, mà là lòng trung thành.

Thực ra, sau một thời gian chung sống với Elly, đàn ông sẽ bắt giác chìm đắm trong sự mê hoặc của cô, Lôi Kinh đương nhiên cũng không phải ngoại lệ. Chỉ có điều, sau khi biết cô là một con bọ cạp cái, Lôi Kinh tự giác vạch định quan hệ giữa hai người chỉ dừng lại ở mức hợp tác, cố ý xa lánh, anh cũng hy vọng sau này sẽ không còn bất cứ sự ràng buộc dính dáng nào nữa.

Bọ cạp cái sẽ ăn thịt cả bọ cạp đực, cho dù đó là lúc vừa mới giao phối xong vẫn sẽ thẳng tay tàn sát không một chút nương tình.

Thế nên anh không thể không đề phòng.

Lôi Kinh xem báo không chút tập trung, trong lúc nhàm chán, bắt giác anh lại nhớ Nại Nại.

Người phụ nữ ngốc nghếch đó vẫn tốt hơn, không vui hay vui để viết ngay trên mặt, ví dụ như lúc anh phải ra nước ngoài, khuôn mặt trái xoan của Nại Nại xiu xuống ngay lập tức, không cả thềm nấu cơm tối cho anh ăn.

Nghĩ đến bộ dạng tức cười đó của cô, Lôi Kinh đang thả hồn vào đầu đầu bắt giác mỉm cười, không hề báo trước. Hứa Thụy Dương nghiêng mặt liếc anh một cái, lập tức quay phắt đi chỗ khác, Lôi Kinh biết cậu ta đang nghĩ cái gì, lại tiếp tục vui đầu vào tờ báo, hạ thấp giọng: “Muốn nói gì thì nói đi.”

“Kính ca, dạo này anh rất hay cười.” Hứa Thụy Dương nói đầy nghiêm túc.

“Cười không tốt sao?” Nhướng mày nhìn bộ dạng giả vờ nghiêm túc của Hứa Thụy Dương, Lôi Kinh cố ý lại mỉm cười.

Hứa Thụy Dương cười cười, không nói gì, anh quay đầu ra bên ngoài cửa nhìn chiếc xe đang đi bên cạnh, trên mặt thoáng hiện lên chút lo lắng.

Lôi Kinh đương nhiên hiểu ý của Hứa Thụy Dương. Dễ dàng lún sâu vào như vậy đến bản thân anh còn không dám tin, có lẽ đây chính là cái có duy nhất của việc chán ghét cuộc sống hiện tại sau hơn mười năm phiêu bạt.

Hơn nữa lại là cái có không cao mình gì cho lắm!

“Đến một ngày chú cũng sẽ phát hiện, cái thứ trò chơi này có thể lấy mạng người ta.” Ánh mắt Lôi Kinh long lanh, “Còn nguy hiểm hơn việc bị chém vài nhát dao lên người.”

“Mong rằng em đừng gặp phải, em còn muốn giữ cái mạng này để du lịch vòng quanh trái đất nữa.” Hứa Thụy Dương lẩm bẩm.

Lôi Kinh cười nhạt: “Nó đến thật rồi chú có chống lại được không? Nói không chừng lại bại trận nhanh hơn ai hết!”

Trang trại Wharton có kiểu kiến trúc cổ điển, tuy bề ngoài không có vẻ thần bí và trang nhã như những tòa lâu đài cổ điển kiểu Anh, nhưng cũng rực rỡ ánh sáng mặt trời, mang phong cách riêng của Mỹ. Phía trước nông trại lớn là cả một thảm cỏ xanh mơn mẫm, phía xa xa còn có vài chú ngựa đang thong thả chậm rãi gặm cỏ.

Tuy rất thanh bình, nhưng lại không phải là cuộc sống mà Lôi Kinh muốn có sau khi ẩn dật.

Bởi vì, nơi đây vẫn thuộc về góc tối tăm nhất, bề ngoài được che đậy bởi ánh sáng mặt trời chói chang căn bản không là gì.

Quản gia của Elly vẫn trong bộ dạng vốn có, thời gian hai năm không thể xóa đi nụ cười có vẻ ôn hậu trên môi ông, ông luôn giữ bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể phục vụ một cách hoàn hảo nhất, cũng có nghĩa là Lôi Kinh lại một lần nữa phải tiếp nhận sự phục vụ của ông với thân phận ông chủ.

Mỗi người đàn ông đến trang trại này, đều là ông chủ.

Một ông chủ không có bất cứ sự tự do hay bất cứ quyền quyết định nào.

Lôi Kinh theo sau ông hết ngoặt bên phải lại rẽ bên trái, vòng qua một đại sảnh lớn, đi đến cầu thang gỗ rồi tiến vào phòng khách, chiếc thảm dài và mềm mại do Trung Quốc sản xuất, tấm hình phượng hoàng được thêu ở giữa tuy đã đổi màu nhưng vẫn là kiểu dáng cũ, xem ra đã tâm của Elly vẫn không hề thay đổi, cô muốn dùng tất cả để chứng minh địa vị thống trị của bản thân. Quản gia đẩy cửa phòng, nói nhỏ nhẹ: “Tiểu thư đợi Lôi tiên sinh đã lâu rồi.”

Thực vậy, tính ra đã tròn hai năm.

Elly vẫn đang ngồi bên cửa sổ đọc báo, giống hệt tờ báo trên tay Lôi Kinh. Tấm rèm cửa bằng ren dài bờ vai mảnh mai mềm mại của cô, cơn gió nhẹ thổi qua đó, trông giống như tranh chân dung thiếu nữ thời cổ đại, đầy đặn và yên tĩnh.

Cô không ngẩng đầu lên, Lôi Kinh cũng không gọi cô, chỉ đặt tờ báo trên tay xuống bàn, cầm tách cà phê trên bàn lên ngửi, anh mỉm cười: “Em đã chuẩn bị cả rồi?”

“Nên biết là em thấu hiểu mọi thứ của anh.” Elly chậm rãi ngước đầu lên, mỉm cười tựa lưng vào ghế.

“Anh không thấy vậy.” Lôi Kinh lười nhác lấy thìa khuấy tách cà phê, cầm lên uống một ngụm, cau mày: “Em nên thay hạt cà phê thôi, hơi đắng.”

Cô liếc Lôi Kinh một cái, sau đó mắt nhắm lại, nhún vai: “Lôi, hình như anh có gì đó thay đổi rồi, đây là cà phê đen trước đây anh thích nhất, sao lại đắng được?”

“Mùi em vẫn cứ nhạy cảm vậy, tiếc là lần này em nhầm rồi.” Lôi Kinh không thích bàn luận chuyện riêng của anh với Elly, anh kéo ghế, ngồi xuống rồi cười, nhưng trong mắt lại không chút vui vẻ nào: “Nói đi, có chuyện gì?”

[1] Tên tiếng anh của Y Lệ

“Lôi, hình như em chưa nói với anh, em phát hiện mỗi lần anh muốn bảo vệ cái gì là liền đánh trống lảng, lần trước là anh em nhà họ La, còn lần này?” Nụ cười của Elly cũng lạnh như băng.

“Anh không thấy chúng ta cần phải bàn luận chuyện này, nếu em muốn thảo luận, được, anh sẽ đi.” Lôi Kinh bình thản trả lời, mặt lạnh như tiền.

Elly không bao giờ dám đắc tội Lôi Kinh, lần này tất nhiên cũng không phải ngoại lệ. Cô đặt tờ báo xuống: “Lôi, lần này Jason muốn chúng ta bỏ hết vốn ra phá thị trường giao dịch, ép giá xuống càng thấp thì lượng hàng hóa trong lai của 500 công ty lớn hẳn mua được ở Singapore kiếm lời càng nhiều, phần thiệt hại chúng ta phải chịu hẳn đã đồng ý đền bù lại gấp năm lần.”

Lôi Kinh đã thấy được biến động của thị trường tiền tệ, nhưng không ngờ Elly lại dám tiền trăm hậu tấu, tự liên hệ trước với Jason. Anh sầm mặt xuống, nói chuyện không chút nể nang: “Việc này anh không cho rằng một mình em có thể làm được.”

Elly phát hiện thấy lông mày anh nhướng lên nhưng lại vẫn cười. Đây là dấu hiệu cho thấy con giận của anh sắp lên đến đỉnh điểm, nhưng đôi mắt không rõ cảm xúc của anh khiến cô không thể nào nhìn ra bất cứ điều gì, cô lựa chọn không liều mình xông tới, thế nên duyên dáng đứng dậy xoay người lại, hai tay đặt lên vai Lôi Kinh xoa bóp nhẹ, áp sát mặt vào tai anh, “Honey, em nghĩ anh sẽ đồng ý, anh nên biết đây là vụ làm ăn lớn, hiện giờ thị trường cổ phiếu toàn cầu đang hỗn loạn, chúng ta làm như vậy chẳng qua cũng chỉ là thừa cơ kiếm chút tiền tiêu vặt mà thôi. Kiếm xong rồi sẽ biến mất tăm mất tích, ai có thể biết được? Lôi, anh nói xem?”

“Kiếm tiền tiêu vặt? Chẳng phải em đang tạo ra một khủng hoảng cổ phiếu mới sao?” Lôi Kinh dùng ánh mắt sắc lạnh liếc qua, nụ cười của Elly lập tức cứng đờ.

“Cứ coi là vậy đi. Dù sao cũng vô phương rồi, chịu giữ cho bản thân không phải thua lỗ trước đã. Người Trung Quốc chúng ta có câu, gọi là ‘hại người lợi mình’, rất thiết thực.” Elly cười nham hiểm.

Lôi Kinh thò tay ra, luồn ngón tay vào mái tóc xoắn màu đỏ của cô, anh vuốt ve chân tóc cô một cách dịu dàng, đột nhiên nắm đầu ngón tay siết chặt, giật đầu cô ra phía trước mặt anh, giọng nói vô cùng bình thản: “Elly, em nghe đây, anh không muốn nghe thấy tin em bán đứng anh, cho dù là mỗi làm ăn có thể biến anh thành triệu phú trong chớp mắt không được sự cho phép của anh, chỉ cần anh không thích, không ai có thể ép được.”

“Đương nhiên, em sẽ không bán đứng anh.” Trong đôi mắt nâu của cô ánh lên sự hoảng loạn sợ hãi.

“Thế sao? Vậy tại sao Jason nói, em lấy chỗ này ra đảm bảo nhất định sẽ thuyết phục anh, nếu anh không đồng ý em sẽ về nước ép anh nghỉ việc.” Lôi Kinh giờ tay ra chỉ thẳng vào bộ ngực đang phập phồng của cô.

Xa cách nhiều năm, bọn họ đã không còn là quan hệ nhân tình như ngày trước, nếu cô có thể dùng xác thịt để khiến Jason phản bội, Lôi Kinh đương nhiên cũng có thể dùng tiền để khiến lũ tay chân của Jason phải đầu hàng.

Đúng là anh luôn tham dự và những mối đầu cơ tài chính của Jason, nhưng điều này không có nghĩa là tiền nào anh cũng kiếm, loại việc khiến con người ta đã tuyệt vọng càng tuyệt vọng hơn, dù có nói thế nào anh cũng sẽ không làm. Trước đây anh lựa chọn gạt sạch bản thân cũng chính là vì tìm một lối thoát thân vô ưu vô lo sau này cho mình, anh không muốn sau này sau khi rút lui sẽ phải hối hận cả nửa đời vì một quyết định nào đó của mình.

Giọng nói dữ tợn phát ra từ miệng Lôi Kinh toát ra một mùi vị đáng sợ: “Elly, em nên biết, anh không muốn làm gì em, nhưng nếu em ép anh, anh rất vui về ‘hầu hạ’ tới cùng.”

“Đương nhiên.” Elly cười cười nhấc người ra. Lôi Kinh đứng dậy phui phui vai, giống như muốn phui sạch bụi bặm, ngay lập tức sắc mặt Elly chuyển từ xanh sang đỏ.

Lôi Kinh nheo mắt nói với Elly: “Anh nói lại lần nữa, anh không làm.”

Vừa đi đến cửa, Elly đột nhiên hất mạnh tách cafe xuống đất. Lôi Kinh quay đầu lại, những mảnh sứ trắng men vỡ vụn tan tác dưới sàn nhà.

Phát hiện Lôi Kinh đang nhìn mình, cô mỉm cười, nghiêng đầu, giống hệt tư thế quen thuộc nhất khi hai người còn ở cùng nhau năm đó, nói một cách cợt nhả: “Lôi, em không đẹp bằng người đàn bà đó sao?”

“Em muốn uy hiếp anh?” Lôi Kinh lập tức biến sắc, cười khẩy, “Tốt nhất em hãy suy nghĩ cho kĩ thân phận của mình rồi hãy ra tay.”

“Em đương nhiên biết rõ thân phận mình, cho nên em mới hỏi, lẽ nào cô ta thật sự đẹp hơn em?” Elly cười hỏi.

Lôi Kinh cau mày, sắc mặt rất khó coi, anh nhanh chóng tiến về trước, tóm lấy cổ Elly, chỉ trong chớp mắt một lưỡi dao sáng lóa lạng lẹ phi tới trước mặt anh, dưới sự phản chiếu của ánh sáng mặt trời buổi chiều phát ra một thứ ánh sáng kì lạ. Anh giờ tay lên đỡ lấy lưỡi dao, thế là hổ khẩu[1] bị rạch một vết lớn, sau đó anh cũng bắt đầu cảm nhận được vết thương. Lôi Kinh quay người lại dùng tay phải gạt phẳng một lưỡi dao đánh lên khác, giờ tay lên một lần nữa, anh bẻ gãy một cánh tay của kẻ đó.

“Elly, em thấy chơi thế này thú vị sao?” Lôi Kinh vỗ vỗ tay, máu từ vết thương đã lan dần xuống ngực.

Cái kẻ đánh lên đang mềm oặt kia không cần nhìn cũng biết là ai, động tác quá dứt khoát, chắc chắn là người đàn ông cầm hận Lôi Kinh nhất hiện nay.

Elly cắn môi, nhìn chằm chằm vào Brown đang nằm gục dưới đất, “Anh thấy thế nào mới thú vị? Lôi mà em quen không phải thế này. Anh chưa từng suy nghĩ cho phụ nữ chứ đừng nói là bảo vệ. Kết quả thì sao, bây giờ chỉ vì một người đàn bà bán nhà mà đến mỗi làm ăn của Jason anh cũng không thêm nhận, em thật tình không thể nào hiểu được.”

Tính cách thẳng thắn là một trong những nguyên nhân quan trọng mà Lôi Kinh thích ở Elly năm đó, nhưng bây giờ cũng biến thành lý do khiến anh phần nộ nhất.

“Chỉ điểm này thôi em đã không bằng cô ấy.” Lôi Kinh chỉ vào người đàn ông đang nằm trên đất, nói: “Nếu lúc này đứng ở đây là cô ấy, nhất định sẽ xem vết thương của người này thế nào rồi sau đó gọi xe cứu thương.”

Elly nghiêng rặng, ánh mắt cô như núi băng nghìn năm không thể nào tan chảy.

“Thế nên, em không thể so được với cô ấy. Anh cảnh cáo em, nếu em dám động đến một sợi lông của cô ấy, anh sẽ dùng tất cả mọi thứ của Lôi Kinh này chơi với em đến cùng, không tin thì cứ thử mà xem!”

Lôi Kinh vứt lại cô ở đó rồi cao ngạo rồi đi, thậm chí đến vết thương trên tay anh cũng không thêm xử lý, trên tấm thảm vẫn còn đọng lại vài vệt máu. Elly hiểu ý của anh, có nghĩa là, có thể làm anh bị thương nhưng không được làm bị thương người đàn bà đó, bằng không, máu trên mặt đất có thể sẽ biến thành máu của cô.

Rốt cuộc là người đàn bà như thế nào lại có sức hấp dẫn lớn như thế? Cô đột nhiên rất muốn biết.

Elly sầm mặt lại gọi quản gia đang đứng ở ngoài cửa, dặn dò cẩn thận xong, cô chuẩn bị thu dọn hành lý về nước.

Có lẽ, trở về xem xem cũng không phải việc gì không hay, nói thế nào đi chăng nữa, làm gì cũng phải biết người biết ta thì mới trăm trận bắt bại được.

[1] Hồ khẩu: kẽ giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Mô hình yêu đương quái lạ của người lớn

Yêu đương rốt cuộc nên có mô hình như thế nào?

Lúc còn trẻ thì anh yêu em em yêu anh, khi tình cảm sâu đậm thì cắn nhau một miếng, gắp lại nhau bao ngày xa cách thì hận không thể moi tìm ra cho người ta xem, để chứng minh bản thân thực sự đã nhớ nhưng đối phương đến mức tan nát tìm gan?

Hay là giống như Nại Nại và Lôi Kinh, cả hai đều sầm mặt lại đi lặng lẽ trong siêu thị, mỗi người một tâm sự riêng?

Nại Nại tức giận vì lẽ Lôi Kinh đi xa đến một cuộc điện thoại báo bình an cũng không có, lúc quay lại thì hồ khẩu[1] vô duyên vô cớ bị thương một mảng lớn, cũng chẳng thêm băng bó lại. Hỏi anh, cũng không nói lý do, kiểu hành động này rõ ràng là không coi cô là người một nhà, đàn ông nhà ai mà lại quá đáng thế chứ?

Lôi Kinh thì cảm thấy vô cùng phiền phức với sự truy hỏi liên hồi như muốn lấy mạng của Nại Nại, tại sao người phụ nữ này lại cứ thích bám lấy không tha một chuyện bé con con như thế? Chẳng phải không biết gì thì cng tốt sao, sẽ bớt được bao nhiêu điều lo lắng còn gì? Đồ ngốc! Đàn bà nhà ai mà phiền phức thế không biết?

Sự va chạm của sao Hỏa và sao Kim khiến bọn họ nhìn nhau chằm chằm, sau đó lập tức bắn ra, chỉ một giây thôi cũng không chấp nhận ở gần nhau.

Nhưng cũng không thể cứ tiếp diễn thế này mãi, khó khăn lắm Nại Nại mới xin nghỉ được một ngày, anh đề nghị đưa cô đi mua vài bộ quần áo cho ra hồn, mượn cơ hội này làm dịu bớt không khí căng thẳng, kết quả là...

Phải dịu kiểu gì đây?

Chiều mà Lão Thất dạy quả thực làm tổn hại tôn nghiêm của đàn ông một cách quá đáng, anh không thể nào làm được. Nhưng giờ thấy sắc mặt của Nại Nại đang có xu thế chuyển từ nhiều mây sang giông tố, điều này khiến anh không thể không suy nghĩ về tính khả thi của cái chiều đó.

Làm đến mức này, đúng là mất mặt!

Lôi Kinh cau mày, đột nhiên túm lấy một bộ quần áo, hơi ngại ngùng kéo tay Nại Nại: “Bộ này đẹp đấy, em mặc vào nhất định sẽ còn đẹp hơn.”

Nại Nại quay phắt đầu lại, “Đẹp thì liên quan gì tới anh?”

Cô kích động quá mức, giọng nói có phần hơi chói tai, tâm trạng phức tạp rối rắm trong lòng lại một lần nữa kéo đến, thái độ tình bơ của Lôi Kinh càng khiến cô cảm thấy bản thân đúng là thiệt thòi quá mức.

Đúng thế, tấm thân này đã trao cho anh rồi, gần như tình cảm cũng cho anh cả rồi, nhưng chỉ cần một câu dặn dò trước khi đi mà cũng khó khăn như vậy sao? Sao anh không học được cách nói một câu “anh sẽ tốt thôi” trước khi đi, hoặc cho cô một cái ôm an ủi?

Yêu cầu quá sức đơn giản, tại sao anh lại không làm được?

Lôi Kinh nhìn chăm chú những giọt nước mắt vòng quanh trong khoang mắt Nại Nại mà không thể nào hiểu nổi, người phụ nữ này thật là, sao nước mắt nói đến là đến, giống y như vôi nước. Đôi lông mày rậm của anh nhướng lên: “Tôi cảnh cáo em, em mà dám để cho nó rơi xuống là tôi hôn em trước mặt mọi người luôn!”

Nại Nại tức giận ngược mắt lên, liền nhìn thấy Lôi Kinh với bộ mặt đầy nghiêm túc đang cầm chiếc váy ngủ bằng ren màu tím, bộ dạng đó của anh khiến người ta cảm thấy thật khôi hài, cô vội vàng ngoảnh mặt đi kiểm chế cơn buồn cười đột ngột của mình.

Sau lưng Lôi Kinh là hai cô bán hàng đang dùng đôi mắt kinh dị để nhìn người đàn ông cao lớn vạm vỡ mặt, với khuôn mặt nghiêm túc và thân hình tuyệt đẹp, anh đang túm lấy chiếc váy ngủ trên người mà sợ anh không chịu buông, trông vô cùng ngu ngốc.

“Anh... anh...” Nại Nại mặt đỏ bừng, đẩy anh sang một bên, vội vàng đưa tay bịt miệng ngăn không cười.

Lôi Kinh cảm thấy cơn giận của cô đã nguôi đi phần nào, nhanh chóng chớp lấy thời cơ.

“Tôi đồng ý với em, sau này bất kể có chuyện gì cũng sẽ nói với em hết.” Bảo anh nói ba từ “Tôi sai rồi” là việc không thể, thế nên anh đã lén lút xóa phẳng đi một nửa cái câu mà Lão Thất dạy.

“Nói hay không nói cũng thế thôi, lúc anh cần đi thì vẫn phải đi.” Nại Nại đột nhiên nghĩ đến cái nghề nghiệp của anh, ngay người ra nhìn những cặp tình nhân đang cười nói tíu tít với nhau trong trung tâm mua sắm, âm thầm xót xa.

Lôi Kinh muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra được, cuối cùng anh đành nói: “Em muốn thế nào?”

Tay Nại Nại khẽ run run, cô còn có thể thế nào? Không nói lời nào đã đi rồi, không một lời giải thích đã lại trở về, cô tưởng rằng giữa họ ít nhất cũng là quan hệ yêu đương, nhưng sau khi ở cùng nhau thì lại hình như không giống thế.

Thật ra, giữa họ càng giống nhân tình hơn.

Nại Nại thực sự muốn cái gì đến bản thân cô cũng không biết, chỉ có một ý niệm mơ mơ hồ hồ đó, giống hình bóng của một mái nhà. Nhà, cái từ đã biến mất khỏi trí óc cô từ rất lâu nay lại đột ngột hiện lên, làm chân tay cô luống cuống.

Cô không phải là một người phụ nữ kiên cường, nếu có đàn ông sẽ dựa vào đàn ông, không có đàn ông để dựa dẫm cũng không muốn ngã lăn dưới đất không đứng lên, tất cả mọi thứ đều là gặp sao chịu vậy. Cô không muốn có ý đi tìm một cây đại thụ, cũng không muốn bản thân quá khổ sở quá mệt mỏi, giống như tất cả những người phụ nữ trong thiên hạ, cô muốn làm một người mẹ hiền vợ tốt, lúc nấu cơm phải nghĩ xem chồng mình muốn ăn gì, chồng đi làm về muộn phải nhớ để lại một ngọn đèn, yêu cầu này đâu có cao?

Tại sao lại khó khăn như vậy?

Nại Nại đột nhiên thở dài, sắc mặt Lôi Kinh cứ thay qua rồi lại đổi lại, sau đó cô ngẩng mặt lên và nói: “Em muốn anh nghiêm túc một chút.”

Lúc trước khi Lôi Kinh còn lăn lộn ở China Town, không ai có thể ngăn nổi sự sát phạt của anh, bây giờ chuyển sang đầu cơ tài chính cũng không có vụ giao dịch nào làm khó nổi anh, chỉ duy nhất một câu yêu cầu đơn giản đến mức không còn có thể đơn giản hơn của Nại Nại lại khiến anh cảm thấy rất nặng nề, trong lòng bộn bề những tâm trạng phức tạp.

Thì ra cô đang nghĩ điều này.

Anh nói: “Chỉ ít là tôi muốn nghiêm túc.”

Nại Nại nhìn anh, trong mắt cô chứa đựng sự u uất và nặng nề, dường như muốn trịnh trọng hứa hẹn một điều gì, ánh mắt có chút mơ màng, sau đó lại nói: “Vậy anh sẽ ở bên em bao lâu?”

Ba năm? Năm năm? Đợi đến lúc cô đã thành bà lão hom hem, đợi đến lúc anh chán ghét cô rồi, cô phải làm thế nào?

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, trịnh trọng nói: “Rất lâu, nhưng tôi không thể đảm bảo sẽ là bao lâu.”

Anh không biết hành động tiếp theo của Elly và Jason, ngộ nhờ...

Nại Nại cúi gầm đầu xuống, thò cánh tay ra khoắc lấy tay anh, “Ít nhất cũng phải lâu hơn mười năm”

Mười năm... có hơi lâu, nhưng không phải là không thể chịu đựng được.

Lôi Kinh không hiểu mười năm đối với Nại Nại mà nói là một giới hạn, cô và Lữ Nghị đã tan đàn xẻ nghé sau mười năm, thế nên cô muốn một lời hứa hẹn dài lâu hơn. Cô biết trong tình cảm nam nữ lời ước hẹn thật sự chẳng là gì cả, nhưng lại khẳng khái chấp nhận tin tưởng Lôi Kinh, anh chưa từng nói bất cứ lời hứa ước nào, vậy thì anh nói một lần nhất định có thể tin được.

[1] chú thích chương 31

Lôi Kinh nặt đang sầm xuống cảm thấy bản thân bị Nại Nại lừa dối, anh cảm thấy dở dành phụ nữ đúng là tự làm tự chịu, chỉ một chút lơ là đã bị mắc họa

bởi câu nói, anh hậm hực trề môi xuống: “Vớ vẩn! Nhất định sẽ lâu hơn mười năm, em phải ăn sáng cho tử tế, nếu không thì không sống nổi đến lúc đó đâu!”

Nại Nại đột ngột lao vào vòng tay của Lôi Kinh, vùi đầu vào ngực anh, cơ thể cô rung lên từng cơn.

Lôi Kinh nhắc vai cô kéo lên, cô sống chết vùng vẫy nhất định vùi đầu vào ngực anh không chịu nhấc người ra. Lôi Kinh không buồn để tâm, cứ mặc cho cô thích làm gì thì làm, không cần phải nhìn quanh ngó quắt cũng biết lúc này nhất định có rất nhiều người đang dò xét hành động kì quái của họ. Lôi Kinh dường như nghĩ ra điều gì đó, một thoáng lúng túng hiện lên trên mặt, anh khẽ chép: “Còn không đứng dậy là tôi sẽ lôi em về nhà, vút lên giường để em ôm cho đủ.”

Chỉ một câu nói này, Nại Nại lập tức bắn khỏi người Lôi Kinh, xoa xoa mặt rồi vội vàng cúi đầu xuống đi về phía trước, chỉ một phút không chú ý đã đụng ngay vào cây cột ở cầu thang, nửa bàn chân suýt chút nữa là trượt ra ngoài cầu thang. Lôi Kinh lao lên trước hai bước, chỉ một cái rẽ ngoặt đã kéo cô vào lòng, vỗ lên mông cô một cái: “Nghĩ gì thế hả, mắt mũi chẳng chịu để ý gì hết.”

Trời ạ! Nại Nại mắt vẫn còn đang ngân ngấn nước đột nhiên bị một cái vỗ mông đánh tét làm giật nảy cả người, nghĩ kĩ lại sự tình tứ của động tác đó, cô lắp bắp nói: “Đồng người thế này, sao anh có thể làm thế?”

“Tôi làm sao?” Lôi Kinh ung dung nhìn đôi mắt ngấn lệ của cô. Nại Nại cắn môi nhìn anh chằm chằm, chưa được ba phút đã phải quay mặt đi vì ngại. Vừa quay đi Lôi Kinh đã xoay trở lại, lại quay đi, lại bị xoay trở lại, Nại Nại không còn cách nào khác, đành nhìn thẳng vào mắt anh, trái tim cô run rẩy một cách không tự chủ.

Ánh mắt Lôi Kinh nhìn cô rất chăm chú, có vài sợi tóc xõa xuống che mắt mắt, nụ cười thấp thoáng của anh khiến cô có cảm giác không lạnh, lúc anh muốn hôn cô chính là cái bộ dạng này.

“Được rồi, đừng có nghĩ ngợi lung tung nữa! Vốn đã ngốc, càng nghĩ lại càng ngốc.” Anh thì thầm bên tai cô.

Rõ ràng là khoảnh khắc lãng mạn, đột nhiên bị câu nói của anh làm trời tuột cảm giác ngọt ngào tình tứ, Nại Nại nghiêng rằng lấy chân đạp Lôi Kinh một cái, bị anh nhanh nhẹn tránh mất. Tuy không đánh tới, nhưng nhìn biểu cảm ngạc nhiên của Lôi Kinh cũng đáng rồi, thế là cô cười tí mắt lại: “Vớ vẩn, em không ngốc sao lại đi tìm xã hội đen?”

Cũng không biết bản thân đã nói điều gì buồn cười, Lôi Kinh đột nhiên thả cô ra cười phá lên, Nại Nại đứng bên cạnh vô cùng hậm hực.

Nại Nại nằm trên ngực Lôi Kinh, dùng tóc ngoe ngoắt chọc cổ anh. Đang ngủ say, anh mất kiên nhẫn lấy tay đẩy đẩy ra, một cái lật người đè cô xuống dưới thật chặt không thể cử động được.

Một đêm cuồng nhiệt, cứ có cảm giác trái tim hai người lại gần nhau hơn một chút. Đây chính là nguyên nhân những cô gái nhà lành dễ dàng bị mắc lừa, họ càng đồng ý tin rằng đàn ông vì yêu họ nên mới lên giường với họ, còn đàn ông thật sự nghĩ gì bọn họ không hay biết, cũng không muốn biết.

Nại Nại ôm lấy cánh tay Lôi Kinh, len lén ngắm nhìn bộ dạng lúc ngủ của anh. Hai người nằm sát như vậy, cô gần như có thể trực tiếp cảm nhận được hơi thở nóng hừng hực của anh. Cô lại cười sò vào chiếc mũi cao của anh, thấy không có phản ứng gì, cô lại thuận theo sống mũi kéo xuống dưới, lúc đến miệng anh cô men theo viền môi đi một vòng, bất thành linh bị anh mở miệng ngoạn một phát, giọng nói mơ hồ: “Đừng có động đây lung tung, động đây lung tung sẽ phạt em.”

Nại Nại cười ngượng ngịu, ôm chặt lấy chân thoát khỏi vòng tay anh và quay lưng lại, định ngủ thêm chút nữa, kết quả người đàn ông sau lưng liền dùng sức lật người cô quay lại: “Em muốn làm gì?”

“Không làm gì cả, đi ngủ.” Nại Nại liền kéo gối giả vờ lịm đi, đỏ mặt vì những hành động táo bạo lúc này của bản thân.

Lôi Kinh lặng một lúc, đột nhiên cười lớn: “Tình cả rồi, sao có thể không làm gì chứ? Hay là chúng ta vận động một lát?”

“Không, em còn đang ngủ.”

“Em ngủ việc của em, tôi vận động việc của tôi.”

“Anh vận động thì làm sao em ngủ được?”

“Tôi vận động tại sao em lại không ngủ được?”

“Phí lời, tất nhiên ngủ không nổi rồi.”

“Tại sao lại ngủ không nổi?”

“Rung động mạnh thế ai mà ngủ được chứ?” Nại Nại cuối cùng cũng không thể nào nhẫn nhịn được nữa, quay lại gầm lên một câu.

Lôi Kinh đột nhiên chúi đầu vào lưng cô, không ngừng run lên. Nại Nại thấy lạ đang định hỏi rõ, thì đột nhiên anh cắn vào lưng cô, cổ họng cười nói: “Nàng ngốc, em ngày càng thông minh ra rồi đây.”

“Đi chết đi.” Nại Nại nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Anh nhìn thái độ nghiêm túc của cô, điệu bộ có vẻ muốn anh chết thật rất buồn cười: “Tôi chết rồi thì em sẽ làm gì?”

Nại Nại không do dự trả lời: “Tiễn anh lên đường.”

“Tôi cho rằng tôi chỉ có thể chết ở trên giường! Vậy em cũng tiễn?” Lôi Kinh cười hỏi.

Mặt Nại Nại trong phút chốc xồng máu, nóng rực, tuy hai người yêu qua yêu lại cũng lâu rồi, nhưng tình yêu của người lớn cũng không thể chỉ có trên giường dưới giường chứ? Ngày nào cũng làm những chuyện thế này, cô thậm chí không biết Lôi Kinh rốt cuộc là yêu con người cô hay là yêu độ hải hòa khi vận động cùng cô, Nại Nại mặt đỏ tía tai, suýt chút quay lại đập cho anh một cái vào chỗ hiểm.

“Sao thế?” Lôi Kinh biết thừa Nại Nại đã ở bờ vực bùng nổ rồi vẫn cố tình trêu chọc cô.

Nại Nại chẳng nói lời nào, lấy chiếc gối bịt lên mặt anh, hai chân cưỡi lên người anh ra sức ấn gối xuống. Lôi Kinh chẳng buồn phản kháng, để mặc cô hành hạ anh, luôn miệng cười, bị ấn lâu quá không thở được nữa anh mới kéo chiếc gối ra ấn đầu cô vào ngực mình.

Chỉ vừa chạm vào, nhịp tim cô tăng tốc, những tưởng sắp nghe được lời nói tình tứ vô tiền khoáng hậu thốt ra từ miệng xã hội đen.

“Em cứ thích động đây lung tung, em xem, lại đứng lên rồi.” Anh nói.

“Anh đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Có người vừa muốn làm bố vừa muốn làm mẹ

Nại Nại không nhớ rõ hình dáng của bố cho lắm. Từ bé sự thiếu vắng của người bố khiến cô cũng có chút cố chấp, mãi cho đến lúc lên cấp ba cô vẫn còn hỏi tại sao trong nhà không có lấy một tấm ảnh nào của bố. Mẹ Nại Nại nói, đó là vì ông ra đi quá sạch sẽ, thế nên mới không có. Nhưng Nại Nại lại cho rằng, điều đó chứng minh mẹ Nại Nại rất yêu rất yêu bố, bởi vì bà sợ nhìn thấy ông, càng sợ ông nhìn thấy bà lẻ loi bơ vơ nuôi con sống qua ngày.

Mẹ Nại Nại lúc nào cũng thích nói: tuy thiếu vắng sự tồn tại của người bố, nhưng không để cô trở thành người có tính cách lệch lạc, vẫn tốt chán.

Nại Nại cười cười không trả lời.

Thật ra có những lúc cô vẫn sẽ có một chút yếu đuối do sự thiếu vắng của người bố đem lại, chẳng qua không ai phát hiện ra mà thôi.

Căn số 21 thật sự trở thành phòng làm việc mới của Húc Đô.

Thỉnh thoảng từ văn phòng Nại Nại có thể nhìn thấy rất nhiều chiếc xe đắt tiền chạy ngang qua văn phòng rồi lao thẳng vào đó, chỉ trong nháy mắt là không thấy bóng dáng đâu nữa. Chỉ cần bọn họ vào đó, bảo đảm chỉ vài phút sau thế nào cũng nhìn thấy vài chiếc xe kì lạ dừng trên đường cao tốc cách đó không xa, đứng bất động giả chết ở đó cả nửa ngày, sau một hồi lâu thật lâu mới rời đi.

Hoặc sẽ là, năm ba ngày lại có người gọi điện đến, vô cùng nghiêm túc tra hỏi số hiệu chi phiếu mà chủ căn hộ số 21 đã trả và chi tiết hợp đồng, hoặc là điều tra số chứng minh nhân dân và họ tên của chủ hộ lúc đăng ký.

Phản ứng đầu tiên của người phụ nữ hiền thực con nhà lành của Nại Nại, cảm giác đầu tiên đó là, mau chóng rời xa những người này càng xa càng tốt. Lôi Kinh cũng thật là, cao ốc to đẹp thế thì không chịu ở, cứ khăng khăng chạy đến chỗ cô phô trương thanh chưa nói đến việc bây giờ mang lại cho cô bao nhiêu là phiền phức.

Sầu muộn thì cứ sầu muộn, nhưng cô cũng không thể quên được Lôi Kinh đã đối xử tốt với cô như thế nào, ví dụ mấy hôm trước Nại Nại nói sau khi trực đêm xong cô muốn đi ăn thịt xiên nướng, anh nghe xong ngay lập tức cau mày gạt phăng lời đề nghị với lý do quán bên đường không vệ sinh, nếu muốn ăn com Tứ Xuyên anh sẽ lái xe đưa cô vào thành phố. Nại Nại có cảm giác bị giám sát và khống chế đương nhiên không lấy làm vui vẻ gì, nhưng đến tối sau khi trực ban xong, vừa ngẩng đầu lên cô đã thấy Hồng Cao Viễn đang đứng trước cửa văn phòng với bộ mặt ngưng ngưng, trên tay cầm hai hộp thức ăn, nhìn thấy cô giống như nhìn thấy thánh mẫu đại xá, vội vàng nhét mấy thứ trong tay mình vào lòng cô, không nói không rằng quay đầu đi mất.

Ngày người một lúc, Nại Nại mở mấy hộp đồ ăn ra thì thấy bên trong toàn các loại xiên nướng cay nóng hôi hổi. Điều khiến Nại Nại không thể nào ngờ tới chính là tất cả những món này đều của quán Mãn Ý Lâu.

Cứ nghĩ tới việc quán Mãn Ý Lâu nổi danh như cồn ở Bắc Kinh lại đi làm thịt xiên nướng, hơn nữa lại còn là kết quả do Hồng Cao Viễn đích thân ra tay, và chắc hẳn anh đã nhận lệnh của người nào đó mới có hành động mất mặt nhất trong cả sự nghiệp của mình. Nại Nại vô cùng cảm động nên đã gọi điện thoại bày tỏ lòng cảm ơn của mình, kết quả chỉ đổi lại được một câu của Lôi Kinh: “Đừng nhiều lời, mau ăn đi cho nóng. Tôi tôi sẽ qua đón em.”

Hôm đó là sinh nhật Tiểu Trần, cô bị anh chàng thanh mai trúc mã đeo bám đến hoa mắt chóng mặt, nên khẩn cầu Nại Nại đi theo làm ki đà. Nại Nại từ trước tới giờ chuyên làm nghề này, thế nên cũng chẳng thấy gì không thoải mái, chỉ riêng Lôi Kinh là bất mãn với việc này, vì Nại Nại nói tới muộn sẽ về ở cùng với Tiểu Trần.

Kết quả mới đang làm ki đà được một nửa thì ba người thấy Lôi Kinh mặt mũi hầm hầm đẩy cửa xông vào nhà hàng, kéo tay Nại Nại rồi gật đầu với Tiểu Trần một cái coi như chào hỏi, chuẩn bị rời đi. Nại Nại sống chết gì cũng bắt anh phải đưa ra một lý do cho việc rời đi trước, kết quả là...

Lý do của Lôi đại gia người ta đưa ra là: Không có cô không ngủ được!

Thế là trong ánh mắt kinh ngạc đến suýt nữa rơi cả cằm của Tiểu Trần và anh bạn thanh mai trúc mã, Nại Nại đến cơ hội phản kháng cũng không có, xả thân đầy vinh quang ra đi để “cứu” Lôi Công.

Lúc gặp lại Nại Nại ở văn phòng vào ngày hôm sau, Tiểu Trần cứ nhin cười suốt, hai mép cô rung lên bần bật: “Chị Nại Nại, em... em không có chị không ngủ được... ha ha ha ha...”

Từ đó, Nại Nại có thêm một biệt danh mới là thuốc an thần, an toàn hiệu quả không tác dụng phụ, thứ thuốc không thể thiếu của Lôi Công cả ở nhà lẫn khi đi du lịch.

Lôi Kinh không muốn nói thêm với Nại Nại bất cứ điều gì.

Cô là phận nữ nhi yếu đuối, không cần thiết phải cùng anh lo lắng, sợ hãi. Anh không biết có thể bảo vệ cô được bao lâu, cũng không biết tiếp theo Elly sẽ làm gì. Điều duy nhất anh biết chính là trước mắt không để Nại Nại hành độc. Bất cứ lúc nào ở đâu cô cũng phải trong phạm vi kiểm soát của anh. Đó chính là biện pháp an toàn nhất mà anh nghĩ được.

Ngộ nhờ Nại Nại xảy ra chuyện thì anh phải làm sao? Anh không muốn nghĩ đến điều đó. Anh không phải là người đàn ông hay lo nghĩ phiền muộn, càng không phải loại người thích tỏ ra nho nhã, cho dù đến lúc tình yêu thật sự đến anh vẫn phải phân rõ đông tây nam bắc. Nhưng anh không muốn người phụ nữ bên cạnh mình bị thương một cách tùy tiện, dù chỉ một chút xú.

Cho nên, tốt nhất Elly không nên động thủ, nếu không anh quyết không tha cho cô.

Húc Đô tuy đã bắt đầu chuyển sang làm ăn đường hoàng, nhưng tất cả các mối làm ăn Elly cũng đều biết rõ, nếu cô bán đứng anh thì cả hai đều sẽ tiêu. Những con kiến cùng bị kẹt trên một sợi dây thừng, nếu chết sẽ cùng chết, điều này Y Lệ hiểu rõ hơn ai hết, đây vốn là việc đáng lẽ không cần phải lo lắng. Có điều giới tính của cô là nữ, mà cách nghĩ của phụ nữ là không hành động theo quy luật thông thường, nói không chừng sẽ làm ra những điều ngu xuẩn, gây phiền phức cho Húc Đô.

Nói đến đây lại nhớ đến Nại Nại, bình thường trông cô ngốc nghếch thế thôi, đến thời khắc quan trọng lại rất lanh lợi, về điểm này thì không giống với những người phụ nữ bình thường. Lôi Kinh cảm thấy anh phải quản cô như một người cha và chẳng khác gì một người mẹ, chỉ sợ là một chút là sẽ có chuyện gì xảy ra. Nhưng trải qua vài vụ việc, đã xảy ra những điều không ai có thể ngờ tới, bao gồm cả việc Lão Ngũ giả bộ gọi điện đến điều tra chỉ phiếu mua nhà, rõ ràng là cô nghe máy, thế mà cô đã giờ một chiêu thái cực quyền ra rồi tâng lờ sang chuyện khác, Lão Ngũ dùng cách nào cũng không moi được thông tin gì.

Người phụ nữ này, đúng là có bản lĩnh riêng của cô.

Lôi Kinh rút một điếu thuốc ra khỏi bao, châm lửa rồi rít một hơi, bắt lực cười cười. Không thể không nói, từ khi quen biết Nại Nại tâm trạng anh rõ ràng tốt lên rất nhiều, mà ngay cả Hồng Cao Viễn luôn gây phiền phức dạo này cũng trở nên “ngoan ngoãn”, xuất quỷ nhập thần kiểu gì cũng không chút động tĩnh nào, muốn “tóm” hẳn đi mua cho Nại Nại chút đồ mà gọi vài chục cú điện thoại mới tìm thấy, “triệu chứng” này có chút không bình thường, có khi nào...?

“Hồng Cao Viễn dạo này sao rồi?” Lôi Kinh quay đầu hỏi Hứa Thụy Dương.

Hứa Thụy Dương cười tủm tỉm: “Tự sát rồi!”

“Là sao?” Lôi Kinh cau mày hỏi.

“Chắc là có ‘tình hình’, các triệu chứng cơ bản đều phù hợp với việc ‘tìm thấy mùa xuân’, Lão Thất nói có thể là đang yêu.” Bộ mặt của Hứa Thụy Dương chính là chờ coi kịch hay.

Cuối cùng Lôi Kinh cũng bật cười, mắng một tiếng: “Nói nhăng nói cuội. Nó đang yêu hả? Việc đó còn khó tin hơn việc đám người Manhattan lên núi làm hòa thượng.”

Hứa Thụy Dương cũng châm điều thuốc, nhả ra vài hơi rồi nói: “Kính ca đừng nói thế, em thấy chuyện này còn đáng tin hơn là đám người đó đi làm hòa thượng đấy.”

“Người phụ nữ đó là ai?”

“Tổ trưởng của chị dâu.”

“Đổi người khác đi.” Lôi Kinh dụi điều thuốc vào gàn, kiên quyết phản đối.

“Thứ trò chơi này có thể thay đổi và trả lại sao?” Hứa Thụy Dương nheo mắt hỏi vặn lại đầy giảo hoạt.

Lôi Kinh còn chả buồn ngược mắt lên: “Đừng có linh tinh với anh, dù gì anh cũng không thích người phụ nữ đó.”

“Bởi vì cô ấy đã từng mắng chị dâu nên anh thấy chướng mắt?” Hứa Thụy Dương bỗng nhiên cười lớn.

“Gần đây chúng ta không luyện tập nhỉ? Hay là chúng ta đấu tay đôi một trận? Chú nói xỏ cả anh!” Lôi Kinh cười nói, trong câu nói đầy vẻ uy hiếp.

Hứa Thụy Dương vội vàng phi người tránh chiếc gạt tàn mà Lôi Kinh ném qua, dựa người vào sofa cười khô khan: “Đừng! Em không có dám dây vào Kính ca, em đi đây, đi tìm mấy em xinh tươi dưới tay Lão Thất chơi.”

“Cẩn thận, đừng có rơi vào rồi không lôi ra được.” Lôi Kinh chậm rãi nói.

“Anh yên tâm, em tuyệt đối là cột trụ tinh thần vững chắc của Húc Đô, ai rơi chứ em không thể nào rơi được. Ngoài ra, Kính ca, anh không thấy dạo này anh hơi giống bố của chị dâu sao, anh quản có nhiều quá không? Anh không sợ sẽ dẫn đến sự phản kháng mãnh liệt của chị dâu à?” Nụ cười trên mặt Hứa Thụy Dương thật khiến người đối diện muốn đập vài phát lên khuôn mặt tuần tú của anh.

“Cút!” Lôi Kinh gầm lên một tiếng, Hứa Thụy Dương lập tức biến mất tăm mất dạng.

Câu nói sau cùng của Hứa Thụy Dương còn rớt lại sau khi đã biến vào thang máy: “Cẩn thận chút, Kính ca!”

Nại Nại vừa tan làm đã thấy xe của Lôi Kinh đang sáng đèn đỏ trước cửa văn phòng, anh vẫy tay gọi cô lên xe, lên xe anh cũng chẳng nói năng gì, lặng lẽ lái xe đi thẳng vào trung tâm. Cô thận trọng ngồi bên cạnh anh, cũng không dám hỏi nhiều.

“Gần đây quản lý em hơi chặt, đều có nguyên do cả.” Lúc dừng lại chỗ đèn xanh đèn đỏ, Lôi Kinh đột nhiên nói.

“Gần đây chắc sẽ có người đến tìm em. Em không cần biết người đó là người thế nào, dù sao thì người đó có nói gì em cũng không cần quan tâm, đây là việc giữa tôi và người đó, không cần em phải tham dự vào.” Lôi Kinh nghiêm túc nói.

Nại Nại từ từ quay đầu lại, nghiêng mặt hỏi: “Là phụ nữ đúng không?”

“Sao em biết?” Lôi Kinh cau mày.

“Không phải là phụ nữ anh chả phải tốn nhiều công sức như vậy để ngăn em.” Nại Nại cúi đầu, nghịch ngón tay của mình, giọng hạ thấp tới mức không còn thấp hơn được nữa.

“Đừng nghĩ lung tung! Cô ấy... cô ấy là tình nhân trước kia của tôi, bây giờ là đối tác làm ăn. Hai năm trước đã cắt đứt rồi, cũng không thể quay lại với nhau được nữa. Em chỉ có chút đầu óc, người ta nói gì thì tin thế.”

“Ừm!” Nại Nại đáp một tiếng rồi lại không nói gì nữa, tiếp tục nghịch ngón tay.

“Đừng nghĩ linh tinh, em nghe chưa?” Phản ứng bình thản của Nại Nại lại khiến Lôi Kinh hơi bất an. Anh sợ cô suy nghĩ lệch lạc, nên bổ sung thêm một câu.

Nại Nại vẫn không nói gì, đầu cúi xuống hơn nữa.

Đèn chuyển xanh, xe tiếp tục chạy, Lôi Kinh phiền não tăng tốc, thỉnh thoảng lại ấn vài tiếng còi.

Đột nhiên Nại Nại hỏi một câu vu vơ: “Hai người, đã “cái ấy” chưa?”

Hỏi xong Nại Nại mới thấy câu hỏi thật nực cười, hai người họ là tình nhân, sao lại chưa “cái ấy”?

Sau đó cô nhanh chóng thêm một câu: “Ý em không phải là vậy. Ý em là, anh có yêu cô ấy không?”

Tiêu rồi, câu này còn ngốc hơn. Dù Lôi Kinh nói yêu hay không cô đều không chịu nổi.

May mà Lôi Kinh không buồn để tâm mấy câu hỏi ngu xuẩn này của cô, chỉ đập ga, lao thẳng vào vòng bốn.

Nại Nại biết anh đang giận, lại không nghĩ ra cách nào an ủi anh được, và càng không biết mình sai ở đâu, cho nên cô nói một cách buồn bã: “Anh yên tâm, cô ấy đến em cũng không thèm chấp nhặt với cô ta.”

Tuy trong lòng Nại Nại cũng rất khó chịu, nhưng vẫn biết rõ thân phận của mình. Nếu như hôm nay cô đã là vợ của Lôi Kinh, cô hoàn toàn có quyền nói không muốn gặp cô ta, nhưng nói cho cùng thì họ đều bình đẳng về thân phận, đều là nhân tình của anh, vậy còn nói gì được nữa?

Còn nhớ lúc Lôi Kinh tức giận vì cô không quan tâm quan hệ giữa anh và người tình cũ, nhưng anh có bao giờ nghĩ rằng, người cũ tốt hay xấu thì liên quan gì tới người tình hiện tại? Không ai có thể để không hơn mười năm chỉ để chờ đợi sự xuất hiện của người kia trong cuộc đời. Anh có tình nhân cũ, cô cũng có chồng cũ không phải sao? Cô không thân phận không địa vị, cũng không có quyền yêu cầu anh làm gì cho cô.

Có điều người phụ nữ đó đẹp hay xấu Nại Nại cũng rất tò mò, nói cho cùng đó cũng là đặc tính bẩm sinh của tất cả phụ nữ, không gì ngăn lại được.

“Khẩu vị” trước kia của Lôi Kinh... sẽ như thế nào?

Lúc xe ngừng lại trước quán ăn, Lôi Kinh ngồi bất động trước bàn lái, vì thế Nại Nại không thể nào xuống xe một mình, cô dựa mình vào thành ghế, tiếng hít thở đều đều, hiện rõ cả hai đều đang có tâm sự.

Mãi một lúc sau vẫn không có động tĩnh gì, trong tình trạng khó xử này mà không nói gì đó thì chịu không nổi, Nại Nại lên tiếng: “Xuống xe ăn cơm chứ?”

Lôi Kinh ừ một tiếng rồi chả nói thêm gì.

Nại Nại nghĩ một lúc rồi đành bày tỏ rõ thái độ của mình: “Thực ra em không để tâm đến người cũ của anh. Nhưng trong lúc em còn đang quan hệ với anh, việc anh có cô này cô kia ở ngoài thì em không thể không quan tâm.”

“Nại Nại, tôi mệt rồi, tôi muốn sống những ngày tháng yên bình với em.” Câu nói của anh gần như phát ra cùng lúc với câu của Nại Nại, giọng lại hơi bé, nên bị giọng Nại Nại át mất, nghe không rõ.

Vậy nên cô cau mày hỏi: “Anh nói gì cơ?”

Lôi Kinh đưa tay ôm lấy đôi vai cô, nhẹ nhàng đặt môi anh lên môi cô, xâm chiếm một cách ngọt ngào.

Từ thế lúc đó của Nại Nại không thoải mái chút nào, nhưng thấy anh hôm nay buồn bã nên đành hy sinh cảm giác bé nhỏ của mình để phối hợp nhịp nhàng với anh. Lôi Kinh dứt ra khỏi đôi môi cô, ngẩng đầu lên, nhắm mắt một hồi rồi nói: “Có lẽ tôi phải dạy em cách làm thế nào để có thể tự bảo vệ bản thân.

“Làm gì?” Nại Nại bị câu nói không đầu không đuôi của anh làm cho ngáy người ra.

“Tôi không muốn phải vừa làm cha vừa làm mẹ em cả đời, em đã theo tôi thì phải học cách bảo vệ bản thân.” Lôi Kinh nói rất nghiêm túc.

“Ai... ai khiến anh vừa làm cha vừa làm mẹ chứ?” Nại Nại lấp bắp.

Lôi Kinh đột nhiên bật cười nói: “Hay hai chúng ta sinh một đứa con? Như vậy tôi có thể nhanh chóng thích ứng với vai diễn.”

Vừa xong còn là một người đàn ông có tình cảm sâu đậm khiến người ta tim đập chân run, lúc này bộ dạng đùa cợt của anh lại khiến người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi, Nại Nại gần như không cần phải suy nghĩ, buột miệng la lên: “Lôi Kinh, anh từ bỏ ngay mộng ước ấy đi.”

“Tại sao?” Lôi Kinh hỏi nghiêm nghị.

“Em... em có lẽ sẽ không sinh được.” Nại Nại lí nhí tìm lý do.

Lôi Kinh cười cười, kéo người Nại Nại lại rồi nói một câu đã kích: “Tần Nại Nại, em nghĩ rằng xã hội đen đều là đồ ngọc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Ai nói bọn họ không chột dạ?

Nại Nại chưa từng sinh con, lúc còn trẻ cũng chẳng nhiệt tình mấy với việc sinh con đẻ cái.

Ngày bé do mặt mũi hiền lành nên cô nghiêm nhiên được các vị trưởng bối giao cho một nhiệm vụ gian nan, đó là vào các dịp hội họp lễ tết sẽ phụ trách trông nom chăm sóc mấy đứa em họ. Bất kể đứa nào không nghe, cô có quyền cầu có quyền véo, bất kể ai gây phiền phức, cô có quyền phạt có quyền đập. Tuy rằng mấy đứa em họ đều được coi là biết nghe lời, nhưng chứng sợ hãi trẻ con của Nại Nại vẫn không hề thuyên giảm.

Lúc cô thực sự mong muốn có một đứa con là năm thứ ba sau khi kết hôn. Lúc đó Lữ Nghị mấy ngày liền chẳng về nhà, thím giúp việc thì nghỉ sớm, căn phòng trống vắng càng làm nỗi cơ đơn của Nại Nại lớn dần lên. Khi ấy cô vô cùng mong muốn có một đứa con, cô nghĩ: Có lẽ nuôi con sẽ khiến cô vất vả hơn nhiều so với nuôi chó, nuôi mèo, nhưng nó sẽ mang đến cho cô nhiều việc để làm, nhiều đến mức thậm chí cô cũng chẳng còn thời gian nghĩ tới việc sao chồng vẫn chưa về nhà.

Nại Nại và Lôi Kinh cũng đã ân ái không dưới mười lần, lần nào cũng dùng các biện pháp phòng tránh.

Nại Nại và Lữ Nghị yêu nhau 10 năm, ân ái mặn nồng 7 năm, có lúc dùng, có lúc không dùng, nhưng chưa lần nào cô có thai cả.

Lôi Kinh bỗng dưng nói đến chuyện sinh con khiến cô lạnh cả sống lưng, phản ứng đầu tiên chính là không muốn sinh, cho dù lý do là gì cô đều không muốn. Thông thạo thối nát, nếu như cô không sinh con, liệu anh có cần cô nữa không?

Vấn đề này cô về hơi không hợp lý, cô biết rõ. Nói cho cùng người tình có thai hay không chẳng có quan hệ gì, chỉ cần vợ sinh con là ổn rồi.

Có lẽ, anh cũng chẳng để tâm.

Nhưng cô rất muốn biết tại sao lúc nào anh cũng nhắc tới chuyện sinh con cái.

Anh thích trẻ con sao?

Lúc ăn cơm Nại Nại cúi đầu suy nghĩ, mấy lần đưa đũa ra đều gấp rau củ. Lôi Kinh không chịu được đành lấy một bát con, nhanh chóng gấp các loại thức ăn dinh dưỡng đặt trước mặt Nại Nại: “Ăn con!”

Nại Nại nhìn anh, do dự một hồi mới dám hỏi: “Tại sao lại muốn sinh con?”

“Chẳng tại sao cả, nghĩ tới đâu thì nói tới đó.” Lôi Kinh không ngờ rằng cô vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, ngay người ra.

“Em không muốn sinh.” Nại Nại đột nhiên có chút không tự tin, có lẽ mọi lo lắng đều là thừa thãi. Nhưng cô luôn cảm thấy sinh con cho người tình không mấy đảm bảo, ngộ nhờ sau này họ chia tay... Vậy đứa bé sẽ ra sao?

Vừa nghĩ tới việc phải một mình nuôi con, tim cô thất lại.

“Em không muốn sinh con cho tôi, hay không muốn sinh?” Lôi Kinh nén giận hỏi.

Nếu là người khác, vấn đề này cô chẳng cần suy nghĩ nhiều, nhưng vì là anh nên cô ngoan ngoãn trả lời: “Cả hai đều không.”

“Ừ, vậy ăn cơm đi.” Ngọn lửa giận trong Lôi Kinh dập tắt ngay tức khắc, không nói thêm gì, anh đẩy bát lại gần hơn.

“Anh giận rồi sao?” Một Nại Nại thận trọng đương nhiên không muốn đắc tội với người trước mặt.

Lôi Kinh: “Không, em ăn đi.”

“Nhất định là anh đang giận.” Nại Nại khẳng định.

“Đừng nói linh tinh, tôi không giận gì hết.” Lôi Kinh phủ nhận một lần nữa.

“Vậy anh cười một cái xem nào.” Nại Nại kiên quyết đến cùng.

Lôi Kinh nhìn thẳng vào cô, dừng lại một lúc rồi ghé sát mặt cô nói: “Tần Nại Nại! Em yên tâm, dù cả đời em không đẻ được cũng không sao, tôi không quan tâm.”

Nại Nại cúi đầu tránh ánh mắt của anh: “Cũng không nhất định là không thể sinh, chuyện đó không thể nói chắc được.”

“Đừng thế, vì vậy chúng ta phải thử nghiệm nhiều hơn.” Lôi Kinh nghiêm túc nói.

Nại Nại bó tay, đành đỏ mặt tía tai mắng một câu: “Đồ háo sắc!”

Chỉ như thế thôi.

Nói cho cùng thì Nại Nại không mấy tự tin về thân phận của mình. Tình nhân thì xác định là không có đảm bảo tốt cho chuyện sinh con. Thế nhưng cô lại không thể ki vọng Lôi Kinh lấy cô. Nại Nại yếu đuối lại không đủ dũng khí để làm người mẹ đơn thân. Trong kí ức, mẹ cô luôn đơn độc nuôi dưỡng cô, mở tiệm bán hàng, đi làm tan làm, lúc nào cũng một thân một mình, đơn cô nắm lấy tay cô... Nếu như đứa trẻ không thể có cha, vậy thì cô thà không sinh con còn hơn.

Tiếc là Nại Nại không đủ can đảm nói những điều này với Lôi Kinh, vậy nên thà để anh hiểu lầm là cô không thể sinh đẻ còn hơn. Cô thầm nghĩ thế.

Đêm hôm đó Nại Nại rõ ràng cảm nhận thấy Lôi Kinh ngủ không yên, còn cô cũng cứ trần trọc ngủ không được. Đứa trẻ chưa chắc là vật thiết yếu cho một gia đình, nhưng lại là mấu chốt cho bước tiếp theo trong quan hệ của họ.

Điểm này hai người họ đều hiểu.

Cô không muốn tiến, đương nhiên anh cũng không thể tiến, thế là giữa họ như ngăn cách một bức tường, chẳng ai nói rõ được tại sao thế nên họ trở nên xa lạ hơn một chút.

Có một chút... cảm giác không thoải mái.

Cho dù được Lôi Kinh bao bọc rất kĩ, nhưng cũng có lúc bị sơ hở. Lúc tan làm anh đã gọi điện cho cô, dặn dò kĩ về hành trình rồi mới đi tiếp khách. Kết quả, khi tan làm Nại Nại thấy một chiếc xe mini đang đậu trước cửa văn phòng.

Chủ xe cô quen, một người quen thuộc, cũng là người mà cô không muốn gặp nhất.

Duy Nhã chủ động mở cửa xe vẫy tay gọi Nại Nại: “Tần Nại Nại, lên xe đi.”

Nại Nại đầu có ngốc, liếc một cái rồi nói: “Không lên, tôi đi bộ về nhà cũng được.”

Duy Nhã tìm mọi cách kìm nén cảm xúc, cười miễn cưỡng: “Lần trước là tôi đã sai, hôm nay tôi tìm chị là có chút chuyện muốn nói, nếu không, chúng ta chạy đến cửa sổ cảnh sát nói chuyện nhé.”

Nói thực lòng, những lúc không khóc lóc om sòm, Duy Nhã cũng là một người phụ nữ thông minh. Còn cái hôm la hét om sòm đến mất mặt, đại khái là khi đã động chạm đến tình yêu thì bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ biến thành con kên kên quyết bảo vệ tổ của mình. Kẻ nào dám xâm phạm giết không tha! Vậy nên chẳng thể lo giữ hình tượng được nữa.

Nói cho cùng thì người phụ nữ rộng lượng như Nại Nại không còn nhiều. Nói chuẩn xác thì người phụ nữ ngốc nghếch thế không còn nhiều.

Có lẽ cô ta yêu Lữ Nghị thật lòng dù thủ đoạn năm xưa không được chính đáng, nhưng cuối cùng cô đã có được anh. Nhưng loại đàn ông đoạt được theo cách đó với họ là không an toàn, bởi họ biết rõ, đàn ông đã có lần đầu sẽ có lần hai lần ba. Cho nên họ lúc nào cũng phải cẩn trọng, thần hồn nát thần tính, sợ bị người khác cướp mất chiến lợi phẩm của mình. Những người phụ nữ lấy tình yêu làm cái cớ cho những hành động vô liêm sỉ thực ra còn đáng thương hơn người vợ chính đáng. Cái được gọi là ngọt ngào, chẳng qua là phô trương thanh thế, chính xác hơn thì là lời động viên cho sự chột dạ của bản thân, bởi vì họ không thể thua

Thế còn cô, cô có chịu được thất bại không?

Hai người họ đến quán ăn mà Nại Nại gợi ý, chẳng vì sao cả, chỉ là Nại Nại cảm thấy nói chuyện ở nơi quen thuộc thì bản thân sẽ có thêm chút sức mạnh. Họ gọi bốn đĩa đồ ăn, hai đĩa trước mặt Nại Nại, hai đĩa trước mặt Duy Nhã, giữa họ là một khoảng bàn rộng rãi.

“Tôi đến tìm chị thực ra cũng chẳng có chuyện gì to tát.” Duy Nhã theo thói quen đưa tay nghịch lọn tóc dài, giọng nói rất dịu dàng.

Lúc ly hôn Nại Nại thường nghĩ không biết tại sao Lữ Nghị lại có thể tìm thấy niềm vui thú bên cô ta mà không biết chán. Hôm nay tự nhiên cô hiểu ra ít nhiều, loại phụ nữ như Duy Nhã không cần người khác chăm chút, cô ta tự tìm thuốc giải sầu cho bản thân. Lúc còn trẻ Nại Nại không biết điều đó, tất cả niềm vui đều do Lữ Nghị tạo ra, tất cả sự an ủi đều do Lữ Nghị hoàn tất. Cho nên anh mệt, người mệt, trái tim cũng mệt mỏi theo. Chỉ có ở bên cạnh Duy Nhã, anh mới có thể thoải mái, mới có thể trút bỏ gánh nặng gia đình, mới có thể thể hiện con người chân thực, sống thật bình thường.

Trời sinh đàn ông đã không thích gánh vác trọng trách, bị ép uống thì may ra chịu được tám năm, mười năm. Thế nhưng khi gặp được chuyện tốt mà không cần chịu trách nhiệm, thì ai mà chẳng bắt chấp hậu quả xông lên?

Cho nên mới có một câu “danh ngôn chí lý”: Không có người đàn ông nào không lảng nhãng, chỉ là điều kiện không cho phép mà thôi.

Nại Nại dừng một lúc rồi nói: “Đi thẳng vào chủ đề chính đi, tôi không muốn ngồi lâu với cô.”

Duy Nhã thực sự bất ngờ trước thái độ của Nại Nại, cứ cho rằng chị ta chỉ là một chú cừ non, kết quả giờ cừ đã thành sói. Cô đành xuất con át chủ bài: “Tôi và Lữ Nghị đã ly hôn rồi.”

Nại Nại lặng đi một lúc, ngay sau đó mặt không biểu cảm nói: “Không liên quan đến tôi.”

“Có lẽ vậy. Thực ra tôi chẳng để tâm chuyện đó lắm. Có điều tôi muốn biết đối với một người đàn ông định trở lại con đường chân chính, chị có thấy ghê

tôm không?” Duy Nhã bật cười.

Nại Nại vỗ tay thành nắm đấm dưới gầm bàn: “Cô có đủ tư cách hỏi tôi sao? Tôi có cần thiết phải trả lời cô không?”

“Không. Có điều tôi thấy tò mò. Rất nhiều người nói người đàn ông ăn năn hối lỗi là ‘lãng tử cải tà quy chính rất đáng trân trọng’. Thông thường vợ trước luôn đợi chồng cũ của mình, tôi chỉ muốn coi xem chị hiền thực đến mức nào.” Duy Nhã nói xong, cười tủm tỉm gấp một miếng thịt vào bát Nại Nại.

Mặt Nại Nại liền đổi sắc: “Cô đã làm gì Lữ Nghị?”

“Nực cười! Tôi thì có thể làm gì anh ta? Có điều anh ta không ‘chơi’ với tôi nữa, chỉ là tôi cầm chút phí đền bù tuổi thanh xuân đi thôi.” Duy Nhã cười đắc ý. “Chị biết tập đoàn Chấn Viễn đúng không? Đó là tổ ấm mới của tôi. Bên này hỏng rồi thì tôi qua bên đó thôi.”

“Không phải cô rất yêu Lữ Nghị sao?” Nại Nại hỏi bất lực.

Chấn Viễn là tập đoàn đối thủ của Lữ Nghị, thiết kế tương đồng, sức cạnh tranh và cả các công trình dự án cũng giống nhau. Thậm chí họ luôn phải đề phòng các ý tưởng bị rò rỉ ra ngoài cũng như nhau.

Tình hình nhà đất gần đây không ổn, lại bị rò rỉ thông tin, đã kích này không nhỏ. Nại Nại khẽ thở dài. Bao năm nay Lữ Nghị làm gì cũng thuận buồm xuôi gió, từ khi bắt đầu làm cho tới nay chưa gặp sóng to gió lớn. Đương nhiên chuyện ly hôn không tính là sóng gió được, thậm chí có khi lại càng tạo thêm thuận lợi cho anh, đỡ phải mệt nhọc, cuộc sống tương lai càng giống như cá gặp nước.

Bây giờ bị người ta cướp mất công trình lớn, chắc chắn anh chịu tổn thất không nhỏ.

“Tôi yêu anh ấy, nhưng anh ấy lại không yêu tôi, sao tôi cứ phải bám lấy chứ?” Duy Nhã vừa thốt ra, nước mắt đã trực chò tuôn trào, cô khịt mũi một lúc, nhìn ra cửa sổ cười nói: “Ngày xưa tôi không nấu nướng, anh bảo tôi biết hưởng thụ cuộc sống. Ngày đó tôi thích ăn vận trang điểm, anh nói có tôi đi cùng khiến anh nở mày nở mặt. Ngày xưa tôi tiêu sạch tiền trong thẻ của anh, anh nhẹ nhàng bảo đàn ông kiếm tiền là để phụ nữ tiêu. Thế nhưng bây giờ, hừ, mẹ kiếp, tất cả đã thay đổi. Sống cùng nhau hai năm, bữa tối tôi phải nấu cháo cho anh ăn, quần áo anh phải do chính tay tôi phải giặt là, uống quá chén về nhà om sòm đòi tôi đi rót nước, ôm tôi trong lòng mà toàn gọi tên chị. Tôi đã chịu đựng đủ rồi. Dựa vào cái gì mà bắt tôi làm bà cô già, dựa vào cái gì mà bắt tôi làm mấy việc đó cho anh ta, còn bảo yêu hay không yêu. Lấy tình yêu làm cái cớ để sai bảo người khác, đúng là đồ khôn!”

Nại Nại lặng lẽ nghe Duy Nhã cần nhen, trong lòng cảm thấy càng thêm lạnh lẽo.

Không phải vì tình trạng của Lữ Nghị hiện này, mà vì cảm thấy hôn nhân của cô thất bại bởi một tình yêu như vậy thật không đáng chút nào!

Cô im lặng không nói gì mãi cho tới sau cùng mới thốt lên: “Cô sai rồi! Yêu một người thì sẽ cam tâm tình nguyện làm những chuyện đó cho họ.”

Câu nói của cô hình như đã chạm vào chỗ đau đớn nhất của Duy Nhã, nên Duy Nhã đứng phắt dậy đập bàn: “Nực cười, chị thích làm đức mẹ Maria không ai nói gì, dựa vào cái gì mà bắt tôi phải đối xử tốt với người đàn ông không yêu tôi?”

Nại Nại lấy thìa gấp thức ăn trước mặt, không nói lời nào. Cô không thể nói lời an ủi, cô muốn nói: Lúc đầu không phải cô yêu điên cuồng người đàn ông đó sao? Không ngại việc anh đã có gia đình mà theo đuổi không tha? Bây giờ thì có sao, tình yêu hết hiệu lực, thời gian bảo hành đã hết? Sai rồi, đó không phải là tình yêu. Tình yêu là sự cho đi không toan tính. Đối với người phụ nữ dễ dàng từ bỏ vậy, thì câu nói này không có ý nghĩa gì hết, cho nên cô cũng chẳng thêm nói ra cho người phụ nữ đó nghe.

Nói nhiều vô ích, dù gì loại đàn bà như cô ta cả đời cũng không hiểu được thế nào là cho đi.

Thế là cô lại thở dài nói: “May thay.” May thay cô đã thoát khỏi cái ngục tù tình cảm như thế. Cô đứng dậy, kẹp tờ 200 tệ dưới đĩa thức ăn, quay người bước đi.

“Chị nói cái gì may thay, may thay cái gì?” Duy Nhã tức giận truy hỏi, cô chịu không nổi bộ dạng hiểu rõ mồn một của người đàn bà này, chẳng qua trong quá khứ từng là bại tướng dưới tay cô, cô ta có quyền gì làm ra bộ dạng già vờ như không có chuyện gì từng xảy ra.

Đúng vậy, chỉ là một bại tướng dưới tay Duy Nhã! Chồng bị cướp, nhà bị chiếm, cuối cùng khi chơi chán người đàn ông của mình, cô ta thẳng chân đá đi. Nại Nại chẳng có chút điểm thắng thế nào.

Thế nhưng nhinò tiền kẹp trên bàn, Duy Nhã đột nhiên nổi giận, cô vút thìa xuống đất, đứng ở đó không biết làm thế nào mới đúng. Dần dần bình tĩnh lại, mũi lại bắt đầu thất cay cay. Cô từ từ kẹp hai tờ tiền đỏ trong những ngón tay tô vẽ đẹp đẽ, vừa muốn cười lại vừa muốn khóc.

Cuộc chiến không biết sai đúng này có lẽ chưa kết thúc, nhưng, thắng thua hóa ra đã phân định rõ ràng.

Nại Nại trước giờ chưa từng thua, còn bản thân lại chưa từng thắng.

Đúng, chưa từng chiến thắng!

Bởi vì cái cướp được về chỉ là người đàn ông và tình yêu, còn cái mất đi lại là đạo đức bản thân. Đánh mất trái tim của người yêu, và cũng đồng thời đánh mất luân lý do để an giấc trong đêm mộng.

Đây chính là lí do tại sao hai năm nay, ôm Lữ Nghị trong lòng mà cô vẫn ngủ không yên giấc!

Thì ra nói cái gì cũng là vô ích! Cái không thuộc về mình thì không nên cướp đoạt. Dù có yêu mãnh liệt thì cũng phải nín nhịn. Đó mới là hành động của một con người chân chính.

Bởi vì tư duy và lí trí chính là cái để phân biệt giữa con người và động vật.

Không thể viện bất cứ cớ gì để biện minh cho điều đó!

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Số lượng tình địch tăng theo cấp số cộng

Phong cách ăn mặc của Nại Nại thật sự không mấy nổi trội. 3 năm, 5 năm, 10 năm cô chẳng thay đổi phong cách là mấy, vẫn luôn theo kiểu đáng yêu thuần khiết. Đã ba mươi mấy tuổi rồi mà cô vẫn thích mặc áo phông quần bò, lại thêm mái tóc đuôi gà, nên mấy lần trên đường bị gọi nhầm thành học sinh, nhưng trong lòng cô thấy vui về đặc ý.

Thế nhưng cứ quay về quê nhà thì cách ăn mặc lại lại bị chê bai miệt thị. Chị họ Nại Nại ăn mặc rất thời thượng, thường xuyên lên mạng tìm kiếm các trang phục mới mẻ, xem hết mọi tạp chí thời trang này kia, nên thường lấy làm vui từ việc đả kích cách ăn mặc của Nại Nại. Chị họ thường nói: “Cách ăn mặc của người thủ đô đúng là giản dị thuần khiết 50 năm chẳng thay đổi gì, chả trách em cũng theo phong cách của người ta mười mấy năm rồi”.

Đáp lại câu nói của chị họ Nại Nại phản công: “Mặc đẹp thì có ích gì, gả cho người tốt thì mới quan trọng”.

Lúc đó, người cô được gả cho là Lữ Nghị.

Sau này cô mới biết, ăn mặc thực ra còn quan trọng hơn cả việc gả chồng, lấy chồng chưa chắc đã dựa dẫm được cả đời, còn việc ăn mặc thì là một kĩ năng cần thiết ở bất cứ nơi nào.

100 năm, kĩ năng học đến già, sống đến già.

Lôi Kinh hỏi Nại Nại có phải bị người ta ức hiếp không. Nại Nại liền chu miệng trả lời: “Cô ta ức hiếp em? Em không chọc cô ta tức chết là nhân đạo lắm rồi.”

Anh nhắc nhẹ cầm cô lên ngắm nghía: “Vậy sao mắt lại đỏ thế

“Là do gió thổi bụi bay vào mắt”. Nại Nại thiếu tự tin, nhưng vẫn cứng miệng.

“Ngốc quá. Em cứ nói là mình khóc không được sao? Sao lại cứng đầu vậy chứ?” Lôi Kinh xót xa khi thấy Nại Nại cứ che giấu tâm sự.

Nại Nại nhú mắt nhìn khuôn mặt anh rồi hỏi: “Thế anh không già vờ như không thấy được sao?”

Lôi Kinh khựng lại một lúc, rồi ôm cô vào lòng, lặng im lúc lâu rồi mới nói: “Em đúng là ngốc đến mức hết thuốc chữa rồi”.

Nại Nại gật đầu nói: “Chính xác! Nhiều lúc ngay chính em cũng không chịu nổi bản thân nữa!”

Lôi Kinh đột nhiên vui vẻ: “Biết tự kiểm điểm chứng tỏ vẫn chưa ngốc quá!”

Nại Nại ngả đầu nằm lên gối, hơi ngại ngùng, Lôi Kinh cũng nằm theo cô, tay không ngừng vỗ về trên lưng cô.

Dưới ánh đèn Lôi Kinh im lặng không nói, Nại Nại liền nắm tay anh: “Cứ tin em đi, em sẽ không chịu thiệt thòi gì đâu”.

Lôi Kinh không nói gì, vẫn tiếp tục vỗ lưng cô, lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi. Ngày mai em phải đi làm sớm đây”.

Tình địch là cái gì?

Tình địch chính là thứ chứng minh sức hấp dẫn của bản thân. Cho dù là nam hay nữ, chỉ cần có sự tồn tại của tình địch thì có nghĩa là người yêu của họ có sức hút vô hạn. Còn tương lai việc thắng thua trong trận chiến với tình địch lại quyết định sức hấp dẫn của bản thân. Tình địch xuất hiện thường là người phát động chiến tranh. Số lượng cũng như vậy.

Chỉ duy có Nại Nại là không giống.

Tình địch của cô tăng theo cấp số cộng, một người vừa đi thì kẻ khác lại kéo đến, liên tục không thôi.

Nếu như nói số lượng tình địch vốn dĩ là do người khác quyết định, thì tình địch của Nại Nại lại đến từ các ‘tiểu đội’ khác nhau, chủng loại khác nhau.

Phải chăng bản thân cô đã thu hút lượng tình địch tăng lên theo cấp số cộng?

Hôm trước là đương nhiệm của Lữ Nghị, còn hôm nay lại là tiền nhiệm của Lôi Kinh. Đúng là đại đoàn viên!

Lúc sắp tan làm Nại Nại lại nhận được một cuộc điện thoại.

Giọng nói bên kia rất dịu dàng mềm mại, khiến người nghe phải mê hồn. Đừng nói là đàn ông, ngay đến Nại Nại cũng phải run người, hồi hộp đến nổi cả da gà.

Nại Nại run run hỏi một câu: “Cô... Cô là ai?”

Bên kia đầu dây vẫn cười nói: “Tôi nghĩ Lôi Kinh đã nói với cô tôi là ai, tôi muốn gặp cô”.

Nại Nại cúi đầu giấu ngấm ngón chân, mím môi suy nghĩ. Lôi Kinh không cho phép cô gặp người phụ nữ này, cũng không được nghe những lời người này nói, anh cũng giống như Lữ Nghị không coi cô như người phụ nữ có tư tưởng độc lập gì cả. Thực tế cô rất chứng minh bản thân có khả năng biện giải và hoàn toàn có khả năng giải quyết êm xuôi vấn đề.

Chỉ tiếc bọn họ đều không cho cô cơ hội.

Nại Nại lặng lẽ vuốt mặt, thầm nghĩ phải chăng mình có khuôn mặt không bị lừa thì sẽ đắc tội với độc giả? Tại sao lại khiến người khác không an tâm đến vậy?

Y Lệ ở phía đầu kia mãi không nghe thấy tiếng động gì, liền alo mấy tiếng, bỗng nhiên nâng cao cảnh giác. Lẽ nào Lôi Kinh đã cho người mai phục ở bên cạnh người phụ nữ ấy? Sao lâu vậy mà vẫn chưa có phản ứng gì? Hay là họ đang bàn tính xem bước tiếp theo phải làm thế nào?

“Được, tôi sẽ đi”. Giọng Nại Nại vẫn nhỏ nhẹ, tạo cảm giác dễ dàng bị bắt nạt. Giọng nói này khiến Y Lệ càng thêm tự phụ, cho rằng người phụ nữ đó đúng là nhân vật bé nhỏ không đáng nhắc đến. Cô ta có thể xinh tươi trẻ đẹp, nhưng nhất quyết không phải loại có đầu óc!

Cô khinh khỉnh nói: “Nếu như cô sợ thì có thể đem theo người”.

Nại Nại cau mày: “Tôi không cho rằng đi gặp cô lại phải mang theo người. Không cần thiết”.

Ai yô! Cũng cao ngạo gớm. Y Lệ lạnh lùng nói: “Được! Vậy gặp nhau ở nhà hàng Vương Phủ”.

Nại Nại đập máy, Y Lệ ngây nhìn điện thoại lệt lệt, đột nhiên cô có cảm giác không lành. Người phụ nữ này rõ là không cư xử theo lẽ thường, lẽ nào cô ta là loại hình vũ khí sát thương mới của Lôi Kinh?

Vô hình chung tiêu huỷ người tình cũ mà không để lại chút ít vết tích nào?

Y Lệ đột nhiên hứng khởi, gọi quản gia chuẩn bị quần áo, cô phải trang điểm ăn vận thật đẹp để đi gặp loại vũ khí sát thương mới kia mới được.

Nại Nại hôm nay rất kì lạ. Chứng do dự trước đây gần như biến mất hoàn toàn, chẳng thèm để ý đến phối màu giữa trang phục và khuyên tai. Thay xong quần áo, cô phui phui bộ trang phục, đi nguyên giày đi làm rồi rời khỏi khu văn phòng.

Mọi người đều nói: Người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân, phụ nữ tất cả đều dựa vào ăn mặc. Thế nhưng Nại Nại biết rõ cô và Lôi Kinh là người của hai thế giới khác nhau. Cô và người tình cũ của anh lại càng là hai loại người khác nhau. Cho nên Nại Nại căn bản không phải bận tâm nhiều đến ăn mặc. Bởi dù mặc gì người ta cũng thấy không thuận mắt, chưa chắc đã thoải mái hơn không ăn mặc trang trọng. Cho nên tội gì phải làm khó bản thân?

Vậy là Nại Nại bắt một chiếc xe buýt, ngồi lên từ từ đến chỗ của tình địch.

3 tiếng sau tại nhà hàng Vương Phủ.

Nại Nại rất muốn đường hoàng bước vào nhà hàng, như kiểu lúc đi vào ngang cao đầu lạng nhìn mọi người, miệng cười cuốn hút. Thế nhưng cô đã đến muộn tận một tiếng đồng hồ, cảm thấy tự ti nên chẳng làm thế được. Cô thận trọng đi đến cạnh anh chàng phục vụ, nhẹ nhàng hỏi có phải có một người phụ nữ “đáng thương” đã đi cô hơn tiếng đồng hồ không. Người phục vụ cười trả lời cô: “Đương nhiên rồi! Hơn nữa cô ấy còn đập vỡ cả một chiếc ly”.

“Cái này...” Nại Nại cảm thấy ‘tội nghiệt’ của mình nặng nề, nhưng chỉ có thể trách giao thông thủ đô đông đúc quá. Đặc biệt là sau khi có luật giao thông mới, hàng loạt các xe như phủ kín hết mọi ngã đường thành phố. Nói cô ki bo không gọi taxi đi cũng sai, cho dù cô có đi taxi thì vẫn không cách nào đến đúng giờ được. Xe nào mà chả bị tắc?

Đã tìm được cái cớ hợp tình hợp lý, Nại Nại nở nụ cười xí xoá, đi theo người phục vụ vào phòng ăn riêng. Trước khi vào phòng cô chỉnh lại tóc tai, ưỡn ngực, nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng. Phía trong truyền ra giọng nói y hệt trong điện thoại, thế là cô đẩy cửa bước vào, với người phụ nữ phía trong là bịt miệng nhin cười.

Trung quốc thịnh thế!

Trong đầu cô bỗng hiện lên bốn chữ đó.

Chiếc xương xám lịch thiệp của những năm 30, cổ áo cách tân, kết hợp cùng chiếc dây lưng tôn lên vòng một đầy đặn vòng hai thon gọn, còn phía dưới thì bị bàn chân mất, nhìn không rõ, nhưng cũng không khó tưởng tượng, đúng là một kiểu ăn vận cầu kì trang trọng.

Hoàn toàn đối lập với Nại Nại, bộ quần áo cô đang mặc đúng là “tàn tạ”. Trên là chiếc áo phong hình thô nhĩ nhỏ, phía dưới là chiếc quần bò giản dị, lại thêm đôi giày làm việc vô cùng thoải mái. Từ đầu đến chân toát lên vẻ tùy tiện, khiến cho đối phải nghĩ coi có phải bản thân đã quá trang trọng, ăn vận như thế sắp tiếp kiến đệ nhất phu nhân không vậy!

Có điều cảm giác ngại ngùng đó chỉ khoảng vài giây, ngay sau đó, Y Lệ tựa lưng vào ghế nho nhã nhấc ly cà phê lên nhấp nhap, miệng từ từ mỉm cười lộ rõ khí chất cao sang quý phái.

Đúng thế, cô ấy khác hẳn với người tình của Lữ Nghi, từ trong ra ngoài đều khác biệt. Nếu như nói người phụ nữ kia mù quáng đuổi theo giành giật thứ mà ngay bản thân cũng không biết là gì, thì người phụ nữ trước mặt lại đủ bản lĩnh kẻ vai sát cánh bên cạnh Lôi Kinh.

Dù là chuyện gì xảy ra mặt vẫn không hề biến sắc, khiến người đối diện không thể đoán biết được gì.

Y Lệ mỉm cười, đưa tay mời Nại Nại ngồi, tay phải bưng ly cà phê, mắt nhìn đánh giá Nại Nại, ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu cô lúc này: “Xem ra Lôi Kinh thực sự muốn nghỉ hưu rồi!”

Toàn thân Nại Nại toát ra vẻ đẹp ưu nhã, ăn mặc thoải mái, thần thái dịu dàng, mọi cử chỉ đều là của một người phụ nữ hiền lương thực nữ, an lành hoà nhã. Nếu là như vậy thì có thể hiểu những biểu hiện thất thường gần đây của Lôi Kinh. Nói cho cùng khi đã tìm được bến bờ bình an, ai lại chịu xông pha ra ngoài nơi sóng to gió lớn nữa?

Y Lệ nhìn Nại Nại, gật đầu ra hiệu cho nhân viên phục vụ, rồi lên tiếng miệng lệnh: “Cô có thể chọn lựa đồ uống cô thích”.

Nại Nại biết rõ có thể làm bạn làm ăn của Lôi Kinh thì người phụ nữ trước mặt phải thuộc dạng máu mặt hành sự quyết đoán ra tay hiểm độc. Luồng sát khí lạnh lẽo toát ra trên mặt cô ta cũng giống hệt với Lôi Kinh, đè nén người khác tới mức thở không ra hơi.

“Không uống, không có hứng thú”. Nại Nại có gì nói đấy. ăn sơn hào hải vị ở đây cùng chẳng ngon bằng món đậu phụ Ma Bà rẻ tiền ở nhà.

Y Lệ khinh khinh mỉm cười: “Yên tâm! tôi không hạ độc đâu”.

“Đương nhiên, cô đâu có dám”. Nại Nại vô cùng chán tỉnh.

“Tại sao cô lại khẳng định tôi không dám?” Sự quả quyết của Nại Nại khiến Y Lệ khó chịu, cô lạnh lùng nói tiếp: “Cô cho rằng Lôi Kinh kịp tới cứu cô sao? Cô không ngu xuẩn vậy chứ?”

Nại Nại cười nhạt: “Đương nhiên là không kịp. Nhưng tôi tin chắc sẽ không tha cho cô”.

Không biết chắc tại sao, nhưng cô tin tưởng mình có chút địa vị gì đó trong tim Lôi Kinh. Cô cũng khẳng định anh nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ làm hại cô. Đúng vậy, cô khẳng định.

Y Lệ tỏ vẻ như vừa nghe chuyện cười xong, khẽ mỉm cười nói: “Cô tin chắc vậy sao? Tôi và anh ấy làm ăn hợp tác lớn, tôi nắm trong tay các vụ làm ăn quyết định sự sinh tồn của Húc Đô, cô nghĩ anh ấy sẽ vì cô mà đắc tội tôi sao?”

Nại Nại cười ha ha: “Đừng ngốc thế! Trên thế gian này chỉ cần có người, thì còn cái gì mà không đánh đổi được chứ?”

Y Lệ đột nhiên nheo mắt lại: “Xem ra tôi đã đánh giá thấp cô. Tôi cứ cho rằng một người phụ nữ bán nhà đất ba mấy tuổi đã từng li hôn như cô chẳng có chút nội hàm nào. Thế nhưng những gì cô nói này giờ cũng cho thấy bản lĩnh vững vàng đấy chứ?”

Nại Nại không ý kiến gì trước lời khen của tình địch, chỉ bình thản tựa ghế nhìn Y Lệ.

“Đương nhiên, có thể “câu” được Lôi Kinh đã chứng minh cô không tầm thường rồi! Chỉ có điều tôi rất hiếu kì là rốt cuộc cô đã dùng cách gì khiến Lôi Kinh đùa giỡn với cô lâu đến vậy. Phải biết là con người anh ta xưa nay không mấy khi nhẫn nại”.

Nại Nại cau mày, sau đó nở nụ cười ngênh chiến: “Cái này tôi cũng không biết, hay là để tôi thay cô đi hỏi anh ấy xem sao?”

Nực cười! Dựa vào cái gì mà cô ta xem cô như đã huỷ hoại Lôi Kinh? Nại Nại không chịu thua kém lại bổ sung thêm một câu: “Có điều tôi nhớ rõ anh ấy đã từng nói, người mà anh chơi đùa nhất lâu nhất chính là người tình tiền nhiệm, cụ thể tên là gì thì tôi không rõ, cô có biết không?”

Câu phản kích của Nại Nại sức công phá không lớn, nghe giống như lời cãi lộn giữa con nít ba tuổi với nhau vậy. Thế nhưng đối thoại giữa tình địch với nhau xưa nay đều trẻ con như thế, càng buồn cười càng tranh luận, càng tranh luận lại càng buồn cười. Đâu qua đâu lại ấu trĩ y như trẻ con mẫu giáo vậy!

Y Lệ chậm rãi đặt ly cà phê lên bàn: “Cô cho rằng như vậy có thể khiến tôi nổi giận?”

“Không thể, tôi chỉ có thể khiến tim cô tắc nghẽn thôi!” Nại Nại chậm rãi tiếp chiêu.

Y Lệ dừng lại lặng người một lúc: “Cô cũng nhìn thấu lòng người khác đấy”.

“Tôi không phải là thấu hiểu người khác, chỉ là thấu hiểu tâm trạng khi thấy người phụ nữ khác xuất hiện bên cạnh người đàn ông của mình”.

Y Lệ hỏi: “Cô đã gặp tình địch?”

“Đương nhiên!” Nói đến đây Nại Nại cảm thấy hơi buồn bã, nhưng vẫn vui lòng giúp đỡ người khác. Bởi vì giúp người cũng như giúp mình, cảm hoá sự tử hà đồng còn hơn chịu nguy hiểm bị bắt cóc rạch mặt.

“Có suy nghĩ gì?” Y Lệ nhấp cà phê rồi hỏi.

“Cô ta chẳng xinh đẹp như mình, cho nên mắt mũi của tên đàn ông thối kia mù rồi, cho hắn đáng kiếp chịu khổ chịu nạn cho rồi”. Nại Nại bình thản nói, câu nói câu này rất hợp thực tế, nên khiến tâm trạng Y Lệ tự nhiên tốt lên nhiều, đặc ý nhìn lướt quanh nói: “Rất hợp thực tế!”

Nại Nại nhanh chóng bổ sung: “Nhưng không hợp với thân phận của cô”.

“Có ý nhìn Nại Nại chằm chằm chờ lời giải thích.

“Năm đó tôi là vợ người ta, đầy đủ tư cách cấm hận tình địch. Thế còn cô thì sao?” Nại Nại phong độ cười hỏi vặn lại. Chỉ một câu nói đã khiến người phụ nữ trước mặt chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Đàn bà giao đấu 36 kẻ

Một câu nói của Nại Nại khiến con thịnh nộ của Y Lệ bùng phát, cô rất muốn đập bàn đứng phắt dậy rồi tát cho Nại Nại một cái đing người, càng muốn cho thuộc hạ bắt trói Nại Nại đưa về Mỹ để uy hiếp Lôi Kinh. Hơn thế, cô còn muốn vẽ vài bông hoa trên mặt ả rồi vứt ra nơi hoang vu nào đó cho tự sinh tự diệt. Tất cả mọi suy nghĩ đó đều cứ thế trôi đi, nề mặt Lôi Kinh mà đành nén giận xuống. Nhưng đang định cứ thế cho qua thì câu nói tiếp theo của Nại Nại chốt lát làm tắt cả... bùng nổ!

“Đừng tức giận, sẽ có vết nhằn đấy!” Nại Nại bình thản khuyên nhủ.

Y Lệ cắn răng thề độc: Nhất định không thể để người đàn bà này sống mà đi khỏi căn phòng này được. Ắ đúng là ngu xuẩn quá thể, còn Lôi Kinh vì người đàn bà này mà từ chối hợp tác lại càng xuẩn ngốc gấp bội. Miệng cô không ngừng giật lên, nén giận hỏi tiếp: “Cô không sợ tôi?”

Nại Nại ngẩng đầu, thần thái vô cùng bình tĩnh. Đột nhiên cô nhận thấy ở bên Lôi Kinh lâu có rất nhiều lợi ích. Anh huấn luyện cô không run sợ trước ánh mắt sắc lạnh, anh khiến cô quen thuộc với những lời lẽ cay độc. Thậm chí ngay lúc này cô thực sự cảm thấy người đàn bà trước mặt thật đáng thương. Nên Nại Nại đại phát từ bi bất giác nói: “Nói thật, phụ nữ chúng ta sợ nhất là tức giận. Không chỉ từng phút nhan sắc bản thân, còn khiến các biện pháp chăm sóc mất tác dụng. Thà rằng suốt ngày mất thời gian lo việc lung tung, chỉ bằng vui vẻ sống qua ngày, còn tiết kiệm được một món tiền kha khá từ khoản chăm sóc nhan sắc!”

Y Lệ lấy lại bình tĩnh, cố tỏ ra chán tỉnh nói: “Vốn biết trước chị là bán nhà đất, chứ ai không biết lại tưởng chị buôn mỹ phẩm”.

Nại Nại cúi đầu: “Bán nhà đất chẳng có gì đáng xấu hổ, chỉ ít bất cứ đồng nào kiếm được cũng có thể đem phơi ngoài nắng ầm”.

Câu này chọc đúng vào nỗi đau của Y Lệ, cô cười lạnh nói xia: “Thần nào Lôi Kinh không muốn hợp tác, thì ra sau lưng có một bà cô cổ vắn dạy dỗ. Cô sạch sẽ còn chúng tôi dơ bẩn. Thế cô nghĩ tiền của Lôi Kinh có màu gì? Tất cả tiền hai người ăn uống tiêu xài cũng đều có thể đem phơi ngoài nắng hả? Tàn Nại Nại, cô giả thánh nẫu không ai quản cô, nhưng đừng quên tiền của chúng tôi rồi giả vờ thiên sử”.

Mặt Nại Nại bỗng tím lịm đi, đây là lần đầu tiên cô bị bức bách nghĩ tới vấn đề này. Trước đây vẫn biết nghề nghiệp của Lôi Kinh, cũng một số thứ không mấy quang minh chính đại. Nhưng thực tình cô chưa hề nghĩ tới việc tiền mình dùng lại nhiễm màu đen. Cô chỉ muốn tìm một người đàn ông để dựa dẫm, nhưng phải sẽ tiếp nhận tất cả mọi thứ một cách vô điều kiện.

Cô cúi đầu nghĩ thật kỹ rồi mới trả lời: “Tiền của Lôi Kinh sạch hay không thì tôi sẽ hỏi anh ấy, nhưng xin đừng động chút là nói hai từ chúng tôi. Theo tôi được biết thì tiền của Lôi Kinh là lợi nhuận được phân phối sau, tôi có quyền sử dụng. Chẳng liên quan gì đến cô hết”.

“Mồm mép lợi hại, không hổ danh là dân bán nhà đất”. Y Lệ trận đầu chiến thắng vô cùng vui vẻ. Nại Nại quá đơn thuần, hi nộ ái ô đều viết hết trên mặt, dù cô tỏ ra mạnh mẽ, nhưng sự do dự khiến Y Lệ miễn cảm nhận thấy những giao động trong lòng cô. Cô nhếch miệng cười nói: “Đúng thế, nhưng cô

đừng quên là nếu không có tôi thì ngay đến món tiền sau cùng đến tay Lôi Kinh cũng không có đâu”.

Nại Nại lặng người, quả thật quan hệ làm ăn giữa Lôi Kinh và Y Lệ cô không hề biết gì, cũng chẳng hiểu những dây dưa lằng nhằng bên trong. Ngộ nhờ đắc tội cô ta, chó cùng dứt đuôi, Lôi Kinh có thể chống đỡ được bao lâu cũng không biết nữa. Tính đi toán lại thì vẫn không nên chọc tức cô ta.

Thấy Nại Nại lặng im, Y Lệ cũng không nói gì nữa. Hai người phụ nữ ôm tâm sự riêng trầm mặc rất lâu mãi cho tới khi đột nhiên Y Lệ hỏi: “Lôi đạo này không uống cà phê nữa?”

Đang không chú ý, Nại Nại trả lời theo bản năng: “Sửa thành uống nước lọc rồi, nước lọc nhiều dinh dưỡng”.

Y Lệ cau mày: “Sao cô lại khiến anh sửa được? Đó là thói quen lâu năm của Lôi. Thậm chí anh ấy còn mua cả một trang trại ở Paris chuyên trồng hạt cà phê để uống”.

Nại Nại trả lời thần nhiên đầy ẩn ý: “Không chuẩn bị cho thì hết thôi. Không có gì uống tự nhiên phải uống nước lọc”.

Y Lệ bất ngờ: “Cô dám không chuẩn bị cho Lôi?”

“Các thứ tôi không chuẩn bị cho anh ấy còn nhiều lắm, thói quen của anh nhiều như thế, ai mà chăm lo tất cả được?” Nại Nại nói.

“Tôi vẫn tưởng Lôi thích tính hiền lương thực đức của cô, ai dè cũng chẳng ra gì”. Y Lệ cười lạnh.

Đây là kinh nghiệm mà tôi đúc kết ra: phụ nữ nên học cách yêu thương bản thân nhiều hơn. Khi mình dâng hiến cho người kia tất cả cũng chính là lúc mất đi chính bản thân. Tất cả mọi tính cách, thói quen thậm chí cũng hoạt động hằng ngày cũng theo đó mà xoay chuyển quanh người đó. Đây chính là điều bí hiểm nhất. Cô có thể yêu họ, có thể tôn trọng họ nhưng không nên yêu mà không chút bảo tồn. Cho dù có yêu điên cuồng mãnh liệt cũng nên giữ lại cho mình chút tự tôn, bí ẩn, nếu không kết cục sẽ rất thảm hại”.

Một tràng độc thoại khơi dậy lòng hiếu kì của Y Lệ: “Đây chính là kinh nghiệm mà cô bảo sao?”

Nại Nại gật đầu: “Đúng thế, cho nên kết cục rất đau thương”.

“Thế thì tôi lại tò mò rồi. Sao Lôi Kinh lại chịu ở cùng chị? Chẳng nhẽ là để bị quản lí sao?” Y Lệ cười khẩy.

“Có lẽ anh ấy thích bị ngược đãi cũng chưa biết chừng!” Tâm trí Nại Nại vẫn đang nghĩ tới chuyện tiền của anhu gì, thuận miệng nói ra câu này, cũng tự đánh thức bản thân. Lâu nay, Lôi Kinh ngoại trừ tính khí hơi tệ một chút thì chưa hề yêu cầu cô làm gì cả, ngược lại anh ấy lại còn chăm lo mọi việc ăn ở đi lại của cô. Thậm chí cả đồ thiết yếu cũng mua giúp cô, tại sao lại thế nhỉ? Hay anh thực sự thích bị ngược đãi?

Câu trả lời đó hiển hiện trong đầu Nại Nại thế nhưng cô không dám nhìn không dám động chạm tới. Cô sợ nếu biết được, quần vào rồi, sau này phân li sẽ đau khổ. Đó là một kết cục không có tương lai, người đã vấp ngã một lần như Nại Nại không dám trải qua lần nữa. Ngộ nhờ... Anh và cô liệu có thể suốt đời suốt kiếp?

Y Lệ nghe thấy câu nói của Nại Nại liền cười nói: “Lôi mà tôi biết thì không thích bị ngược đãi, người cô biết có lẽ lại thích. Hay là chúng ta chơi một trò thú vị nhé?”

Nại Nại lắc đầu theo phản xạ, đùa với hồ là quá đại dộ. Cô sẽ không cùng tình địch lập mưu chơi Lôi Kinh đâu, như vậy thật ngu ngốc quá! Thế nhưng lời mời mọc của Y Lệ tràn trề sức cuốn hút, nếu tiếp tục thuyết phục cô không biết liệu có giữ được bình tĩnh cho đến sau cùng không. Thế là Nại Nại lễ đặt điện thoại lên bàn, vừa cười vừa định gửi một tin nhắn cảnh báo cho anh, người sắp bị chơi một vố.

Tiếc rằng Y Lệ không ngốc như Nại Nại, ngay cử chỉ đầu tiên đã bị Y Lệ nhìn thấy, cô cười đưa tay về phía Nại Nại: “Đưa đây, tôi nhắn giúp cho.”

Nại Nại ha ha cười, thầm tự mắng, mắt của Trung Quốc thịnh thế tinh thật, mình hành động bí mật thế mà cũng phát hiện ra. Để bảo tồn tính mạng, cô ngoan ngoãn giao nộp điện thoại. Y Lệ vừa nhận được chiếc điện thoại từ tay Nại Nại liền mỉa mai: “Lôi Kinh đối xử tệ với cô quá, điện thoại của cô thật quá rẻ mạt!”

“Là tôi không muốn thôi. Anh ấy đòi mua cho, nhưng tôi từ chối”. Người khác chê cô ăn mặc không ra gì thì cô thần nhiên tiếp nhận, nhưng chê Lôi Kinh thì cô không nhịn nổi mà phải lên tiếng giải thích cho anh.

Y Lệ chả thèm ngẩng mặt, lạnh lùng nói: “Thì ra cô thích giúp đỡ người khác, nghĩ đến người rồi mới nghĩ đến mình”.

Nại Nại liền đáp: “Cũng chẳng phải! Tôi chỉ luôn nghĩ không liên quan tiền bạc nhiều sẽ có chút tôn nghiêm cho riêng mình”.

Y Lệ không thể tin nổi neho mắt hỏi tiếp: “Hai người ở cùng lâu vậy, cô chưa đòi hỏi anh ấy mua gì cho hả?”

“Anh chủ động mua cho tôi, tôi muốn cản cũng không nổi. Còn tôi yêu cầu anh mua thì theo tôi nhớ chỉ có lần muốn ăn đồ xiên nướng thôi”.

“Đó là thứ gì?” Y Lệ cau mày hỏi.

Nại Nại giải thích một hồi, quả nhiên không ngoài dự đoán, Y Lệ bày tỏ thái độ khó hiểu: “Cô đòi hỏi anh ấy mua cho thứ rác rưởi trị giá 20 tệ?”

“Rất thơm ngon! không phải rác rưởi. Còn nữa, 20 tệ cũng có thể ăn no nê ngon lành”. Nại Nại cười mằn nguyện nhớ lại mùi vị của những xiên nướng nóng hôi hổi.

“C thỏa mãn vậy sao?” Y Lệ căn bản không tin nổi trên đời này lại có người phụ nữ không hứng thú với tiền bạc, mặt cô lạnh lùng hỏi: “Nếu bây giờ tôi cho cô 1 triệu tệ, đổi lại cô phải rời xa Lôi?”

“Trước đây tôi không phải lo lắng chuyện tiền bạc, nên coi đó là vật ngoài thân, sau này không có tiền, tự nhiên cũng biết lợi ích của nó. Thế nhưng nếu thực sự phải chọn lựa tôi vẫn cứ cho rằng những xiên nướng trị giá 20 tệ do người đó mua cho cũng là một kiểu yêu thương. Tình yêu đó đáng giá hơn so với đồng vàng đồng bạc. Đương nhiên nếu cho tôi 1 triệu tệ mà không bắt tôi phải làm gì thì tôi rất sẵn lòng! Nhưng nếu dùng số tiền đó đổi lấy Lôi Kinh thì cô đã coi thường tôi và cũng đánh giá quá thấp anh ấy”. Nại Nại nuốt nước miếng, cổ tỏ ra thật thần nhiên.

Thực ra tất cả đều là nhảm nhí!

Điều mà cô muốn nói phải là: Cô tưởng tôi là ai? Cho con sao, thường cho mẩu xương là sung sướng vẫy đuôi mừng rỡ? Còn thực tế, haizzz, cô chỉ muốn tỏ vẻ tôn trọng bản thân, dù gì cũng không được yếu thế trước tình địch.

Nếu như binh pháp có 36 kế thì trận chiến giữa họ cũng kể đối kế, mưu đầu mưu mà thôi.

Cổ tỏ ra không màng gì thì đối phương mới không thể tìm ra nhược điểm của bản thân. Cô nghĩ vậy! Ai ngờ Y Lệ chả thèm để tâm, tiếp đó mở điện thoại ấn nút bấm những số quen thuộc, gửi đi vài chữ, gấp lại rồi mỉm cười chờ điện thoại của Lôi Kinh.

Quả nhiên chưa đến 5 phút sau, tiếng điện thoại reo vang, cô lặng quan sát Nại Nại rồi mỉm cười: “Có muốn biết anh ấy sẽ nói gì không?”

Nại Nại khiếp sợ trước ánh mắt của Y Lệ, ánh mắt gian tà, âm mưu xảo quyết nhưng lại không khiến người ta ghét bỏ, cô ấy quả là có bản lĩnh trời chặt đàn ông. Chính xác là đàn ông không muốn gây khó dễ cho cô ấy.

“Muốn.” Nại Nại thật thà nói.

Sau khi trải qua nhiều việc như vậy, cô thực sự muốn nghe giọng nói của anh.

Y Lệ bấm nút mở loa rồi nhận điện thoại: “Sao thế, Lôi, anh nghĩ kĩ chưa?”

Giọng Lôi Kinh truyền qua điện thoại khiến Nại Nại suýt nữa bật khóc. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể nhớ anh đến vậy, chưa bao giờ. Cô nín chặt môi, giữ bản thân trấn tĩnh lại.

“Tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám động vào một sợi lông chân của cô ấy, tôi thề sẽ bất chấp mọi giá khiến cô hối hận”. Giọng nói của Lôi Kinh sắc lạnh, mặt Y Lệ trắng bệch, thái độ cao ngạo ban đầu cũng chẳng thể kiềm chế nổi thân thể run lên vì sợ hãi.

“Lôi, cô ta không đáng. Em cho cô ta 1 triệu tệ, cô ấy đã nhận và đồng ý không qua lại với anh nữa”. Y Lệ ra hiệu cho Nại Nại khiến cô phải ngồi xuống mà không được phản ứng gì.

Thực ra cô cũng rất muốn biết Lôi Kinh sẽ nói thế nào.

“Không thể nào, cô ấy sẽ không làm vậy”. Lôi Kinh chấn tĩnh lạ thường.

Thái độ của anh khiến Y Lệ chút xót tận đáy tim, cố ý nói thêm: “Lôi! Anh nhìn nhầm người rồi”.

Nại Nại cúi đầu, lặng nghĩ.

Kiểu chiến thuật tâm lý này trước kia đã đọc nhiều trong tiểu thuyết, tin niệm kiên định của một người sẽ lay động trước hàng lo hỏi dồn ép của người khác. Cho dù giữ vững niềm tin đến sau cùng thì trong lòng người đó cũng sẽ sinh chút hiềm nghi. Nại Nại không biết trong lòng Lôi Kinh sẽ thế nào nhưng cô dám khẳng định dù có nghi ngờ thì người cứng đầu như Lôi Kinh chắc chắn sẽ chọc tức chết tên tiểu nhân trước mặt rồi mới tính sau.

Đầu kia điện thoại trầm lặng khá lâu, sau đó đột nhiên Lôi Kinh cười nói: “Y Lệ, tôi với cô đánh cược đi, vật cược là Húc Đô cô ngày đêm mộng tưởng, tôi cược cô ấy không làm vậy”.

Nụ cười nhẹ nhàng đó của anh khiến cô vô cùng cảm động. Anh nói thoải mái đến vậy, anh tin tưởng cô nhiều đến vậy...

Đột nhiên cô đứng phắt dậy, hét lớn vào điện thoại: “Anh là đồ đại ngốc”.

Đầu dây đang kia của Lôi Kinh đột nhiên mất tiếng động, Y Lệ bịt chặt đầu dây lại, lấy chân đạp mạnh vào chân Nại Nại, lườm Nại Nại một cái. Đang định nói tiếp gì đó thì chợt nghe thấy câu hét của Lôi Kinh: “Em là đồ ngốc nghếch”.

Y Lệ lặng nhìn lên trời, muốn nôn mưa tại trận. Cô chưa từng thấy Lôi Kinh ngu xuẩn đến vậy. Điều không chấp nhận được nhất chính là hai người này nói những lời này không hề thấy ngượng ngùng. Cô định thần lạnh lùng nói: “Đừng có ngốc nghếch với đồ ngốc mãi thế! Anh muốn cứu cô ta thì mau tới bàn chuyện làm ăn, nếu không em sẽ đưa cô ta về Mỹ”.

Lôi Kinh thậm chí còn chẳng thèm trả lời đã đập máy, Y Lệ ngáy người trước tiếng tút tút không ngừng truyền lại, mãi không lấy lại được thần hồn.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ai là người yêu duy nhất của ai?

“Thực ra Lôi Kinh không quan trọng với tôi”. Sau một hồi lâu chết lặng, Y Lệ lẩm bẩm một mình.

Nại Nại ngẩng đầu nhìn cô, đợi câu tiếp theo.

“Tôi theo Lôi nhiều năm rồi. Anh với tôi chẳng qua lại một bạn hàng làm ăn có quan hệ xác thịt mà thôi. Anh chẳng yêu tôi mà tôi cũng chẳng dám yêu anh. Tôi cứ nghĩ rằng anh ấy chẳng có tim cơ? Kết quả hôm nay phát hiện anh ấy lại yêu cô sâu đậm đến thế”. Lời nói của Y Lệ khiến Nại Nại không biết phải làm gì, chỉ biết cười gượng giả vờ như đang thưởng thức hoa văn đẹp đẽ trên chiếc khăn trải bàn.

“Sở dĩ tôi không chịu buông tha hai người là vì tôi không can tâm. Tôi không thể hiểu nổi, rốt cuộc tôi thua cô điểm nào?” Y Lệ cau mày suy nghĩ rồi cười đau khổ: “Lẽ nào vì tôi thông minh hơn cô?”

Nại Nại nhỏ nhẹ đáp: “Có khả năng”.

“Ngốc thì có gì tốt? Đợi đó để đàn ông gạt sao? Ở trang trại của mình, tôi chính là nữ vương. Tất cả đàn ông đến đây đều là nam chủ nhân. Bọn họ đều có thể tận hưởng đãi ngộ của nam chủ nhân nhưng lại không được làm chủ nhân thực sự. Tất cả mọi thứ đều do tôi định đoạt. Đó mới là cuộc sống mà người phụ nữ nên có”. Y Lệ giơ cao ngón tay cái ra về hướng định, rồi gọi người phục vụ: “Mang ly trà sữa vị này, đồng thời có thể dọn các món lên được rồi”.

“Th nhưng chả lẽ cô không thật lòng với ai bao giờ sao?” Nại Nại nhìn thẳng vào mắt Y Lệ hỏi.

Y Lệ vẫn ngẩng cao đầu, mỉm cười: “Tôi thấy thứ thật lòng nhất trên đời này chỉ có tiền”.

Rõ ràng biết ý nghĩ của Y Lệ lệch lạc, nhưng Nại Nại không thể thay đổi được. Sau lần thất bại trong hôn nhân, có một khoảng thời gian dài cô cũng nghĩ như vậy. Có tiền vạn sự tất thông. Không tiền nửa bước cũng khó tiến. Lúc đó trong tay cô chỉ có vài nghìn đồng, còn lúc này trong tay Y Lệ có gấp hàng chục vạn lần, vậy mà vẫn thiếu cảm giác an toàn như vậy.

Phụ nữ trời sinh yếu mềm, cho dù nhiều hay ít tiền thì cảm giác thiếu an toàn trong tình yêu vẫn không thể xóa bỏ nổi.

“Thực ra ôm tiền ngủ đâu dễ chịu như ôm đàn ông ngủ”. Nại Nại than thở.

Y Lệ bê ly trà sữa đến trước mặt Nại Nại nói: “Bọn đàn ông trở mặt không nhận người thân, còn tiền thì không. Hơn nữa có tiền thì chẳng gì là không mua được. Đây là do cô nói đấy”.

Nại Nại nhe răng, lặng im một lúc rồi đứng dậy: “Tôi đi trước đây”.

“Đừng ngồi không yên?” Y Lệ tựa ghế nhìn những món ăn mới được bê ra, có đến ba bộ bát thìa dao đĩa.

“Ngồi thêm lát nữa, cho cô xem một màn kịch hay. Nghĩ sao?” Y Lệ mỉm môi cười bí ẩn, đưa tay ra hiệu cho người phục vụ phía sau Nại Nại. Người đó liền cúi đầu lịch sự mời cô. Nại Nại mỉm môi, lại không muốn đắc tội Y Lệ nên đành ngồi thêm một lát. Chỉ là không biết cô đang muốn nói điều gì.

Nhận ra sự căng thẳng của Nại Nại, Y Lệ nói: “Yên tâm đi, mấy chuyện bất cóc không chút kỹ thuật nào, tôi không làm đâu. Tôi chỉ muốn mượn cô để bàn chuyện làm ăn thôi. Tôi tuy không phải quân tử nhưng cũng không phải tiểu nhân”.

Nại Nại đành tiếp tục ngồi xuống, trong lòng thấy thoải mái hơn chút. Nếu như không có nguy hiểm gì đến tính mạng, việc còn lại chỉ là vấn đề giữa Lôi Kinh với Y Lệ mà thôi.

Y Lệ quan sát khuôn mặt Nại Nại, trong lòng dâng lên nhiều cảm xúc khác nhau. Trước khi quay về, cô đã biết bao lần tưởng tượng hình dáng của Nại Nại, có thể diễm lệ, có thể cuốn hút, cũng có thể thông minh mưu trí, duy nhất không tưởng tượng đến lại như bây giờ. Biết nói sao nhỉ, chỉ là một người phụ nữ không đẹp không xấu, vô cùng bình thường, ngoại trừ thỉnh thoảng khôn vặt, còn lại đều không đáng nhắc đến. Một người phụ nữ ăn mặc tùy tiện đến mức chẳng để ý đến địa điểm và hoàn cảnh xuất hiện như vậy sao lại chiếm được trái tim Lôi Kinh? Cô thực sự muốn rõ nguyên do.

Cô nheo mắt nhìn Nại Nại chăm chú, cố gắng tìm ra một lý do hợp lý.

Có lẽ Lôi Kinh phiêu dạt đã quá mệt mỏi, muốn tìm nơi neo bến, dù cho không phải là Tần Nại Nại thì anh cũng sẽ dừng bước. Chỉ có điều là cô may mắn đứng sẵn ở đó và gặp được anh, rồi tạo thành thói quen từ hồi đầu.

Nghĩ đến đây cô bắt giác nở nụ cười mỉa mai. Nếu thực sự như vậy thì Lôi Kinh thực sự đã già rồi. Bản thân cũng không nên tốn công tốn sức vì một lãng tử già, tiếp theo quan trọng nhất chính là vấn đề hợp tác thôi.

Lôi Kinh đến nhà hàng Vương Phủ trong vòng 15 phút, đập cửa cái rầm rồi lao thẳng vào trong sảnh lớn.

Đã rất lâu anh không tức giận tới độ như thế này, hành động của Y Lệ đã ép anh bật phát.

Lôi Kinh giận giữ không nói năng gì vội tóm cổ áo người phục vụ kéo sát đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Có phòng riêng nào có 2 người phụ nữ?” Máy cậu phục vụ bị dọa đến phát dại, run rẩy hỏi lại: “Ngài muốn tìm già hay trẻ?”

Lôi Kinh hận không thể bóp chết tên phục vụ ngốc nghếch trước mặt, câu trả lời ngớ ngẩn khiến Lôi Kinh càng mừng rỡ đến hình ảnh Nại Nại đang bị dày vò. Ngay lập tức giọng nói trở nên vô cùng lạnh lùng đáng sợ: “Nhắc lại lần nữa, có phòng riêng nào có hai người phụ nữ không?”

Quả nhiên, người này với Nại Nại khi này khác biệt một trời một vực, anh phục vụ khôi phục trạng thái bình tĩnh, giọng tay chỉ lên trên: “Tại phòng ‘kết nghĩa vườn đào’ thưa ngài”.

Mẹ nó, cái tên đến là sát thực!

Anh tức giận đến mức bật cười, nhanh bước lên cầu thang, anh thề rằng sẽ khiến Y Lệ phải hối hận vì hành vi của mình.

“Cô đã nhắn gì cho anh ấy?” Nại Nại phá vỡ sự tĩnh lặng hỏi.

“Dù cho ai gọi cô cũng đừng nhắc máy”. Y Lệ như không có chuyện gì vuốt ve móng tay mới đánh của mình.

Nại Nại cười khổ não. Nói như vậy chẳng phải khiến Lôi Kinh lo lắng điên cuồng sao?

“Rốt cuộc cô định làm gì?” Nại Nại không thể hiểu nổi: “Cứ thế này cô cũng chẳng được lợi gì, nếu anh ấy tức giận thì chắc chắn không hợp tác cùng cô, cô hà tất phải vậy?”

Y Lệ cười đắc ý: “Nói thật sao?”

Nại Nại gật đầu.

“Tôi cũng không biết, cô lẽ chỉ muốn trút giận cho bản thân thôi. Muốn xem người đào chém không biến sắc mặt như anh ấy sẽ mất phong độ trước mọi người thế nào. Đây cũng là chuyện đại sự đấy”.

Nại Nại nghĩ một lúc lại hỏi: “Cô khẳng định anh ấy sẽ mất phong độ sao? Anh ấy là người sẽ không mất phong độ vì phụ nữ đâu!”

“Chính là thế, nên phải dùng biện pháp mạnh”. Y Lệ mỉm môi cười rồi đứng dậy rót đầy ba ly rượu, nhắc lên nói: “Vậy chúng ta cùng chống mắt xem kịch nhé!”

Lúc này cửa bỗng bị đập mạnh, Y Lệ giọng lên rồi liếc ra, cười lạnh lùng: “Lôi, anh đến muộn 5 phút, em cứ nghĩ anh phải đến nhanh hơn cơ đấy”.

Lôi Kinh chẳng thèm nhìn Y Lệ một lần, trực tiếp đi thẳng đến chỗ Nại Nại nắm chặt tay cô, rồi cao ngạo quay lại chỉ vào mặt Y Lệ cảnh cáo: “Cô đừng ép người quá đáng, nếu không ngay cả Jackson cũng chẳng bảo vệ nổi cô đâu”.

Y Lệ vô cùng bình tĩnh trước giận lôi đình trước giờ chưa từng có của Lôi Kinh, quay đầu ra hiệu anh phục vụ tiếp tục rót rượu, đôi môi đỏ thắm mỉm cười nhìn Lôi Kinh: “Sao? Anh vì cô ta mà trở mặt với em?”

Lôi Kinh lạnh lùng: “Không tiếc mọi thứ”.

Y Lệ cúi đầu lặng nghĩ một lúc rồi quay sang hỏi Nại Nại: “Anh ấy nói không tiếc mọi thứ đánh đổi cô đấy”.

Môi Nại Nại hơi run rẩy, hồi lâu sau mới nói tiếp: “Anh ấy... anh ấy nói đùa thôi”.

Y Lệ lặng người một lúc vội vả lấy tay che miệng rồi quay mặt sang một bên, kìm nén cảm xúc, đặt lại nụ cười lạnh lùng lên khuôn mặt xinh đẹp rồi quay qua hỏi Lôi Kinh: “Chúng ta dùng bữa trước, ăn xong rồi bàn tiếp được không?”

“Tôi không thấy cần thiết phải dùng bữa với cô”. Lôi Kinh càng nắm chặt tay Nại Nại hơn, khiến cô thấy tay mình như sắp đứt lìa. Nại Nại miễn cưỡng nói: “Ăn thôi... ăn thôi, em đói lắm rồi”.

Ba người bỗng nhiên rơi vào tình huống khó xử. Y Lệ không để tâm ngồi xuống nhâm nhi ly rượu khai vị. Lôi Kinh quay lại nhìn Nại Nại, quả thật có chút đáng thương nhưng thực sự không hề bị tổn thương, nên cũng yên tâm hơn chút ít.

Mọi người không ai nói gì, nên mấy người phục vụ vẫn tiếp tục bày món ăn lên, Nại Nại kéo kéo tay Lôi Kinh: “Hay là chúng mình cũng ăn đi”.

Suy nghĩ của Nại Nại rất đơn thuần: Chỉ cần không trở mặt với Y Lệ thì sau này Lôi Kinh và cả Húc Đô quốc tế đều bình an vô sự. Tuy không biết hai

người họ ai mạnh hơn, nhưng chắc tôi một người vẫn tồi tệ hơn là kết giao thêm một người bạn.

Thế là cô ra sức bảo vệ Lôi Kinh, giống như gà mẹ bảo vệ gà con, che chở anh dưới cánh không để anh chịu bất cứ tổn hại gì, dù rằng gà con đó là xã hội đen!

Lôi Kinh để Nại Nại ngồi vị trí xa Y Lệ nhất, còn anh ngồi giữa tiếp tục sầm mặt. Nại Nại hỏi anh có ăn cá Tam Văn không, Lôi Kinh lắc đầu nói: “Em cứ ăn đi, anh không đói”.

Nại Nại ăn chả thấy ngon, nuốt mãi chẳng trôi, hai người đều khó chịu, còn Y Lệ ngồi đối diện tâm trạng đang rất tốt.

Ăn được một lúc, Y Lệ đột nhiên nói: “Lôi! Em thực sự hy vọng anh suy xét lại chuyện hợp tác giữa chúng ta”.

“Cô cứ yên tâm! Tuyệt đối không thể”. Lôi Kinh không chút do dự trực tiếp trả lời.

Cô lạnh lùng: “Nếu Jackson rút vốn, Húc Đô cũng gặp nhiều khó khăn”.

Lôi Kinh đứng dậy tiến sát lại trước Y Lệ, mặt lạnh lùng nhìn cô: “Đừng ngu ngốc thế! Lăn lộn bao năm ai chả giữ một con đường cho mình rút lui chứ?”

Y Lệ có chút hoảng hốt trước câu nói của anh, bột miệng hỏi: “Anh đã chuẩn bị hết rồi?”

Lôi Kinh liếc nhìn cô: “Tôi không đấu với cô là vì mọi người đều còn lí do hợp tác. Bây giờ tôi không muốn hợp tác với cô nữa. Cô nói xem?”

Anh nghĩ rằng Y Lệ sẽ hối hận, kết quả cô đột nhiên cười nói: “Lôi Kinh anh thực sự đắm chìm vào trong tình yêu rồi”.

Lôi Kinh không thêm đề tâm kế kích tướng của Y Lệ, trực tiếp đi đến chỗ Nại Nại, lấy áo ngoài khoác lên người cô, bỏ đôi đũa trên đôi tay đang run rẩy rồi kéo cô đi theo mình.

“Không đi vẫn hay hơn”. Nại Nại vẫn churayen tâm lắm.

Lôi Kinh sầm mặt không giải thích thêm, chỉ có Y Lệ cùng lúc đó đứng dậy vẫy tay nói với Nại Nại: “Thế nào, tôi nói không sai mà?”

Không khí gượng gạo khiến Nại Nại không thể cười nổi, cô chỉ biết gật đầu trong hoảng loạn rồi bị kéo ra khỏi cửa, chân loạn nhịp chẳng theo nổi Lôi Kinh, chỉ biết nhỏ nhẹ nói: “Chậm thôi, em không theo được”.

Hình như Lôi Kinh không nghe thấy lời cô nói, cũng không trả lời, nhưng bước chân dần dần chậm lại để Nại Nại không phải vất vả bước theo nữa.

Y Lệ tựa ghế bất giác nói: “Lôi! Nếu anh muốn về hưu, hãy thông báo trước cho em”.

Lôi Kinh quay đầu, dừng lại ở cửa, bình thản đáp: “Không thành vấn đề. Chỉ cần cô còn mạng đến lúc đấy để nghe thôi”.

Y Lệ nhún vai, đập tay xuống bàn: “Nhất định là nghe được. Hay em thay anh thông báo mọi người tin anh muốn nghỉ ngơi nhé”.

Người trong giới ai cũng biết, có ân oán gì cần phải giải quyết trước khi về hưu chỉ cần rửa tay chậu vàng xong thì không gây phiền phức cho anh nữa. Cho nên những người muốn thoát ần đều nghĩ tới việc liệu có còn mạng để ngắm mặt trời sau khi về hưu không. Chỉ cần tin tức lộ ra ngoài, không thể tưởng tượng nổi sẽ có bao nhiêu người đến báo thù, không riêng mình anh mà ngay cả Hứa Thụy Dương, Hồng Cao Viễn, hai anh em nhà họ La và ngay cả Nại Nại cũng đều thoát không nổi.

Lôi Kinh chẳng thêm đề tâm, kéo tay Nại Nại rời khỏi căn phòng: “Tùy cô!”

Y Lệ biết may mà hôm nay có Nại Nại ở đây, nếu không Lôi Kinh sẽ không do dự mà giết chết cô.

Cho nên cô thích thú tận hưởng việc Lôi Kinh mất phong độ trước giờ chưa có tiền lệ, dù trong lòng xót xa đáng chết.

Cô cũng biết rằng người đàn ông này không còn thuộc về cô nữa.

Mãi mãi.

Có lẽ học cách từ bỏ như thế cũng rất tốt, chỉ ít có thể khiến Lôi Kinh nhìn thấu trái tim anh.

Lúc cánh cửa đóng sầm lại, cô than thở quay người, tựa lưng vào ghế như bị ai đó rút mất cột sống, ánh mắt thất thần.

Đôi nam nữ hữu tình đáng chết này đã khiến trái tim cô hoảng loạn

Suýt chút nữa là cô cũng muốn tìm một người đàn ông yêu thương chăm sóc mình chẳng thêm quản bất cứ chuyện gì nữa.

Tuy rằng biết chắc là không thể, nhưng vẫn không nén được mấy tiếng thở dài. Đề nèn tâm sự, ngẩng đầu nhìn người đàn ông ngoài cửa sổ nói: “Ra đi, ngồi nói chuyện cùng tôi”.

Người đàn ông đó cử động bất tiện, lúc đi ra tay còn băng bó.

“Hối hận rồi sao?” Anh cười hỏi.

Y Lệ mím chặt môi, vài giây sau chợt đứng dậy ôm cổ rồi hôn anh. Mùi vị quen thuộc trên người anh chính là lí do cho những giấc ngủ an lành lâu nay của cô.

Lúc đau buồn chỉ có thể dùng cách này mới có thể bình ổn lại. Cô luôn dùng anh như một loại thuốc giảm đau, còn anh thì cam tâm tình nguyện.

“Có đôi chút. Nhưng vẫn may mà chưa mất hết lí trí”. Cô hôn nhẹ tai anh, bi ai than thở.

“Vậy thì tốt. Sau đó thì sao?” Anh nhắm mắt giọng nói đầy ưu tư.

“Quay về Mỹ thôi, tìm gặp Jackson bàn chuyện”. Y Lệ tựa vai anh nói.

Anh cứ để cô tựa vai mình lặng yên và không hề động dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Lạc lõng sau khi xả thân vì nghĩa

Tiền tiêu vặt của tiểu Nại Nại là tiền công làm việc nhà cho mẹ. Hồi nhỏ, mẹ Nại Nại không đủ thời gian chăm sóc cô nên đã đưa ra lời hứa: chỉ cần mỗi tháng tiểu Nại Nại tự hâm nóng com ăn, tự đi tới trường và về nhà thì sẽ lĩnh khoản ‘lương’ nho nhỏ là 10 tệ. Tiểu Nại Nại không địch nổi sức mê hoặc của khoản lương đó nên đương nhiên là cầm chìa khoá và trở thành nhi đồng đảm đang. Vào mỗi buổi tối khi nhà nhà xào nấu thức ăn nhộn nhịp thì cô đơn độc hâm nóng lại một phần com trong bếp, sau đó tự giác đọc sách làm bài tập.

Khoản tiền tiêu vặt 10 tệ so với các bạn học vẫn là ít, nhưng Nại Nại vẫn thấy thoải mái. Sau này khi vô tình nhặt được một bóc tiền lớn, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là: Nhiều tiền vậy chắc phải tự hâm nóng rất nhiều phần com!

Tiếp đó, cô thần thờ ngồi lại chỗ đó chờ người mất tiền đến tìm, mãi chẳng thấy người mất tiền mà lại thấy mẹ. Vậy là mẹ cô ngồi lại cùng tiểu Nại Nại mãi cho đến đêm tối mới thấy một người phụ nữ mặt trắng bệch nhón nhác như đang tìm kiếm gì đó trên đường.

Sau khi hỏi đúng số tiền và vỏ bao bọc tiền, không nhiều lời, tiền vật quy nguyên chủ!

Mẹ cầm đôi tay lạnh buốt của Nại Nại chậm rãi đi về nhà, cô còn nhỏ nhẹ hỏi mẹ, chỗ đó là bao nhiêu tiền?

Mẹ liền nói đó là vô số các tháng “lương” của Nại Nại cộng lại.

Mới học hết cộng trừ, Nại Nại cũng chẳng biết là bao nhiêu, chỉ mím môi hỏi mẹ, mình làm như vậy liệu có đúng không?

Mẹ nói là đương nhiên đúng vì đó không phải tiền của chúng ta.

Nại Nại gật đầu, nghe lời mẹ chậm rãi quay về nhà. Tối hôm đó mẹ đích thân nấu com, đêm đó Nại Nại ôm mẹ ngủ rất ngon.

Chiếc sơ mi đen của Lôi Kinh cởi đến 3 cúc, Nại Nại một thoáng là có thể trông thấy hết tấm ngực rắn chắc của anh. Anh im lặng này giờ cho thấy nổi tức giận đang chực chờ bùng phát. Chuyên tâm lao về phía trước nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được sự bất an của Nại Nại, nhưng lúc này bất anh miễn cưỡng nở nụ cười thì thật sự là khó khăn.

Anh lấy tay ôm vai cô, tới trước cửa xe, núp sau cánh cửa xe đó, anh ôm cô vào lòng, nghiêm nghị trách móc: “Không phải đã bảo em không để tâm tới cô ta rồi sao? Em tới làm cái gì?”

“Em không sao”. Nại Nại nhỏ nhẹ đáp: “Con người cô ấy không xấu”.

“Người xấu thì sẽ dán trên mặt hai chữ xấu xa sao? Lúc cô ta xấu xa thì em đâu nhìn thấy”. Lôi Kinh mắng yêu.

Nại Nại ôm lấy vайnh, sau khi vỗ nhẹ lưng anh cô nói: “Bình tĩnh nào, yên tâm đi em thật sự không sao mà. Anh đừng lo lắng nữa”.

Dường như bị người ta nhìn thấu hết tâm sự, anh lờm cô một cái, thái độ thiếu tự nhiên, sầm lại một lúc rồi chẳng nói năng thêm điều gì. Tiếp đó đẩy cô vào xe, đóng cửa, ngồi xuống cạnh cô khẽ gọi “Tần Nại Nại!”

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô bằng cả tên lẫn họ, liếc sang Nại Nại nhận ra Lôi Kinh có chút bất thường, anh vỗ nhẹ lên đầu cô, giống đang nghĩ gì đó, sau đó lại như không có việc gì: “Không có gì!”

Nại Nại vì không thấy anh dấn dò thêm gì nên lại tự ti, cũng chẳng dám truy hỏi thêm, chỉ biết ngoan ngoãn ngồi ghé bên từ từ sám hối. Lôi Kinh khởi động xe, trái tim vẫn thỉnh thoảng loạn nhịp liên hồi.

Nửa cuộc đời anh nhún chìm trong gió bão mưa máu, anh thừa biết làm nghề này sẽ phải trả giá và mất mát nhiều thứ. Những gì tươi đẹp, yên bình và vui vẻ đều không thuộc về anh, anh nhất định phải quen với cô đơn. Nhưng đúng vào lúc nhận được tin nhắn của Nại Nại anh mới thực sự phát hiện ra rằng anh sợ hãi! Sợ hãi nếu phải mất đi cô, sợ cảm giác bên cạnh thiếu vắng cô.

Đôi tay nắm lấy vô lăng vẫn còn run run, rất nhẹ, chẳng ai có thể phát hiện ra. Mãi tới lúc dừng ở cột đèn xanh đỏ, anh mới miễn cưỡng kiềm chế được tâm trạng. Bỗng nhiên lấy lại bình tĩnh, Lôi Kinh thực không biết nên nói gì cùng Nại Nại hoặc làm điều gì đó cho cô.

Ngay vào giây phút đó, hai chữ nực cười tình yêu hiện hiện trong tâm trí anh.

Thế là anh cầm lấy tay Nại Nại, nói: “Em nói đi, giấu em vào chỗ nào thì mới yên tâm được? Hay là em về Húc Đô với anh, có thời gian hai chúng ta kết hôn nhé?”

Nại Nại như sét đánh ngang tai, nhất thời không biết phản ứng ra sao. Xưa nay trước mặt anh, cô không bao giờ cần suy nghĩ, mọi lời anh nói đều như thánh chỉ. Thế nhưng không biết tại sao, liên quan đến việc hôn nhân, cô lại muốn phản bác, không hề uyển chuyển nhã nhặn lựa lời liên đáp luôn: “Em nghĩ chúng ta cần thương lượng”.

“Em không muốn kết hôn cùng anh?” Lôi Kinh hỏi. Ngực khí ôn hoà trầm dịu nhưng lại chất chứa biết bao tình cảm bên trong.

Nghe giọng nói của anh, Nại Nại cảm thấy, thoáng chốc hai mắt cô đã lấp lánh sương sa, hồi lâu mới nói: “Em không biết nữa”.

Đúng vậy, cô không biết. Giữa bọn họ không có cảm giác tự nhiên kiểu nước chảy đến đâu thuyền theo tới đó, cũng không phải cảm giác an bình nhàn hạ cùng nhau sinh sống, tính chuyện của tương lai. Hôn nữa cô lại không phải loại người sẵn sàng đối đầu với gió bão, mạo hiểm.

Nại Nại mím chặt môi kiềm chế tâm trạng, ra sức bình tĩnh hỏi tiếp: “Lúc này cô ấy có hỏi em, liệu có phải mỗi một đồng tiền em tiêu đều có thể phơi ngoài ánh nắng? Đây cũng là vấn đề mà em thực sự muốn biết. Em không sợ gian lao vất vả, nhưng lại sợ người mình yêu thương bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất. Thậm chí anh còn bị pháp luật áp chế ngay vào lúc bản thân cần anh nhất. Em không thể không oán trách không hối hận, lúc đó em nhất định sẽ rất hận anh. Nếu biết trước như vậy thì mình không tiến đến hôn nhân”.

Lôi Kinh nhìn sâu vào mắt cô nói: “Vậy bây giờ em yên tâm để anh bị pháp luật áp chế?”

Lúc này đầu óc Nại Nại hỗn loạn vô cùng, cô không biết nên nói gì và càng chẳng nhớ mình đã nói gì. Cô ra sức tỏ ra chính mình đã làm cho mọi thứ trở nên loạn đảo, nhưng lại chẳng cách nào thu lại những lời nói linh tinh trước đó.

Cứ như vậy hai người nhìn vào mắt nhau cho tới khi còi xe phía sau vang lên inh ỏi.

Lôi Kinh sau khi thần trí tỉnh lại không nói lời nào lái xe phi thẳng về thành nam. Suốt hơn một giờ đồng hồ lái xe, anh không nói thêm bất cứ lời nào.

Lúc về biệt thự số 21, Hồng Cao Viễn đang ở lầu 1 chuẩn bị rời khỏi, trong nhà một nhóm người vẫn còn đang tắt bật.

Lôi Kinh xuống xe cầm tay Nại Nại đi thẳng lên tầng 2. Hứa Thụy Dương đang định hỏi thì Lão Thất ngăn lại rồi kéo ra ngoài, mọi người cũng nhanh chóng ra về. Tiếng đóng cửa như đoạn tuyệt mọi liên hệ giữa bên trong và phía ngoài khiến Nại Nại cảm thấy tuyệt vọng. Sự tuyệt vọng không nói nên lời!

Sự tuyệt vọng không có tương lai!

Sao anh lại không đặt mình ở địa vị cô mà suy nghĩ?

Lôi Kinh đập cửa, đẩy Nại Nại lên giường, cúi đầu hôn liên tiếp lên môi và cổ Nại Nại. Cô muốn phản kháng, cố gắng ngồi dậy, nhưng bị anh ép xuống, cô liền ngã về chỗ cũ. Cô nghẹn lời: “Anh là đồ khốn!”

“Em quen biết anh lâu vậy, bây giờ mới biết anh là đồ khốn sao?” Anh cười nhạt. Sau đó càng hôn càng sâu hơn, một tay nắm lấy đôi tay cô, tay kia thâm nhập vào trong áo cô, tiến sát cận kề phần ngực cô. Nại Nại mãi mới thoát khỏi môi anh, hôn hên nói: “Lôi Kinh, anh đừng coi tôi như đứa bé gái, anh mà làm bừa, tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu”.

“Không phải em không chịu kết hôn cùng anh sao? Anh cần em tha thứ làm gì? Em cũng không phải vợ anh!” Lôi Kinh lại chiếm lấy môi cô, một tay cời chiếc quần bò của cô, mạnh bạo tiến tới.

Chuyện sao có thể tiến triển tới bước này? Sau khi bọn họ vừa cùng nhau vượt qua hiểm nguy, sau khi họ vừa hiểu rõ được tình yêu dành cho nhau?

Nại Nại bẽ bàng từ bỏ kháng cự, lặng ra như chết, mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang mất đi kiểm soát kia. Ánh mắt tuyệt vọng của Nại Nại đã khơi dậy cảm giác bất lực chưa từng có trong Lôi Kinh. Anh hận không thể đối xử với Nại Nại như đã từng đối xử với Y Lệ trước kia. Anh kiềm chế không nổi sự tức giận trong lòng, đặc biệt khi cô thần nhiên nói không muốn kết hôn với anh.

Anh biết mình không phải là một quân tử nhưng tuyệt đối cũng không phải là hạng tiểu nhân trở mặt chỉ vì bị người ta cự tuyệt. Nhưng cảm giác khó chịu trong tim cứ luôn nhắc nhở anh, người phụ nữ này không cần anh, không muốn kết hôn cùng anh. Anh cho rằng có thể độ lượng tỏ ra không sao, nhưng thực tế anh lại chẳng vượt qua nổi “tảng đá” chèn trong tim này.

Nếu như... nếu như anh chỉ coi cô chỉ là một cô tình nhân thôi, thì anh đã không phải đau khổ khó chịu đến vậy.

Nếu như... nếu như anh có thể dễ dàng từ bỏ, vậy thì đã không cần phải day dứt vậy vâng.

Cho nên anh muốn chứng minh rằng đối với anh Nại Nại chỉ là một người tình, đơn giản vậy thôi. Nhưng đến lúc phải ra tay thực sự, cứ nhìn thấy những giọt lệ dâng trào trong ánh mắt cô là anh lại không nhẫn tâm. Anh tức giận phủ đầu trên vai cô, giọng trầm trầm: “Nại Nại, anh muốn có em”.

Tiếng nói của anh rất nhẹ, nhưng không thể phớt lờ được, Nại Nại vùng vẫy thoát khỏi sự kim kẹp của anh, đẩy bờ vai anh ra. Cô tưởng rằng anh sẽ không dễ dàng buông tha, kết quả vừa đẩy nhẹ, anh đã lật người qua kế bên. Thân người trầm nặng của anh đè hẳn lên chiếc đệm, anh quay lưng với cô, lặng lẽ lấy thuốc trong túi áo trên sàn nhà, bàn thần hút thuốc.

Hương thuốc trầm tư bay quanh giường, làm tê dại trái tim hai người. Nại Nại nằm sau lưng anh, ngẩng mặt lên để nước mắt tự do rơi rớt.

Một lúc sau tâm trạng Lôi Kinh mới bình tĩnh lại, trong lúc hút thuốc nặng nề đầy tâm sự, Nại Nại co ro ghé sát vào lưng anh, tay cô từ từ vòng tay qua và ôm lấy bụng anh, mặt áp vào nơi ấm áp nhất của anh.

“Thực ra...” Nại Nại đang định giải thích thêm về hành động của mình.

Lôi Kinh liền quay lưng lại, tay giữ lấy vai cô, tiếp tục hôn cô.

Không còn nội y, Lôi Kinh có thể thấy rõ các đường cong quyến rũ trên người Nại Nại, anh chơi đùa trên ngực cô, làn da bắt đầu phản ứng khi bị kích thích.

Nại Nại thờ dòn dập, không còn chỗ nào trốn tránh. Dục vọng dâng trào trong Lôi Kinh hoàn toàn không phù hợp với tâm trạng vừa mới bình tĩnh trở lại, nhưng động tác của anh vẫn cứ mạnh mẽ. Nại Nại không chịu nổi đau đớn nên thỉnh thoảng lại rên rỉ, nhưng những đau đớn này lại bị che lấp bởi niềm vui sướng trào dâng.

“Lôi Kinh!” Nại Nại nhỏ nhẹ: “Nhẹ thôi!”

Lôi Kinh bị thu hút bởi tiếng nói của Nại Nại, nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể cô. Nại Nại trở tay không kịp nên cảm thấy có chút khó chịu, cô quay người đẩy lưng anh ra, ngăn cản anh tiến sâu hơn.

Không có tiếng động nào, Lôi Kinh cũng chẳng chậm lại, mỗi một lần chiếm hữu đều là kết quả cho lòng kiên định của anh.

Sau cảm giác đau đớn, Nại Nại lại thấy sự thoải mái khó tả, cô không nữa nhắm mắt, chỉ muốn mãi nhìn vào đôi mắt của anh.

Nại Nại không biết Lôi Kinh có yêu cô hay không, nhưng cuối cùng cô đã biết tâm ý của bản thân.

Vô cùng rõ ràng, vô cùng chuẩn xác.

Đúng thế, cô yêu anh, bất chấp mọi hậu quả để yêu anh. Không rõ lý do, cũng chẳng biết bắt đầu từ lúc nào. Trong tình trạng không hề hay biết, cô đã đắm chìm vào tình yêu dành cho anh!

Niềm khoái cảm đó khiến cô buồn bã, sự dày vò của Lôi Kinh khiến cô tan nát con tim, nhưng sức hấp dẫn không thể chống cự này đã làm tê dại thần trí cô. Cô ôm chặt lấy eo anh, để mặc cho anh tiến sâu thâm nhập.

Chính vào giây phút đó, sau khi hiểu rõ mọi chuyện, trái tim Nại Nại bỗng trở nên trống rỗng.

Cứ như vậy, nếu hai người có thể tiếp tục đến với nhau.

Một người chung đụng không có tình cảm, những tháng ngày không có cảm giác an toàn và một đoạn tình duyên không kết quả.

“Tần Nại Nại.” Lôi Kinh nói.

“Hả?” Anh nhắc cầm cô lên, hướng thẳng vào ánh mắt mình, Nại Nại đành nhìn vào khuôn ngực rắn chắc ngay trước mặt, cho thấy sức mạnh tiềm ẩn có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Nại Nại thờ dòn dập cố gắng khống chế bản thân không nghĩ lệch lạc, nhưng mồ hôi của anh rơi trên người, rơi trên mắt khiến cô tránh không khỏi ánh mắt nhạt nhòa. Đôi mắt đó lơ mơ nhìn nét mặt của anh.

“Tần Nại Nại, em để anh suy nghĩ xem, liệu có nên buông tay không”. Lôi Kinh nhỏ nhẹ nói.

“Ý của anh là...” Nại Nại run rẩy hỏi lại.

“Em đi đi”. Lôi Kinh lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Kế hoạch quy ẩn bắt đầu khởi động

Từ nhỏ tiểu Nại Nại đã bị lạc N lần. Mẹ Nại Nại một mình gánh vác gia đình nên vô cùng vất vả bận rộn, lại thêm tính mơ màng bẩm sinh nên tiểu Nại Nại đã vô số lần tìm bóng dáng quen thuộc của mẹ trong biển người xa lạ.

Đó là một đoạn kí ức đã ngả màu thời gian, giống như một bức ảnh mờ ảo vì bị khói hun. Trong kí ức xa xưa đó, tiểu Nại Nại quay đầu mà không thấy hình dáng của mẹ, cô chỉ còn cách ngẩng đầu tìm kiếm mẹ trong bạt ngàn dòng người qua lại, từng khuôn mặt lạnh lùng, từng đôi tay xa lạ. Cô nhanh chóng vượt hàng ngàn đôi chân, tìm kiếm tung tích của mẹ.

Thình thình thoảng có người tốt bụng dắt Nại Nại đến phòng phát thanh, gọi loa tìm mẹ. Thế nhưng mấy đi ở chỗ phòng phát thanh không tốt bụng như vậy, thường nhìn tiểu Nại Nại một cái rồi lạnh lùng hỏi: “Liệu có phải cô bé bị gia đình bỏ rơi?”

Người tốt bụng lại ái ngại nhìn tiểu Nại Nại, còn tiểu Nại Nại thì ngây ngô nhìn đáp lại ánh mắt họ.

Dường như nghe hiểu lời nói của mấy dì kia, nên không biết dừng khí từ đâu đến khiến tiểu Nại Nại hét to: “Không phải! Không có ai lại không cần cháu nữa”.

Tiếng nói đó như vang vọng bên tai và cũng đánh thức Nại Nại bừng tỉnh khỏi mê man. Người đắm mồi hồi lạnh, cô từ từ choàng dậy, trước mắt chỉ là một khoảng mơ hồ.

Cô đã từ nhà số 21 dọn về nhà được 3 hôm rồi mà vẫn thấy khó chịu không nguôi. Luôn cảm giác khối khí nóng trong ngực bị ai đó nhấn tâm dội nước lạnh lên, cứ đông cứng tắc nghẽn tại đó, lên không được mà xuống chẳng xong.

Hôm đó Lôi Kinh nói xong liền mặc quần áo rồi rời đi, bỏ mặc lại Nại Nại tro tro với câu nói văng vẳng, anh muốn kết hôn cùng em.

Trong cuộc đời mình, Tần Nại Nại vị vút bỏ tới hai lần. Một lần là khi chồng cũ có tình nhân mới, và lần này là bị người ta vô duyên vô cơ nói câu em đi đi.

Tuy biết rằng ý nghĩ mãnh liệt chưa muốn kết hôn của mình đã làm tổn thương tự tôn của Lôi Kinh, nhưng kết quả nhận được hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Nại Nại.

Vậy là, nằm trên giường của anh, Nại Nại cô độc nói với bản thân: “Cũng tốt! Chứ ít như vậy cũng không mất mặt. Là mình nói không muốn kết hôn trước nên người ta mới từ bỏ. Quyền chủ động nằm trong tay mình”.

Sự vô tư đến bất lực! Cô cười mếu máo.

Lúc quay về chỗ Tiểu Trần, Nại Nại mới phát hiện cô không ở đó có đến vài hôm mà trời thay đất đổi hết rồi. Nơi hai chị em trước kia tương thân tương ái sống dựa vào nhau giờ đã trở thành lâu đài tình ái. Trong căn phòng bé nhỏ, Tiểu Trần và bạn thanh mai trúc mã đang đùa giỡn, yêu thương thì bị tiếng mở cửa của cô làm ngắt quãng. Ngượng ngùng vô cùng!

Ngượng ngùng không chỉ có hai người họ, mà ngay chính người vô ý bước vào như Nại Nại cũng đỏ mặt tía tai.

Thế là dưới ánh mắt của họ, cô đành miễn cưỡng nín cười nói quay về thu dọn hành lí rồi đi ăn ái cùng người ta.

Như trút được cảm giác tội lỗi, Tiểu Trần bỏ rơi thanh mai trúc mã nhanh chóng qua giúp đỡ. Nhìn dáng vẻ Tiểu Trần hồi hộp không biết làm gì, Nại Nại liền tâm sự trùng trùng khuyên bảo Tiểu Trần phải trân trọng người đàn ông này, còn nói lúc nào cần kết hôn thì kết hôn đi, cũng cứng tuổi rồi, đừng chần chừ nữa.

Tiểu Trần đương nhiên không biết Nại Nại bị cái gì kích thích, cứ gật đầu lia lịa. Sau đó chính đôi tình nhân ngượng ngùng đó tiễn cô ra đón taxi, tận mắt chứng kiến chiếc xe dần đi xa mới thôi.

Ôm hành lí ngồi trên xe Nại Nại cảm thấy đau đớn thấu lòng, chỉ đơn giản vậy thôi, lại lần nữa cô mất đi tổ ấm của mình.

Đây không phải nhà cô, cũng không phải biệt thự số 21.

Nhìn từ phía thấy chẳng phải nơi nào hết. Đồng hồ tính tiền trên xe không ngừng nhảy số, nhưng cô vẫn chưa nghĩ ra mình phải đi đâu. Mãi cho tới khi lái xe thôi thúc lên hỏi, cô mới đành thốt ra: “Lầu Nhà Vện, thôn Á Vện, Triều Dương.”

Chiếc xe phóng thần tốc khơi dậy suy nghĩ trong cô, cũng khơi dậy từng tiểu tiết trong đoạn thời gian “đáng cười” bên anh.

Nụ cười Lôi Kinh, sự tức giận Lôi Kinh, sự bắt lực của Lôi Kinh. ...

Tất cả mọi thứ hiện giờ chỉ toàn là anh.

Sau khi xuống xe, lên lầu, mấy thím Trương, thím Lí đều hỏi thăm, liệu có phải về nhà để thăm mẹ hay không.

Nại Nại không biết trả lời thế nào, đành cúi đầu im lặng không nói.

Mãi mới trốn tránh khỏi mấy thím hàng xóm hỏi thăm, cô ngại ngùng đứng trước căn phòng 2101 bấm chuông.

Khi nghe thấy tiếng mẹ vọng từ trong nhà ra, cô mới cảm nhận được nhịp tim loạn xạ của mình.

Suýt chút nữa cô nghĩ rằng cô không thể bước tới trước cửa nhà.

Đây mới là ngôi nhà vĩnh viễn của cô, Nại Nại tựa vào khung cửa lặng nghĩ.

Tất cả đồ đạc và cách thức bày trí đều giống hệt như trước khi cô lấy chồng. Tất cả, tất cả mọi thứ đều không hề thay đổi.

Nại Nại năm 31 tuổi lại tìm về mẹ thân yêu, sau đó nũng nịu khóc oà trong lòng mẹ.

Hứa Thụy Dương dán mắt vào màn hình vi tính, tay cầm điều thuốc, thái độ nghiêm nghị. Hồng Cao Viễn xông tới, lấy điều thuốc trên tay Thụy Dương châm thuốc rồi hít một hơi dài: “Bọn mày nói xem, lần này Kinh ca có phải thật sự... không?”

“Chắc là vậy rồi, đồ đạc đập nát hết rồi còn gì”. Lão Ngũ đặt tập tài liệu xuống đất. Không phải anh không muốn để lên bàn, mà đơn giản vì thứ đó đã hoàn toàn bị tiêu huỷ trong tay Lôi Kinh.

Hứa Thụy Dương mặt không biểu cảm tiếp tục vùi đầu vào vi tính, nói rất thấu tình đạt lý: “Tao đã nói từ đầu là đại ca sẽ chịu buông tay thôi, bọn mày giao hết tiền cược ra đây cho tao”.

Lão Thất lại không nghĩ vậy: “Chưa tới sau cùng đừng vội kết luận. Nếu như Kinh ca thực sự dứt tình thì sẽ không nổi nóng đến mức này đâu. Tao vẫn tin tưởng vào ‘công lực’ của chị dâu”.

Hồng Cao Viễn gạt đầu tán thành, bị Hứa Thụy Dương quay lại tâng cho một phát vào đầu: “Gật cái gì mà gật, mày cho rằng đang yêu thì có kinh nghiệm hơn tao sao?”

Hồng Cao Viễn nghiêng răng kèn kẹt: “Tiểu tử thôi, nếu như không phải tao đã phong đao thì tao sẽ độc đấu với mày một trận. Đầu của tao là để mày tùy tiện đánh hả?”

Lão Ngũ và Lão Thất chẳng thèm để ý đến hai người họ, chậm rãi đi về chỗ của mình, cũng chẳng buồn khuyên giải can ngăn. Tóm lại là trước tình hình một tuần bùng nổ một lần thì ai còn có hứng thú đi khuyên giải can ngăn nữa?

Chẳng còn khán giả, Hứa Thụy Dương thấy hết hứng, liền nhìn khinh bỉ: “Lão Hồng, đầu của mày chỉ để cho ả Tô trưởng đó đánh đúng không? Mày là nô bộc của ả à?”

Hồng Cao Viễn hiếm khi đỏ mặt bỗng phùng phùng khí nóng: “Mày! mày nhìn thấy hết rồi sao?”

“Phí lời, tao đang không hiểu mày cao to vậy sao lại ngoan ngoãn để cho người ta đánh vào đầu? Nhưng bây giờ thì đã hiểu, cao to và thông minh không có quan hệ tỉ lệ, cho nên đánh rất chuẩn”.

Hồng Cao Viễn đắc ý liếc Hứa Thụy Dương rồi cười nói: “Dư vị ngọt ngào trong đó tao sẽ không nói với mày đâu. Nói với những hạng như mày cũng mất công vô ích. Mày... đứt dây thần kinh đó rồi”.

Hứa Thụy Dương cười mắng: “Mày đi mà chết đi. Phía đó không tiết lộ tin tức nào về tình địch sao?”

Cái này gọi là biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Sau khi có được tiểu tổ trưởng mai phục bên cạnh chị dâu, tin tức của họ vô cùng nhanh nhạy, hơn nữa còn rất chuẩn xác, thậm chí còn nắm rõ tình hình hơn cả Lôi Kinh.

“Nghe nói Tần Nại..., à không phải, chị dâu gần đây không đi làm, hình như xin nghỉ phép dài hạn rồi”. Hồng Cao Viễn nói.

Lão Thất ngồi trên sofa thoải mái rung đùi: “Lần này thì hay quá, lưỡng bại câu thương”.

“Rốt cuộc là vì sao?” Sau khi chìm đắm trong tình yêu, Hồng Cao Viễn hơi xa lánh huynh đệ, cho nên tin tức bên đó anh cũng giữ rất kín.

“Bởi vì Y Lệ lấy chị dâu uy hiếp Kinh ca, anh ấy kinh hãi quá nên chia tay với chị dâu”. Khả năng khái quát sự việc xưa nay của Lão Ngũ rất tốt.

“Nói lằng nhằng, Kinh ca có khi nào bị kinh hãi?” Hồng Cao Viễn sống chết không tin Lôi Kinh bị Y Lệ uy hiếp.

Hứa Thụy Dương liền quay ghé lại, mặt kẻ sát Hồng Cao Viễn, cười gian tà: “Hay là chúng tao bắt cóc tiểu tử trưởng thử xem! Xem mày có kinh hãi hay không?”

“Cút ngay, cút ngay, chẳng nghiêm túc gì cả”. Hồng Cao Viễn bị chọc đúng mạch, liền đánh trống lảng.

Sau khi lờm đờm đội một cái, Hứa Thụy Dương lại quay vào màn vì tính tiếp tục bận rộn.

“Thế giờ chúng ta phải làm gì?” Lão Ngũ hỏi.

Hứa Thụy Dương hít hơi cuối cùng rồi dập thuốc, bắt lực nói: “Kinh ca nói muốn từ bỏ hết mọi chuyện làm ăn, rửa tay chậu vàng”.

“Quy ẩn giang hồ?” Mấy người còn lại đều bật dậy bất ngờ.

Hứa Thụy Dương im lặng một hồi lâu, đợi mọi người hết kinh ngạc mới gật đầu nói: “Quy ẩn giang hồ”.

“Vậy không được, tao vẫn còn một phi vụ đang dang dở”. Hồng Cao Viễn hét.

“Bỏ đi, sẽ bồi thường hợp đồng”. Hứa Thụy Dương day huyệt thái dương: “Đề Lão Ngũ giải quyết”.

“Nhưng hình như Húc Đô còn một vụ làm ăn với Jackson”. Lão Thất tiếp tục hỏi.

“Chuyện liên quan Jackson, Kinh ca đích thân giải quyết, chúng ta không cần nhúng tay”. Hứa Thụy Dương tiếp tục chỉnh lý số liệu trên máy tính, chẳng thèm quay đầu lại nhìn.

“Có thật là như vậy không? Tao phải gặp Kinh ca xác nhận rõ ràng”. Lão Ngũ luôn là người bình tĩnh biết suy xét nhất.

“Tao còn chẳng tìm được đại ca, mày có tìm được không?” Hứa Thụy Dương cười mỉa máo.

Hứa Thụy Dương là người duy nhất Lôi Kinh đem theo trong những lần sang Mỹ, nhiều năm nay luôn là trợ thủ bên cạnh không rời. Ngay đến anh còn nói không biết, thì chẳng có ai dám to mồm nói có thể tìm được Lôi Kinh. Mấy người tuyệt vọng bỗng nhún cả người, bản thân ngồi trên số pha.

Tiền không phải quan trọng, nhưng tâm huyết bao năm gầy dựng nói bỏ là bỏ khiến họ cảm thấy hụt hẫng đôi chút. Cái này không giống năm xưa ở Đường Nhân, họ nói từ bỏ, đổi nơi hoạt động cũng chẳng có gì to tát. Còn lần này nói từ bỏ thì sợ rằng nửa đời còn lại cũng chẳng thể tiếp tục nghề nghiệp này nữa.

Đối với những người đã có thâm niên hơn 10 năm như họ đúng là có chút tàn nhẫn.

“Kinh ca cũng không bắt ép mọi người nhất định phải từ bỏ theo Đại ca. Tao thì tự nguyện từ bỏ. Vốn dĩ định năm sau làm chuyến vòng quanh thế giới, bây giờ chẳng qua là thực hiện trước 1 năm thôi. Còn bọn mày, nếu thích vẫn có thể tiếp tục ở lại Húc Đô. Jackson vẫn cứ muốn lũng đoạn thị trường cổ phiếu, Kinh ca chuẩn bị giao hết cổ phần trong Húc Đô của anh ấy, bọn mày cũng không có đất dụng võ nữa. Văn phòng của Lão Ngũ “sạch sẽ” nên mày có thể tiếp tục làm, chỉ có điều sau này không phải là công ty con của Húc Đô nữa. Chúng ta cũng mỗi người một phương rồi”. Giọng nói của Hứa Thụy Dương có đôi chút tiếc nuối.

“Đúng rồi, công ty của Lão Thất cũng sạch sẽ, cũng không cần phải giải tán. Hai đứa nhóc mày, năm xưa Kinh ca nhất định không cho quay lại ngành cũ, bây giờ thấy ích lợi chưa? Tuổi còn trẻ cố gắng làm cho tốt, không giống hai chúng tao, từng này tuổi rồi, còn phải bắt đầu lại từ đầu, đúng là chết toi”. Hứa Thụy Dương tiếp tục than.

Hồng Cao Viễn đột nhiên khùng lên, nghiêng răng: “Chỉ có mỗi chuyện đó, mẹ nó! May mà tao đã mua một căn biệt thự, nếu không giờ đến cái ổ cũng chẳng có mà chui”.

Hứa Thụy Dương cười đắc ý: “Thế nào? Không thiệt chứ? Nghe nói chị dâu còn tặng khoản hoa hồng cho ả nhà mày. Sau này chờ ả nuôi là được rồi”.

Lão Ngũ đứng bật dậy: “Đừng nhiều lời, đều là huynh đệ một nhà, công ty của chúng tao chắc chắn có chỗ của bọn mày, bất cứ lúc nào cũng có thể đến chia cổ phần”.

Hứa Thụy Dương và Hồng Cao Viễn cùng quay lại nhìn bọn họ, khựng lại một lúc, Thụy Dương mới nói với họ: “Bình tĩnh, bình tĩnh! Năm xưa lúc tách biệt đã nói trước, hai bọn mày phụ trách công ty truyền thông và văn phòng luật, đảm bảo phục vụ cho Húc Đô. Lão Hồng phụ trách buôn đá quý, trước giờ kiếm được nhiều phết. Nửa đời sau chỉ ngủ không làm gì cũng chẳng phải lo lắng gì. Bọn mày gấp gáp, nghĩa khí cái gì gì. Còn tao tuy rằng suốt ngày ở trong Húc Đô, không có sự nghiệp riêng, nhưng Kinh ca cũng đâu có để tao chết đói, nên cũng không đến lượt chúng mày cứu tế. Đừng quá kích động!”

Lão Thất còn định tranh cãi, thì Hồng Cao Viễn đã vỗ vai an ủi: “Lúc này tao còn than nghèo cùng nó. Ai ngờ! bao năm bên cạnh Kinh ca nó đã kiếm được bao nhiêu, nhân còn chưa dẹp hội, lừa nó được chút nào hay chút đó.”

“Hai chúng mày đừng nghĩ anh em chúng tao ngu ngốc à”. Lão Ngũ giọng trầm xuống, có chút tức giận.

“Hừm, không coi hai đứa mày là lũ ngốc, chắc để hai đứa vất vả chưa sạch chúng mày coi hai thằng già chúng tao là ngốc nghếch sao?” Hồng Cao Viễn cười mắng.

“Chúng mày mau quay về điều chỉnh lại các khoản rõ ràng đi, những khoản thuộc về Húc Đô thì cuối tháng phải trả ngay, sau đó thì thân ai nấy lo”. Hứa Thụy Dương đứng dậy đẩy hai anh em họ La ra ngoài.

Hai anh em họ La đành quay về địa bàn riêng của mình, bắt đầu phối hợp cho tiến trình về hưu của Lôi Kinh.

“Mày phối hợp rất tốt”. Hứa Thụy Dương buột miệng khen nhìn theo bóng dáng của Lão Thất và Lão Ngũ.

“Linh tinh! Tao với mày cùng đi ra từ biển người chết, chút ít ả ý này có đáng gì?” Hồng Cao Viễn lấy một chai Whisky trong tủ ra, rót hai ly rồi đưa đến trước mặt Hứa Thụy Dương.

Hứa Thụy Dương đón lấy, một hơi cạn sạch.

“Lần này Y Lệ có ý gì?” Hồng Cao Viễn cạn ly, rót một ly rồi lại cạn.

“Tao đoán, ả chuẩn bị lấy quyền quản lý cao nhất từ bọn Jackson. ả cho rằng sau khi Kinh ca quy ả, là có thể dễ dàng tiếp nhận mọi thứ của Húc Đô. Chắc nó không thể biết được, Kinh ca thả kéo sập sự nghiệp của Húc Đô cũng để ả đắc ý.” Giọng của Hứa Thụy Dương vẫn khá thoải mái.

“nó! Con đàn bà này đúng là nhận tiền không nhận người, mấy hôm trước đây không phải còn chết đi sống lại vì Kinh ca sao? Sao chớp mắt đã lộ ra đuôi bọ cạp rồi?” Hồng Cao Viễn cạn ly rượu, thuận tay đập nát luôn chiếc ly.

“Ả? Trong mắt ả chỉ có tiền thôi. Đừng nói là Kinh ca, ngay cả thằng đàn ông theo ả hai năm đó không phải cũng là công cụ ép Kinh ca về nước sao?”

“Thằng bị Kinh ca đập gãy tay đó hả?” Hồng Cao Viễn kinh ngạc hỏi.

“Ừhm, nghe nói là tình nhân của ả”. Thái độ của Hứa Thụy Dương đột nhiên kì quái.

“Không thể hiểu nổi, rốt cuộc ả là loại đàn bà gì?” Hồng Cao Viễn thốt lên.

“Có lẽ ả đã tìm được người yêu ả thật lòng”. Hứa Thụy Dương tổng kết. “Xem đi, từng người một dính vào tình ái là đều ngốc nghếch hết, lẽ nào thứ đó khiến trí óc tê liệt?”

“Cút! cút mau ra chỗ khác”. Hồng Cao Viễn không tiếc lời chửi Hứa Thụy Dương.

“Đừng trách tao không nói, lúc này Kinh ca bảo, sau khi tin quy ả giang hồ truyền đi, bọn người Phillipine và bên Boston đều rục rịch kéo tới. Đại ca bảo chúng ta chuẩn bị nghênh đón”.

“Mẹ chúng nó! Đã phải nôn tiền rồi, lại còn phải chịu đòn. Đây là quy tắc chó má gì thế?” Hồng Cao Viễn phẫn nộ.

“Quy tắc gì?” Hứa Thụy Dương cười nhạt. “Đừng nói với tao mày mới yêu đương vài ngày đã chẳng làm ăn được gì nữa đấy”. Hứa Thụy Dương cười nhạt.

“Thằng tiểu tử này, bọn nó chưa đến mày muốn khởi động trước hả? Tao sẵn sàng tiếp chiêu”. Hồng Cao Viễn xắn tay áo, thủ thế sẵn sàng.

“Thôi ngay đi, dạng mày hả? Thanh niên già gần đây chắc tôi rồi, bị phụ nữ dày vò đứng không?” Hứa Thụy Dương còn định nói tiếp. Kết quả Hồng Cao Viễn thẳng thùng đập một phát vào giữa ngực, sau đó bẻ tay ra sau lưng, cứ thế Thụy Dương ngã xuống chả kịp kêu tiếng nào.

“Mẹ nó! Không ngờ ngã thật?” Hứa Thụy Dương nằm trên đất ho một lúc lâu mới thốt ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chồng cũ đột nhiên đăng đường nhập thất

Câu hỏi 1: Nếu có người phạm sai lầm, bạn có tha thứ cho họ không?

“Có”. Nại Nại khẳng định.

Đáp án nói chuyện câu 4: Nếu người bạn yêu phản bội thì bạn sẽ lựa chọn, quay người bỏ đi hay cố gắng níu kéo?

Nại Nại hơi do dự, sau đó nghiêng răng nói: “Chắc sẽ quay người bỏ đi”.

Đáp án chuyện sau câu 8: Nếu bạn cùng với người tình cũ có cảm thấy không thích hợp không?

Nại Nại nhìn trời cảm thán: “Minh vẫn chưa có người tình cũ mà!”

Ngốc nghếch! Đang muốn bạn già tưởng mà.

“Chắc là có, nhưng phải xem vì sao lại trở thành người cũ đã chứ”. Nại Nại đẩy khẳng định.

Chuyển qua câu 11: Nếu bạn có người tình cũ và người yêu hiện tại, bạn sẽ chọn ai?

“Câu hỏi này biến thái quá! Tất nhiên là người yêu hiện tại rồi. Đã thành người tình cũ rồi còn chọn cái gì”.

Có kết quả cuối cùng rồi: Bạn là người có mối nói cũ, trong tình cảm bạn không chấp nhận sự phản bội. Một khi đã phản bi thì cho dù bản thân có yêu người đó thế nào, bạn cũng sẽ từ bỏ.

“Bài trắc nghiệm này thật biến thái!” Đang học cấp 3 Nại Nại đã gật đầu lia lịa kiên quyết khẳng định thế.

Lữ Nghị lại say rồi.

Mỗi lần say rượu về nhà anh lại như nhìn thấy Nại Nại. Cô sẽ dùng thân thể mềm yếu đỡ lấy anh, rồi khở sở đỡ anh vào trong phòng. Cô cẩn thận đặt anh lên giường, rồi cẩn thận tháo tất, lấy vớ, sau đó chuẩn bị nước nóng lau mặt cho anh. Tiếp đó sẽ nhả nài cho anh uống từng chút từng chút nước ấm đường.

Cô nói đó là phương thuốc giải rượu của mẹ vợ.

Lữ Nghị tháo cà vạt, cười cay đắng. Hóa ra chuyện anh hay say rượu đã truyền đến tai mẹ vợ, vậy mà anh lại không biết. Thảo nào mẹ vợ thường hay bảo Nại Nại cùng chịu khổ với anh.

Nại Nại à, em thật là một nàng dâu hiền vợ thảo!

Anh cạn nốt ly cuối cùng, xiêu vẹo đi ra khỏi quán rượu. Mọi lần ong bướm ve vãn bên tai đều không thuận tai bằng câu Nại Nại hay căn nhắc mỗi khi anh say rượu “Sao anh lại uống say rồi?” Anh đã từng vô cùng chán ghét câu nói đó. Thậm chí nhiều lần cố tình uống say để cho thấy: Tôi lại uống say rồi, cô có thể làm gì tôi nào?

Cô tất nhiên chẳng thể làm gì anh.

Đúng thế, cô chỉ có thể lặp lại tất cả những hành động mọi lần không hề tức giận. Thậm chí không thay đổi chút gì.

Lúc đó Lữ Nghị thường nghĩ, nếu như không có Nại Nại, thế giới này chắc chắn sẽ tươi mới hơn nhiều. Tất cả mọi khí chất thu hút của Nại Nại đều bị cuộc sống làm mất đi, lúc nào cũng lặp đi lặp lại, mọi việc làm hằng ngày giống nhau đến nỗi chẳng cần phải động não, chỉ cần phản xạ có điều kiện là được.

Anh không cam tâm. Không cam tâm sống phí hoài, vô vị như thế. Cho nên, anh có Duy Nhã.

Duy Nhã cũng thật kì lạ. Năm xưa khóc lóc, gào thét nói yêu anh. Nói là không lấy ai ngoài anh, rồi dù không danh không phận cô cũng bằng lòng. Kết quả thì sao, không biết từ lúc nào đã làm trái với lời nói ban đầu? Thứ cô cần thật quá nhiều, cô muốn danh phận, muốn tiền, muốn được tôn trọng lại còn muốn cả trái tim của anh nữa. Đến lúc anh định cho cô những thứ này thì đột nhiên phát hiện, danh phận, anh muốn giữ lại cho Nại Nại, tiền, anh cũng muốn dành cho Nại Nại, sự tôn trọng và trái tim, cũng muốn hiến dâng cho Nại Nại mà thôi.

Anh vẫn không thể quên được một Tần Nại Nại đã 10 năm cùng anh đồng cam cộng khổ. Vậy là anh cầm chặt chiếc bật lửa Nại Nại mua tặng anh năm xưa rồi tát mạnh Duy Nhã một cái. Cái tát rất mạnh, thậm chí khiến hai người ngậy người một lúc, và cuối cùng giải quyết gọn gàng tất cả mọi ân oán giữa ba con người họ.

Nguyên nhân chẳng qua là vì: Duy Nhã muốn vứt đi vật thuộc về Nại Nại, thứ duy nhất cô để lại, còn anh lại chẳng thể tiếp tục trái tim tiềm ẩn dưới khuôn mặt bình thân kia. Trước giờ anh chưa bao giờ kích động như thế, đối với Duy Nhã vẫn luôn quan tâm tận tình. Thế nhưng đến sau cùng, một cái tát chí mạng đã khơi dậy tình cảm thật trong anh.

Thì ra anh vẫn luôn chờ đợi Nại Nại, vẫn luôn! Tuy ở cạnh người phụ nữ khác, nhưng anh lại chẳng thể quên được một Nại Nại đã từng mua cho anh đồng hồ và bật lửa.

Con đường tối mù mịt, xe trên đường rất ít. Rất nhiều đều vội vàng lái xe về nhà, chỉ có mình Lữ Nghị cứ chậm rãi đi, vì anh chẳng có điểm đến rõ ràng.

Anh thực sự mệt mỏi, thực sự muốn ngủ, vậy nên anh đi theo con đường vô cùng quen thuộc.

Đó là một ngôi nhà khác của Nại Nại. Thậm chí anh còn nhớ như in mỗi lần lái xe đưa Nại Nại về nhà.

Cô cao hứng tình nghịch chỉ cửa sổ nhà mình nói: “Đó cũng là nhà em, em có tới hai nhà, một cái của chúng ta, một cái của mẹ em. Nếu có ngày anh khiến em tức giận, em sẽ về nhà mẹ, không thèm anh nữa”.

Anh thì cười nói: “Vậy anh sẽ đứng đợi trước cửa nhà em, cho tới khi nào em quay về nhà chúng ta mới thôi”

Năm đó, bọn họ vừa mới kết hôn.

Còn nay, họ đã li hôn được 2 năm rồi.

Lữ Nghị đột nhiên muốn đón Nại Nại về nhà, anh mơ hồ lái xe mà chẳng tìm nổi nơi nào anh có thể đợi được cô.

Cô đã không quay về đây.

Cuối cùng thì anh đã hại cô, khiến cô không có nhà để mà quay về.

Lúc mới vừa li hôn, anh đã từng về nhà vợ tìm Nại Nại, một bát nước lạnh của mẹ vợ đã đoạn tuyệt mọi nhưng nhớ của anh. Anh cho rằng cô chỉ có thể quay về nhà mẹ đẻ, ai ngờ, cô không thể.

Lữ Nghị thần thờ đậu xe dưới nhà Nại Nại. Đường vào nhà Nại Nại rất hẹp, chỗ này gần nhà cô nhất. Anh biết mình không còn mặt mũi nào đi gặp Nại Nại nữa, chỉ cảm thấy rằng đậu xe dưới nhà Nại Nại thì chiếc dạ dày đang sôi lên vì rượu cũng sẽ đỡ hơn nhiều.

Nại Nại, Nại Nại. Anh gục đầu vào vô lăng. Tim đau như kim chích, từng mũi từng mũi đâm vào trái tim anh.

Vì một cái tát mà Duy Nhã đã bán đứng anh. Là anh tự làm tự chịu, anh biết.

Lỗi lầm lớn nhất trong cuộc đời mình chính là anh đã phớt lờ đi người vợ luôn đối xử tốt với mình, ngốc nghếch đi tìm tình yêu mãnh liệt mới. Tình yêu mãnh liệt như một liều thuốc kích thích, vừa dùng xong vô cùng thích thú, nhưng lâu dần nó sẽ cạn kiệt đi. Còn người vợ mãi mãi lòng suốt âm áp, miệng khát, tìm mọi mặt đều cần người vợ đầu gối tay ấp an ủi. Bất cứ lúc nào cô ấy cũng sẽ toàn tâm toàn ý ở cạnh bên, chờ đợi anh.

Hóa ra thứ anh từ bỏ lại là thứ vô cùng tốt đẹp. Lần đầu tiên Lữ Nghị phát hiện ra.

Đáng tiếc! Ông trời không cho anh cơ hội làm lại từ đầu.

Nại Nại và mẹ sáng sớm đi bộ. Sau khi xin nghỉ phép, Nại Nại sống trong chế độ ăn uống ngủ nghỉ khắc nghiệt của mẹ.

6 giờ thức giấc, 6 giờ 30 ăn sáng, 7 giờ đi bộ mua thức ăn, 9 giờ về nhà nói chuyện, lên mạng, đọc tiểu thuyết. Đúng 12 giờ ăn cơm trưa, buổi chiều lại tiếp tục nói chuyện, lên mạng và đọc tiểu thuyết. 6 giờ tối ăn cơm, sau đó vẫn là nói chuyện, lên mạng, đọc tiểu thuyết.

Thời gian gần đây cuộc sống bình lặng đi nhiều, vô hình chung khiến con người ta quên đi mọi thứ.

Cuộc sống bình lặng cũng có cái lợi của riêng nó. Vậy nên trái tim khối óc Nại Nại cũng cảm thấy yên ổn hơn. Tuy rằng cũng có đôi lúc cảm thấy đau đớn, nhưng lại dần quên đi trong chuỗi ngày an bình nhàn hạ sống cùng mẹ.

Cuộc đời quên lãng thị phi, lặng ngấm cuộc đời cũng rất tốt.

Đương nhiên, là nếu như mất mẹ Nại Nại không tính thế.

“Kia không phải là xe của Lữ Nghị sao?” Mẹ Nại Nại huých tay cô, Nại Nại cố gắng tập trung nhìn, cuối cùng mờ ảo nhận ra biển số xe quen thuộc. Phản ứng đầu tiên của Nại Nại là quay đầu đi lên nhà.

Mẹ Nại Nại kéo cô lại: “Sợ cái gì? Đâu phải mình có lỗi với nó?”

“Con không muốn gặp lại anh ta”. Nại Nại nói.

Thấy mặt Nại Nại trắng bệch, bà cũng không ngăn cản thêm, để mặc cô đi lên. Sau đó đi qua xe Lữ Nghị, liếc một cái thì thấy anh đang gục đầu trên vô lăng, bà liền lấy điện thoại nhắn một tin cho Nại Nại: “Nó đang ngủ, không nhìn thấy con đâu”.

Một lúc lâu sau, Nại Nại vẫn chẳng nhúc nhích, mẹ cô đi chợ về xách theo một giỏ đồ ăn. Nghĩ rằng Lữ Nghị vẫn chưa thức dậy, bà liền thần nhiên đi ngang qua xe anh thì bất gặp anh với khuôn mặt hối lỗi đứng ngay trước cửa lên lầu.

Từ phía xa, anh do dự một hồi rồi gọi: “Mẹ!”

“Đừng gọi thế, tôi đâu dám nhận”. Giọng mẹ Nại Nại vẫn còn giận.

“Con không có ý gì khác. Chỉ là... chỉ là... con chỉ muốn xách hộ mẹ giỏ thức ăn này lên trên thôi”. Vừa tỉnh dậy sau cơn say, tóc tai anh bay loạn, rồi

bồi, áo quần cũng nhàu nhĩ, xộc xệch, mặt mày hôi lổ đứng dưới nhà khiến người ta cảm thấy đáng thương khó tả.

Trước giờ mẹ Nại Nại vẫn hay mềm lòng, chẳng mấy chống đối với con người đáng thương này. Bà thờ dài, đi qua Lữ Nghị lặng lẽ xách giỏ thức ăn lên nhà. Lữ Nghị thì lẻo đẻo theo sau, lặng đếm số bậc thang dưới chân.

Phương thức tập thể dục của mẹ Nại Nại chính là leo cầu thang, quen chậm rãi leo 21 tầng lầu, cũng giống như leo núi vậy. Lữ Nghị đáng thương lâu ngày ngồi văn phòng, sớm đã quên đi bản năng vận động. Anh thờ hồn hên đi theo sau, lúc leo đến tầng 18 thậm chí mất hơi sầm lại, cảm giác như đoạn hơi thở đứt đoạn đến nơi.

Anh cắn răng bám vào tay vịn cố gắng lê bước theo, mẹ Nại Nại chẳng h quay đầu lại nhìn. Đến trước cửa nhà, bà mới đặt giỏ đồ ăn xuống, lạnh lùng liếc anh một cái: “Mệt rồi hả?” Giọng nói của bà không mấy thân thiện, Lữ Nghị đương nhiên nhận ra, anh cười trừ: “Con vẫn chịu được, chỉ hơi mệt!”

“Năm xưa khi theo đuổi Nại Nại nhà tôi, anh sợ đi thang máy bị tôi bắt gặp, nên một tuần 2 lần leo hết 21 tầng lầu, quên rồi sao?” Bà lạnh lùng không biểu cảm hỏi.

Đúng vậy, suýt chút nữa Lữ Nghị đã quên mất. Lúc hai người mới yêu nhau, không có di động để liên hệ, không gặp được nhau. Sợ mẹ cô bắt gặp sẽ phản đối, anh đành lên leo 21 tầng thang bộ, trốn ở chỗ an toàn đợi lúc Nại Nại ra ngoài sẽ dọa cô hét toáng lên, sau đó lên kút hôn cô mãnh liệt, dù bị cô chối từ cũng không chịu buông tha.

Mới có vài năm mà anh đã quên bằng đi tình cảm năm ấy, đúng là một lỗi lầm không thể tha được.

Mẹ Nại Nại thấy anh lặng thinh cúi đầu hối lỗi, lườm một cái, rồi quay lại mở cửa. Nại Nại trong nhà đang thám thính tình hình ở lầu dưới, vừa nghe tiếng cửa mở liền chạy ra, cửa vừa mở đã nhìn thấy người đàn ông đứng sau lưng mẹ. Phản ứng đầu tiên là cô nhắm mắt lại quay phắt mặt đi.

“Nại Nại, em... em ở nhà à?” Nhìn thấy Nại Nại đứng trong nhà Lữ Nghị vô cùng kinh ngạc.

Mẹ Nại Nại sợ để anh đứng ngoài cửa, hàng xóm nhìn thấy thì rách việc, nên đẩy anh vào trong đóng cửa lại rồi nói: “Có chuyện gì thì nói nhanh, nói xong rồi đi đi”.

Lữ Nghị hoảng loạn cời giấy, chưa kịp đi dép trong nhà đã đến trước mặt Nại Nại, cúi đầu lặng thinh, thấy bộ dạng của anh, Nại Nại thấy thật thương cảm. Nhớ năm xưa, cô chắc chắn sẽ không để anh ra ngoài đường với bộ dạng này. Chồng cô là phải quần áo chỉnh tề ngang dọc thương trường. Cho dù bận rộn việc nhà việc cửa từ sáng đến tối, cô vẫn sẽ chuẩn bị chu tất quần áo, cả vật buổi ngày mai cho anh. Nay nhìn lại, đàn ông không thể chiều chuộng quá được, nhưng sống như giờ, hình như rất thích hợp với anh.

“Có chuyện gì không?” Nại Nại không có ý định mời anh vào trong ngồi, hai người cứ đứng vậy ngoài cửa. Chiếc đồng hồ trên tường tích tắc tích tắc như nhắc nhở họ mọi thứ giờ đã đổi thay rồi.

Còn nói gì nữa? Nại Nại thờ dài ngán ngẫm, 3 năm qua cô đã nghĩ rất nhiều, nếu gặp lại Lữ Nghị cô sẽ mắng anh một trận toi bồi. Tiếc rằng khi gặp lại, cô lại cảm thấy không đáng. Vì một người đàn ông như vậy, dù cho chỉ rơi vài giọt lệ, mắng vài câu thôi cũng chẳng đáng.

Hơn nữa, không phải anh ta cũng bị “đá” rồi sao? Cũng coi như trời quả báo.

“Anh, chỉ là muốn lên xem thôi”. Lữ Nghị nhỏ nhẹ, không nhanh không chậm, sợ làm người anh yêu kích động. Anh còn muốn ở cùng cô thêm lúc nữa, cho dù chẳng làm cái gì, chẳng nghĩ điều gì, chỉ cần có cô ở bên là được.

“Chẳng có gì đáng xem cả, bây giờ tôi sống rất tốt. Duy Nhã có đến gặp tôi, tôi biết tình hình hiện nay của anh”. Nại Nại ra sức kiềm chế tâm trạng mình, cô tỏ ra mình vô cùng thoải mái, cô cười nhạt rồi lại nói: “Thực ra thất bại một lần vẫn có thể bắt đầu lại”.

Lữ Nghị không ngờ Duy Nhã lại m tới Nại Nại, hành động đó không khác nào làm nhục Nại Nại lần nữa. Trong lòng anh vô cùng ảo não, nhưng lại không thể biểu hiện ra, đành lên tinh thần tiếp tục nghe. Nại Nại nói vẫn có thể bắt đầu lại từ đầu đã mang đến dũng khí kì lạ cho anh, động viên anh tiến thêm một bước nữa: “Nại Nại, anh sai rồi”.

Nại Nại lặng lẽ hít thở sâu rồi lại thở ra, sau đó nói: “Lữ Nghị, anh ăn ngán cơm trắng, chạy ra ngoài ăn phở thay đổi khẩu vị thì có thể, nhưng đừng có mong sau khi quay về lại có cơm lành canh ngọt bày ra trước mặt như trước nữa. Điều đó là không thể”.

Vốn dĩ tràn trề hi vọng vừa nghe câu này xong Lữ Nghị xiu xuống, không nói thêm gì.

Nại Nại cúi đầu không nhận ra biểu hiện của anh, cô lại tiếp tục: “Quay về sống cho tốt, học cách dùng mắt mà nhìn người, tìm một người phụ nữ tử tế kết hôn bắt đầu lại từ đầu”.

Cuối cùng Lữ Nghị không kìm nén được nữa, thương cảm nói: “Anh cho rằng có mình anh không quên nổi 10 năm tình cảm của chúng ta, không ngờ em cũng thế.”

Nại Nại tức giận vô cùng, cứng giọng mắng: “10 năm tình cảm, cả đời này tôi cũng không quên được. Nhưng tôi càng không quên những tổn thương anh đã đem lại cho tôi, cả sự phản bội và thay đổi của anh. Lữ Nghị, đừng nghĩ cả thế giới này đang quay vì anh, không phải anh quay đầu lại là tất cả mọi người vẫn đứng nguyên chỗ cũ đợi chờ anh. Anh đừng hoang tưởng vậy!”

Chương 41: Kết cục lãng tử hồi đầu không thành

Tính cách Nại Nại xưa nay rất tốt, chỉ là bị mấy câu nói của Lữ Nghị làm mất hết bình tĩnh. Cô định giữ thể diện cả hai cho đến giây phút sau cùng, nhưng không thành công. Quả nhiên Lữ Nghị vẫn còn vọng tưởng chuyện hai người có thể gương vỡ lại lành, nên Nại Nại đành phải nói những lời tuyệt tình, đoạn ngay sự không cam tâm đáng cười của anh.

Rốt cuộc thì trên thế gian này không tồn tại mấy lời: “Chia tay trong hạnh phúc.” Muốn đoạn tuyệt người khác thì phải biết nhẫn tâm, trong lòng Nại Nại thấy hơi buồn, nhưng vẫn kiên trì đến cùng. Người ta thường nói, chia tay vẫn là bạn, li hôn vẫn là tình nhân, mộng tưởng thế giới đại đồng đó tuyệt đối không bao giờ có trong chuyện li hôn vì xuất hiện người thứ ba. Sai là sai, không ai có thể giải thích để người kia hiểu ra lí lẽ được.

Nại Nại cúi xuống nói tiếp: “Lữ Nghị, có những thứ đã mất đi rồi không bao giờ lấy lại được. Không phải vì ai đúng ai sai, mà chỉ vì đó là những thứ tôi kị với tôi, anh động vào thì không có đường quay lại. Cho nên đừng phí công tốn sức nữa”.

Sở trường Nại Nại không phải mắng nhiếc chửi bới, cô lại càng không thích mĩa mai dầy vò, nên chỉ dùng lời bình tĩnh chối từ

Bởi vì cả anh và cô đều biết, chỉ cần Nại Nại bình tĩnh chối từ, nghĩ là cuộc hôn nhân của họ sẽ chẳng bao giờ có cơ hội gương vỡ lại lành nữa.

Mặt Lữ Nghị trắng bệch, thân người run run: “Đừng nói nữa, anh biết rồi. Vốn dĩ anh cũng chẳng trông mong có được em tha thứ, anh chỉ hi vọng em sống hạnh phúc thôi. Chỉ ít phải được an toàn hơn, hẳn ta không thích hợp với em đâu”.

Nại Nại đương nhiên biết ý anh nói gì. Chắc chắn anh đã điều tra nghề nghiệp của Lô Kinh, nói ra những lời này cũng không biết anh đã đắn đo trong lòng bao lâu. Nại Nại tựa thành cửa, thân nhiên nói: “Anh ấy đối với tôi rất tốt, vấn đề nghề nghiệp thì không phức tạp như anh nghĩ. Cho nên anh cứ lo chuyện của mình trước đi, tốt nhất đừng để tâm đến chuyện của người khác”.

Khi đã không còn gì để nói cùng là lúc phải rời khỏi.

Nại Nại mở cửa, đưa tay ra phát thiệp đuổi khách: “Không tiễn!”

Lữ Nghị không nói thêm gì, chỉ nhìn Nại Nại đắm đuối, cô quay đi chỗ khác, không muốn cho anh thêm chút hi vọng nào.

Lữ Nghị đắn đo trong đầu rất lâu, sau đó mới lấy ra một thứ đặt vào tay cô, nhìn vẻ mặt lạnh lùng cô lần nữa, rồi cúi đầu bước đi.

Đó là nhẫn cưới chứng nhân tình cảm của hai người. Khi biết anh có nhân tình, cô vút qua một bên, chẳng biết chui vào xó xỉnh góc ngách nào. Từ lúc chuẩn bị li hôn, đến khi chuẩn bị dọn khỏi nhà cũng là một khoảng thời gian dài, nhưng cô chưa từng để tâm đi tìm thứ này lần nào. Có lẽ lúc đấy đối với cô chiếc nhẫn đã không thể níu kéo được đoạn hôn nhân này nữa, không thể khiến cô cảm động nữa, vậy nên không cần thiết phải tìm kiếm nữa. Bởi vì chính chiếc nhẫn đó đã lặng thầm bóp lấy hơi thở cô trong những đêm anh không quay về.

Cuối cùng cô đã vứt bỏ được nó.

Rõ ràng đã không còn tình cảm nữa, nhưng Nại Nại lại không muốn vứt bỏ chiếc nhẫn lần nữa. Nó tượng trưng cho 10 năm hồi ức của cô, cũng là một bộ phận trong cuộc đời cô. Cô muốn lưu giữ lại, để sau này già nua sẽ có chút tàn niệm, cho dù đó là tàn niệm tồi tệ nhất trong cuộc đời.

Đúng, chính là vậy.

Nại Nại cầm chiếc nhẫn lặng đứng ngoài ban công, nhìn theo chiếc xe màu bạc của Lữ Nghị đang phóng đi.

Lưu luyến không rời nên trước khi đi khỏi anh vẫn nhìn về phía ban công nhà cô. Nại Nại sợ bị anh nhìn thấy liền nhanh chóng lùi về sau trốn đi. Không ngờ mẹ cô đang đứng đằng sau phơi quần áo, thấy dáng vẻ lén lén lút lút liền vỗ vai một cái. Nại Nại sợ hãi hét lên, quay lại liền thấy mặt mẹ: “Giật cả mình, mẹ định đại nghĩa diệt thân sao?”

“Bộ dạng của con thế này liệu có cần mẹ diệt không? Bản thân tự kết liễu rồi còn gì? Nhẫn tâm cũng không kiên trì đến cùng, còn có thể làm gì nữa?” Mẹ Nại Nại nhìn thấu mọi thứ.

“Mẹ, con ngày càng thích đầu khẩu với mẹ rồi, ích lợi cho việc mở mang đầu óc”. Nại Nại cười hí hửng.

“Đừng đánh trống lảng. Mau khai thật cho tôi biết, yếu tố không ổn định là cái gì? Rốt cuộc con đã động chạm đến ai?” Mẹ Nại Nại trước giờ tai thông bốn phương mắt nhìn tám hướng, nói thẳng ề man tán gẫu chuyện phiếm quen lồi về.

Nại Nại thiếu tự nhiên phơi quần áo lên dây, không dám trả lời: “Mẹ, tối nay mình ăn gì nhỉ?”

“Con không khai báo thì chẳng có gì mà ăn”. Bây giờ mẹ cô cũng vô cùng nhàn hạ, những lời uy hiếp người nói ra rất thuận miệng.

Nại Nại đành phần nộ trách móc: “Mẹ... mẹ ngược đãi con gái đê đày”.

“Hơn ba mươi rồi còn bị ngược đãi chắc? Tôi cứ ngược đãi chị đấy? Mau thành thật khai ra rồi mẹ làm cho mà ăn”. Lòng hiếu kì của mẹ cô không hề thuyên giảm.

Tuy Nại Nại nấu ăn rất ngon, nhưng mấy ngày về mẹ nuôi thì thành ra lười biếng, chẳng có việc gì cũng thích ngồi nhìn mẹ nấu nướng, thỉnh thoảng ăn vụng một miếng, cảm giác hạnh phúc vô cùng.

Nào là Lôi Kinh đáng chết, Lữ Nghị đáng bấm, cô đều quên bẵng hết.

Khoảng thời gian này như đang thử thách tốc độ tăng cân của Nại Nại. 10 ngày tăng 4 cân. Nếu như các bác nông dân nuôi lợn mà tăng trọng nhanh như cô thì chắc chắn đã thành phủ hộ lâu rồi.

“Con không muốn nói thì thôi, nhưng lần này nói trước là lựa chọn lần hai rồi thì nhớ mang kính vào. Còn khuyên nhủ người ta nữa, mình thì không thể sao?” Mẹ Nại Nại nghiêm nghị nói.

“Mắt nhìn của con không tốt thế sao, mẹ sao lại đánh giá thấp con gái mình thế?” Nại Nại nũng nịu, đỡ lấy những thứ trong tay mẹ: “Thái hậu nương nương, người nghỉ ngơi đi, một mình nó tí làm là được rồi, các thứ khác người không phải bận tâm”.

“Không bận tâm mới lạ. Cô dám lời về một tên đầu trâu mặt ngựa thì chờ đó xem tôi trừng trị hần.”

Còn muốn trừng trị Lôi Công? Không bị sét đánh là may lắm rồi!(Lôi trong tiếng hán là sét) Nại Nại không biết tại sao lại muốn cười, chờ đợi giây phút giao đấu giữa mẫu thân đại nhân và Lôi Kinh. Nhưng mới nghĩ một lúc lại nhớ Lôi Kinh đã rời khỏi mình, tìm liền quên mất.

Bên này Nại Nại đang suy nghĩ linh tinh, bên kia mẹ cô đã hết thấy tò mò liền bước vào bếp trước làm thức ăn. Lặng một hồi lâu Nại Nại mới phoi nốt quần áo rồi đặt chậu phía dưới hứng nước. Ngó xuống dưới nhà thì thấy người đã đi biến mất dạng rồi. Cứ im lặng như vậy, lặng từ hồi đầu đã đi rồi, mang theo luôn cả 10 năm thời gian và tất cả tình cảm giữa họ.

Không nhớ sao? Có lẽ cũng có một chút. Nại Nại hiện nay đang trong tình trạng chia xa. Anh ta với Lôi Kinh đều giống nhau, đều là loại người không quên nổi lại không muốn nhớ tới.

Giây phút yên bình lúc ấy, cô không muốn phá vỡ.

Cho nên, hãy đi cả đi!

Lôi Kinh đột nhiên muốn quay lại biệt thự số 21, vào những giây phút anh mệt mỏi nhất.

Ý muốn rút lui đã truyền đi, nguy hiểm sắp ập tới. Y Lệ lợi dụng quan hệ với Jackson đầu tôm được gần nửa sản nghiệp của Húc Đô về phía mình, anh chẳng thèm tranh giành với cô. Suy nghĩ duy nhất lúc này của anh là tựa vào đầu để có thể nhớ đến Nại Nại.

Nhớ người phụ nữ đáng yêu đó.

Anh ngồi trước tấm kính ở thư phòng lặng ngắm lớp bụi bay lượn trong không khí, chiếc áo sơ mi đen đang mặc hơi nhăn, như xếp đầy nỗi nhớ Nại Nại trên đó.

Lúc đó, cô ngã trước mặt anh. Lớn như vậy rồi mà không để ý chút gì để bị ngã, làm người ta không thể nhìn cười.

Còn lúc ăn món cay, mũi cô thường đỏ lên, đáng vẻ thở gấp thổi hơi cay đó thật dễ thương biết mấy.

Đương nhiên còn cả sự thẹn thùng trên gương của cô nữa. Lần đầu vuốt ve ngực anh khen kĩ thuật không tệ, mặt cô chẳng thể ngẩng lên được, lại còn ép anh đi mua ‘đồ’ nữa.

Không biết từ lúc nào, cô đã lặng lẽ lưu lại hình ảnh mình trong trái tim anh. Từng nụ cười, tiếng khóc, giận dỗi, đau đớn của cô đều khắc sâu trong tâm trí anh, vô cùng rõ ràng.

Dưới ánh nắng vàng nhẹ dịu xuyên qua tấm kính, Lôi Kinh lấy bút ra bắt đầu vẽ lại hình dáng cô lên giấy.

Tâm trạng anh dường như không hề bị vô số chuyện mệt nhọc gần đây ảnh hưởng, chỉ vài đường, một khuôn mặt xuất hiện, là Nại Nại đang mỉm cười.

Nại Nại có một đôi mắt đẹp, khi cười đôi mắt cong cong, đuôi mắt có vài nếp nhăn nho nhỏ, nhưng không hề ảnh hưởng đến tổng thể, ngược lại trông rất hài hòa. Lúc buông tóc, thường khiến người ta muốn vuốt ve mái tóc cảm nhận mái tóc dài suông mềm bóng mượt.

Ngay cả lúc Nại Nại tức giận, anh cũng vẫn thấy cô đẹp, cả khuôn mặt đỏ phừng, ngũ quan hài hòa, khiến anh chỉ muốn xông tới mà gặm nhắm, khiến anh trong đêm khuya lặng lẽ đắm say nằm ngắm cô.

Đương nhiên, anh sẽ không để cô biết chuyện thích nhìn ngắm cô lúc nửa đêm. Người phụ nữ gốc ghêch của anh ngày càng to gan, nếu còn cho cô biết chuyện này, chắc cô sẽ leo lên cổ anh cười mát! Lôi Kinh mỉm cười, về thêm vài đường, tóc mái dài dài, che phủ quá nửa phần trán trên mặt cô.

Đúng rồi, cô còn che trán mình quá to, nhất định phải để mái che bớt đi. Anh thì cảm thấy rất vừa vặn, thậm chí nói rất đẹp. Chỉ tiếc là cô không nghe.

Lôi Kinh mỉm môi lại về thêm lông mày và mắt lên khuôn mặt cô. Mắt Nại Nại dưới ánh đèn có màu hổ phách long lanh tựa đá quý. Nhưng ở nhà cô lại thích đeo kính, hại anh không nhìn được đôi mắt đẹp của cô. Anh đã mấy lần định vứt cặp kính đáng chết đó. Nhưng từ khi nghe nói chính đôi kính đó đã chặn đường biết bao kẻ si tình theo đuổi, thì anh còn đặc biệt trân trọng cặp kính đó hơn. Nói cho cùng anh nhìn không thuận mắt thì người đàn ông khác cũng không thích, như vậy thì Nại Nại vô cùng ‘an toàn’.

Thêm vài đường nữa là có thể hình thành đôi môi. Đôi môi hồng sen đó chính là chỗ mà anh nhưng nhớ nhất. Cô không thích lau đi son môi, mùi phấn son nhẹ thoang thoang như mây bay, thuần khiết khiến con người ta không thể bình thần lại, như muốn trêu chọc chút lí trí còn sót lại trong anh.

Lôi Kinh say đắm nhìn tác phẩm chưa hoàn thành, bỗng nhiên nếm mùi nhưng nhớ khôn nguôi. Đó là cảm giác mà anh chưa từng trải qua, anh nghĩ anh đã thật sự đắm chìm vào chiếc bẫy mang tên Tần Nại Nại, chẳng thể rút ra được nữa.

May mà, may mà Nại Nại không phải do Y Lê ph, nếu không anh chắc chắn sẽ thân bại danh liệt, thảm bại cực kỳ.

Anh yêu Nại Nại, yêu cô từ tận đáy con tim. Đối với những người trên giang hồ, đó là một thứ tình yêu nực cười.

Trần ngập trái tim khỏi óc đều là Nại Nại.

Cũng chính vì vậy mà anh không muốn để Nại Nại tiếp tục bên cạnh, anh không muốn cô ở bên anh trong những ngày đen tối trước khi rửa tay gác kiếm. Nhưng điều đó không có nghĩa là dễ dàng từ bỏ cô, anh chỉ cần cô đợi anh mấy tháng thôi, thời gian để lột bỏ thân phận trước kia sẽ không quá lâu, anh muốn tất cả đều xảy đến thật nhanh. Ngay khi kết thúc tất cả quá trình rút lui, anh ngay lập tức đến trước mặt nói với cô, câu nói mà tất cả mọi phụ nữ đều thích nghe.

Lôi Kinh rút thuốc ra châm, hít một hơi dài, rồi tiếp tục vẽ nốt chiếc cằm xinh xắn của cô. Sau đó lấy chiếc di động trên bàn, đặt bên tai: “Àlo, Hứa Thụy Dương? Đến số 21 ngay, bọn người ở Boston hai tiếng nữa là tới đây”.

“Lần này Đại ca thực sự chuẩn bị kĩ rồi?” Vẫn đang ngồi làm việc bên căn số 22, Hứa Thụy Dương cảm thấy Lôi Kinh không phải đang đùa, hai hàng lông mày gần như nổi thành một đường thẳng.

“Không Tích vừa gọi điện báo lần này hần cũng tới”. Lôi Kinh mỉm cười với bức họa trong tay, hình vẽ thật đẹp, rất giống, không biết liệu còn cơ hội nhìn thấy con người bằng xương bằng thịt nữa không.

“Thằng đó. . . Kinh ca, anh mau đi đi, anh yên tâm, bọn em chắc chắn sẽ chống chọi được. Không Tích lần này nhất định muốn lấy mạng anh”. Hứa Thụy Dương nói trong hoang mang, vô cùng căng thẳng.

Cho dù là lúc một mình đi Boston đàm phán Thụy Dương cũng từng căng thẳng như vậy bao giờ. Lần này đúng là không như mọi lần. Ai ngờ kẻ thù nọ máu vì anh em nhà họ La (Lão Thất và Lão Ngũ) cũng nhân cơ hội này đến trả thù. Xem ra lần này quay đầu không nổi rồi!

Tuy biết rằng đều là nợ máu năm xưa gây ra, đáng bị đền đòi nợ, nhưng anh không muốn Lôi Kinh gánh chịu cùng bọn họ. Thụy Dương hét lên trong điện thoại: “Kinh ca, anh mau đi đi, anh còn chị dâu nữa, anh không muốn thấy chị dâu đau khổ đúng không? Cho dù anh có thể qua được kiếp nạn này, nhưng chỉ ít cũng đứt đoạn gân cốt nằm liệt trên giường, còn ai chăm sóc chị dâu?”

Thời khắc quan trọng, anh hi vọng Tần Nại Nại có thể kích thích ý nghĩ trốn thoát cầu sinh trong Lôi Kinh.

Sự thận trọng chưa từng thấy của Hứa Thụy Dương khiến Lôi Kinh bật cười, anh nhìn bức họa trong tay nói: “Yên tâm đi! Anh sẽ cố vượt qua kiếp nạn này. Nếu lúc này anh hèn nhát trốn đi, sợ rằng cả đời này không còn mặt mũi gặp lại được nữa.”

Hứa Thụy Dương thở dài: “Được rồi, em hiểu rồi, Kinh ca, em với Hồng tử sẽ qua ngay.”

Lôi Kinh đang định nói tiếp thì có người ngoài cửa bấm chuông.

Anh cười lạnh: “Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới. Bọn họ tới rồi”.

“Kinh ca, đừng mở cửa!” Hứa Thụy Dương hét lớn, nhanh chóng cầm khẩu súng, nhảy nhanh xuống lầu.

Lôi Kinh cầm di động đi xuống lầu, mỉm cười mở cửa tiếp khách.

Smith đeo kính râm, chiếc áo khoác dài bay bay trong gió, mái tóc vàng lấp lánh dưới ánh mắt trời vô cùng bắt mắt. Nhìn thấy chiếc điện thoại trong tay Lôi Kinh liền cười mỉa mai: “Lôi, bây giờ gọi điện thì đã quá muộn rồi”.

Lôi Kinh nhìn hần khinh bỉ, không thèm trả lời.

Đằng sau lưng Smith là một người đàn ông cao to lực lưỡng, rõ ràng là người châu Á, lại có làn da trắng nõn như con lai, vẻ mặt toát lên khí chất quý tộc cao sang. Thấy Lôi Kinh nhìn mình cười, cũng nở nụ cười đáp lễ: “Lâu rồi không gặp, Lôi đại ca”.

Lôi Kinh cũng lịch lãm tiếp chuyện: “Khổng Tích, lâu ngày không gặp, vết thương ở vai lành rồi?”

“Khỏi rồi, cho nên lần này đến trả lại cho đại ca đây”. Khổng Tích vẫn mỉm cười nhìn Lôi Kinh, lặng lẽ đặt một thứ lạnh lẽo lên huyết thái dương anh, khẩu Banwato màu đen bóng loáng dưới ánh mặt trời.

Nại Nại đang ăn cơm trưa, bỗng thấy tim đau nhói, nuốt mãi không trôi, từng đợt ợ chua dâng trào. Mẹ Nại Nại lặng nhìn rồi mặt không biểu cảm hỏi: “Không phải là có thai rồi chứ?”

Nại Nại lườm mẹ một cái: “Con của mẹ ngoan thế, thai ở đâu ra? Chả nhẽ con là loài sinh sản vô tính?”

“Thế con sao thế?” Mẹ cô bình tĩnh hỏi tiếp.

Ừ nhỉ, rốt cuộc thì sao thế? Sao tự nhiên lại cảm thấy đau đớn như bị móc tim ra thế?

Nại Nại xoa vuốt lồng ngực thần người ra. Lẽ nào, Lôi Kinh...

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tên gọi khác của huynh đệ là nghĩa khí

“Banwaton? Nó sử dụng khẩu 9×26 mm, trọng lượng đạn 11 gram, thêm vào đó tốc độ phát đạn cao, thiết kế cấu trúc đặc biệt, có tác dụng đâm xuyên mạnh mẽ, nghe nói có thể xuyên thủng bất kỳ áo chống đạn nào. Đồng thời, khẩu súng này cũng có thể ngắm chuẩn con mồi trong phạm vi 100 mét, có thể bắn liên 18 phát”. Lôi Kinh chẳng thèm để tâm đến mũi súng trên đầu mình, cười nói với Khổng Tích: “Súng dành cho phạm vi 100 mét mà để gần thế này, chú đúng là giết gà bằng dao mổ trâu”.

Khổng Tích còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị Lôi Kinh nắm chặt tay, nhân lúc hấn còn chưa kịp nổ súng thì đã đặt họng súng lên ngực Khổng Tích.

“Của tao là GHF-18, đạn chỉ ít hơn của mày 1 phát”. Lôi Kinh thần nhiên nói với Khổng Tích: ““Có điều tao với mày độc đấu, mỗi thắng một phát là đủ, số còn lại quá lãng phí”.

Thực ra cũng chẳng cần phân định thắng thua, mục đích cuối cùng của chúng chính là giết chết Lôi Kinh, nên Smith đan hai tay ôm ngực nói: “Lôi! Mày đâu cần phải ngoan cường chống lại thế đâu!”

“Tao nghĩ, không cần thiết”. Lôi Kinh thật thà nói.

“Thế sao mày còn chống cự”. Smith đắc ý.

“Thế nhưng vì người phụ nữ của mình tao phải tiếp tục sống”. Lôi Kinh lạnh lùng nói. Cùng lúc đó Khổng Tích nhìn chăm chăm vào mắt anh, tiếp đó nhanh chóng đặt súng đầu Lôi Kinh.

“Lôi! Con đàn bà của mày trời định làm quả phụ rồi”. Câu nói nhạo của Smith còn chưa dứt khỏi miệng, Lôi Kinh đột nhiên động thủ, bắn một phát vào Smith. Khổng Tích cau mày lại, rồi bình thần nhắm bắn Lôi Kinh.

“Mẹ, chiều nay chúng ta đi mua quần áo đi”. Sau khi nôn xong, nhìn mình trong gương Nại Nại cứ cảm thấy mặt mình tái mét. Có lẽ do bộ đồ màu tro trên người đè nén tinh thần, cô phải nhanh chóng tìm thứ gì đó để xoa dịu sự kinh hãi lạ kì trong lòng mới được.

Mẹ Nại Nại từ trong bếp nói vọng ra: “Không phải mấy hôm trước con nói sẽ tích tiền, sao lại đi mua sắm?”

Nại Nại ló đầu ra khỏi nhà vệ sinh: “Mamy, con đã hơn ba mươi rồi, nếu còn không biết nắm giữ lại tuổi thanh xuân, liệu có thể tìm được chồng không? Tích tiền là chuyện của chồng tương lai, không liên quan đến con”.

Mẹ cô ngẩng nhìn từ trên xuống dưới: “Sao thế? Con đã nghĩ thông rồi? Điều quan trọng là con nghĩ thông cũng vô dụng, phải có anh nào chịu hy sinh bản thân rước đi mới được”.

Hai từ “hy sinh” lại chạm đến nỗi đau trong lòng Nại Nại. Cô cau mày, cảm thấy trong lòng hoang mang bất định.

Rốt cuộc sao thế? Hôm đó Y Lệ nói sẽ tuyên bố việc Lôi Kinh hưu trí, bây giờ chắc là đã về hưu rồi? Sao lại có chuyện xảy ra? Không đúng, ngoài anh ta ra thì còn ai vào đây dây vò người ta đến vậy? Cô muện phiền rửa mặt rồi quay về phòng, nhấc máy lên định điện thoại xác nhận thông tin, nhưng cô thực sự không biết nên gọi cho ai? Nên cô cứ ngồi người ngồi lặng trên giường. Mẹ Nại Nại rửa bát xong vào vẫn thấy Nại Nại đang thần người, liền

đưa tay vẫy trước mặt cô nói: “Con sao thế? Sao lại ngây người ra thế?”

“Không có gì, chỉ là tự nhiên bị máy mất”. Nại Nại nói.

“Dán mảnh giấy lên trên mí mắt đi, một lúc là đỡ thôi”. Mẹ Nại Nại dán mảnh giấy lên mắt cô rồi ngồi xuống cạnh.

“Nói đi, thằng đó làm nghề gì, sao lại khiến cô lo lắng không nguôi thế?” Mẹ Nại Nại nói như kiểu đã nắm rõ tình hình trong lòng bàn tay vậy.

“Xã hội đen, nhưng đã hoàn lương rồi! Bây giờ đang mở công ty”. Nại Nại muốn tìm người tâm sự, như vậy cũng đỡ hồi hộp sợ hãi.

Mẹ cô rót cốc nước nhắm một hớp: “Con dám chắc nhà mình sẽ không thành mục tiêu ngắm bắn của cảnh sát chứ?”

“Chắc là không đâu ạ”. Thực lòng Nại Nại cũng không dám chắc, nên chỉ biết cười trừ.

“Hôm nào thì dẫn về nhà?” Mẹ cô hỏi.

“Vẫn chưa tới lúc đó, chúng con vẫn còn nhỏ, vẫn chưa chín chắn...” Nại Nại tiếp tục cười gian.

“Sợ là cái gì cần làm đã làm hết rồi, còn chưa chín chắn gì?” Mẹ Nại Nại gùm càng già càng cay, nắm rõ mọi tình tiết gian tình của hai người.

Nại Nại phùng má tròn mắt: “Mẹ à, mẹ thẳng thắn quá, ít nhiều gì cũng phải nghĩ cho con gái đang ngại ngùng xấu hổ với chứ ạ”

“Con không thấy dạo này mồm miệng mình tinh ranh hơn nhiều à? Người đó giáo dục thành công quá!” Mẹ cô tán thưởng.

“Con gái mẹ vốn dĩ tinh ranh, chỉ là bao năm dưới trướng mẹ không đành lòng thi thố thôi. Bây giờ con trưởng thành rồi, mẹ lại chê bai?” Nại Nại cười nũng nịu.

“Thôi! Thôi! đừng có nói nữa. Mau lên đường. Con nổi tiếng lẻ mề, đợi đến khi chúng ta đi thì các tiệm đã đóng cửa hết rồi”. Mẹ Nại Nại đứng dậy, chuẩn bị đi mua sắm.

Để lại mình Nại Nại tự an ủi bản thân, không sao đâu, không có chuyện gì cả. Có thể do mùa đông đến rồi nên tim không mấy dễ chịu thôi, ở đâu ra lắm chuyện nguy hiểm thế? Thanh thiên bạch nhật, cán khôn sáng chói...

Cuối cùng Nại Nại vẫn không chịu được, một giờ chiều cô gọi cho Lôi Kinh.

Tắt máy. Không biết tại sao, nhưng Nại Nại dự cảm đó là điềm xấu. Lôi Kinh là người đứng đầu tập đoàn lớn, không thể vô trách nhiệm tắt máy như thế được. Thế nhưng hôm đó anh đã bảo cô đi đi, nên chẳng còn mặt mũi nào gọi điện hỏi người khác, nên chỉ đành kìm nén sự bất an trong lòng, cùng mẹ đi mua sắm.

“Cái này được không?” Mẹ Nại Nại lấy một cái áo hỏi ý kiến cô.

Nại Nại ngẩng đầu mỉm cười: “Mẹ vẫn còn trẻ trung xinh đẹp, mặc gì chả đẹp”.

“Chỉ được cái miệng ngọt”. Mẹ cô vô cùng hài lòng với những câu kiểu như vậy, nhanh chóng đi về phía phòng thử đồ. Khuôn mặt tươi cười của Nại Nại nhanh chóng chuyển sang đau khổ, lo lắng, cô bất an ngồi ngoài đợi mẹ thay đồ.

Cả buổi chiều chẳng thể liên lạc được Lôi Kinh, mẹ thì lại lôi cô đi khắp con phố mua sắm, biết bao áo quần thời thượng đẹp đẽ đều chẳng khiến cô hứng thú. Mẹ Nại Nại liền nói: “Tâm hồn con không yên, nếu có chuyện gì thì đi đi”.

Nại Nại lắc đầu, cười hồi hồi: “Ai lại bỏ rơi mẫu thân giữa đường giữa chợ thế này. Đó là tội tày trời đấy. Được rồi! Được rồi! Từ giờ con sẽ chuyên tâm, mẹ đừng có giận nữa”. Nại Nại gượng cười.

Vừa tới tòa nhà thương mại Bắc Thần, một chiếc xe màu đen sang trọng đã dừng lại. Vừa nhìn biển số, Nại Nại bỗng giật mình, tưởng là Lôi Kinh, liền cúi đầu giả vờ không chú ý. Nhưng bóng dáng trước mắt khiến cô hiểu, lần này cô lại bị phát hiện tung tích rồi.

Hứa Thụy Dương nói giọng nghiêm nghị: “Chị dâu, đi cùng em một chuyến đi”.

Sao lại là anh ta? Lôi Kinh gặp chuyện gì rồi?

Nại Nại tim đập mạnh, tay run rẩy. Cô mở túi lấy thẻ tín dụng đưa cho mẹ, rồi nói nhỏ: “Mẹ! Con có chút việc, con đi một lúc, mẹ cứ chậm rãi xem hàng nhé.”

Ai ngờ, mẹ Nại Nại không nói một lời, xông lên đập cả chiếc túi vào giữa mặt Hứa Thụy Dương. Bà vừa tức giận vừa ra sức đập mạnh chiếc túi vừa hét lớn: “Bọn mày định làm gì? Bắt cóc hả? Tao sẽ báo cảnh sát”. Nói dứt lời liền rút đi động ra.

Có đánh chết Hứa Thụy Dương cũng không tin, trong cuộc đời mình lại bị một bà già đập cả chiếc túi vào giữa mặt. Anh một tay xoa xoa chiếc trán đáng thương bị đánh bầm dập, tay kia nhanh chóng giật lấy di động của mẹ Nại Nại. Miệng tuy rằng lên tiếng giải thích: “Bác gái, cháu không có ý đó...” nhưng thái độ lại không kìm chế nổi, bộc lộ đôi chút ác niệm. Mẹ Nại Nại không sợ hãi trước cái ác, anh dừng xông lên, nhún nhún vai cho cảnh sát.

Thấy đầu kia có người nhấc máy, Nại Nại liền cầm lấy đập máy khẩn thiết nói: “Mẹ! Con thực sự không sao đâu? Mẹ tự về nhà trước đi. Con nhất định sẽ về mà. Mẹ yên tâm”.

Vừa dứt lời, Nại Nại liền lấy túi và kéo tay Hứa Thụy Dương vẫn còn đang bị đánh chạy lên xe.

Mẹ Nại Nại thở hổn hển hét lên phần nộ: “Con ít nhất phải nói rõ thời gian quay về, đến lúc chưa về, mẹ còn báo cảnh sát”.

Nại Nại thò đầu ra cửa sổ xe: “Hai tiếng nữa, hai tiếng nữa con nhất định sẽ về nhà”.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Tâm trạng Nại Nại rối bời.

“Kính ca chuẩn bị quy ẩn giang hồ. Trước khi quy ẩn, kẻ thù sẽ tìm đến tính sổ, cho nên...” Hứa Thụy Dương lặng quan sát thái độ của Nại Nại: “Nếu chị dẫu theo đại ca, sau này nhất định sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Cho nên Kính ca dặn dò em đưa chị đến để anh gặp thêm lần nữa. Sau đó sẽ không cần phải đi lại nữa”.

Tình cảnh chỉ có thể nhìn thấy trong các bộ phim điện ảnh xã hội đen lúc này đã xảy ra với Nại Nại. Cô không biết phải làm gì, hoảng hốt hỏi Hứa Thụy Dương: “VẬY... vậy anh ấy vẫn ổn chứ?”

“Không ổn chút nào, lại còn vô cùng gay go. Nếu chị hối hận, bây giờ xuống xe vẫn kịp”. Hứa Thụy Dương nghiêm nghị nói.

Đầu óc Nại Nại phút chốc trở nên trống rỗng, kinh nghiệm về phương diện này của cô hầu như không có, đương nhiên là không biết phải làm gì. Thế nhưng trong lòng vang lên tiếng nói, phải gặp Lôi Kinh trong thời gian nhanh nhất, dù cho bên cạnh cô lúc này là hàng tá các loại vũ khí trước giờ chưa từng trông thấy, cũng chẳng sao cả. Anh không ổn? Nhất định bị thương rồi, hơn nữa còn rất nặng. Càng nghĩ càng sợ, tiếng nói của cô với Hứa Thụy Dương như sắp bật khóc: “Không! Tôi nhất định phải gặp anh ấy, cho dù xảy ra chuyện gì, tôi muốn gặp anh ấy ngay bây giờ”.

“Có lẽ lúc này có rất nhiều kẻ đang găm gù đòi tước đoạt tính mạng của đại ca, rất nhiều kẻ đang chuẩn bị đến thanh toán đấy”. Hứa Thụy Dương mặt không biểu cảm vẽ ra cục diện nhiều khả năng nhất.

Nại Nại nghẹn lời kiên quyết nói: “Thế thì tôi càng muốn đi”.

“Chị phải suy nghĩ cho kỹ, từ giờ trở đi sẽ rất nguy hiểm, thậm chí ngay cả bác gái cũng không thoát nổi”. Hứa Thụy Dương đặc biệt nhấn mạnh câu sau cùng.

“VẬY tôi chỉ xin anh một việc. Nếu có chuyện gì thì hãy đưa mẹ tôi đến nơi an toàn”. Giọng Nại Nại vẫn rất kiên quyết.

Cho dù tương lai có ra sao, cô cũng đã chọn lựa rồi. Mục tiêu đó chính là Lôi Kinh, có lẽ sẽ rất nguy hiểm, có lẽ sẽ rất bất ổn, nhưng ở chỗ của anh cô sẽ an tâm, cho nên chẳng có khó khăn nào là không khắc phục được. Cô đã quyết định như vậy.

“Như vậy chị vẫn không từ bỏ?” Hứa Thụy Dương tò mò hỏi.

“Anh là huynh đệ của anh ấy, anh ấy xảy ra chuyện, các anh có từ bỏ anh ấy không?” Nại Nại vặn hỏi lại.

“Đương nhiên là không, tên khác của huynh đệ là nghĩa khí. Tính mạng của chúng em là do Đại ca c nhất định sẽ không bao giờ từ bỏ Kính ca, mãi mãi không”. Hứa Thụy Dương cười: “Nhưng chị thì khác. Vợ chồng là chim cùng rừng, đại nạn ập đến mỗi người một phương. Huống hồ chị với Kính ca chưa phải vợ chồng, chị có quyền ra đi, không có sai đúng gì hết”.

“Anh không có tư cách đề nghị tôi rời xa anh ấy”. Nại Nại phần nộ nói: “Tôi cảnh cáo anh, đừng tưởng chỉ có huynh đệ mới có nghĩa khí và tình cảm, phụ nữ cũng thế. Càng những lúc hiểm nguy, phụ nữ lại càng không nỡ rời xa, bởi vì trong họ tiềm ẩn tình mẫu tử mà cánh đàn ông các anh không có”.

“Tình mẫu tử?” Hứa Thụy Dương cố nén cười, nhìn ra ngoài xe. Nếu để Kính ca biết người phụ nữ này coi anh là con trai, không hiểu Đại ca sẽ nghĩ gì?

Đương nhiên, Nại Nại cũng nhận ra mình đã quá lời, hình như từ lúc này dùng từ không mấy thỏa đáng, liền lấp bắp: “Nhưng mà, nhưng mà chúng ta đi đâu tìm anh ấy?”

“Biệt thự số 21, bọn Hồng tử đang ở hết đấy rồi”. Hứa Thụy Dương điền tình trả lời.

“Anh ấy... anh ấy nghiêm trọng không?” Nại Nại run run hỏi. Cô rất sợ Hứa Thụy Dương nói anh đã bị thương, nhưng lại muốn nghe thấy anh thực sự bị thương. Bởi vì chỉ ít như vậy đồng nghĩa là vẫn còn mạng sống.

Hứa Thụy Dương nhìn Nại Nại nghiêm nghị nói: “Chị đến đó rồi sẽ biết, tóm lại tình hình không mấy khả quan”.

Bên ngoài biệt thự 21 tình hình rất yên ắng, trước sân ngoài mấy chiếc xe màu đen thì chẳng thấy gì hết.

“Sao... sao lại không có động tĩnh gì thế?” Nại Nại hơi sợ hãi, run run hỏi.

Hứa Thụy Dương chán nản nói: “VẬY chị muốn có động tĩnh gì, chả nhẽ chúng em lại khua chiêng gióng trống thông cáo thiên hạ việc Kính ca bị thương vì kẻ thù?”

Cũng đúng, ngành của họ trong các phim điện ảnh thường tả, đều cần chặt chiếc khăn rồi tự mình lấy đạn ra. Nại Nại gật đầu, xuống xe định chạy nhanh vào nhà thì bị Hứa Thụy Dương kéo lại.

Anh chậm rãi đi lên bậc thềm, gõ ba tiếng, khoảng thời gian dừng giữa các tiếng cũng khá lâu.

Tiếp đó, cánh cửa liền mở ra, bên trong là Lão Thất với khuôn mặt nghiêm nghị: “Hai người về rồi?”

Hứa Thụy Dương gật đầu rồi nhỏ giọng hỏi: “Còn có ai đến không?”

Lão Thất lắc đầu, tránh người cho họ vào trong. Nại Nại vừa nhìn về mặt của Lão Thất là biết tình nghiêm trọng của sự việc. Anh ta luôn cho người khác cảm giác hoan hỷ. Cô còn nhớ về mặt hớn hờ của anh khi hỏi cô về Han Kyung. Bây giờ đột nhiên nghiêm nghị khiến Nại Nại lo lắng, ngoan ngoãn theo Hứa Thụy Dương lên gác.

Hứa Thụy Dương dừng lại ở thư phòng, về mặt trầm tĩnh: “Chị dâu, Kinh ca bị tập kích ở chính chỗ này”.

Mắt Nại Nại máy liên tiếp, tim đập loạn xạ.

Mặt bàn rất sạch sẽ, chỉ có duy nhất một tờ giấy đặt trên đó, cô định xem nhưng lại nghĩ lúc này điều đáng quan tâm nhất chính là thương tích của Lôi Kinh, thế là quay đầu hỏi: “Lôi Kinh ở đâu?”

“Chị cứ ngồi đó đợi một lúc, bây giờ bác sỹ đang làm phẫu thuật cho đại ca”. Hứa Thụy Dương về mặt càng thêm nghiêm trọng.

Lòng Nại Nại như có lửa đốt, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô ngoan ngoãn ngồi đó kim chế sự lo lắng trong lòng, tay không ngừng run rẩy.

Từ trước đến nay, cô đã phớt lờ rất nhiều thứ. Từ bề thiếu tình yêu thương của cha, khiến cô luôn thích cảm giác được nuông chiều. Mọi người đối tốt với cô, cô nghiêm nhiên tiếp nhận chúng mà không hề hỏi đáp. Đặc biệt từ sau khi li hôn, tình yêu với cô chẳng là cái gì hết, sủng ái cũng biến thành thứ không đáng tiền. Cô học cách để lại một con đường lui cho bản thân, cũng như nhược chẳng dám thừa nhận tình yêu Lôi Kinh trao mình. Chỉ bởi vì cô không muốn bị tổn thương lần nữa, không muốn phải hy sinh lần nữa. Tất cả tình yêu của cô đã biến mất hết sau khi bị phản bội, Lôi Kinh lại đen đủi là người tiếp nhiệm sau đó, cái anh đối diện với chúng là một trái tim tro cứng đầy thẹn.

Hứa Thụy Dương thấy đáng về đau lòng của Nại Nại, trong lòng thấy hơi hối hận, nhưng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ. Anh cầm tờ giấy nói với Nại Nại: “Chị dâu, đây là bức họa Kinh ca vẽ trước khi bị thương”.

Khuôn mặt quen thuộc hiện lên tờ giấy dần hiện lên rõ nét, hai tay Nại Nại run run nhận lấy tờ giấy, lệ dâng đầy trong mắt. Thậm chí qua bức vẽ cô có thể nhìn thấy Lôi Kinh ngồi đó, mỉm cười về cô dưới ánh nắng ban chiều, còn nữa, cả tình yêu tràn đầy chất chứa trong từng nét vẽ.

Anh vẽ thật đẹp, không chỉ vẽ lại các nét trên mặt cô mà còn nhớ rõ từng tiểu tiết nữa. Thậm chí có cả nếp nhăn nhỏ phía đuôi mắt mỗi khi cô mỉm cười.

Cô chưa từng ngờ rằng anh lại khắc họa mình sâu đậm đến vậy trong tim. Nại Nại cố gắng kìm chế thân thể run lên, cô vội lấy tay che miệng không để tiếng khóc bật ra.

Ẩn chứa dưới từng nét vẽ chính là trái tim mà cô mới phát hiện. Rõ nét, sâu đậm, lần đầu tiên bày ra trước mắt cô. Lệ tuôn không ngớt, rơi xuống bức vẽ, trước mắt cô là một khoảng đen vô vọng.

Không biết giây phút phải đối mặt nguy hiểm, liệu anh có nhớ tới cô không?

Anh vẫn luôn chờ đợi, cũng không chủ động đòi cô hỏi đáp gì. Con người cao ngạo như anh lại lặng lẽ đứng đó chờ đợi cô quay đầu nhìn về phía anh.

Anh đã từng thành tâm thành ý muốn kết hôn với cô, lần cầu hôn sau khi gặp Y Lệ, những lời nói đó anh đã thận trọng đắn đo rất lâu mới nói ra, vậy mà cô lại từ chối không chút do dự. Cô chưa từng thấu hiểu sự khổ tâm của anh, rốt cuộc anh nghĩ gì, để bảo vệ cô anh đã làm những gì, tất cả cô đều không biết.

Cô từng cho rằng, thân phận của mình chỉ là một người tình, nhưng chuyện đến mức này, cô không thể tiếp tục nghĩ vậy nữa.

Anh không phải là người hao tổn tâm trí lo lắng cho người tình. Y Lệ đã nói vậy.

Tất cả mọi việc anh làm, ngay từ giây phút ban đầu đến lúc này đều âm thầm nói với cô rằng: Anh yêu em.

Tại sao cô lại mất nhiều thời gian như vậy mới nghe thấy tiếng lòng anh gào thét câu đó.

Những tổn thương trong quá khứ khiến cô nghĩ rằng, phía cuối cuộc tình chính là sự bội phản, cô không muốn cho người khác cơ hội làm cô tổn thương nữa. Nhưng lúc này cô mới chợt nhận ra rằng, trước giờ vẫn vậy đi quá khứ, có thể vượt qua mọi dằn vặt hoang sợ mới thực sự là có trách nhiệm với bản thân, và cũng là sự công bằng đáng có với anh.

Mãi tận lúc này cô mới hiểu rằng tình yêu vô tội, những đau khổ phải chịu cũng có thể lãng quên. Chỉ cần dũng cảm tiếp nhận tình yêu, ai dám nói đó không phải là đoạn nhân duyên tuyệt đẹp nhất?

Tổn thương không phải cái có, phụ nữ cần phải tự cho mình dũng khí, cho dù lại tổn thương lần nữa, nhưng chí ít có thể lại đón nhận được tình cảm chân thành, cũng như lần nữa hi sinh vì tình yêu. Như vậy thì chẳng có gì là đúng với sai cả!

Cho nên, cô muốn đích thân nói với anh, Lôi Kinh, anh đừng mong chạy thoát, Tần Nại Nại nhất định sẽ gả cho anh. Tuy rằng anh không hoàn hảo, tuy rằng em vẫn còn sợ hãi bị anh phản bội, nhưng chúng ta sẽ nỗ lực cùng nhau để vượt qua 50 năm cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Lôi Kinh! Em sẽ cho anh một cách để chết!

Nại Nại bình sinh rất nhỏ nhen. Loại nhỏ nhen này khác xa so với nhỏ nhen bình thường.

Kiểu như, anh tát tôi một cái, tôi nhất định phải hoàn trả. Anh dám dọa đâm tôi, tôi cũng sẽ phải dọa lại anh.

Nhưng những suy nghĩ này mãi mãi chỉ là suy nghĩ, cô chưa dám thi thố lần nào.

Sở dĩ không thành công cũng vì cô là một cái bao trút giận “phẩm chất cao”, có tức cũng cố nuốt giận vào lòng, nào dám trả thù lại người ta.

Cô đã từng khăng khái nói, ông trời ơi hãy ban cho con sức mạnh, con không muốn là bao trút giận nữa. Lần sau, lần sau nữa, nếu có ai dám dọa nạt con, con nhất định sẽ dọa nạt lại họ, nếu không, con không mang họ Tần!

Hứa Thụy Dương lên nhìn Nại Nại khóc lóc thảm thiết cũng cảm thấy sợ hãi, bất an. Lúc này cô càng bị thương thì chốc nữa mấy anh em họ chết càng nhanh. Nghĩ vậy Hứa Thụy Dương liền đứng dậy nói: “Chị dâu, bác sỹ đã đi rồi, hay là chúng ta đi xem Kinh ca ra sao?”

Nại Nại ngừng khóc, gấu bực vẽ trong tay, nỗ lực kìm chế cảm xúc. Cô muốn thể hiện mình kiên cường như không có chuyện gì trước mặt Lôi Kinh. Cô không muốn anh phải bận tâm, càng không muốn trong lúc đau đớn nhất anh lại cảm thấy buồn bã.

Cho nên cô chớp mắt mấy lần để nước mắt thôi rơi, rồi đi theo sau Hứa Thụy Dương, cố gắng áp chế nhịp tim đập thình thình rồi đi vào phòng ngủ.

Lúc này Nại Nại đã chuẩn bị trước câu nói đầu tiên khi hai người gặp lại, cô sẽ nhìn anh chân tình và nói: “Đừng khóc nữa, sau này em sẽ mãi mãi bên anh”.

Ừm, chắc chắn sẽ nói như vậy. Cô dẫn lòng nắm chặt bàn tay.

Cửa phòng ngủ vừa mở, ánh nắng ngoài trời xuyên qua cửa sổ quá chói mắt, khiến cho nước mắt Nại Nại lại tuôn trào. Chỉ có điều khi cô lau đi mấy giọt nước mắt nhạt nhòa, định thần nhìn cảnh vật trong phòng, thì trong lòng bỗng thấy tức giận tột đỉnh.

“Sao em lại tới đây?” Giọng Lôi Kinh không mấy thân thiện, bất ngờ hỏi.

Lúc này anh ngồi trên giường, chiếc áo sơ mi cởi một bên tay, trên vai có băng bó, trên miếng băng còn dính chút máu, băng một miếng không to không nhỏ, nhưng tuyệt đối không phải loại sắp trút hơi thở cuối cùng. Tay trái anh không bị thương đang cầm điều thuốc, quá ngạc nhiên khi trông thấy Nại Nại, nên làm rơi lên giường, anh cau mày hất xuống đất rồi bình thần ngẩng đầu nhìn Nại Nại.

Xung quanh còn có mấy huynh đệ, mỗi người ngồi một phía, có điều tất cả đều đang cười gian xảo.

Sự tức giận này Nại Nại nói gì cũng không thể nuốt trôi. Ban đầu cô đã chuẩn bị tâm lý, Lôi Kinh ít nhất cũng mất nửa tính mạng, kết quả bây giờ anh khỏe mạnh ngồi đó, lại còn ngây thơ hỏi cô tại sao lại tới, cái tên khốn kiếp này!

Cô thật muốn dùng túi đập chết cái tên khốn thiên hạ vô địch này.

Quả nhiên dây thần kinh của Nại Nại vẫn chậm hơn so với người thường, cô nghĩ như vậy mà vẫn không động thủ được.

Cô cười lạnh lùng: “Sao thế, anh vẫn chưa tàn phế hả?”

Lôi Kinh ngạc nhiên: “Sao vậy, em có ý gì?”

Bỗng nhiên Nại Nại cầm chiếc túi sách đập vào đầu Lôi Kinh, anh không phòng bị, nên suýt chút nữa ngã ra giường. Theo phản xạ anh đưa tay đỡ lấy chiếc túi lần nữa đang đà lao tới tấn công, ai ngờ đột nhiên lúc này tay chân Nại Nại lại linh hoạt đến vậy. Thấy chiếc túi của mình bị vô hiệu hoá, cô liền nhảy lên giường, dùng miệng và tay tấn công tay và bụng anh.

Đúng là gần mất mạng!

Tay còn đỡ, chứ bụng bị cô cắn mấy miếng đúng là đau chết người.

Mấy huynh đệ còn lại nhân lúc thần không hay quỷ không biết thu lại ánh mắt tò mò lần ra khỏi phòng, bởi họ biết khi Lôi Kinh biết đầu đuôi sự việc, mấy người họ không ai toàn mạng mà sống tiếp được.

Chỉ chút thương tích nhỏ nhỏ ở cánh tay mà dám lấy đại ca và chị dâu ra trêu đùa, chán sống rồi sao?

Bước ra khỏi cửa, Hứa Thụy Dương đóng cửa lại rồi mới dám lên tiếng, vừa nói vừa lắc đầu ngao ngán: “Không hô là mẹ con”.

“Sao thế?” Lão Ngũ bước lên đập vai hỏi.

“Chị dâu với mẹ chị thật quá giống, quá giống, ngay đến cách đánh người cũng y hệt”. Hứa Thụy Dương lên tiếng than thở.

Hồng Cao Viễn quay đầu đáp cho Thụy Dương một cái: “Là ý gì, có gì thì sổ toẹt ra, đừng vòng vo mãi”.

“Tóm lại, sau này bọn mày gặp chị dâu và mẹ vợ Kinh ca thì phải đặc biệt cẩn thận. Tuyệt đối đừng có chọc giận hai mẹ con họ. Thật đấy! Đó là những người còn phiền phức hơn cả lũ lưu manh”. Hứa Thụy Dương đưa tay lên xoa chỗ trán lúc nãy bị đập, tốt bụng cảnh báo trước mọi người.

“Ý của mày là...” Hồng Cao Viễn vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

“Đừng nói nữa, tóm lại chốc nữa Kinh ca ra thì bọn mày sẽ rõ, thương tích trên mặt còn nghiêm trọng hơn của bọn Không Tích để lại ấy chứ”. Hứa Thụy Dương ho một tiếng rồi cười gian manh.

“Đồ khốn!” Cả ba người còn lại cùng lúc quát Hứa Thụy Dương đột nhiên nhớ tới điều gì, liền quay lại phòng, không gõ cửa đã trực tiếp xông vào. Vừa vào đã thấy Lôi Kinh đang ôm hôn Nại Nại nồng cháy, anh liền hắng giọng: “Kinh ca! Anh cứ làm việc tiếp đi, nghe vài câu là được rồi.”

Nại Nại cố gắng thoát khỏi đôi môi của anh, thực sự cảm thấy ngại ngùng với người đứng phía sau, chỉ biết úp mặt vào chiếc gối giả chết. Ngược lại thái độ của Lôi Kinh lại rất bình thản, hỏi như không có chuyện gì: “Có gì thì nói nhanh, còn đang bận việc “chính” đây.”

Hứa Thụy Dương cười vô cùng giao hảo: “Anh yên tâm, em sẽ không làm gián đoạn chuyện vui của anh. Lúc này khi đón chị dâu đến, Y Lệ có gọi điện hỏi thăm hi vọng anh vẫn bình an”.

Lôi Kinh ngậy người một lúc, rồi nhanh chóng ra mệnh lệnh: “Cút mau! Không có lệnh không được xông bừa vào”.

Hứa Thụy Dương lúc này rất tinh tường, nhanh chóng phi thân trốn thoát khỏi chiếc gạt tàn đang bay tới phía sau, rồi tí ta tí tøn đi xuống nhà hội họp cùng mấy anh em.

Đội Hứa Thụy Dương đóng cửa lại, Nại Nại mới ngượng ngùng đứng dậy khỏi giường. Cô cảm thấy ngại vì hành động lúc nãy của mình, đứng dậy vuốt phẳng lại quần áo, xách tay quay người chuẩn bị về nhà.

“Em làm gì thế?” Lôi Kinh mặt không biểu cảm.

“Phí lời, về nhà chứ sao. Anh cũng chưa chết, gọi em đến làm gì?” Nại Nại nói không nể tình, cũng chả biết đang giận Lôi Kinh cái gì, chỉ có điều luôn cảm thấy có gì đó không ổn giữa hai người.

Có lẽ do trước đó quá đau lòng, khó khăn lắm mới thấy được trái tim chân thật, cho nên có cảm thấy đôi chút thiếu xót. Nếu như thực sự phải mặt đối mặt bày tỏ tấm chân tình, cô sợ rằng sẽ không kiềm chế nổi cảm xúc của bản thân. Cho nên phản ứng đầu tiên và quen thuộc của Nại Nại vẫn giả ngây giả ngô, Lôi Kinh không sao thì tốt. Giờ thì rút trước mới là khôn ngoan nhất.

Lôi Kinh quá hiểu cô, ngay từ giây phút thấy cô bước vào cửa, mắt đắm lệ vì anh, thì anh đã hạ quyết tâm rồi.

Dù tương lai có xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không để cô đi nữa. Anh không giống các nam chính bi lụy trong phim truyền hình, vì tình yêu mà hi sinh, nhất quyết nuốt nước mắt và đau khổ vào trong tim. Người phụ nữ của Lôi Kinh thì nhất định phải ở cạnh anh, an toàn giao cho anh, người nhất định phải ở đây. Như thế mới xứng làm người phụ nữ của Lôi Kinh.

Thế là anh kéo tay cô, nghiêm nghị nói: “Tần Nại Nại, bây giờ em mới muốn đi hả, muộn mất rồi!”

Nại Nại giận dỗi hỏi: “Cái gì? Em bán thân cho xã hội đen các anh rồi chắc?”

Lôi Kinh chuyển mình, kéo Nại Nại vào lòng cười nói: “Có nhìn thấy vết máu trên vai anh không? Có nó thì anh đã không còn là xã hội đen nữa rồi”.

Là ý gì? Lễ nào mọi phong ba bão táp đã qua, trước mắt là dải cầu vồng ngàn dặm? Cho dù Lôi Kinh chỉ có tay trái, nhưng sức lực vẫn mạnh mẽ vô cùng. Nại Nại nghiêng nghiêng ngả ngả vào lòng anh.

Trong phòng lúc này rất yên tĩnh, Nại Nại có thể nghe thấy tiếng tim anh đập mạnh mẽ rộn ràng.

Nếu như anh thực sự không còn là xã hội đen nữa thì mọi thứ sẽ biến đổi ra sao? Nhưng huynh đệ ngoài kia, những phi vụ làm ăn của Húc Đồ và cả kẻ sinh nhai của họ sau này, Tất cả mọi thứ đều phải suy tính kĩ càng, không biết tên lỗ mắng này đã nghĩ đến chưa?

Lôi Kinh nhận thấy Nại Nại đang cau mày suy nghĩ dữ dội, anh liền lấy cớ cọ vào trán cô ra lệnh: “Nàng ngốc, không cần em phải suy nghĩ nhiều, chuyện cần thiết em nên chịu trách nhiệm lúc này nhất chính là ngủ cùng anh. Ba ngày nay anh chưa chợp mắt tí nào rồi”.

Nại Nại ngoan ngoãn nằm sát cạnh anh, e ấp cuộn mình trong lòng anh, sống mũi cay cay: “Cứ như vậy rút lui, anh có hối hận?”

“Hối hận cái gì? Hối hận vì đã quen biết em? Nhưng mà lúc này em đánh anh, anh thực sự có chút hối hận, không ngờ em lại có khuynh hướng bạo lực vậy!” Lôi Kinh cố ý chọc Nại Nại.

“Anh...” Nại Nại mở miệng là cắn. Lôi Kinh không thấy đau mấy, chỉ xót xa hàm răng trắng như ngọc của cô, thế là đẩy đầu cô ra mắng yêu: “Em có thể đổi chiều khác được không? Ngày nào cũng thế, em không phải tuổi cậu đây chứ?”

Nại Nại thu răng, mặt ngẩng lên, để mặc cho Lôi Kinh ôm chặt cô vào lòng, không muốn rời xa người đàn ông vô lương tâm này nữa.

Lôi Kinh ngồi phía sau không lên tiếng, nhẹ nhàng đặt cằm lên đỉnh đầu cô, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Ba ngày gian khổ, cuối cùng cũng đã kết thúc. Từ giờ trở đi, ít nhiều họ cũng có một khoảng thời gian yên ổn, trước khi tiếp người tiếp theo tìm tới.

Có lẽ giữ Nại Nại bên cạnh hơi nguy hiểm, nhưng anh không hạ nổi quyết tâm rời xa cô lần nữa. Cứ để cho anh ích kỉ một lần vậy. Anh sẽ sẽ dốc toàn bộ sức lực và tính mạng để bảo vệ an toàn cho cô.

Lúc Nại Nại đang mơ màng thì bỗng nghe thấy Lôi Kinh thì thầm bên tai: “Nại Nại!”

“Giờ cơ?” Nại Nại nằm trong vòng tay ấm áp của anh, vô cùng buồn ngủ.

“Lần này chắc có thể kết hôn rồi hả?” Lôi Kinh thì thầm hỏi.

Trước khi mất đi ý thức hoàn toàn để chìm vào giấc ngủ, Nại Nại thốt câu cuối cùng: “Đừng quậy nữa, ngủ đi!”

Hừm! Lại thế rồi.

“Kinh ca, Kinh ca.” Hồng Cao Viễn đánh bài thua, phụ trách lên tầng báo tin. Rút kinh nghiệm từ Hứa Thụy Dương, lần này anh đã thận trọng gõ cửa. Nhưng lúc đi vào vẫn thấy sắc mặt Lôi Kinh rất tệ.

“Mau nói!” Lôi Kinh thấy Nại Nại vẫn đang ngủ ngon lành, cố hạ thấp giọng.

“Mẹ của chị dâu, cũng là mẹ vợ của Đại ca gọi điện cho đồng nghiệp chị dâu, đồng nghiệp chị dâu lại gọi điện tới đây...”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Nghe Hồng Cao Viễn vòng vo tam quốc, Lôi Kinh không thể nhẫn nại thêm.

“Bà nói, nếu trong vòng 15 phút nữa, con gái bà không về nhà, thì sẽ báo cảnh sát”. Hồng Cao Viễn nhếch mép cười, coi như cái kết cho câu chuyện, nhanh chân biến mất khỏi căn phòng.

“Mẹ vợ?” Lôi Kinh ngây người. Lần đầu tiếp xúc với từ này, anh không biết phải làm gì. Anh cúi đầu lặng nhìn Nại Nại đang ngủ ngon trong lòng mình. Nại Nại ngốc nghếch mặt đỏ như trái táo nằm trên giường của hai người, ngủ rất bình yên.

Có lẽ cũng là một cách xưng hô hay. Ít ra cũng đồng nghĩa với việc Nại Nại sắp thành người phụ nữ của anh.

Như vậy xem ra việc có mẹ vợ cũng không hề tệ.

Lôi Kinh hình như quên mất, người mẹ vợ mà anh vừa nhắc đến với ý tán đồng lại đang phát điên lên, đồng thời thầm thề rằng: Nhất định phải cho tên tiểu tử xã hội đen hoàn lương biết thế nào là uy phong của mẹ vợ. Phải chăng hồ không ra oai, thì tiểu tử đó lại coi bà là Hello Kitty chắc?

“Hất xì!” Lôi Kinh bất giác hất hơi một cái, luôn cảm thấy bốn bề đều có ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Thật không ngờ, ý niệm lại linh đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Có bạn từ phương xa ghé thăm không vui vẻ

Đạo tiếp khách của Tần gia vô cùng cầu kì.

Mẹ Nại Nại ưa sạch sẽ, sáng sớm thường dựng Nại Nại còn đang trong tình trạng hôn mê say đắm khỏi giường. Sau khi dọn dẹp phòng ốc không còn hạt bụi nào, bà mới hài lòng rời khỏi, để lại mình Nại Nại đang ngái ngủ, nằm chổng gọng ở một góc nào đó trong phòng.

Không phải là cô không muốn ngủ nữa, mà mẹ cô đã dặn kĩ là không được ngủ nữa, làm chấn tung loạn lên nhờ có khách ghé thăm thì sao?

Vị khách sẽ ghé thăm đó, luôn ở thì tương lai, mãi mãi ở thì tương lai.

Nại Nại có thể cho rằng vị khách đó không bao giờ đến, nhưng tuyệt đối không thể làm loạn gian phòng vừa được thu dọn xong. Vậy nên Nại Nại có thói quen là tốt hàng ngày cứ đến 6 giờ thức dậy, dưới quyền uy của mẹ, oai phong với đôi mắt thâm quầng như gấu mèo thu dọn phòng ngủ.

“Mẹ, tại sao phải thu dọn nhiều thế, nhà chỉ có mỗi hai mẹ con mình thôi mà”. Nại Nại dường như mất đi thói quen tốt đó, thèm ngủ muốn chết, đau khổ hỏi.

“Ngày phòng khách, đêm chống trộm, đó là điều căn bản trong đạo trị gia”. Mẹ Nại Nại tinh thần sáng khoái, khí thế bùng bùng.

“Ồ thì ra nhà có khách cùng giống như nhà bị trộm”. Nại Nại mơ màng gật đầu như vừa nhận ra một chân lí vô cùng quý báu.

Chuyện đầu tiên sau khi Nại Nại thức dậy chính là gọi điện cho mẹ. Lúc gọi điện thì mấy bạn, là cô vô cùng sợ hãi, quay đầu vỗ mạnh lên phần vai băng bó của Lôi Kinh, chẳng thèm quan tâm anh rên rĩ cô đập thêm 2 cái nữa: “Đều tại anh hết, không cho em về nhà, lần này thì hay rồi, mẹ báo cảnh sát rồi”.

Lôi Kinh hứng khởi trả lời: “Mẹ em đúng là tác phong nhanh nhẹn”.

“Còn cười được, ngộ nhờ cảnh sát đến thì xem anh giải thích thế nào?” nghiêng rằng dọa nạt.

“Còn giải thích cái gì? Con gái bà nằm trên giường nhà anh, việc này là việc trong nhà, các anh cảnh sát không quản lí đâu”. Lôi Kinh cúi đầu ôm Nại Nại vào lòng, đùa nghịch chiếc cằm cô nhẹ nói: “Em thấy sao?”

“Xì! Lúc báo cảnh sát thế nào mẹ cũng bảo anh là xã hội đen, mấy anh cảnh sát chắc chắn không xếp chuyện này vào chuyện gia đình đâu”.

“Thế chúng ta có phải xã hội đen không?” Lôi Kinh thì thầm vào tai Nại Nại.

“Cái này em làm sao mà biết được?” Nại Nại do dự một lúc rồi nói tiếp.

“Thế này nhé, anh sẽ cho em một cơ hội mở mang tầm nhìn về xã hội đen. Có điều nói trước nếu như em không chịu làm thì e rằng cả đời này sẽ không có cơ hội nữa đâu. Anh sắp quy ẩn giang hồ rồi”. Lôi Kinh nhú mắt, quay sang cười với Nại Nại.

Trước giờ Nại Nại luôn là đứa trẻ hiếu kì. Quãng thời gian 2 năm làm người vợ bị bỏ rơi dần biến thành thời kì thỏ ngọc thơ ngây, từ sau khi gặp Lôi Kinh. Nếu như làm người phụ nữ độc lập tự chủ khó như vậy, tại sao lại không an nhàn hưởng thụ cuộc sống của kẻ gốc gác? Cho nên cô tôn trọng mong muốn cuộc sống giản đơn, cười hi hi nói: “Sao thế? Anh không làm nhân vật nam chính vĩ đại chịu hi sinh nữa sao?”

“Nhân vật nam chính gì?” Lôi Kinh không hiểu câu nói này.

“Chính là nhân vật nam chính trong các tiểu thuyết đó. Vì người phụ nữ mình yêu mà chấp nhận gánh vác hết mọi khổ nhọc lên vai mình, thà để cho người đó hiểu lầm thì cũng không giải thích. Luôn lấy có vì cô ấy để tước đoạt quyền biết mọi chuyện của người khác. Cuối cùng tận mắt nhìn người phụ nữ mình yêu xà vào lòng người đàn ông khác, nén đau đớn trong tim. Đó chính là thánh phụ trong truyền thuyết”. Nại Nại đem hết bao kinh nghiệm tích lũy nhiều năm về các tiểu thuyết tình cảm kể lại cho Lôi Kinh.

“Cái gì mà loạn tùm lum thế? Chẳng đó có bị hồng gì không? Sao lại đem vợ mình cho người khác như thế?” Lôi Kinh cười nhạt: “Anh không ngu ngốc thế, người phụ nữ của anh, không tặng cho ai hết”.

Lôi Kinh trước giờ chưa từng nói những lời lẽ tình tứ thế, may mà Nại Nại còn đang chìm đắm lằng lằng vì sắp được trải nghiệm cuộc đời xã hội đen nên chưa kịp phát hiện ra sự dị thường của anh. Cô nói tiếp: “Vậy tốt! Em sẽ cùng anh trải qua những ngày tháng sau cùng trong cuộc đời xã hội đen. Nhưng em nói trước, phải mua bảo hiểm cho em, người thụ hưởng ghi tên mẹ em”.

“Tại sao lại ghi tên mẹ em?” Lôi Kinh tim xót, mặt cũng xót.

“Bởi vì đến em cũng tiêu rồi thì anh đâu còn nữa”. Nại Nại thần nhiên suy luận.

Như vậy có phải đồng nghĩa với việc, cô biết rằng anh nhất định sẽ dùng cả tính mạng và sức lực để bảo vệ cô. Đoạn hội thoại được đọc hiểu lại trở thành khẳng định rõ ràng trong Lôi Kinh đang mặt mày đỏ ửng, ánh mắt long lanh.

“Được, không thành vấn đề, anh đồng ý”. Anh cười hài lòng: “Anh nhất định không để mẹ em nhận được một đồng tiền nào”.

“Được!” Nại Nại ra sức gặt đầu.

“Từ phi là tiền mừng đám cưới”. Lôi Kinh bổ sung thêm

“Xì...” M đột nhiên đổ lụng, trong mắt tràn đầy tia hạnh phúc.

Không ngoài sự dự liệu của Lôi Kinh, tốp người đến báo thù ập tới vào buổi chiều tối.

Người tới rất lịch sự chào hỏi mấy anh em dưới nhà, sau đó hình như có ý cười nhạo Lôi Kinh đang ngồi trên sofa đối diện: “Nghe nói sáng nay Không Tích tới? Hân chỉ chạm vai của anh? Mắt của hân bị thương? Súng thần cũng có lúc thất thủ?”

Lôi Kinh lấy thuốc ra chấm, cầm trên tay mà chưa hút, mỉm cười nói: “Bởi vì tôi đã giúp hân trừ khử người mà hân hận nhất, nên hân chịu nhượng bộ một bước”.

“Thực ra anh biết, tôi biết, năm đó gia tộc Không Tích diệt vong là trò quỷ của Smith, anh chẳng qua giúp nhà họ La đòi lại công bằng thôi. Rốt cuộc lại hoàn thành giấc mộng nhận con nuôi của Smith. Tiếc rằng Smith lại không hiểu một câu tục ngữ của người Trung Quốc chúng ta, “trước cáo vào nhà” chính là kết cục của hân. Bây giờ hầu hết bọn người ở Boston đều về dưới chướng Không Tích, coi như đã thực hiện được mong ước phát dương quang đại năm xưa của Không gia”. Người đối diện cười cũng tùy ý, vết sẹo trên mặt vì cười nên trông càng đáng sợ hơn.

Lôi Kinh nhìn anh ta cười, giống như bạn bè lâu ngày gặp mặt vậy, chỉ là nói chuyện cũ người xưa mà thôi, anh nói tôi đáp, thoải mái tình cảm.

Nại Nại ở trong bếp chuẩn bị cà phê chuẩn bị ra thì bị Hứa Thụy Dương chặn lại, hình như anh muốn giúp đỡ. Nhưng Nại Nại đi vòng qua tay anh, mỉm cười trực tiếp đi thẳng đến chỗ Lôi Kinh, đặt cà phê ra trước mặt khách, quay lại chớp chớp mắt với Lôi Kinh rồi đặt ly cà phê trước mặt anh.

Lôi Kinh cúi đầu nhìn, trong ly cà phê lại là nước lọc.

Biết trò quỷ Nại Nại làm để trêu anh, trước mặt khách không tiện nổi giận, anh đành mỉm cười, bê ly cà phê một hơi cạn sạch.

Người đối diện nhìn chằm chằm vào Nại Nại, tay bê ly cà phê bỗng khựng lại: “Lôi Kinh, anh để người phụ nữ của mình ở đây?”

Lôi Kinh ‘ừm’ một tiếng, tiếp đó người kia lại hỏi: “Anh không sợ anh chết cô ấy sẽ đau buồn sao?”

“Hiển nhiên là tôi không sợ”. Lôi Kinh cười nói: “Tôi lại cảm thấy nếu tôi chết ngay trước mặt cô ấy thì sẽ là sự giúp đỡ lớn cho cô ấy”.

“Để cô ấy biết lần sau nên tìm một người tốt?” Người đó cười mỉa mai, lặng đặt ly cà phê lên bàn.

“Sai! Để cô ấy có thể kiêu hãnh vì người đàn ông của mình”. Lôi Kinh lặng im một lúc rồi mới nói.

Lăng Phong mỉm cười, rút khẩu súng từ trong túi quần ra vút lên bàn trà.

Anh ta tựa lưng vào ghế, thản nhiên nói: “Lôi Kinh có người mua tôi giết chết anh”.

Lôi Kinh chả buồn nhắc mắt lên, chậm rãi lấy khẩu súng trên bàn, kiểm tra một lúc rồi nói: “Ai thế? Cung cấp súng tẹ vậy? Lôi Kinh này ít nhất cũng phải dùng khẩu Walther P99 chứ? Người này thật không biết gì cả”.

Nại Nại đứng một bên, bị khẩu súng đen ng trước mắt dọa mất cả hồn. Thái độ thản nhiên bình lặng của Lôi Kinh trước vũ khí sát thương kinh khủng đó càng khiến cô cảm thấy phần uất. Đúng vậy, anh đã quen với chúng, nhưng cũng không nên đùa giỡn với tính mạng, ít nhất cũng phải tỏ ra căng thẳng đôi chút chứ? Thật không hiểu anh đang nghĩ cái gì? Lẽ nào muốn làm dừng sĩ trước mặt cô?

“Lôi Kinh chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, con số người đó đưa ra không nhỏ. Nên chúng ta giao tình là giao tình, làm ăn là làm ăn. Anh cầm súng đi”. Lăng Phong cười, lấy khẩu súng từ tay Lôi Kinh, cúi đầu điều chỉnh.

Cùng lúc đó, Hứa Thụy Dương và Hồng Cao Viễn ngồi bên bật đứng dậy, rút súng ra chĩa vào đầu Lăng Phong.

Tìm Nại Nại như nhảy ra khỏi ngực, mắt và miệng đều mở to ra kinh hãi.

Lần này thì đúng là được dịp mở rộng tầm mắt rồi. Súng lục đâm huyết lại còn thêm các băng nhóm thanh toán nhau. Đây đúng là những tình tiết kinh điển nhất trong các tác phẩm điện ảnh của Ngô Vũ Sâm rồi.

Ngay lúc này nam nhân vật chính thường tỏ thái độ lạnh lùng phá vỡ mỹ cảnh bày ra trước mắt.

“Lôi Kinh, anh tiếp khách kiểu gì vậy?” Lăng Phong mỉm cười, tay điều chỉnh súng vẫn chưa dừng lại một giây, tiếng lạch cạch không ngừng.

Lôi Kinh lạnh lùng ra lệnh cho hai người phía sau Lăng Phong: “Rút xuống”.

Nhưng Hứa Thụy Dương và Hồng Cao Viễn không hề rút lui, tiếp tục dí súng vào huyết thái dương của Lăng Phong.

Nại Nại tận mắt thấy miệng người kia mím chặt lại, khuôn mặt mang sẹo bắt đầu mất đi nụ cười. Nét mặt lạnh lùng của anh như nói với mọi người rằng giây phút sinh tử đã đến.

Đột nhiên Nại Nại chẳng suy nghĩ gì xông ra phía trước mặt Hứa Thụy Dương, tay run run bê ly cà phê nóng hổi.

“Anh vẫn chưa uống cà phê, uống nhanh kẻo nguội?”. Nại Nại run rẩy nói chẳng tròn chữ thành câu.

Hứa Thụy Dương dần hạ súng xuống, ngược lên nhìn biểu hiện của Lôi Kinh.

Đột nhiên Lãng Phong mỉm cười, nói với Nại Nại: “Cô đừng phí công tốn sức nữa, bọn họ sẽ không nghe cô đâu”.

Nại Nại nhìn Lôi Kinh vô vọng, không biết tại sao, cô không cảm thấy người đàn ông này có ý xấu, thậm chí anh ta còn chẳng có ý giết Lôi Kinh, bởi vì ngón tay của anh còn chẳng đề vào cò...

Giây phút Nại Nại xông ra sắc mặt Lôi Kinh liền biến đổi, nhưng ngay sau đó, anh bình thần nói: “Nại Nại, quay về”.

“Nhưng mà...” Nại Nại vẫn muốn nói.

Lôi Kinh cau mày ra hiệu cô im lặng, ánh mắt luôn nhìn về phía cô, nặng nề, đứng đối diện nên Nại Nại đương nhiên cảm nhận được áp lực từ ánh mắt đó, nên có cảm giác hơi sợ hãi.

“Anh muốn uống nước lọc”. Lôi Kinh mỉm cười ra hiệu Nại Nại lấy thêm cho anh một ly. Nại Nại chu mỏ, biết thừa anh muốn tách cô ra khỏi chỗ này, nhưng trước mặt mọi người không tìm được lý do từ chối.

Cô im lặng cúi đầu đặt ly cà phê lên bàn, rồi khó chịu lấy chiếc ly của Lôi Kinh, đi vào trong bếp, tai thì vênh hết cỡ nghe ngóng chuyện bên ngoài.

“Lôi Kinh, anh thay đổi rồi”. Đây chắc là giọng của anh mặt sẹo.

“Có sao?” Giọng Lôi Kinh dường như không mấy vui.

Tiếp sau đó chẳng có động tĩnh gì nữa. Nại Nại vội vã rót nước, tay vẫn run run, chẳng tiếng động gì, cũng không biết ngoài kia đang xảy ra chuyện gì nữa? Nhưng nghĩ lại không có tiếng động cũng rất tốt.

Ngay lúc Nại Nại rót xong nước đi ra khỏi bếp thì cảnh vật ngoài phòng khách khiến cô suýt chút vừa bê nước vừa nhảy tung tung.

Hứa Thụy Dương và Lão Thất ngồi bên cạnh Lôi Kinh, Hồng Cao Viễn và Lão Ngũ thì ngồi cạnh người đàn ông mặt sẹo. Sáu người lại ngồi dàn hàng như đang mở hội nghị ‘sáu bên’.

Họ đang làm gì đây?

Nại Nại tiến lui không xong, đành bê nước mím môi đứng ngoài cửa.

“Nói như vậy, lần này anh tới đây du lịch?” Lôi Kinh mỉm cười, tựa lưng vào sofa.

“Gần như vậy”. Lãng Phong cũng tựa lưng vào ghế và mỉm cười.

Chuyện gì thế này? Mới chỉ có vài phút rót nước, mà đã thành hội nghị đàm phán đa quốc rồi? Nại Nại khó hiểu nhìn mọi người.

“Vậy anh có thể đi rồi.” Lôi Kinh cười nói: “Xa như vậy mà bắt anh tới đây, đúng là ngại quá, may mà chỗ Lão Thất có thứ anh thích đang đợi sẵn anh”.

Lãng Phong mỉm cười nói chuyện như người trong nhà: “Anh đã giải quyết hết hai kẻ thù lớn rồi, tiếp theo định làm gì nữa?”

Lôi Kinh tựa sofa, vẫy tay gọi Nại Nại, giọng nói bất lực: “Anh xem, người phụ nữ của tôi ngốc vậy, tôi còn có thể làm gì?”

Lãng Phong lắc đầu cười: “Cô ấy không ngốc, có thể nhận ra tôi không có ý giết anh. Phản ứng đầu tiên là khuyên giải mấy huynh đệ của anh, chứ không phải tôi”.

Mấy câu này thì Nại Nại hiểu, hình như đang nói bản thân cô.

Nại Nại chậm rãi đi tới trước mặt Lôi Kinh, liền bị anh kéo vào lòng, nhìn cô một hồi anh nói: “Nếu như không có anh, tôi cũng không phát hiện cô ấy lại thông minh thế”.

“Con người anh xưa nay lời nói và suy nghĩ bất nhất, không hề thay đổi gì”. Lãng Phong cười nói.

“Anh cũng khác gì? Rõ ràng đến du lịch lại bảo đến giết tôi, chỉ thích trêu chọc người ta”. Lôi Kinh vuốt ve mái tóc Nại Nại. Còn cô muốn giữ hình tượng trước mặt người ngoài nên cố gắng ngồi dậy, nhưng lại bị anh giữ chặt, thầm thì: “Nằm im, như vậy rất hay”.

“Lúc nào định sinh con?” Lãng Phong cười ha ha.

“Có liên quan tới anh sao?” Lôi Kinh ôm Nại Nại hỏi vặn.

“Đương nhiên, mạng bố nó là do tôi giữ, nên đứa trẻ tất nhiên có liên quan tới tôi”. Lăng Phong cố tình nói chuyện bí hiểm.

“Ai giữ mạng cho ai cũng chưa biết đâu”. Lôi Kinh mặt không đổi sắc cười nói: “Đợi khi nào con tôi đầy tháng, chúng ta lại tỉ thí lần nữa”.

Lăng Phong cười lớn: “Được, nhất ngôn cửu đỉnh, giữ lại cái mạng nhỏ cho anh, đợi sinh xong một nhóc rồi tính sau”.

Mất thấy hai người càng nói càng lãng nhãng, Nại Nại không chịu nổi dùng tay cấu sườn Lôi Kinh một cái. Anh đau tới mức buông tay ra, Nại Nại nhanh chóng chạy mất dạng vào bếp.

Lăng Phong vứt mẫu thuốc xuống đất, lấy chân đạp tắt, đứng dậy từ biệt: “Tôi sẽ ghi nhớ những lời anh nói”.

Lăng Phong nhìn nét mặt Lôi Kinh liền cau mày: “Tôi đoán cô ta sẽ tới tìm anh. Bây giờ tôi chẳng thể hiểu nổi suy nghĩ của đàn bà nữa”.

“Suy nghĩ của phụ nữ tốt nhất đừng tìm hiểu làm gì, vì không thể hiểu nổi đâu. Bởi vì cánh chúng ta nghĩ bằng đầu, còn phụ nữ dùng tim xét việc”. Lôi Kinh cười trong bẽ tắc.

Lăng Phong cười không nói gì, đi ra ngoài theo sự hộ tống của Hứa Thụy Dương và Hồng Cao Viễn.

Ngay vào giây phút cửa đóng lại, Lôi Kinh nghe thấy rõ tiếng thở yên tâm khê khàng của Nại Nại trong bếp.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhạc mẫu đại nhân không dễ đối phó

Lữ Nghị bắt đầu sợ hãi mẹ vợ từ ngày kết hôn.

Lúc còn đi học, anh nghe rất nhiều lần Nại Nại ca ngợi mẹ cô đã gian khổ thế nào, một thân một mình vừa nuôi con vừa kiếm sống. Tuy rằng ngay sau khi Nại Nại tốt nghiệp, bà tuyên bố nghỉ hưu, nhưng phong cách bao năm vẫn còn. Nói nhiều tới mức mỗi lần đến nhà Nại Nại, Lữ Nghị đều sợ hãi, ban đầu khuôn mặt tươi cười cùng với kiểu ăn mặc bà thím của mẹ Nại Nại khiến Lữ Nghị thoải mái hơn đôi chút. Mãi cho tới ngày Nại Nại xuất giá, cảm giác mẹ vợ thiện lương hoàn toàn hủy diệt.

Hôm kết hôn, bà bắt Lữ Nghị đứng ngoài đợi đúng 2 tiếng đồng hồ rồi mới mở cửa. Những quan khách đến đón dâu nhất lượt kìm nén trước hành động một tay giao con gái một tay giao thư đảm bảo. Còn tân lang Lữ Nghị thì nếm đủ mọi khổ đau.

Lúc đó anh to gan suy nghĩ, may mà Tàn gia chỉ có một người con gái, chỉ gả con gái một lần. Nếu không, không biết lại có người đen đuôi nào khác đến chịu khổ chịu nạn.

Lúc quay về nhà, Nại Nại còn tưởng mẹ đang chuẩn bị phong ba bão táp sắp sẵn đợi mình. Cho dù không mắng, thì ít ra cũng không nói chuyện vài ngày. Ai ngờ, vừa chớp mắt đã ngót một tuần, chẳng có một động tĩnh nào hết. Càng như vậy, ngược lại cô càng cảm thấy bất an, thà cứ bị mắng một trận nên thân còn thấy an tâm hơn. Thế nên cô lặng lẽ tìm mọi cách lấy lòng mẹ, nhưng hiển nhiên là bà không chịu rồi.

Sáng sớm, Nại Nại cùng mẹ ra chợ mua thức ăn, đứng giữa một nhóm các bà thím, cô tất nhiên là nổi bật với mái tóc cột cao. Thế nên những mẫu chuyện tán gẫu linh tinh cuối cùng cũng lại xoay quanh cô.

“Con nhà bác năm nay hai mấy rồi?” Thím Lý hỏi.

“Đã 31 rồi đấy”. Mặt mẹ Nại Nại vẫn lạnh lùng. Nại Nại chỉ dám thận trọng xách túi đi theo sau, không dám nói lời nào.

“Nhìn trẻ lắm, xinh xắn khiến người ta rất thích, mắt mũi khuôn mặt rất giống bác”. Công phu khen người của thím Lý thật đáng khâm phục.

“Thực ra, cháu nó giống bố hơn”. Tuy đẩy công lao cho người khác, nhưng trong lòng mẹ Nại Nại vẫn rất vui, miệng khẽ nhắc lên.

Nại Nại thờ phào nhẹ nhõm, vội vã niệm câu a di đà phật, may mà thím Lý khéo ăn nói, không biết mặt mẹ còn sầm đến bao giờ.

Hôm đó khi cô gọi được điện thoại về nhà chứng minh mẹ mình chỉ đang tán gẫu chuyện phiếm với chị họ, chứ không phải nộ khí xung thiên báo cảnh sát, Nại Nại cũng chẳng dám ở lại bên Lôi Kinh lâu, mau chóng được Lôi Kinh chờ về nhà.

Nói anh chở cô về chỉ bằng nói 4 chiếc ô tô cùng lúc hộ tống cô về. Dưới trận thế lớn vậy, thái độ mẹ Nại Nại từ âm u nhiều mây chuyển thẳng sang mưa trút sét giạt.

May mà Lôi Kinh có việc không lên lầu, nếu không chắc chắn đầu đã dính chuông, chỉ có điều lần này trên tay mẹ cô là chiếc muối!!!

Từ hôm đó trở đi, không khí trong nhà quái lạ khác thường. Dù tin rằng không động tĩnh gì là tốt, nhưng mưa gió bão bùng sắp ập tới vẫn khiến người ta sợ hãi bất an.

“Có người yêu chưa?” Thím Trần xông xáo góp vui: “Nhà tôi có đứa cháu được lắm”.

Nại Nại khựng lại, đang định quay người giả bộ mua đồ không nghe thấy, thì tiếng nói sang sảng của mẹ như muốn thu hút tất cả ánh mắt về phía cô: “Có rồi! nghe nói là một.....có mở công ty”.

Nại Nại nhẹ nhõm, biết mẹ cô phải khó khăn lắm mới dần ba chữ ‘xã hội đen’ không nói ra. Mặt mày hồi lỗi, Nại Nại vội vã lấy một nải chuối chạy đến bên cạnh mẹ nói: “Mẹ! mẹ thích ăn chuối, mình mua nhiều một chút nhé”.

Thím Trần ngó qua giỏ đi chợ rồi tán thưởng: “Bà xem con gái hiếu thảo chưa kia, mua gì cũng chọn loại to đẹp”.

Hic! Nại Nại không biết nên khóc hay nên cười, ghé sát người mẹ cười trừ bù lỗi.

“Thế lúc nào kết hôn?” Thím Trần không nén được tò mò, tiếp tục thăm dò.

Mẹ Nại Nại cau mày lại, quay sang nhìn cô: “Bà hỏi nó xem, tôi còn chưa gặp đấy”.

Nại Nại lí nhí cần nhẫn: “Cái này sao trách con được, sắc mặt mẹ mấy hôm nay tệ quá, con nào dám đưa về nhà”.

Mẹ Nại Nại lườm cô một cái, phía sau lưng cũng không còn câu hỏi nào nữa. Cô cúi đầu xách túi thức ăn, lẻo đẻo theo sau mẹ, giống như nàng dâu chịu uất ức, chẳng dám lên tiếng.

Bỗng vang lên tiếng gọi: “Nại Nại!”

Nại Nại giật mình quay đầu lại, thì thấy Lâm Trị đang mặc quần áo thể thao.

“Sao cậu lại ở đây?” Nại Nại cười nói từ bỏ khuôn mặt tội nghiệp chịu mắng khi nãy.

“Tôi? Đang tập thể dục buổi sang, nhà tôi ở gần đây!” Anh nở nụ cười lộ hàm răng trắng bóng, khiến Nại Nại phải thối thuở lên, tuổi trẻ thật tốt, ngay nụ cười trông cũng thoải mái dễ chịu hơn Lôi Kinh.

Nụ cười của Lôi Kinh, phải nói sao nhỉ, thường mang đến cảm giác thiếu nhân đạo, hoặc không cẩn thận sẽ bị ám toán. Nhưng cùng nụ cười ấy trên mặt Lâm Trị trông lại cực kì vô hại.

Thấy Lâm Trị định tới giúp mình xách túi, cô liền chặn chừ, sợ người xung quanh hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Không cần đâu, chúng tôi sắp về đến nhà rồi”.

Lâm Trị cười nói: “Đừng hiểu lầm, nhà bạn gái tôi cùng toà nhà với chị”.

“Thật không? Sao cậu lại biết?” Nại Nại ngạc nhiên hỏi.

“Hôm đưa bạn gái về nhà, tôi thấy bạn trai chị cũng đang tiễn chị”. Lâm Trị miệng vẫn Nại Nại cảm thấy hơi hụt hẫng, nhưng vẫn mỉm cười: “Vậy thì tốt quá! Sau này chúng ta có thể làm hàng xóm rồi”.

Thực ra nhiều chuyện trên đời luôn kì lạ vậy đấy. Tuy rằng lúc đầu chính mình từ chối, người ta tất nhiên có quyền lựa chọn khác, nhưng vẫn có chút tiếc nuối trong lòng.

Nhìn chung phụ nữ đều rất ích kỷ, dù là từ chối người ta, nhưng vẫn muốn có một chỗ trong trái tim người đó, và lúc nào cũng nhung nhớ về mình không nguôi.

Cô thờ dãi nói tiếp: “Khi nào cậu kết hôn, nhớ mang thiệp tới mời tôi, dù gì chúng ta cũng từng đi xem mặt nhau”.

Lâm Trị cười tít mắt: “Chắc chắn rồi, nếu không có chị khai thông đầu óc, sợ rằng bây giờ tôi vẫn loay hoay một mình. Bây giờ thì hay rồi, tôi đã tìm được người trong tim”.

Có lẽ, anh lại có một câu chuyện khác ẩn giấu sau đó.

Nại Nại cảm thấy chút xót xa, vội vã vẫy tay tạm biệt Lâm Trị rồi vội bước đuổi theo mẹ. Không hiểu nổi tại sao mình lại phải chạy, tại sao lại hoang mang, cô chỉ bất giác muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ đó, càng nhanh càng tốt.

Cô không thích ly biệt, cô mong muốn mọi người đều ở cạnh bên mình mãi. Tính cách kiêu công chúa này từ nhỏ đã có, dù bị bao người đã kích, nhưng

đến nay vẫn tàn dư chút ít. Bây giờ Lâm Trị đã tìm được người tình như ý, Nghe đồng nghiệp nói Tiểu Trần sẽ kết hôn vào mùa đông, duy mình cô vẫn đang thẫn thờ, mò mẫm trên đường dài đi đến hạnh phúc.

Chuyện kết hôn hiện nay giống như một điều cấm kỵ. Anh và cô đều không ai nhắc đến nữa. Đương nhiên chuyện gặp phụ mẫu trước kết hôn cũng theo đó mà đẩy lui lại. Không phải không muốn mà là tìm không ra thời điểm.

Cô không thể nào hùng dũng nói với Lôi Kinh: “Này, mẹ em muốn gặp anh, em với anh về nhà gặp mẹ đi”. Con người truyền thống như cô không thể làm thế được. Cô còn hy vọng, anh tự mình đến nhà ra mắt.

Thế là cô chỉ còn biết âm thầm cầu nguyện, mong ngày mẹ cô và Lôi Kinh mau chóng đến.

Không phải cô muốn lấy chồng mà là rất rất rất muốn lấy chồng rồi.

Có một gia đình thuộc về riêng mình, có một đứa trẻ của riêng mình, thật hạnh phúc biết bao nhiêu!

Lôi Kinh vẫn luôn có chút do dự về chuyện đến gặp mẹ Nại Nại.

Nói sao nhỉ, nhìn hành động cử chỉ hàng ngày của Nại Nại là biết mẹ cô dạy dỗ thành công. Trong mọi tình huống, cách xử xử của Nại Nại đều cho thấy rõ hai từ “gia giáo”. Nhưng con người Lôi Kinh lại không thích ràng buộc, từ bé đã tự do sinh trưởng, sau này người nhà mất hết càng khiến anh cách xa ràng buộc quy tắc của gia đình. Trong các trường hợp càng gò bó, hành động của anh càng tùy tiện. Con người coi thường mọi quy tắc đạo đức như anh rất dễ đem lại ấn tượng không tốt cho mẹ Nại Nại. Nếu như bà phản đối chuyện của hai người, Nại Nại nhất định sẽ rất buồn, vậy nên anh không muốn Nại Nại khó nghĩ.

Thế nhưng, những lời nói của Lão Thất cũng khiến anh suy nghĩ nhiều.

Lão Thất nói: Nại Nại là một người truyền thống, sự ỷ lại và tín nhiệm vào gia đình của cô đạt ở mức độ cao nhất. Cho nên, nhận được lời chúc phúc của người nhà, có thể bình tâm vui vẻ, cũng thật sự thừa nhận sự tồn tại của Lôi Kinh.

Cho nên Lôi Kinh vẫn quyết định đi gặp mẹ vợ mà theo miêu tả của Hứa Thụy Dương là có khuynh hướng bạo lực.

Nói cho cùng, mẹ vợ là người giám hộ của bà xã, muốn ‘lừa bắt’ con gái người ta đi, chỉ ít phải qua cửa của bà trước.

Nại Nại vừa mở cửa, đã thấy Lôi Kinh đứng đó, ngạc nhiên tới mức mắt sắp rụng ra ngoài.

Lôi Kinh nhìn cô cười gật đầu rồi tự mình bước vào nhà. Nại Nại mắt tròn xoe, nhanh chóng chạy theo sau anh, thì thầm hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Đặt lên hoa quả to bự lên tay cô, Lôi Kinh hôn nhẹ lên trán Nại Nại rồi nói: “Đến ra mắt mẹ em”. Lời nói của anh khiến cô lảng lảng, nhớ lại những gì suy nghĩ sáng nay, mặt bỗng đỏ bừng.

Cô vừa muốn gả, thì đã có người chịu lấy!

Hai người đang đứng nhìn nhau tình tứ, thì mẹ Nại Nại đứng sau nhần nhin hồi lâu cuối cùng cũng ho lên nhắc nhở: “Xong thì tìm chỗ nào ngồi xuống”.

Í, Nại Nại giật mình, hoang mang nói: “Mẹ, sao mẹ đứng sau lưng mà không lên tiếng?”

“Con cũng phải nhìn mẹ thì mẹ mới nói được chứ”. Bà bình thản trả lời.

Tên tiểu tử đáng chết, rõ ràng nhìn thấy bà đứng ngay phía sau mà vẫn tiếp tục cảnh tượng không lợi cho người già, đừng tưởng bà không biết anh đang định giờ trò gì.

Cho dù Nại Nại bằng lòng cũng không được. Lại dám trêu ghẹo con gái trong địa bàn của bà. Tên tiểu tử đáng chết.

Lôi Kinh quay người qua, cung kính tự giới thiệu bản thân: “Chào bác, cháu tên Lôi Kinh, cháu là ... bạn tốt của Nại Nại”.

Giây phút ngừng nghỉ giữa câu của Lôi Kinh, tim Nại Nại như sắp bật ra ngoài, chỉ sợ anh dùng từ ngữ quá thân mật.

Mẹ Nại Nại gật đầu, ánh mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá, sau khi đã nhìn đối phương tỉ mỉ một lần, bà quay sang nói với Nại Nại: “Ngồi xuống đi, còn con mau đi rót nước”.

Thần thái Nại Nại không mấy thoải mái, nhìn Lôi Kinh ra hiệu nói ít thôi, rồi mới quay người đi vào bếp.

Gần đây hình như mình chuyên đi rót trà pha nước? Nại Nại vừa tìm trà pha vừa nghĩ. Lần trước pha trà rót nước xong, đối thủ biến bạn bè, lần này không biết mẹ cô và Lôi Kinh có bắt tay hoà thuận trong lúc cô pha trà không nữa? Nếu thực sự như vậy thì phải cảm ơn trời đất rồi.

Lôi Kinh ngồi trên sô pha, dáng vẻ vẫn được xem là lễ độ, mắt nhìn vào người đàn bà thần thái giống hệt Nại Nại.

Anh nhớ lại những lời Lão Thất nói, Nại Nại từ nhỏ mồ côi cha, một tay mẹ nuôi nấng đến lớn, cho nên sự kính phục và ỷ lại vào mẹ là vô cùng lớn.

“Nại Nại nhà tôi không thông minh”. Bà thẳng thắn vào đề, lúc nói còn nhìn Nại Nại đang bận rộn trong bếp, nói khá nhỏ.

“Cái này cháu cũng biết”. Lôi Kinh cười nói, sau đó cũng nhìn theo hướng mắt bà, Nại Nại đang bận rộn đi lại trong bếp, không biết đang tìm kiếm cái gì.

Trước mắt biểu hiện của Lôi Kinh lúc này vẫn rất tốt. Nhưng bà không dám nhẹ dạ cả tin nữa. Biểu hiện trong lần đầu gặp mặt của Lữ Nghị cũng rất tốt. Ai ngờ rằng sau này lại có nhân tình nhân nghĩa bên ngoài. Cho nên lần này bà phải “giữ thành” nghiêm túc, ra tâm ra sức vì con bé gốc Nại Nại.

“Nhà tôi không tiền không thế, đương nhiên cũng không dám nhìn vào các nhà có tiền có thế. Nại Nại nhà tôi đời này đã chịu nhiều đau khổ, con bé lại chẳng thoả với ai, nhưng tôi biết rõ nó luôn thấy buồn tủi. Từ nhỏ đã mồ côi cha, lớn lên lập gia đình thì chồng lại ngoại tình, rõ ràng là đã 30 tuổi vậy mà vẫn đơn thân như đứa trẻ, giao con bé cho ai tôi cũng không an tâm”.

“Cháu cũng không yên tâm”. Lôi Kinh cười tiếp lời mẹ vợ.

Bà cảm thấy bất ngờ trước câu trả lời của Lôi Kinh: “Cậu có ý gì?”

“Nại Nại quá đơn thuần, quá lương thiện, để cô ấy bên ngoài coi như đợi người ta đến lừa, ít nhất để chỗ cháu thì không có ai dám lừa gạt cô ấy”. Thấy Nại Nại đang nhìn về phía mình, anh còn đưa tay lên vẫy. Tiếp đó là loảng xoảng một trận, hình như chiếc đĩa bị rơi trên sàn, anh càng nở nụ cười tươi rói.

“Tiếc là cái phúc này lớn quá, sợ rằng Nại Nại nó không hưởng được”. Mẹ Nại Nại lạnh lùng nói: “Nại Nại không chịu được khổ, cũng không hưởng nổi phúc, tốt nhất là cứ yên bình mà sống thôi”.

Lôi Kinh lông mày nhếch lên, khuôn miệng giữ nguyên trạng thái tươi cười. Lão thái bà thật gian xảo, rõ là trong lời chứa bao ngụ ý.

Mẹ Nại Nại quay lại nhìn Lôi Kinh cười: “Vậy thì hôm nay Lôi tiên sinh đến đây là vì...”

“Cháu yêu Nại Nại và cũng muốn kết hôn với cô ấy”. Lôi Kinh đi thẳng vào mục đích chính.

“Ồ!” Sau khi nói một từ duy nhất đó, bà không nói thêm gì. Các cư xử đó làm Lôi Kinh không biết nên phòng ngự ra sao.

Một hồi lâu sau chẳng ai nói gì nữa, tiếp đó thì Nại Nại bê nước từ trong bếp ra, đặt trên bàn, ngoan ngoãn ngồi cạnh mẹ, không mấy thoải mái ngồi nhìn Lôi Kinh đối diện bị thẩm vấn.

“Cháu là nghiêm túc ạ”. Lôi Kinh lại bổ sung thêm một câu.

“Năm nay Lôi tiên sinh bao nhiêu tuổi rồi?”. Mẹ Nại Nại đột nhiên hỏi câu này khiến Lôi Kinh không kịp trở tay.

Anh nghiêm nghị trả lời: “35 tuổi ạ”

“Nại Nại nhà tôi năm nay cũng 31 rồi, không phải con trẻ nữa”. Bà nói tiếp.

Nại Nại ngồi bên phản đối: “Con mới hơn ba mươi thôi”.

“Thế không phải là 31 sao?” Mẹ cô chẳng giữ chút thể diện nào cho con.

“Với tuổi này thì không còn chơi đùa được nữa. Lôi tiên sinh tướng mạo đường đường, hoàn toàn có thể tìm các cô gái trẻ tầm hai mẩy. Cậu có thể nói tại sao lại thích Nại Nại nhà tôi? Phải chăng vì nó gốc nghèo?”

“Đương nhiên không phải...” Câu chuyện đột nhiên trở nên khó khăn, Lôi Kinh mỉm cười: “Cháu cảm thấy...”

“Không có gì là cảm thấy hay không. Mà phải nói rõ ràng, tôi nhận thấy điều kiện của cậu không phù hợp với gia đình tôi. Sự nghiệp, con người cậu và Nại Nại không tương xứng. Điều quan trọng nhất tôi thấy Nại Nại ở cùng rất nguy hiểm. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tôi không chấp nhận cậu”. Lời nói mẹ Nại Nại nghiêm túc và thẳng thắn.

“Cháu thấy Nại Nại đã thành niên 12 năm rồi, sao bác không hỏi ý kiến của cô ấy”. Lôi Kinh nói.

Bà đưa mắt liếc nhìn Nại Nại đang ngoan ngoãn ngồi cạnh bên: “Nó? Cho dù nó 50 tuổi trong mắt tôi vẫn luôn là đứa trẻ, cho nên không cần phải nghe nó”.

Một câu từ chối thẳng thừng, không để lại chút đất xoay chuyển tình thế. Nại Nại chớp mắt một cái, nín lấy tay mẹ rồi nũng nịu: “Mẹ, con có thể nói không?”

“Không được”. Bà từ chối thẳng thừng như với ai kia.

Hic, hôm nay mẹ sao lại trở nên cương quyết vậy, Nại Nại đành nở nụ cười thương tiếc với Lôi Kinh, bày tỏ mình đã tận sức tận lực rồi, nhưng vô ích, chẳng có cách nào khác.

“Nói khó nghe thì Nại Nại nhà tôi là bị người ta từ, dù cho ai đúng ai sai, đều cho thấy tôi dạy dỗ không thành. Trên người nó lại chẳng tìm được bao nhiêu ưu điểm, đương nhiên cũng không đáp ứng được sự mong đợi của Lôi tiên sinh. Sau này nếu nó theo cậu, nói không chừng vài ba ngày bị trả về nhà, lúc đó không chỉ nó không sống nổi, mà e rằng tôi cũng héo hon theo nó. Cho nên lần này tôi từ chối cậu, cậu đừng chỉ nói để thuyết phục tôi mà hãy làm gì khiến tôi có thể tin tưởng”.

Nại Nại lại nín tay mẹ lần nữa, bị bà đẩy ra không thương tiếc.

Lôi Kinh nghiêm túc gật đầu: “Cháu sẽ làm”.

“Được, vậy đợi làm xong rồi hãy quay lại. Nại Nại tiễn khách!” Mẹ Nại Nại mỉm cười nói: “Bây giờ chắc Lôi tiên sinh muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành”.

Lôi Kinh hiểu ý đuổi khách của bà liền đứng dậy, cung kính cúi đầu chào: “Chào bác, cháu sẽ còn đến nhiều nữa”.

“Hy vọng là vậy”. Mẹ Nại Nại rót ấm trà trước mặt, uống một hớp rồi đứng dậy, quay vào bếp tìm trà. Con ranh này căng thẳng quá, chả buồn cho lá trà vào.

Chỉ còn lại Nại Nại với Lôi Kinh, Nại Nại tiếc nuối nói: “Không ngờ mẹ em lại như thế”.

Lôi Kinh ân nhẹ mũi cô: “Nếu trước kia em không làm người phải lo lắng nhiều, thì bây giờ mẹ em có phải hao tâm tốn sức thế không? Bà còn định ép anh rút lui đấy”.

“Vậy anh đã rút lui chưa?” Không chừng cũng có khả năng này. Anh đường đường là xã hội đen, đâu chịu nổi lời phê bình và dạy dỗ của phụ nữ trung niên, hơn nữa lại còn không thể đứng dậy bỏ đi mà phải mặt dày ngồi đây nghe hết mới được về. Đòi lại là ai mà chẳng rút lui?

“Anh rút lui thì em có buồn hay không?” Anh cố tình trêu cô.

“Lôi Kinh!” Cô tức giận hét tên anh lên.

“Hừ?” Thấy nét mặt nghiêm túc của cô, anh cúi mặt xuống hỏi tiếp: “Sao thế?”

“Anh đi đâu mà chết đi!” Nại Nại nói vô cùng kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Giành chiến thắng cũng có thể đi đường t

Mẹ Nại Nại rất thích xem phim bi kịch gia đình, tình tiết khiến bà không chịu nổi nhất chính là, chỉ cần nhân vật nữ chính có thai với người đàn ông nào, thì không quan tâm người đó đạo đức và gia cảnh ra sao, vồ lấy người ta, sống chết phải gả cho người đó bằng được.

Câu bình phẩm kinh điển của bà đối với những câu chuyện kiểu này là: Đây có phải bại não hay không?

Không chỉ bản thân thấy đau xót khó chịu, bà còn lôi cả Nại Nại vào, thế là cô đành đưa ra lời bình phẩm mang tính thời đại: Đây chính là thánh mẫu!

Mỗi tối mẹ Nại Nại và Nại Nại đều cùng nhau ngồi xem phim bi kịch, nhưng đến khi sự việc xảy ra với mình thì...

Dùng câu nói thường hay có trong phim truyền hình, câu đó thế nào nhỉ: Chỉ có trời mới biết...

“Mẹ, sao mẹ lại đối xử với anh ấy như thế?” Nhìn theo bóng dáng Lôi Kinh dưới sân lầu hiu quạnh, Nại Nại cảm thấy lo lắng.

Mẹ Nại Nại chậm rãi nói: “Nếu để mẹ mắng cho nó một trận nó không dám tới nữa đâu, loại đàn ông bất tài thế con dám lấy sao?”

Nại Nại rất uất ức nói: “Nhưng người ta cũng lớn tuổi rồi, ai mà nỡ để mặt già của họ chịu bị nhà gái thuyết giáo cho một bài?”

Mẹ Nại Nại lặng đi một lúc, hồi lâu sau mới nói tiếp: “Việc này vốn là của cha con, giờ đặt lên vai mẹ, mẹ có thể không nghiêm khắc được không? Lần trước đã nhìn nhầm một lần rồi, lần này sao để con đi lầm bước nữa?”

Nghe thấy những lời này của mẹ, Nại Nại liền rung rung nước mắt.

Nại Nại luôn luôn cho rằng chuyện ly hôn là của riêng mình, đúng cũng được, sai cũng xong, không liên quan gì đến người nhà hết. Nhưng người mẹ kiêm nhiệm trọng trách người cha này lại coi đó là lỗi lầm của mình. Bà cảm thấy day dứt, nghĩ rằng sự chiều chuộng từ khi còn bé đã hại Nại Nại, nên mới dễ dàng ly hôn với người ta. Tuy biết rằng không làm được gì, nhưng bà cảm thấy nỗi đau của Nại Nại còn đau đớn hơn tự cắt da cắt thịt mình.

Cho nên, lần này bà phải chịu trách nhiệm với Nại Nại, cũng là có một lời giải thích rõ ràng với cha Nại Nại.

Nại Nại với Lôi Kinh lại xa nhau vài ngày, lý do rất đơn giản, mẹ Nại Nại nói, con gái thì phải biết giữ gìn.

Trước yêu cầu khá buồn cười của mẹ Nại Nại rằng phụ nữ ngoài ba mươi phải biết giữ gìn, Nại Nại cũng đành bó tay. Buổi tối thì thoàng cô nói chuyện với Lôi Kinh qua điện thoại, tán gẫu một vài chuyện thú vị. Nhưng đối với người đàn ông như chuyện chỉ nói chuyện điện thoại, nhìn không thấy, sờ không hay thật sự khó chịu. Vậy là anh mệnh lệnh cho Nại Nại phải tìm được lý do ra ngoài, bồi thường nỗi khổ tương tự cho anh bấy lâu.

Nại Nại bị dày vò lâu, đành lấy cớ Tiểu Trần sắp kết hôn, phải cùng cô bé đi chọn váy cưới, xin mẹ ra ngoài. Đang tưới nước cho hoa, mẹ Nại Nại ‘hừ’ hai tiếng: “Con xem tốc độ của người ta kìa. Đi đi.”

Khi làm chuyện chột dạ Nại Nại thường không tỉ mỉ, rõ ràng nói đi dạo phố vậy mà lại đi giày cao gót, trước khi đi còn không quên chỉnh lại kiểu tóc, kẻ chút lông mày. Mẹ Nại Nại biết thừa sự việc không hề đơn giản, chẳng qua là chả buồn vạch trần, để mặc cô ra ngoài thả lỏng tinh thần.

Lôi Kinh lái xe đến cửa khác của khu nhà đứng đợi, Nại Nại vừa thò đầu ra khỏi sân, anh đã đứng bên cạnh kéo tay cô, xoa nhẹ mái tóc rồi nhẹ cười: “Thật không ngờ mới mấy ngày không gặp em đã béo lên rồi.”

“Béo lên hả? Trời lạnh nên em phải mặc nhiều thôi hiểu không?” Nại Nại vội vã giải thích.

“Vậy sao? Vậy mặt em mặc cái gì?” Lôi Kinh hình như chẳng biết nói lời ngọt ngào, toàn thốt ra những lời chọc tức chị em phụ nữ.

Nại Nại lườm anh một cái, bày tỏ không buồn bàn luận tiếp về chuyện này nữa.

Thấy cô không nói gì, anh hơi ngại ngừng: “Về biệt thự số 21 nhé?”

“Em không thích, ở đó một đồng người. Mấy hôm nay em thấy buồn ngủ lắm, chỉ muốn trốn ở chỗ nào ngủ một giấc cho đã.” Vừa nói cô vừa ngáp cái ngon lành.

“Mẹ không cho em ngủ sao? Sao lại buồn ngủ tới mức đó?” Lôi Kinh cau mày, khởi động xe.

Nại Nại lại lườm anh cái nữa: “Mẹ là mẹ đẻ của em, sao lại không cho em ngủ được? Chỉ là buổi sáng mẹ dậy sớm, em muốn ngủ thêm chút cũng không được.”

Lôi Kinh nhếch môi cười: “May mà em không được ngủ, chứ ngày nào cũng để tự tỉnh giấc, chắc em sẽ biến thành Nhị sư huynh[1] mất.”

Cảm giác ấm áp trong xe khiến người ta càng buồn ngủ, Nại Nại lấy tay che miệng, quay người sang nói với Lôi Kinh: “Anh thích nghĩ sao thì nghĩ, em ngủ chút đã, đến nơi thì nhớ gọi em nhé.”

Lôi Kinh cởi áo khoác ngoài choàng lên người Nại Nại. Cảm nhận hơi ấm toát từ trong áo ra, qua khe áo cô khẽ khàng mở mắt thấy Lôi Kinh một tay lái xe, một tay kéo áo cho cô. Cảm giác ấm áp mạnh mẽ khác hẳn xuyên thấu trái tim nhỏ bé của Nại Nại.

Nại Nại nở nụ cười nơi khóe môi, không thể phản kháng nổi tiếng gọi của Châu Công[2], quấy hai cái nữa, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lúc Nại Nại tỉnh dậy, bốn bề sáng chói, chiếc đèn treo trên trần nhà khiến cô mơ màng, tìm kiếm xung quanh. Lôi Kinh nắm lấy tay cô thì thầm: “Làm gì thế? Tôi ở đây mà.”

“Anh bé em lên à?” Nại Nại lâu bầu trong mơ màng i.

“Ừm, em ngủ say quá!” Lôi Kinh thấy lạ hỏi: “Trước đây, anh xoa người em cũng kêu phiền, bây giờ sao thế?”

biết nữa, chỉ thấy buồn ngủ, ngày nào cũng chỉ muốn nằm trên giường không thức dậy.” Nại Nại thân nhiên nói.

“Đứng dậy, chúng ta đi bệnh viện khám.” Lôi Kinh ra lệnh.

“Sao phải thế? Em vẫn rất ổn mà.” Nại Nại không hài lòng khi phải rời khỏi chiếc giường ấm áp êm dịu này.

“Sao em cứ mơ mơ màng màng thế? Tôi hỏi em, tháng này cái kia của em đến chưa?” Sao cô lại ngốc nghếch như thế, một chút cảnh giác của phụ nữ cũng không có. Mặt Lôi Kinh đầy vẻ thần bí.

“Hình như, hình như chưa tới.” Nại Nại giật thót tim, lập tức bật người ngồi dậy.

Tháng này cô quá bận rộn, nào là nghiền đón hai tình địch, lo lắng anh bị kẻ thù tìm đến, rồi cả chuyện ra mắt thất bại nữa. Hầu như không có cơ hội để thờ, đến lúc hết bận rộn thì mới phát hiện, thân thích quan trọng như thế đã không ghé thăm.

Trời ạ, càng nghĩ càng sợ hãi, nếu chuyện đang lo lắng là thật, thì lần này không chết cũng bị lột da.

[1] Chỉ Trư Bát Giới, huynh đệ thứ hai của Đại sư huynh Tôn Ngộ Không

[2] Theo truyền thuyết Trung Quốc, “đi gặp Châu Công” có nghĩa là đi ngủ

Lôi Kinh vỗ vỗ vai cô, cười nói: “Đừng sợ, nếu chuyện này là thật, thì lần này chúng ta có thể kết hôn rồi.”

“Lắng nghe, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà tặng không anh người vợ chứ?” Nại Nại tự nhiên thấy ảm ức, sao phòng chống kỹ thế mà nó vẫn dính? Rõ ràng đã có biện pháp tác chiến, sao... sao lại thành ra thế này?

Bỗng nhiên cô lườm Lôi Kinh đầy cảnh giác: “Anh nói xem, có phải anh giờ trò không?”

Nghi ngờ của Nại Nại cũng không phải không có lý do, những thứ đó đều do anh mua, nếu như anh âm thầm làm gì đó khuất tất, cô cũng không thể phát hiện được.

Lôi Kinh bĩu môi: “Em nghĩ anh ở không vậy sao? Nhiều việc thế ai có thời gian giờ trò gì?”

“Thế chuyện này là sao?” Nại Nại đưa chân đá vào bụng Lôi Kinh. Nếu là trước kia, cô tuyệt nhiên không dám, nhưng thấy mình sắp được “cảm lệnh bài thiên tử hiệu triệu chư hầu” rồi, không sợ, không sợ.

Lôi Kinh giữ bàn chân cô lại, bò dọc theo chân khổng chế động tác của cô rồi cười lớn: “Đừng động đây linh tinh. Nếu là thật, cẩn thận động thai.”

“Lôi Kinh, anh mau chết đi.” Nại Nại giấu mặt vào gối gào lên, ra sức lẩn qua lẩn lại.

Lôi Kinh nhin cười, vỗ vai cô nói: “Nghe lời nào, đừng lo lắng, lát nữa chúng ta đi bệnh viện kiểm tra, tiện mua luôn tấm vé số.”

Nại Nại ngẩng mặt khỏi đồng gối, thấy anh cười gian tà lại càng nộ khí xung thiên. Vô cớ tức giận, cô chỉ muốn làm anh tắt ngay nụ cười đáng ghét đó: “Là ý gì?”

“Chúc mừng chúng ta hoàn thành nhiệm vụ còn khó khăn hơn cả trúng độc đắc.” Lôi Kinh nghiêm trang nói.

“Cút!” Nại Nại quát lên một tiếng nữa.

Nại Nại quen khám ở phòng khám bà mẹ trẻ em Hải Điện, trước đây cô thường tới đó kiểm tra phụ khoa cùng các cô vợ của bạn Lữ Nghi, tổng chi phí chưa tới 400 tệ, kiểm tra đầy đủ từ trong ra ngoài. Nhưng đề nghị của cô nhanh chóng bị người ta bác bỏ, sau khi tìm hiểu, anh lái xe thẳng đến bệnh viện Hoà Mộc.

Nại Nại vừa nghe đến tên viện liền thờ ra một hơi lạnh: “Đâu cần phải tốn kém thế, bệnh viện đó đắt lắm.”

Lôi Kinh nghiêm túc trả lời: “Cái này cần thiết, nhờ chỗ khác chẩn đoán sai thì sao?”

Nại Nại không nhịn được cười: “Anh đừng căng thẳng quá, không khủng bố đến thế đâu, chỗ nào mà chẳng dùng giấy thử thai, sao có sai sót được?”

“Ai bảo tôi căng thẳng?” Lôi Kinh với bộ trang phục tông lạnh không hề ăn nhập với kiểu trang trí màu hồng dịu dàng của khoa phụ sản. Không đợi anh lên tiếng, hai cô y tá mặt cười tươi rói đi tới, một trong số họ dịu dàng hỏi: “Xin hỏi, chị đây muốn khám gì ạ?”

Nại Nại hạ thấp giọng xuống, nói: “Tôi đến kiểm tra có thai hay không.”

Vẫn cười tươi tắn, một trong hai người dẫn Lôi Kinh vào phòng chờ, người kia đưa Nại Nại vào phòng khám, lấy tờ đơn từ cần điền, từng bước hướng dẫn Nại Nại viết. Sau đó lại dẫn cô đến phòng xét nghiệm, cầm theo ống nghiệm rồi cười nói: “Mời chị đi theo tôi làm xét nghiệm.”

Nại Nại vốn đã sợ hãi, nụ cười hiền dịu của cô y tá càng khiến cô dựng tóc gáy, cảm thấy mình như một chú heo béo tốt đang bị người ta đưa vào lò mổ thịt. Trong lòng không chút tình nguyện đi theo thiên sứ áo hồng ra pháp trường, cô càng bước càng chậm, hận không thể hoãn thêm chút nào hay chút ấy.

Cô đứng bần chồn trước phòng xét nghiệm. Nếu như có thai thật, có nghĩa là tất cả mọi thứ đều sụp đổ, phải quên đi mọi ân oán, vui buồn, an phận làm vợ Lôi Kinh. Nhưng mọi thứ đột ngột quá, cô vẫn chưa hoàn thành sự chuyển biến từ người tình sang người vợ, chứ đừng nói là vượt thêm một bước lên chức người mẹ. Vốn đa sầu đa cảm, cô đột nhiên muốn khóc, nếu như sau này anh rời bỏ cô, một thân một mình nuôi con, cô biết đi đâu về đâu?

Không xong rồi, càng nghĩ càng thảm!

Cô y tá áo hồng không hiểu tại sao môi cô lại run run, chỉ nghĩ rằng chắc là sợ các thiết bị máy móc, nên luôn miệng an ủi: “Xét nghiệm này rất đơn giản, nếu xác định có thai thì mới phải siêu âm.”

Nại Nại gật đầu, chống tay vào tường: “Chị cứ vào trước đi, tôi chuẩn bị thêm một chút.”

Lời nói của Nại Nại khiến cô y tá bật cười: “Chị vui tính thật, chuẩn bị cái gì chứ? Đừng sợ, nếu có con thật thì tốt biết mấy!”

Nại Nại cười miễn cưỡng, sau đó cúi đầu định bước vào, đúng lúc một chân đứng trong một chân đứng ngoài thì có người nắm lấy tay cô: “Đừng sợ, tôi tới rồi!” Lôi Kinh đứng sát cạnh cô, cười nói.

“Thưa anh, chỗ này đàn ông không được vào.” Cô y tá căng thẳng nói.

“Tôi đợi cô ấy ở ngoài cửa. Kiểm tra xong thì ra ngay, hai chúng ta cùng chờ nghe kết quả!” Câu sau cùng anh nói riêng với Nại Nại.

Sự tình tế hiểm có của Lôi Kinh khiến Nại Nại cảm động, cô gật đầu lia lịa rồi bước vào phòng xét nghiệm.

Nại Nại bước ra ngoài là một quá trình lâu dài, nhưng thời gian Lôi Kinh nắm bàn tay lạnh buốt của Nại Nại đợi kết quả sau khi cô đã ra ngoài rồi lại càng dài lâu hơn. Anh một tay nắm chặt bàn tay cô, tay kia vòng qua ôm lấy vai cô, cứ chốc chốc lại vỗ nhẹ vài cái an ủi.

Thình thoảng phía cuối hành lang truyền lại tiếng cười khê khàng, rồi có vẻ như có những lời bàn bạc thì thầm truyền ra từ phòng xét nghiệm. Trừ hai chỗ đó ra thì cả hành lang đều tĩnh lặng, hai người ngồi trong phòng chờ cũng im lặng không nói gì.

Nại Nại cảm thấy như nghe rõ mồn một tiếng tim đập trong lồng ngực, thình thịch thình thịch đến sợ hãi, mồ hôi tuôn ra làm ướt chiếc áo, còn chiếc áo thì càng dính chặt vào người. Sinh con đồng nghĩa với việc gian khổ, cửa ải đầu tiên chính là quay một vòng trong cửa ải của quỷ. Khi sinh Nại Nại, mẹ Nại Nại đã mất 13 tiếng đồng hồ, vừa truyền oxy vừa truyền dịch, vậy còn cô thì sao?

Nhận thấy được Nại Nại đang vô cùng sợ hãi, Lôi Kinh nắm chặt tay cô, thì thầm bên tai: “Không sao đâu, dù cho có chuyện gì xảy ra, tôi đều ở cạnh bên em.”

Đúng rồi, Nại Nại còn nhớ một chuyện nữa, người đàn ông mặt sẹo từng nói rằng đợi khi con hai người đầy tháng, anh ta sẽ quay lại. Vừa nghĩ tới đây Nại Nại càng lo sợ, đây đâu phải sinh con, mà là gọi quỷ tới đây chứ.

Thế là cô quay phắt lại, tức giận mắng: “Lặng nhắng, anh ở bên kiểu gì? Hôm trước không phải nói người kia sẽ còn quay lại sao? Lúc đó anh mất mạng rồi còn ở bên cạnh sao được?”

Lôi Kinh nhận được thông tin quan trọng từ trong câu mắng vô duyên vô cớ của Nại Nại, chợt ngộ ra: “Thì ra em đang lo chuyện này!” Sau đó liền mỉm cười: “Ngốc quá! Nếu như tôi thách đấu một sống một còn với người ta thật, thì sẽ không kết hôn với em đâu. Để em làm quả phụ, tôi đau lòng lắm.”

Nại Nại bỗng nhiên xốt xa: “Em đang hồi hận đến chết đây, sao lại tìm phần tử không ổn định như anh. Chưa nói việc không trông mong được gì, nói không chừng mất tung mất dạng đâu đây, đến lúc đấy em tìm cũng chẳng tìm thấy.”

Lôi Kinh nhếch mép đắc ý: “Bây giờ hồi hận thì muộn rồi, em đã là mẹ của con người ta rồi.”

Nại Nại bĩu môi, nói khinh bỉ: “Cái này cũng chưa chắc, biết đâu chả có gì hết. Đến lúc đấy em sẽ đi tìm người khác. Chỉ cần không có thai, em muốn tìm người thật thà có thể dựa dẫm gả cho họ vẫn còn kịp.”

Lôi Kinh lặng nhìn cô trong vòng tay của mình rồi nói: “Em vẫn còn muốn tìm người khác để lấy?”

“Đương nhiên rồi!” Nại Nại vẫn không biết nguy hiểm đang tiềm tàng phía trước.

Lôi Kinh cúi xuống hôn lên môi cô, nói khản khản: “Đừng quên tôi là xã hội đen đấy. Dù đã rửa tay gác kiếm, nhưng tôi hoàn toàn có thể ngăn cản em lấy người khác.”

Anh vừa nói vừa lặng lẽ luồn tay vào trong áo cô, vui sướng nghe cô chửi rủa: “Đồ khốn Lôi Kinh, bỏ ngay tay của anh ra, ở đây là bệnh viện, anh không cần thể diện nhưng tôi thì cần.”

“Mẹ của con tôi sắp theo người khác rồi, tôi còn có thể để ý đây là bệnh viện sao?” Anh cười gian tà, ra sức xâm chiếm môi cô, rồi nói nhỏ: “Trừ phi em nói cả đời này chỉ theo một mình tôi.”

Nại Nại nộ khí xung thiên: “Đừng mơ tưởng!”

Thần thái Lôi Kinh vẫn thoải mái, chẳng buồn để tâm đến lời nói của Nại Nại: “Đừng mơ tưởng, tôi đã nắm được thứ có thể lay chuyển được mẹ em rồi.”

“Xi! Lần trước bị mẹ em mắng chưa đủ sao? Lần này còn tự vác xác đến bị người ta ghét?” Nại Nại xem thường mấy lời bốc phét của anh.

“Lần này khác xa rồi, chúng ta đã nắm trong tay chìa khoá dẫn tới thắng lợi rồi, chỉ cần một bước nhảy là thành công.” Tiếng nói của Lôi Kinh dần mất đi trong miệng Nại Nại, mang đi hồn phách của cô.

Đường tắt? Đưa trẻ?

Thần thánh ơi, ai có thể nói cho cô biết chuyện này có thật không?

Sao cô lại cảm thấy hư vô đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lùi một bước tiến hai bước – Lôi Kinh giành thắng lợi

Lần trước Nại Nại oai phong xuất giá, nghe chị họ nói, cả đêm hôm trước mẹ Nại Nại không ngủ được, đúng ngày diễn ra hôn lễ bà còn ôm người rước dâu khóc thảm thiết một trận. Sau này Nại Nại hỏi lại, bà sống chết không thừa nhận, khẳng khái nói là do bụi bay vào mắt, chị họ đã nhìn nhầm. Nại Nại tìm đoạn băng ghi hình hôm tổ chức hôn lễ, xem cẩn thận một lượt, mặt mẹ cô lúc nào cũng niềm nở nụ cười, cho nên cô không nhớ chuyện này lắm, cho dù mẹ cô có khóc thật, chắc cũng là những giọt nước mắt xúc động mà thôi.

Thế nhưng trong lòng có gì đó là lạ, vẫn không thể nào hiểu nổi, mãi cho tới khi Lôi Kinh tới tiếp kiến mẹ cô lần nữa, Nại Nại mới nhận ra đó không phải là giọt lệ xúc động mà chất chứa sự lưu luyến của người mẹ với đứa con đã nuôi nấng bao năm đứt ruột đẻ ra.

Không nuôi con không hiểu lòng cha mẹ, câu nói này chắc ngàn năm sau cũng vẫn chuẩn xác. Cuối cùng Nại Nại cũng hiểu ra.

Lúc y tá bước ra, nhìn chằm chằm vào hai người đang thăm thiết mặn nồng trong phòng chờ. Trước mắt mọi người lại thoang thoảng hương vị thuốc flo mà có thể ân ái nhau vậy thật là hiếm thấy.

Khi cầm trên tay kết quả, hai người khá bình tĩnh, không có cái ôm ngay tại hiện trường, cũng không có những giọt nước mắt sụt sùi.

Chỉ có điều Lôi Kinh vượt hai lần đèn đỏ, 20 phút là phi tới nhà Nại Nại, còn Nại Nại thì không hề say xe.

Dường như sự xuất hiện của đứa trẻ này đã thật sự thay đổi điều gì đó, nhưng đã thay đổi cái gì thì Nại Nại không nói rõ được. Tóm lại là cảm thấy rất kì lạ.

Khoảng cách xa như vậy, Lôi Kinh đã lao tới nhà Nại Nại với vận tốc nhanh nhất có thể. Lúc lên lầu, anh luôn mỉm cười nắm tay Nại Nại, ngay cả lúc gõ cửa cũng không nở buông ra.

Lôi Kinh có thể xuất hiện trước mặt mẹ Nại Nại lần nữa là điều bà không hề nghĩ tới. Vốn dĩ cho rằng một người tướng mạo khôi ngô, áo quần sang trọng lại làm nghề nghiệp đặc biệt như anh chắc chắn chịu không nổi trận thuyết giáo của một phụ nữ trung niên, cũng cần một khoảng thời gian nhất định để hồi phục lòng tự tôn và tình cảm bị tổn thương, nhất thời anh sẽ không quay lại. Kết quả, nhìn nụ cười trên khuôn mặt anh đúng là biểu hiện càng đánh càng hăng.

Mẹ Nại Nại nhanh chóng lấy lại khuôn mặt tươi cười, ra hiệu cho hai người ngồi xuống. Lôi Kinh thận trọng đỡ Nại Nại, nhẹ nhàng để cô ngồi xuống. Mẹ Nại Nại vừa nhìn thấy cảnh này đã cảm thấy bất an.

Không phải là có rồi chứ? Tuy nhiên bà là miếng gừng già không lộ cảm xúc, bà tỏ ra chẳng biết cái gì hết, tiếp tục giữ nét mặt bình thản khi này.

“Mẹ, con...” Nại Nại định báo thông tin cho mẹ ngay, nhưng Lôi Kinh nắm chặt tay cô, anh cung kính nhìn mẹ cô rồi gật đầu một cái: “Bác gái, thật ra sau lần ra mắt đó, có một số việc cháu đã suy nghĩ rất kĩ. Đúng là Nại Nại có hơi đơn thuần, nhưng cô ấy cũng không còn là trẻ con nữa rồi, việc của bản thân thì có thể tự suy nghĩ một cách rõ ràng. Điều duy nhất cháu cảm thấy may mắn bấy giờ đó là việc ly hôn không gây ra những tổn thương quá nghiêm trọng với cô ấy, cháu có thể bù đắp lại được.”

“Đương nhiên, nghề nghiệp trước kia của cháu khiến bác không yên tâm cũng là chuyện bình thường. Nhưng hiện nay cháu đã làm một ngành nghề hết sức bình thường và cũng cam tâm tình nguyện sống bình yên như vậy. Kể từ khi quen biết Nại Nại cháu mới nhận ra, những thứ mình theo đuổi cả đời cuối cùng cũng vẫn là người vợ và đứa con. Cháu biết thỏa mãn với những gì đang có và đương nhiên cũng biết trân trọng nó.”

“Nại nại đã từng hỏi cháu có thể ở cạnh bên cô ấy bao lâu, lúc đó vì lý do đặc biệt, cháu không thể cho cô ấy câu trả lời chính xác. Hôm nay trước mặt bác, cháu cũng muốn cho cô ấy một câu trả lời rõ ràng.” Lôi Kinh từ từ quay đầu qua, khuôn mặt tràn ngập nụ cười: “Lúc đó em yêu cầu mười năm, giờ tôi sẽ bù thêm cho em bốn mươi năm.”

Khi ánh mắt họ chạm nhau, đột nhiên Nại Nại cảm thấy nổi da gà.

Bảo một xã hội đen nói những lời sến chuỗi như vậy, quả nhiên phải chịu bị sét đánh. Nại Nại cảm thấy chịu không nổi khuôn mặt đăm đăm của Lôi Kinh, thà anh cứ hò hét cô như trước kia còn hơn! Cô chột dạ húng hắng vài tiếng rồi nhìn mẹ cười ngại ngùng, thầm nghĩ: “Mẹ, con không cố ý đưa anh ấy về làm mẹ thấy ghê đầu, con cũng không hiểu sao ‘đứa trẻ’ này lại thành ra như vậy.”

Mẹ Nại Nại ngược lại vẫn khá bình tĩnh, suy cho cùng có một tên Lữ Nghị sến chuỗi đi trước rồi, những lời này của Lôi Kinh chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng thấy trong mắt anh sự thành khẩn nhiều hơn giả dối nên mẹ Nại Nại cũng không buông lời châm biếm.

“Lúc còn thanh niên chỉ muốn nổi trội hơn người, hiếu thắng cũng trở thành thói quen, người ta làm thì mình cũng phải làm, người ta xuất sắc mình còn phải xuất sắc hơn. Đến tầm tuổi này cháu mới phát hiện, cho dù có làm việc lớn lao đến đâu thì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của một người phụ nữ, cháu thấy, chẳng thà năm đó gặp được luôn Nại Nại.” Lôi Kinh cười khề.

“Bác gái, cháu biết bác kiểm soát vai trò của người cha suốt bao năm nay thật không dễ dàng gì, thế nên những việc còn lại hãy giao cho cháu. Tuy cháu chưa từng gặp bác trai, nhưng cháu tin bác trai sẽ tin tưởng mà giao Nại Nại cho cháu, bởi vì đến độ tuổi này của cháu mà còn chưa hiểu nổi bản thân mình muốn gì thì đúng là quá tồi. Cháu không phải là một thằng tồi, thế nên cháu biết bản thân mình muốn gì, trân trọng điều gì, không phải cháu lấy đi bảo bối từ tay bác, mà là đặt mình vào lòng bàn tay của bác, bác coi chừng cả hai chúng cháu, có điều gì không tốt thì bác cứ nói thẳng, coi như bác có thêm một người con trai.”

Mẹ Nại Nại mở miệng ra, lại ngậm vào, lại mở ra, lại ngậm vào.

“Thật ra Nại Nại không thiếu kinh nghiệm và chủ ý như bác nghĩ, cô ấy còn trị cháu rất thoải mái, bác xem, ở đây vẫn còn một vết răng nữa.” Lôi Kinh cũng không ngại ngần trực tiếp kéo áo để lộ nửa bên vai, tất nhiên không phải bên bị thương.

Anh mỉm cười: “Đây là cô ấy làm đấy, đánh cháu cũng không đánh trả, mắng cháu cũng không cãi lại.”

Mà phải nói là, vết răng trên vai Lôi Kinh cũng thật bất mắt.

Điểm này không tệ, mẹ Nại Nại trong lòng cộng cho anh thêm hai điểm, ngoài mặt vẫn không phản ứng gì!

Cả đời Lôi Kinh chưa bao giờ nói nhiều như vậy, trước đây mọi lời nói của anh đều đáng giá ngàn vàng. Nhưng bây giờ chiều này không áp dụng được với mẹ vợ, nên anh chỉ có thể ép mình tìm chủ đề để nói chuyện, anh cười đau khổ, mở xẻ trải nghiệm trưởng thành của mình: “Thực ra cháu cũng lớn lên trong gia đình đơn thân, chỉ có điều cháu ở cùng cha. Cha mẹ có ảnh hưởng quan trọng với cả đời của con cái, chỉ ở cùng một người sẽ tạo thành sự sai lệch trong suy nghĩ. Giống như Nại Nại do dự không quyết, cháu thì tự tin cố chấp đều là sự sai lệch do gia đình đơn thân mang lại. Chỉ có điều sau khi gặp Nại Nại cháu biết lo nghĩ cho người khác, còn Nại Nại học được cách quyết đoán một số chuyện. Cháu nghĩ nếu như có một gia đình bình thường, bọn cháu sẽ từ từ thay đổi bản thân. Tuy rằng hiện nay chúng cháu chưa phải là sự kết hợp hoàn hảo, nhưng hoàn toàn có thể hy vọng đến một tương lai tốt đẹp.

Mẹ Nại Nại nhìn cô đắm chìm một hồi, không nói lời nào.

“Nại Nại buổi sáng không chịu ăn uống tử tế, điều này cháu nhớ kỹ, sau này sẽ bắt cô ấy ăn đầy đủ. Còn nữa cháu chưa bao giờ nghĩ sẽ để Nại Nại quán xuyến việc nhà, ngoài ra sau này tâm trạng cô ấy không vui cháu sẽ nhường cô ấy. Còn... cái này... ới này nữa...” Cả đời Lôi Kinh chưa bao giờ lải nhải nhiều vậy, đối diện với một người không thêm lên tiếng trả lời đúng là khiến người ta có một cảm giác thất bại ê chề, rốt cuộc phải nói gì mới có thể khiến mẹ Nại Nại lên tiếng đây?

Nại Nại ở cạnh bên cũng cảm thấy lo lắng, cô biết rằng nói nhiều như vậy đối với Lôi Kinh đã là quá khó rồi. Anh là người dù có bị kẻ sùng trên đầu cũng không giải thích, thế nên bày tỏ những lời này với mẹ Nại Nại có thể coi là biểu hiện đủ sự trung thành rồi. Thế nhưng mẹ Nại Nại vẫn không có chút biểu hiện rõ ràng nào cả, đây đúng là thử thách khiến người ta không biết đường nào mà lần, rốt cuộc như thế nào thì cũng cho một câu kết đi, đừng để người ta phải căng thẳng như vậy chứ?

Lôi Kinh và Nại Nại cùng lúc nhìn mẹ cô ai oán khẩn cầu, lúc này bà mới lên tiếng: “Nói xong cả rồi?”

“Dạ, cháu xong rồi ạ.” Lôi Kinh nghiêm túc gật đầu. Thành công hay không thì phải dựa vào lần này. Không đúng, nếu lần này không thành, thì vẫn còn lần sau, lần sau lại đến.

“Tại sao cậu không nói chuyện Nại Nại có thai?” Mẹ Nại Nại hỏi với vẻ ngờ vực.

Tên tiểu tử này bỏ cả một lý do có sức uy hiếp lớn không nói, có phải đầu óc có vấn đề rồi không?

Vừa nhắc tới đứa trẻ, mặt Lôi Kinh tràn ngập nụ cười: “Bác biết hết rồi ạ?”

“Biểu hiện của cậu rõ như vậy, ai không nhận ra chứ?” Chỉ có điều đã biểu hiện rõ như vậy rồi thế mà lại không lợi dụng, đúng là khiến người ta cảm thấy không bình thường.

“Bác gái, thật ra cháu không định lấy chuyện này ra đặt điều kiện với bác. Vì đó là con của cháu và Nại Nại, cháu sẽ không dùng đó để ép bác. Cháu chỉ muốn dùng suy nghĩ thành thực nhất của mình để làm bác cảm động. Dù bác đồng ý hay không cháu tuyệt đối không nói đi là đi. Bác không đồng ý, cháu sẽ nỗ lực hơn, tất nhiên nếu bác đồng ý cháu sẽ rất biết ơn bác.”

“Từ nhỏ Nại Nại đã mất cha, nên lời chúc phúc của bác rất quan trọng với cô ấy. Theo lý mà nói hai bọn cháu đã trưởng thành, hoàn toàn có thể lờ ý kiến của bác, âm thầm kết hôn. Nhưng những lo lắng của bác cũng vì muốn tốt cho cô ấy, nên cháu càng không muốn bác không an tâm khi con gái kết hôn.” Lần này Lôi Kinh đúng là bán mạng để lấy vợ, nói đến lúc này tư duy của anh đã hỗn loạn rối bời cả rồi. Anh đoán nếu để cho các huynh đệ nhìn thấy anh cầu khẩn thuyết phục một lão thái bà thế này, chắc chúng sẽ chết đứng tại trận. Còn đâu một Lôi Kinh thuộc trường phái nói ít hành động nhiều, rõ ràng là một tên ba hoa chích chòe!

Nại Nại thấy mẹ vẫn không có phản ứng gì, liền lo lắng, đứng phắt dậy níu tay áo mẹ nũng nịu: “Mẹ, được rồi, cũng gần được rồi.”

“Được, còn xa lắm.” Mẹ cô vẫn không có gì thay đổi, nắm lấy tay Nại Nại nói: “Con bé này sao chẳng tinh ý chút nào, đi, theo mẹ vào rót nước.”

Hả? Lại làm sao rồi? Sao lại đi rót nước nữa?

Nại Nại quay lại nhìn, Lôi Kinh mỉm cười ra hiệu cô hãy yên tâm. Mẹ Nại Nại không cho họ thêm chút thời gian ‘giao lưu ánh mắt’, đẩy mạnh Nại Nại vào bếp.

đến bếp bà nhìn thẳng vào Nại Nại, nói nhỏ: “Nói đi, có thật là có rồi không?”

“Anh ấy đã nói hết rồi, sao mẹ lại hỏi lại nữa?” Nại Nại không hiểu vì sao mẹ cô lại muốn hỏi thêm lần nữa.

“Vớ vẩn, con gái mình có thai lại phải nhờ người đàn ông khác đến báo tin, chuyện này mẹ không tha cho con đâu.” Mẹ cô không tức giận vì chuyện có thai mà là chuyện ai là người báo tin.

Cái này... thôi đành vậy, tạm thời thỏa mãn ý nguyện của mẹ vậy. Nại Nại cung kính gập người xuống: “Mẹ, con sai rồi, thực sự là có rồi, sắp được hai tháng rồi. Chuyện này nhẽ ra phải do con báo cho mẹ.” Nại Nại cười trừ giải thích.

“Thế con nghĩ sao? Muốn lấy hay không?” Bà nhìn cô chăm chăm, thờ dãi hỏi.

“Đã như vậy rồi, còn có chuyện không lấy sao?” Nại Nại ngây người hỏi.

“Đương nhiên là có rồi, thế nên mẹ mới muốn biết suy nghĩ của con. Nếu nhầm chuẩn rồi sau này đừng hối hận. Đây là lần thứ hai rồi, lần trước lấy tuổi trẻ non nớt làm cái cớ còn được, chứ lần này không có nguyên cớ nào nữa đâu.” Mẹ Nại Nại ra sức giải thích, sợ Nại Nại không hiểu tầm quan trọng của việc này.

“Con biết rồi, con cảm thấy...” Nại Nại quay đầu lại nhìn ra phòng khách, con người đó vẫn rất nghiêm túc ngồi ở đó, trông bộ dạng rất bình thản, “Con cảm thấy có thể thử xem sao, anh ấy rất tốt.”

Mẹ Nại Nại lườm cô một cái: “Biết ngay có hỏi cũng như không, con gái là của người ta, mẹ cũng chả phải lần đầu nhìn thấy, con phải nghĩ cho thật kĩ đây, nếu mà thất bại thì phải nhận sự đả kích còn lớn hơn lần trước, ở đây con còn một đứa con nữa.”

Nại Nại gật đầu, ngưng một lúc rồi trịnh trọng nói với mẹ: “Con biết, nhưng con vẫn muốn thử một lần nữa, nếu không con sẽ hối hận cả đời.”

“Thôi được.” Mẹ Nại Nại thờ dãi một tiếng, cúi đầu tìm gì đó trong tủ lạnh. Nại Nại cũng nhún người hỏi: “Mẹ định làm gì thế?”

“Làm hai món, uống rượu.” Bà tìm vài thứ ra rồi ấn vào tay cô, rồi lại lấy thêm hai bình rượu ra: “Mấy bình này đã cất lâu năm rồi, mẹ vẫn chưa nỡ uống.”

“Uống rượu? Tại sao?” Đầu óc Nại Nại vẫn đang mơ mơ màng màng.

“Con không thấy trong mấy bộ phim truyền hình, mẹ vợ thường lấy rượu để đo nhân phẩm con rể sao?” Bà thần nhiên nói.

“Bộ phim nào mà biến thái thế?” Nại Nại thấy kì quái, sao cô không nhớ là còn có chiêu này?

“‘Kim Sam Soon’ đó, nhưng mà chàng rể trong đó trông ôn hòa hơn cái tên mà con chọn nhiều.” Mẹ Nại Nại tức khí, lấy dụng cụ ra, chuẩn bị rửa rau nấu nướng.

“Mẹ! Mẹ đem nhân vật nam chính trong phim Hàn ra so sánh với anh ấy?” Nại Nại suy thì vui quên cả tức. Lôi Kinh nếu biết mình bị lấy ra so sánh về đẹp trai với mấy anh chàng diễn viên còn hôi mũi sữa, kết quả lại còn không bằng người ta, không biết anh sẽ điên loạn đến mức nào.

“Cậu ta lấy gì đo với người ta, nói đẹp trai cũng không bằng, nói tuổi trẻ cũng không có.” Bà bỏ mấy loại rau vào bồn để rửa, bỗng nhiên phần uất quay lại nói: “Con xem, sao nó lại nói nhiều như thế chứ? Mẹ muốn nói vài câu, vậy mà không lần nào xen vào được.”

Chương 48: Phép tắc cần có vẫn phải có

Rượu nhà Nại Nại trước giờ rất ngon, không khí trên bàn tiệc rượu lại càng vui vẻ.

Từ bà ngoại 80 tuổi đến các anh chị em họ đều là tửu lâm cao thủ. Sư đoàn kinh rượu do mẹ Nại Nại dẫn đầu chiến đấu trong mọi gian khổ, không trận nào không thắng, trước giờ chưa có tù binh nào toàn mạng vượt qua.

Vậy nên sau mỗi lần Lữ Nghi ăn Tết ở nhà Nại Nại lên Bắc Kinh đều phải húp cháo dưỡng dạ dày một tháng trời. Mẹ Nại Nại biết được, thường dùng một câu khinh bỉ: “Đúng là vô dụng, một chút khí khái nam nhi cũng không có.”

Lôi Kinh thì phùng phùng khí khái nam nhi, nên lần này cuối cùng cũng diễn ra trận quyết đấu ác liệt giữa các cao thủ.

Mặc dù nói hai bình rượu này đã để rất lâu, khi mở nắp ra chỉ còn lại quá một nửa, mẹ Nại Nại cũng không giải thích nhiều, chỉ rót một ly rồi nói: “Con gái dứt ruột sinh ra, tôi cũng hiểu nó nhất, vì vậy tôi không cần phải nói nhiều. Trái tim nó ở chỗ nào cũng không cần được, sau này lúc muốn đối xử không tốt với Nại Nại thì nhớ lại ly rượu này là được.”

Lôi Kinh vừa ngửi mùi là biết rượu này tuyệt đối không phải loại thường, anh đứng dậy, nắm chặt tay Nại Nại, nói kiên định: “Cháu tuyệt đối sẽ xứng đáng với ly rượu này.” Nói xong anh liền nâng ly cạn sạch.

Mẹ Nại Nại thấy Lôi Kinh sáng khoái, trong người chí khí ngút trời, liền đẩy cả hai bình rượu đến trước mặt anh: “Tôi đoán mấy thứ này cũng chẳng làm khó được cậu, cho nên cậu cứ uống hết đi.”

Cái này... Lần này Lôi Kinh cười không nổi. Lúc này cứ nghĩ rằng chiến thắng nằm chắc trong tay, biểu hiện có đôi chút đắc ý quá, kết quả lại bị mẹ Nại Nại ra chiêu hiểm.

Lần này ngang dọc đều chết, không phải chỉ có hai cân rượu thôi sao, uống là được chứ gì?

“Nại Nại!” Lôi Kinh gọi lớn.

Nại Nại lườm anh một cái, cả tối gọi tới hơn hai trăm lần rồi, anh có phiền hay không: “Cái gì?”

Lôi Kinh không phải không uống được mà vì rượu này lâu năm quá, lại thêm mấy ngày nay bận tối mắt tối mũi, hăng hái quá, một lần uống hết hai bình rượu nên nhìn cái gì cũng thành hai. Biết chắc chắn sẽ mất mặt, anh nhanh chóng cất bước ra ngoài, nhưng tay vẫn không quên nắm lấy Nại Nại. Theo lời mẹ Nại Nại nói thì đã uống say đến mức ấy mà vẫn không quên mất vợ mình.

Anh đương nhiên không thể quên cô được, khó khăn lắm mới thu nạp được bảo vật về mình sao có thể dễ dàng để tuột mất? Thế là anh nắm tay Nại Nại mà mắt cứ lăm lăm: “Nói rồi nhé, phải làm nhanh lên.”

Nại Nại bật cười gở đầu anh nói: “Làm cái gì?”

“Kết hôn.” Anh khó nhọc thốt ra hai chữ này, lúc này trong mắt đã có đến năm, sáu Nại Nại rồi, nhưng cảm giác ở tay vẫn vô cùng chân thực, nóng hôi hổi, ấm áp vô biên.

“Cứ thế này mà kết hôn? Anh cam tâm không?” Lôi Kinh sau khi say rượu trông ngốc ngốc đáng yêu. Nại Nại đột nhiên lại muốn trêu chọc anh, ép anh nói ra lời thật lòng.

“Đừng nói những lời ngốc nghếch.” Lôi Kinh không vui tựa vào người Nại Nại, mặt nghiêm nghị ra lệnh: “Nghiêm túc đi.”

“Đây mà anh gọi là cầu hôn sao?” Nại Nại hất hàm đắc ý.

“Sao lại lắm chuyện thế, vậy em tưởng tôi đang tán gẫu sao?” Lôi Kinh kéo cô lên giường, người nồng hơi rượu nằm lên người cô.

“Lôi Kinh, em nói cho anh biết. Đừng tưởng qua ải của mẹ em là xong nhé. Phép tắc cần có vẫn phải có đấy.” Nại Nại chỉ tay vào ngực anh ra lệnh.

Lôi Kinh cau mày nhăn mặt, giọng ồm ồm: “Còn có phép tắc gì nữa?”

“Anh... anh... anh đến giờ vẫn chưa cầu hôn đâu đấy.” Nại Nại đỏ mặt chỉ ra thiếu sót.

“Tôi cầu hôn rồi.” Định nhân lúc anh say mà coi anh là kẻ hồ đồ chắc. Không có cửa!

“Lúc nào?” Nại Nại tròn tròn mắt, mãi không nhớ nổi là lúc nào.

“Thì mấy ngày trước, tôi nói với em, hay là chúng mình kết hôn đi.” Lôi Kinh thô bạo kéo Nại Nại ra trước mặt, nghiêm túc nói.

“Thế mà gọi là cầu hôn? Chẳng có hoa cũng không có nhẫn!” Nại Nại nhớ lại thì đúng là có chuyện đó, nhưng nghĩ kỹ thì hình như còn thiếu cái gì đó. Đúng rồi, thiếu nhẫn và hoa!

“Không phải hoa cũng tặng rồi sao?” Lôi Kinh càng cau mày.

“Lúc nào cơ?” Nại Nại chỉ muốn nôn ra máu. Nếu như không phải bộ dạng nghiêm túc của anh, cô còn tưởng bản thân bị mắc chứng đãng trí của người già. Lúc nào tặng hoa chứ?

“Chính là lần bên ngoài văn phòng đó, em còn nói hoa bách hợp rất đẹp.” Lôi Kinh tốt bụng nhắc cho người phụ nữ hồ đồ này.

“Lôi Kinh, anh chết đi cho rảnh, ai lại tính như thế? Té ra anh tính tất cả mọi thứ trước đây nữa rồi coi như là cầu hôn? Không có chuyện dễ dàng vậy đâu, anh tốt nhất là cầu hôn em từ từ. Nếu không em không thêm gả cho anh, đem con về nhà mẹ.” Nại Nại cuối cùng cũng bùng phát, lườm Lôi Kinh đợi hồi âm.

Nhưng người trước mặt đang dần chìm vào mê man, hơi thở ngày càng chậm lại, không nói thêm lời nào thì sẽ chìm sâu vào giấc ngủ.

Cô bốc hỏa, lắc mạnh đầu anh: “Lôi Kinh, em cảnh cáo nếu anh còn không đồng ý, em sẽ đi thật đấy.”

Lôi Kinh mãi chẳng nói gì, sốt ruột ôm cô vào lòng nói: “Làm loạn gì thế? Đừng ồn ào nữa, hôm nay ngoan ngoãn ngủ đi, mai tôi sẽ cầu hôn.”

Nại Nại bị anh ôm chặt vào lòng cảm thấy rất ngọt ngào hạnh phúc, tuy vẫn đang tức chỉ quở trách một câu: “Chưa từng gặp tình cảnh này, cầu hôn còn có dự báo...”

Hứa Thụy Dương nghiêm túc nói với Lôi Kinh: “Kinh ca, chuyện này em không giúp anh được rồi. Anh phải biết là chưa có cô gái nào làm em mất công tổn sức thế đâu.”

Hồng Cao Viễn thì đứng khoanh tay bên cửa sổ trông rất bí ẩn, không nói lời nào.

“Hay để Lão Thất làm đi. Hắn biết nhiều cách làm phụ nữ vui vẻ. Anh xem công ty của nó bao nhiêu em người mẫu, em nào chả ngọt ngào rực lửa khiến người ta chết đi sống lại?” Lão Ngử đưa ra lựa chọn hợp lý.

Lôi Kinh mỉm cười quay sang nhìn Lão Thất, Lão Thất thì quay lại nhìn Lão Ngử: “Mày thật lắm chuyện, ai bảo ngày xưa mày chọn ngành luật chứ không phải quản lý?”

“Nói lăng nhăng, quản lý với tán gái thì có liên quan nhau chắc? Nói trắng ra vẫn là vấn đề nhân phẩm của mày thôi, tao chẳng buồn nói gì mày nữa.” Lão Ngử quen đầu qua tranh lại, đầu khẩu cũng là sở thích kì quái của hai anh em họ.

“Hai đứa đã xong chưa?” Lôi Kinh quát một tiếng. Đạo này tính cách anh càng ngày càng tệ, thế nhưng trước mặt Nại Nại lại chẳng mấy khi nổi nóng, lúc giận cũng chỉ mỉm cười.

Cái này có phải có chút... có chút ngang ngạnh ở xó nhà không?

Lôi Kinh đang chột dạ đã kịp thời lấy lại bình tĩnh, quay qua nở nụ cười thiện chí nhất với hai anh em họ La đang ngây người ngạc nhiên: “Được rồi, thích học gì thì cứ học, có thể học và áp dụng coi như không uống công. Nói đi, đứa nào có ý kiến hay?”

“Thực ra cầu hôn rất đơn giản, chỉ cần nhẫn và hoa tươi thôi. Nhẫn chị dâu đeo cỡ nào, chúng ta sẽ đi mua. Hoa thì để Hứa Thụy Dương đi mua, rồi tìm một địa điểm lãng mạn, không khí ngọt ngào là chị dâu OK ngay ấy mà.” Lão Thất nói xong liền vỗ tay, khuôn mặt đầy tự tin khiến người nghe không thể không tin tưởng vào lời nói của hắn.

Lôi Kinh cũng chẳng có ý kiến nào khác, chỉ biết nói: “Những cái khác đều ổn, có điều kích cỡ nhẫn...”

“Cái này phải xem công lực của Kinh ca rồi, tốt nhất là kiếm được số đo, nếu không to hoặc nhỏ đều làm chị dâu cụt hứng đấy.” Lão Thất cười nói.

Lôi Kinh đồng ý một tiếng, cúi đầu không nói gì thêm, đầu óc mãi suy nghĩ coi phải làm thế nào để kiếm được kích cỡ chiếc nhẫn cho Nại Nại.

Lúc Nại Nại ngủ trưa, tự dưng cảm thấy ngón áp út tay trái bị vật gì nho nhỏ thít chặt, cô khó chịu liền rút tay lại, đặt lên bụng. Nhưng chỉ vài phút sau lại thấy có vật gì đó buộc vào đó.

Cô lên ti hí mắt thì thấy Lôi Kinh đang nghiêm mặt nằm trên giường, tay như cầm một sợi chỉ.

Anh đang làm gì nhỉ?

Sợi chỉ đen nhẹ luồn vào ngón tay bé nhỏ của cô, sau đó nhẹ nhàng buộc lại. Hai đầu sợi chỉ vừa khóp lại, anh cẩn thận đánh dấu rồi thu sợi chỉ lại. Mọi cử chỉ hành động đều không lọt qua mắt Nại Nại.

Lôi Kinh hài lòng thu lại sợi chỉ rồi nhẹ nhàng trèo xuống giường, đi ra khỏi phòng và nhẹ nhàng đóng cửa lại. Anh không quay đầu lại, nếu không sẽ phát hiện Nại Nại đang nén cười khổ sở, nụ cười đến tận mang tai.

Trước giờ Nại Nại đều nghĩ Lôi Kinh chẳng biết mấy kiểu cầu hôn lãng mạn gì hết, kết quả khiến cô giật cả mình.

Sáu giờ tối, Hứa Thụy Dương đợi cô dưới sảnh. Vì nghĩ cho đứa con trong bụng nên Lôi Kinh đã ra lệnh Nại Nại chỉ được đi giày và quần áo thể thao, để phối hợp với quần áo thì đành buộc tóc bình thường. Nhưng đến lúc lên xe, đến địa điểm hẹn cô mới phát hiện bộ quần áo này hơi tùy tiện quá, không xứng với công sức chuẩn bị của Lôi Kinh.

Cảnh đêm tuyệt đẹp trên tầng thượng hiện lên trước mắt, hơn nữa cả căn phòng tràn ngập hoa bách hợp. Nụ cười anh lấp lánh dưới ánh nến lãng mạn, cảnh đêm của thủ đô lộng lẫy chẳng qua cũng chỉ làm nền cho màn cầu hôn thể kỉ này.

Nại Nại hoàn toàn không ngờ vào lần thứ hai xuất giá, lại có thể được người ta coi như bảo bối, càng không ngờ người ngạo mạn bá khí như anh lại có thể chuẩn bị cho cô một buổi cầu hôn khó quên thế này.

Phía ngoài cửa sổ lớn là một thủ đô rực rỡ đèn điện, tất cả kiến trúc đều mang đậm chất lịch sử cổ kính. Giàn đèn neon hiện đại như đang chiếu sáng hơi ức của cô, một giấc mộng từ quá khứ đến hiện tại, giống như thời gian chưa trôi qua, cô vẫn là một thiếu nữ mong chờ tình yêu. Tất cả mọi sai lầm đều còn kịp để sửa chữa, cô vẫn còn cơ hội để tìm cho mình tình yêu chân thực.

Chính vào lúc bản thân vẫn còn tin vào tình yêu, vào lúc vẫn còn chút không cam tâm, cô bỗng lòng đánh cược lần nữa. Dù cho chỉ được 10 năm, 20 năm thì cũng không thể vì bị tổn thương mà lui bước. Vấp ngã thì đứng dậy, lại vấp ngã thì lại đứng lên, cho dù cả đời liên tiếp vấp ngã và đứng dậy thì cũng không hối hận. Bởi vì có nếm trải hết mọi vui sướng buồn khổ trên đời thì mới xứng đáng sống kiếp người.

Lôi Kinh thấy Nại Nại không nói gì, cho rằng cô không thích điều gì đó: “Đây đều là chủ ý của Lão Thất, nếu em không thích thì tôi cũng chịu thôi.”

Nại Nại lắc đầu: “Không, em rất thích.”

Lôi Kinh ôm lấy cô nói: “Lần này thì đừng có bảo tôi chưa cầu hôn em đấy. Nhẫn cũng mua cho em rồi đây. Bấy giờ tôi trịnh trọng vào vấn đề, Tàn Nại Nại, đừng nghĩ tới cái khác nữa, mau kết hôn thôi.”

Lời cầu hôn kiểu gì thế này?

Cả bầu không khí lãng mạn trước đó đã bị câu nói này phá hủy hết. Trước mặt, chai sâm panh đặt trong chậu nước đã vẫn đang bốc lên làn khói trắng, hoa hồng trên bàn kết thành ba chữ ILU, tất cả đều công cốc.

Nại Nại quay đầu nói: “Anh không th nói lời nào ngọt ngào hơn à?”

Lôi Kinh cau mày: “Thế này mà chưa ngọt ngào?”

“Anh phải nói, Nại Nại, tôi yêu em, em lấy tôi nhé.” Nại Nại muốn làm mẫu cho Lôi Kinh, nhưng ngay khi vừa nói xong thì cả người run lên. Lời lẽ này quá kì dị, nghe thôi đã muốn nôn, chứ đừng nói nó còn được phát ra từ miệng của Lôi Kinh, đúng là chuyện không tưởng!

“Tôi nghĩ chúng ta nên bàn bạc những việc thực tế hơn, ví dụ lúc nào tổ chức hôn lễ, sinh con rồi đặt tên là gì.” Lôi Kinh nghiêm túc nói.

“Anh định qua loa cho xong chuyện hả?” Nại Nại không cam tâm, quyết không bỏ qua cho Lôi Kinh.

Anh xoa nhẹ đầu cô nói: “Được rồi, để ý nhiều những thứ hư vô ấy làm gì, em không đói sao?”

Lôi Kinh quá hiểu Nại Nại, cứ đến mùa đông là cô ăn rất ngon miệng, sau khi có con càng được thể ăn uống thả phanh. Không chỉ riêng mình Hồng Cao Viên bị ép phải đi mua thịt xiên nướng, thậm chí cả Hứa Thụy Dương và anh em nhà họ La đều không thoát nổi, chứ đừng nói nữa đến Lôi Kinh bị dựng dậy lái xe đi mua những thứ cô thèm.

Cho nên lấy đồ ăn tuyệt hảo để dụ dỗ Nại Nại quên đi chuyện khác thật quá cao minh.

Quả nhiên không sai, Nại Nại nhìn thấy bàn thức ăn ngon tuyệt thì chẳng mấy để tâm đến những nghi thức hư vô kia nữa. Chỉ là lúc ngồi xuống cô vẫn không quên nói: “Nhưng quý xuống cầu hôn thì không miễn được, cả việc đeo nhẫn nữa.”

Lôi Kinh quay lại, cửa phòng đã đóng chặt, các huynh đệ cũng không có mặt tại đây nữa, quý thì quý, dù gì cũng chẳng ai nhìn thấy.

Thực ra Nại Nại chỉ định làm khó Lôi Kinh một tẹo, chỉ cần anh nũng nịu, nịnh nọt một lúc thì cô sẽ buông tha. Nhưng ai ngờ tên này lại quý xuống thật, cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc, liền hỏi trốn tránh: “Không cần đâu, để em tự làm.”

Nại Nại lấy nhẫn khỏi tay anh tự đeo vào ngón áp út, không to không nhỏ, vừa xinh. Nhớ lại bộ dạng lén lút đo kích cỡ tay cô hôm đấy thật buồn cười, thế là cô nịnh anh: “Kim cương to quá, bao nhiêu cara thế?”

Lôi Kinh cũng chả kì vọng cô đỡ anh dậy khi cô vẫn đang ngắm nghía hạt kim cương, nên tự mình phải cúi đầu đứng dậy: “6 cara, là kim cương Nam Phi.”

Nại Nại chắc lưỡi: “Đắt quá, cỡ giá một căn biệt thự đấy!”

Lôi Kinh ôm lấy cô từ phía sau, cần yếu tai cô nói: “Không đắt, em còn quý giá hơn nhiều lần.”

Nại Nại cảm động vì câu nói của anh: “Anh thật biết dỗ dành người khác.”

“Anh còn biết nhiều cái khác nữa...” Lôi Kinh cúi đầu cười gian xảo: “Hay là, thử xem sao nhỉ?”

“Anh... ở đây không thoải mái?” Nói ra cũng lâu rồi không làm cái đó, Nại Nại cũng cảm thấy nhớ nhung.

Lôi Kinh bế cô đặt lên bàn, nửa bàn bày đầy hoa hồng càng làm nổi bật làn da trắng nõn của cô, anh chậm rãi cởi khuy áo cô, vuốt ve ngực cô, đang đam mê vẫn không quên hỏi: “Chắc không vấn đề gì chứ?”

“Không biết.” Cô nói không rõ lời, chân tay cùng lâm trận, kéo lấy áo và thắt lưng của anh.

Lôi Kinh đứng thẳng dậy, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang mơ màng trên bàn: “Em lại còn không biết?”

“Tại sao em lại phải biế lạng người trước câu hỏi của anh.

“Vậy thì thôi đi, nhờ làm con bị thương thì sao?” Lôi Kinh chỉnh lại trang phục cho cô, ảo não thầm nghĩ: Lần trước là bà cô của cô, còn lần này thì là con của anh. Nếu sau này có ai nữa đến ngăn cản họ ân ái, chắc anh cũng không thấy quái lạ nữa. Dù gì anh cũng đã gặp hai người thân thích rồi, những người khác ư, chỉ là ruồi muỗi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Cuộc sống hạnh phúc của thục nữ và xã hội đen

“Sau này con kết hôn phải có xe cực to, đưa con oai phong đi khắp thành.” Mẹ Nại Nại lau miệng cho tiểu Nại Nại đang nhồm nhoàm vừa nói vừa nhai không rõ tiếng.

“Chỉ chờ mình em thôi?” Chị họ cười hỏi.

“Vậy... tính thêm cả chị nữa.” Nại Nại trả lời khá miễn cưỡng.

“Thế còn mẹ em thì sao?” Chị họ vẫn thích trêu chọc tiểu Nại Nại mồm mồm dễ thương.

“Thêm cả mẹ nữa.” Nại Nại ôm lấy vai và thơm mẹ một cái rồi cười ha ha.

“Vậy còn tân lang nữa?” Chị họ vẫn không chịu buông tha.

“Cái này... cái này... không đủ chỗ cho anh ấy, chúng ta không tính anh ấy nữa.” Tiểu Nại Nại trả lời rất khó khăn.

Cả nhà được trận cười no bụng.

Nơi được lựa chọn tổ chức hôn lễ khá hẻo lánh, một nông trang nhiều cây xanh, cho dù đang mùa đông nhưng ở đó vẫn tràn ngập hương thơm xanh mướt cỏ hoa.

Từ đầu Nại Nại đã dặn dò trước với mọi người, không được mềm lòng với Lôi Kinh, cả tổ trưởng, Tiểu Trần và chị họ đều phải đòi lì xì lớn của anh mới được.

Mẹ Nại Nại thấy con gái mình cùng với các bạn trong phòng cười hả hê, bà cũng bất giác nhoẻn cười. Bà đang bận rộn chuẩn bị các món đồ đáp lễ cần thiết.

Đây cũng là một trong những điều bà yêu cầu Lôi Kinh phải làm, mọi thứ cử hành trong hôn lễ đều phải tuân theo nguyên tắc nhà họ Tần, nên lấy thế nào thì phải lấy như thế.

Nhìn thấy dáng vẻ anh mang thịt lợn, hành củ, bột mỳ và củi đến nhà, mẹ Nại Nại lại cảm thấy tâm trạng bình ổn, anh không hề oán thán phàn nàn gì cũng khiến bà thật sự cảm thấy, có lẽ lần này Nại Nại đã chọn đúng người rồi.

Chuông cửa vừa vang lên, miệng Nại Nại cười tươi rói: “Mọi người đi xem nào nhiệt thôi, mẹ bắt anh ấy mang thịt lợn đến đây.”

Tổ trưởng nhảy tung tung: “Bác gái thật cool, không ngờ lại trị xã hội đen đến mức này.”

“Lần sau tổ trưởng kết hôn cũng phải trị Hồng tử như thế nhé.” Nại Nại cười tươi rói dặn dò.

“Em... thực ra luôn muốn nói tiếng xin lỗi với chị, lúc đó không phải em cố tình chống đối chị đâu, chủ yếu là...” Tổ trưởng ngại ngùng đứng bên cạnh giường, nắm tay Nại Nại.

Chưa nói xong thì Tiểu Trần đứng ngoài ban công đã hét lớn: “Trời ơi, bọn họ vác cả một con lợn luôn.”

Nại Nại ngắt đoạn thành ý xin lỗi của Tổ trưởng, cười rồi vỗ nhẹ lên vai cô: “Đừng khóc nữa! Chị biết em là người khẩu xà tâm phật, lúc đó nếu không có em, chị cũng chẳng có được công việc này, càng không thể nào đi thêm bước nữa. Thôi ra ngoài xem nào nhiệt thôi, đây là cơ hội ngàn năm hiếm thấy đấy.”

Thực ra chuyện thế gian ai có thể phân rõ ràng? Nếu lúc đó tổ trưởng không thu nhận cô, cô cũng không bán được biệt thự, mà nếu như vậy thì không thể nào quen biết được Lôi Kinh. Thế nhưng nếu như không có Nại Nại thì tổ trưởng và Hồng tử cũng không phải lòng nhau. Cho nên đều là cả nhà được lợi, không cần phải phân định rõ ai phụ ai, ai có ơn với ai, cứ để lòng bình thường thanh thản thôi.

Tổ trưởng cảm kích trước trái tim hiền lành, bao dung của Nại Nại, vỗ nhẹ lên tay Nại Nại rồi cúi đầu đi ra ngoài, để lại một mình Nại Nại đối diện với chiếc đồng hồ tích tắc trên tường chờ đợi giây phút trọng đại sắp tới.

Lại một lần lấy chồng, sau mười năm cô lại khoác lên mình chiếc áo cưới.

Sau bao thời gian giờ mới phát hiện mình đã trưởng thành. Ai bảo tình yêu đã tuyệt duyên với cô chứ? Nếu lúc đó cô cứ sống mãi trong đau khổ vì bị phản bội, không tự thoát khỏi thì sẽ mãi mãi không biết được ở một nơi nào đó có một người đàn ông tốt đang chờ đợi mình.

Tình yêu có thể không kéo dài mãi mãi, nhưng ít nhất cô muốn cho tình yêu và cả chính mình một cơ hội.

Anh nói anh sẽ kiên trì lâu hơn 10 năm, cô nhớ, cô vẫn luôn ghi nhớ.

10 năm, 20 năm, 30 năm của anh và cô đều nằm phía trước, phải có hai người bên nhau thì mới đi qua những mốc đó.

Cho dù tương lai thế nào, cô nhất định sẽ cố gắng tận lực, nhất định sẽ sống vui vẻ. Dù thế nào cũng sẽ chung sống hạnh phúc.

Cứ như vậy chờ đợi anh đi đến cạnh mình, rồi hai người cùng nhau đi đến hạnh phúc.

Ai có thể tưởng tượng xã hội đen cuối cùng lại thành ra bộ dạng này? Hứa Thụy Dương xin ít lửa chỗ Hồng Cao Viễn ở dưới lầu, châm lửa xong liền dựa vào chiếc xe hôn lễ R8 nghỉ ngơi.

Lão Ngũ và Lão Thất mặt mũi lương thiện hơn nên được phái đi đón dâu. Hồng Cao Viễn thì do có quan hệ yêu đương với tổ trưởng, sợ sẽ trao và nhận riêng với nhau nên bị cấm vào, còn anh ấy mà, anh phụ trách ở bên dưới điều động tất cả các anh em có mặt khiêng lợn lên lầu.

Đây là quy định gì? Con gái xuất giá, con rể phải mang thịt heo, hành củ và bột mỳ đến gặp mẹ vợ, thể diện cả đời này của mấy anh em đúng là mất sạch ở đây rồi!

Cả một con heo, e rằng tất cả mọi người ở tòa nhà này từ trên xuống dưới đều có thể được thưởng thức nhỉ? Đúng là không thể nào hiểu nổi trên đời này sao người ta có thể gả con gái đi đơn giản như vậy chứ?

Anh đang định quay đầu sang căn nhà cùng Hồng tử thì bỗng nghe thấy một tiếng nói rành rọt: “Nhờ anh nhích xe ra nhường đường được không, xe tôi không qua được.”

Anh không ngần ngại lườm người cất tiếng nhờ vả một cái, cũng không xem xem đây là hoàn cảnh gì, đây là chuyện có thể nhích qua được sao? Có chuyện trọng đại gì cũng phải để sau.

“Anh có nghe thấy không?” Tiếng nói không hề khó chịu, nhưng gặp lúc Hứa Thụy Dương đang bức tức thì cho dù MC truyền hình nổi tiếng đến cũng bằng không.

Anh lười nhác quay lại nói: “Ồ đây đang đón dâu, cô có thấy băng đỏ dây hồng không? Tôi nhích qua nhà khác thì đón ai?”

Cô gái đó biết mình đuối lý, nhưng vẫn cố năn nỉ: “Thế nhưng tôi có chuyện gấp thật, anh có thể nhích qua một lát, đợi tôi đi rồi anh lại lái xe về?”

Hứa Thụy Dương lần này phải quay lại nhìn rõ cái kẻ mắt đuôi này là dòng giống mã vương gia nào mà lại dám coi anh là mầy thẳng nhóc bãi đỗ xe.

Anh chậm rãi hỏi: “Em gái, không nghe rõ tôi nói gì à? Tôi nói với cô nhé, đây là xe rước dâu, không tránh đi được.”

Cô gái nhỏ tuy khá cao, nhưng sao chỉ phát triển chiều cao chứ không phát triển não, chỗ rộng thế này mà cứ phải dằng co với anh, nếu quả thực không được thì lùi xe về rồi bắt taxi là xong, ai dám phá hoại hôn lễ của xã hội đen, đây chẳng phải không khác gì bồi nhọ thanh danh của họ sao?

Tuy rằng họ đã rửa tay gác kiếm, nhưng uy nghiêm vẫn còn! Quyết không để kẻ tiểu nhân coi thường.

“Các anh thật không biết lý lẽ, dù đang tổ chức hôn lễ thì cũng không thể để ảnh hưởng đến người khác được.” Cô gái đó hiển nhiên cũng là người không khiếp sợ trước xã hội đen, thái độ rất cứng rắn.

Cô ưỡn ngực, khí khái nói: “Nói đi, ông chủ các anh ở đâu, tôi phải đi kiện. Chẳng phải chỉ là một công ty tổ chức hôn lễ sao, anh ra oai cái gì? Ai không biết lại tưởng mấy anh là xã hội đen cơ đấy, giả bộ lang sói gì chứ?”

Lần này cơn giận của Hứa Thụy Dương suốt nửa thì khiến anh phụt máu, cái gì, dám nói mấy anh em bọn họ là công ty tổ chức hôn lễ? Tuy có phần hơi bẽ mặt khếch trương, nhưng khí chất vẫn còn đó, sao có thể giống công ty tổ chức hôn lễ được?

Anh không nhẫn nhịn nổi đi đến trước mặt cô gái đó, thì thầm bên tai: “Chúng tôi chính là xã hội đen, chuyện xấu xa nào cũng làm. Sao, cô biết sợ rồi đúng không?”

Cô gái này tính cách thẳng thắn, nhìn đi nhìn lại mấy người này, áo quần chỉnh tề, mặt mũi hiền lành, chỉ trừ người trước mặt có chút côn đồ ra, còn lại tất cả đều giống như nhân viên của một công ty tử tế nào đó.

“Anh mà là xã hội đen thì tôi là người đảng 3K.” Cô gái đó quyết không tỏ ra yếu thế.

Hứa Thụy Dương gọi Hồng Cao Viễn qua, mặt mày méo xệch: “Em gái này nói, nếu tao là xã hội đen thì cô ta là đảng 3K.”

Hồng Cao Viễn đang thất thần, nhìn qua một lượt, rít một hơi thuốc: “Mày thừa nhận đi, trong mấy đứa mình, mày trông không giống xã hội đen nhất, lừa người ta cũng không giống.”

Cô gái đó cười khẩy một cái đầy khinh bỉ, sau đó quay người đi leo lên xe, chiếc xe lách qua khe hở chật hẹp để thoát ra ngoài, kính phản quang còn cao cho chiếc R8 một đường trắng hớ dài khoảng 10 cm.

Thế này thì còn ra thể thống gì nữa? Hứa Thụy Dương nheo nheo mắt đầy căm phẫn, đang chuẩn bị lái xe đuổi theo thì Hồng Cao Viễn nhắc: “Kính ca xuống rồi, đừng gây sự nữa!” Hứa Thụy Dương vừa ngẩng đầu lên quả nhiên thấy Lôi Kinh đang bế Nại Nại xuống lầu. Cổ nén cơn giận xuống, anh ngồi lên vị trí lái xe, mắt nhìn chằm chằm biển số chiếc xe trước mặt.

K2987800 đúng không? Được, cô cứ chờ đấy!

Nếu như nói ai xuất hiện tại hôn lễ khiến cho mọi người bất ngờ nhất, thì chỉ có thể là Elly.

Trong phòng tân nương sau bực sân khấu, Elly xuất hiện với chiếc áo xường xám cách tân màu đen, khoác một chiếc áo khoác tuyệt đẹp có thêu hình phượng hoàng, tương phản tới mức khiến cho bộ tóc đỏ của cô trông vô cùng kì quái.

“Cô không ngờ tôi lại tới?” Giọng Elly vẫn vô cùng cuốn hút khiến Nại Nại gật đầu một cách không tự chủ.

“Yên tâm, không có chuyện gì hết, tôi chỉ tới xem hôn lễ thôi.” Elly nheo nheo đôi mắt sáng rực.

“Cảm ơn!” Nại Nại tìm không được lời lẽ nào khác, chỉ đành quay lại để chuyên viên trang điểm tiếp tục công việc.

Âm nhạc dịu êm trong phòng lập tức biến thành một ‘vị’ khác ngay sau khi Lôi Kinh bước vào, anh đi đến bên Nại Nại, kéo cô ra phía sau: “Tôi có thể cảm ơn cô, nhưng phiền cô đừng có ý đồ gì với cô ấy.”

“Em nghĩ rằng cả đời anh sẽ chẳng bao giờ nói hai chữ cảm ơn.” Elly mỉm cười: “Thực ra em cũng chẳng làm gì!”

“Cô dùng nửa Húc Đô cứu tính mạng tôi từ Lăng Phong. Chủ thuê Lăng Phong không may bị hấn làm thịt, hấn ngư ông đắc lợi, nói cho cùng cũng là trò quỷ của cô.” Lôi Kinh cười nói: “Cô giữ thể diện cho một người đã không còn cái gì, tôi sẽ không cảm kích đâu.”

Elly trầm ngâm một hồi rồi mỉm cười: “Anh nói cũng đúng, chỉ có điều cái em muốn chính là anh sẽ quy ẩn, những việc còn lại em cũng chưa từng nghĩ muốn ai phải mang ơn em.”

Mặt Lôi Kinh sầm lại, nhưng chốc lát lại khôi phục trạng thái bình thường: “Elly, cô lấy một nửa Húc Đô từ tay tôi, rồi lại đem tặng cho người khác, mà không mong điều gì. Người khôn ngoan như cô sao có thể làm chuyện không hợp lẽ thường vậy? Làm sao khiến tôi tin cô?”

Elly lấy chiếc mũ tân nương mà Nại Nại vừa đặt xuống bàn nói: “Đương nhiên em có thứ mà em muốn, chỉ có điều thứ đó không liên quan gì tới anh.”

Lôi Kinh cau mày, tay càng nắm chặt Nại Nại hơn: Người bên cạnh tôi, tốt nhất cô đừng có động đến.”

Elly mỉm môi cười, làm ra vẻ không quan tâm tới sự uy hiếp của Lôi Kinh: “Em đã nói, em sẽ không nói cho anh biết em đang nghĩ gì.”

“Elly!” Lôi Kinh bụng đầy nghi hoặc.

“Yên tâm, em đi trước đây. Sớm muộn gì anh cũng biết thôi.” Nói xong cô đi lướt qua Lôi Kinh, vỗ nhẹ tay Nại Nại chân thành nói: “Chúc mừng cô.”

Đội bóng dáng Elly mất hút sau cánh cửa, Lôi Kinh lập tức gọi cho Hứa Thụy Dương, cho dù người đàn bà đó muốn làm gì, đề phòng cẩn thận chắc chắn không thừa.

Hứa Thụy Dương và Hồng tử phụ trách nghênh tiếp quan khách, Khổng Khê vừa đi, Lăng Phong lại tới, tất cả những người có máu mặt trong “ngành” đều đến tham dự, chỉ còn thiếu hai nhân vật chính xuất hiện thôi.

Cách đó khoảng hai mươi mét là một dãy những chiếc xe giả danh khả nghi, thậm chí có thể nhìn rõ từng người ngồi trong đó, hiển nhiên động tĩnh lớn thế này không thể không làm kinh động những người không rõ nội tình, nhưng chỉ cần bọn họ không ra tay, các chú cảnh sát đương nhiên cũng không đến tìm rắc rối, thế nên hướng đó tạm thời có thể phớt lờ.

Vừa mới nhẹ nhõm được một lúc lại nhận được điện thoại của Lôi Kinh, Hứa Thụy Dương ảo não quay sang nói: “Hồng tử, thế mà đi theo cô ta đi, người đàn bà này không chừng lại giờ trò quỷ gì, mà y với ả cũng khá quen biết.”

Hồng Cao Viễn đồng ý, sau khi liên lạc với thuộc hạ, gật đầu với Hứa Thụy Dương chuẩn bị đi theo dõi.

Nhưng Hứa Thụy Dương vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy chiếc xe mini quen thuộc trong bãi đỗ xe, biển số cũng rất quen thuộc. Hình như, hình như là cái cô đàn ông coi anh là nhân viên công ty tổ chức hôn lễ.

Anh đột nhiên phát hỏa: Được! Cuối cùng cũng để tôi tóm được, xem tôi chứng minh thân phận của tôi cho cô thế nào!

Hứa Thụy Dương cướp luôn chìa khoá trên tay Hồng Cao Viễn: “Tao nghĩ rồi, mày thủ ở đây, tao đi thăm dò tình hình. Hai vợ chồng mày trên dưới hợp sức.”

Hồng Cao Viễn nhìn theo ánh mắt Hứa Thụy Dương, đương nhiên cũng nhận ra bóng người quen thuộc ấy, vừa tức tối vừa buồn cười, trêu chọc: “Tao nói này, mày mà quên chuyện Kinh ca giao phó thì đội đấy mà chịu phạt.”

“Yên tâm, tao vẫn biết phân biệt nặng nhẹ.” Hứa Thụy Dương nheo mắt, nộ khí xung thiên. Quá nửa cuộc đời rồi, chưa có ai dám nói anh là nhân viên công ty tổ chức hôn lễ! Cả đời anh vào sinh ra tử mà cuối cùng bị hiểu lầm thành nhân vật tầm thường như vậy, nỗi hận này sao nén nổi?

Anh nhất định phải dạy cho con bé nít ranh này một bài học, cảnh cáo cô ta đừng chỉ phát triển chiều cao mà còn phải tâm bổ não nữa!

Hứa Thụy Dương nhướn mày lên xe rồi nhanh chóng đuổi theo.

Hồng Cao Viễn lắc đầu chán nản, rồi gọi điện cho thuộc hạ ra lệnh: “Mấy đứa đi theo dõi Elly, để mắt tích thì tự giải thích với Kinh ca đấy.”

Đầu k luôn miệng dạ vâng, Hồng Cao Viễn khóc dở mếu dở nhìn theo chiếc xe của Hứa Thụy Dương vút đi mất tung mất tích. Xem ra tên tiểu tử này đã gặp được “mùa xuân” của mình rồi!

Vất vả cả một ngày, Nại Nại mới có thể trút một gánh nặng, cô gắng gượng nằm vật ra giường, gần như không còn đủ sức lực để tận hưởng đêm tân hôn gì đó nữa, Lôi Kinh cũng nằm xuống bên cạnh cô, không phải vì anh mệt, mà là vì bị Lăng Phong chuốc cho say khướt lướt, ngoài việc thở hổn hển ra thì toàn thân hầu như mất đi tri giác.

Cứ như vậy, cuộc sống mới của thực nữ và xã hội đen đã bắt đầu, câu chuyện cổ tích của người lớn cũng có kết cục như vậy. Chỉ có điều, thỉnh thoảng vẫn có thể nghe thấy tiếng căn nhà của Nại Nại phát ra từ lầu trên: “Anh nhìn anh đi, đi ngủ cũng không buồn coi quần áo.”

“Mùi rượu nồng nặc quá, đừng có quay qua phía em mà ngủ, con sẽ học thói hư của anh đấy!”

“Lôi Kinh đáng chết, anh mà dám nôn là ngày mai em về nhà mẹ.”

“Thôi được, coi như em không nhìn thấy, muốn bắn thì cả nhà cùng bắn, anh nôn thì em cũng nôn, ọe...”

Chương 50: Ngoại truyện 1: XÃ HỘI ĐEN TRONG MẮT LÔI CHẤN TỬ CON

Chào mọi người, con là Lôi Nại, biệt danh là Lôi Pằng Pằng[1]. Tên của con nghe nói do bố con đặt, bố nói, bố họ Lôi, mẹ tên là Nại Nại, con là kết tinh tình yêu của hai người, thế nên tên của con cũng phải là sự kết hợp của bố và mẹ. Nhưng hai người họ rốt cuộc đã kết hợp thế nào, đã sinh con ra như thế nào, thì bố chưa bao giờ chịu nói cho con nghe.

Mẹ của con làm nghề bán nhà, mỗi ngày đều phải tiếp xúc với rất nhiều các cô các chú, nếu mẹ bán được nhà thì sẽ mua rất nhiều rất nhiều Ultraman[2] cho con, nếu mẹ không bán được nhà thì bố sẽ mua thật nhiều thật nhiều thịt xiên nướng cho mẹ, thế nên, con muốn ngày nào mẹ cũng bán được nhà.

Nhưng cũng có những lúc mẹ bán được nhà mà bố vẫn mua thịt xiên nướng cho mẹ, đó là vì người mua nhà là một chú, thế nên bố ghen.

Lúc bố con ghen thể hiện rất rõ ràng, đến con còn có thể nhìn ra. Chỉ cần mẹ con về đến nhà là bố lôi ngay mẹ vào phòng, cả nửa ngày mà hai người vẫn chưa thấy ra, đó chính là biểu hiện bố con ghen. Việc này, là chú Hứa nói với con.

Chú Hứa cũng có lúc ghen, nhưng chị Cát Cát chẳng thèm quan tâm. Ai ya, con không được gọi là chú Hứa, lần trước chú ấy dùng Tát Kì Mã[3] để đòi lấy con chú ấy là anh, chú ấy nói, chị Cát Cát là chị, chú ấy mà là chú thì sẽ rất già, bảo con gọi chú ấy là anh là được rồi. Nhưng mà, hình như chú ấy không nghĩ đến, con gọi chú ấy là anh, vậy chú ấy gọi bố con là gì?

Hình như hơi bị lệch thứ bậc thì phải?

Đúng rồi, nói tiếp chuyện ghen tuông. Bố con lôi mẹ con vào phòng, sau một hồi lâu thật lâu mới ra ngoài. Sau khi ra ngoài chỉ có hai kết quả, một là cả nhà được đi ăn thịt xiên nướng, hai là mẹ tức giận không thèm quan tâm đến bố, sau đó cả nhà đều không được ăn cơm.

Thông thường khả năng thứ hai nhiều hơn.

Mẹ con lúc nào cũng rất cương quyết, bảo không ăn là không ăn, nhưng mẹ vẫn nhớ nhân lúc bố không để ý cho con ăn bánh ruốc, mẹ cũng tự mình lén lút ăn ChocoPie. Chỉ có bố là tội nghiệp, bố chẳng được ăn gì cả.

Đương nhiên con sẽ không nói với bố con đã ăn vụng rồi, thế nên bố lúc nào cũng lấy con làm cái cớ: “Pằng Pằng đói rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm thôi.”

Mẹ nói: “Không đi, anh thích đi thì đi, để hai mẹ con tôi đói chết ở đây được rồi.”

Bố chấp tay sau lưng lượn qua lượn lại mấy vòng cầu thang, sau đó mới không thể không thừa nhận: “Được rồi, tôi sai rồi!”

Thế là, vạn sự an lành, con lại có thể nắm tay bố và mẹ đi ăn một bữa thịnh soạn.

Có những lúc con không cảm thấy bố anh hùng như mẹ vẫn thường nói. Tuy mẹ con nói, trước đây bố là một người đàn ông vô cùng vô cùng lợi hại, có thể đơn thương độc mã làm những chuyện rất anh hùng, giống như Zorro, giống như siêu nhân, giống như Ultraman, nhưng mà con không nhìn ra. Cổ lẽ, chỉ có mẹ đã từng nhìn thấy, dù sao thì cũng không có ai chứng minh lời mẹ nói.

Đúng rồi, còn cả chú Hồng nữa. Cô Hồng rất là dữ, mỗi lần chú Hồng với thân hình cực kì cao to đều cúi thật thấp đầu xuống để cô ấy đánh, cho dù là như thế, cô Hồng vẫn phải nhảy lên mới có thể đánh vào đầu chú Hồng được, nếu như chú ấy không cúi đầu xuống, cô ấy nhất định không đánh được. Con không hiểu tại sao chú Hồng lại thích bị người ta đánh, thế là con hỏi chú, chú nói: “Không để cho người phụ nữ của mình đánh chẳng nhẽ để người khác đánh?” Là sao? Con không hiểu. Nhưng mà con rất thích Thát Thát ở nhà trẻ, bạn ấy rất xinh, nếu bạn ấy muốn đánh con, con nghĩ con cũng sẽ để bạn ấy đánh.

Mẹ nói, để con học tiếng Anh với chú Ngũ và chú Thát, con rất là không thích. Nhưng họ nói nếu con học giỏi rồi sẽ nói cho con hay một bí mật kinh thiên động địa. Vì cái bí mật đó của hai người họ, con chỉ có cách nhẫn nhịn mà học, cho đến khi bọn họ nói cho con biết cái bí mật đó, bí mật đó đúng là khiến con rất kinh động. Thì ra, hai người họ thì Lão Ngũ là em còn Lão Thát là anh. Tại sao thế nhỉ? Thế giới của người lớn thật là kì quái, con chẳng hiểu gì cả. Nhưng mà sau khi học toán xong con đã hiểu rồi, bây giờ lớn hơn năm, thế nên chú Thát là anh. Thế nào, rất không bình thường đúng không? Con cũng thấy như thế đấy.

Cũng may mà bố mẹ con vẫn bình thường, tuy nhiên họ cũng có lúc không bình thường.

Con đã sớm phát hiện bố mua đồ cho mẹ nhưng đều không tặng cho mẹ, mà bắt con đi tặng. Bố vỗ vỗ mông con, nói thầm thì rất chi thần bí: “Pằng

Pằng đi đi, đi tặng cho mẹ.”

Ông bố đáng thương của con, thực ra mẹ con đã sớm biết đó là do bố mua, bởi vì, có đến vài bộ quần áo bây giờ vẫn còn cất trong phòng, mẹ thầm nói với con: “Bố con không biết mua quần áo gì cả, mẹ cũng không muốn đả kích sự tích cực của bố con, thế nên bố con mua gì mẹ cũng nhận hết.”

Mẹ con như vậy chính là ‘lòng dạ đen tối’ sao? Đây là từ mà con nghe cô Tiểu Trần nói khi hình dung chồng cô ấy. Tuy nhiên, con không hiểu ý nghĩa của nó lắm. Tóm lại là... tóm lại là có ý rất gian trá thì phải, chỉ có điều về bề ngoài của chồng cô Tiểu Trần không có vẻ gì là gian cả, con nghĩ, chắc là cô Tiểu Trần nhìn nhầm rồi, cô ấy với mẹ con giống hệt nhau, đều không thể tập trung vào một điểm

[1] Từ ‘Thương’ trong biệt danh của Lôi Nại có nghĩa là sủng.

[2] Đồ chơi siêu nhân

[3] Một thứ bánh ngọt của dân tộc Mãn.

Thôi được rồi, bây giờ con sẽ nói đến chuyện của con. Bây giờ con năm tuổi, đang học lớp mẫu giáo nhờ trường mầm non Ánh Sáng. Trong lớp có hơn hai mươi bạn nhỏ, con chỉ thích mỗi Thất Thất. Bạn ấy đi đâu thì con đi theo đó, bạn ấy chơi cầu trượt con cũng chơi cầu trượt. Nhưng mà... bạn ấy đi vệ sinh con không thể đi theo, con chỉ có thể đứng bên ngoài khiến cho những bạn gái muốn vào nhà vệ sinh ngoan ngoãn đứng đợi ở bên ngoài, mấy bạn đó không nghe lời gì cả, đều không chịu đợi, kết quả là, con bị cô giáo gọi phụ huynh đến.

Không đúng... thực ra vẫn còn một chuyện nữa, con ngại không dám kể.

Cô giáo tìm gặp bố mẹ con vì lần trước trong buổi học con hôn Thất Thất một cái, nhưng mà bạn ấy lại khóc ầm lên. Con thì là, con hôn bạn ấy giống y như bố hôn mẹ, tuyệt đối không hề cần bạn ấy, về việc vì sao bạn ấy lại khóc, con cũng không biết nữa.

Nhưng mà chú Thất nói, con gái khóc không có nghĩa là không thích con, có lẽ... bạn ấy rất kích động.

Bạn ấy kích động cái gì? Con cũng không biết.

Tóm lại là vì hai chuyện đó mà cô giáo gọi bố mẹ con đến, bây giờ, con đang đứng trong phòng làm việc của cô giáo, nhìn mọi người cùng nhau giải quyết việc con hôn Thất Thất.

Biểu cảm của mọi người đều rất nghiêm túc, hình như việc này rất là nghiêm trọng.

Bộ dạng của bố vẫn như mọi khi, cô giáo bị bộ dạng đó làm chết khiếp đến nỗi không cười nổi nữa rồi.

Còn mẹ con lại rất dịu dàng, cứ liên hồi xin lỗi cô giáo, con không thích mẹ phải chịu uất ức như vậy, thế nên con muốn đi cứu mẹ.

Nhưng mà... bố lúc nào cũng nhanh hơn con một bước, trước mặt mọi người bố ôm lấy vai mẹ, nói với cô giáo: “Bọn trẻ đùa nghịch không cần phải nghiêm trọng hóa lên làm gì, việc này chúng tôi sẽ giáo dục nó.”

Bố lúc nào cũng trong bộ dạng rất thân nhiên, chẳng ai dám làm gì bố cả, nhưng mà tất cả các cô giáo từng nhìn thấy bố đều nói bố rất đẹp trai, đều rất thích véo má con rồi nói là con giống bố. Nhưng mà con không vui chút nào, con thích giống mẹ hơn, bởi vì mắt của mẹ rất ư là đẹp, còn con... là mất một mí.

Bố và mẹ nắm tay con đi về nhà, mẹ hình như rất kích động, mẹ trách móc bố quá nuông chiều sẽ làm hư con. Nhưng bố lại không nghĩ như vậy, bố cảm thấy đây chỉ là hành động của bọn trẻ con, không cần thiết phải có bé xé ra to như thế. Con thấy bố nói thế là không đúng, bởi vì con thật sự thích Thất Thất, không phải vì con nhỏ, con nghĩ con lớn rồi cũng sẽ thích bạn ấy.

Giống như bố thích mẹ vậy.

Mọi người hỏi tại sao con lại biết? Mọi người thật là nhạt nhẽo, đương nhiên là con biết rồi. Theo như chú Hứa nói, ngày mà mẹ con sinh con, bố suýt thì ép chết bác sĩ, còn nói nếu mẹ con có mệnh hệ gì, bố nhất định sẽ không tha cho ông ấy. Vị bác sĩ đó thật là tội nghiệp, nhưng con còn tội nghiệp hơn, điều này bà ngoại có thể làm chứng.

Con mới có mấy tháng tuổi, bố đã không cho con và mẹ ngủ cùng nhau. Mọi người phải biết cái giường nhà con rất là to rất là to, con cũng đâu có chiếm bao nhiêu diện tích, nhưng mà, bố vẫn không cho con và mẹ được ngủ cùng nhau.

Sau này lớn lên con lại càng tội nghiệp, phải ngủ một mình một phòng, có những lúc còn phải chen chúc trên một chiếc giường với chú Ngủ, có một lần có sét, con cứ bám lấy mẹ không chịu đi, kết quả là bị bố xách cổ vứt vào lòng chú Ngủ, không cả thêm quay đầu lại, cứ thế đi mất.

Mẹ không vui cũng chẳng còn cách nào, bởi vì chú Ngủ nói, mẹ là của bố, chứ không phải của con.

Haiz, quan hệ giữa người lớn với nhau thật là phức tạp. Con vẫn chưa hiểu gì cả.

Chẳng mấy chốc mẹ đã ngậm miệng lại, mặt mày đỏ ửng, hình như lại không nói nên lời. Cái tật này của mẹ rất là thiệt thòi, mỗi lần cãi nhau với bố đều

không nói lại được, nhưng mà không hiểu tại làm sao, tối phút cuối đầu là bố nhận lỗi. À, con biết rồi, nếu như bố không nhận lỗi, mẹ sẽ không cho bố hôn nữa. Giống như... giống như bây giờ.

Con phải che mắt lại thôi, tuy bố chỉ hôn vào má mẹ, nhưng đây cũng là cái mà chú Thất gọi là “không tốt cho trẻ con”. Nhưng mà những ngón tay của con đều xòe ra, vừa hay nhìn thấy mẹ đang hôn lại bố.

Thôi được, con thừa nhận, con sai rồi.

Bởi vì con hôn Thất Thất nhưng Thất Thất không hôn lại con.

Thế nên, lần sau con nhất định phải làm Thất Thất hôn lại con, không hôn thì con lại hôn nữa, cho đến khi bạn ấy hôn lại con thì thôi.

Ừm, làm thế đi!

Mọi người xem, đây chính là gia đình con, giống y giống y giống y chang với gia đình mọi người.

Không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: NGOẠI TRUYỆN 2: XÃ HỘI ĐEN TRÁCH NHIỆM TRỌNG ĐẠI

“Anh chàng ở ngoài cửa đang đợi ai trong số các em vậy?” Giáo viên hướng dẫn A hỏi.

“Em không biết ạ, đã đứng đó ba tiếng đồng hồ rồi.” Sinh viên B trả lời.

“Chiếc xe trông thật bắt mắt.” Giáo viên hướng dẫn A ngưỡng mộ nhìn về phía xa.

“Vâng, nghe nói là xe chiến đấu trong các loại xe đua đó ạ.” Sinh viên C cảm khái.

Hứa Thụy Dương dựa vào chiếc DB9 nở ra nụ cười quen thuộc vốn có, đứng trong tư thế oách nhất để chờ sự xuất hiện của Cát Cát bên ngoài phòng thí nghiệm, phía sau lưng thỉnh thoảng vang lên vài tiếng còi xe inh ỏi mà đối với anh chỉ như tiếng muỗi kêu vo ve, anh lười nhác không thèm chấp những kẻ đó, muốn trách thì phải trách đường hơi bị hẹp, phòng thí nghiệm hơi bị cũ nát.

Lão Thất nói, những cô gái trẻ còn đang đi học là dễ lừa nhất, điểm này anh rất tán đồng, nhưng trong số các cô bé dễ bị lừa đó tuyệt đối không bao gồm cái cô biến thái nghiên cứu năng lượng hạt nhân này.

Việc gì cô cũng có thể làm được.

Hứa Thụy Dương chỉ cần nghĩ tới việc nếu kế hoạch theo đuổi của mình thất bại, có khả năng bị người ta ném bom nguyên tử để báo thù là dựng cả tóc gáy, anh thề, bản thân sẽ duy trì trạng thái theo đuổi mãi mãi, tuyệt đối là vì lo nghĩ cho sự an nguy bảo mật của đất nước.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, vừa mới nghĩ đến bom nguyên tử, ‘mẹ của bom nguyên tử’ liền xuất hiện.

Cát Cát tức giận phùng phùng xông ra khỏi phòng thí nghiệm, nhảy xuống bậc thang, hai tay khoanh trước ngực, cười khẩy.

“Anh là biến báo đường nguy hiểm sao? Hình như vẫn còn thiếu ba cột đèn huỳnh quang đúng không?”

Hứa Thụy Dương nuốt nước bọt nén nhịn cơn giận của mình, người lớn không thèm chấp trẻ con, anh ung dung nói: “Tôi đang đợi em.”

“Đợi được rồi, anh có thể đi rồi.” Cát Cát nâng cặp kính đang tuột khỏi sống mũi, lạnh lùng quay người đi về phía phòng thí nghiệm.

“Tối nay tôi mời em ăn cơm.” Hứa Thụy Dương vẫn đang cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, nói chuyện với nữ tiến sĩ đúng là rèn luyện sự nhẫn nại của bản thân.

Cô nhìn cái người bên cạnh một hồi rất nghiêm túc, “Khỏi, nhịn ăn.”

“Em gầy như vậy còn nhịn ăn?” Hứa Thụy Dương cuối cùng đã không thể nhẫn nhịn kiểu từ chối đủ các cách của cô, anh đưa ra câu hỏi nghi vấn trong

lòng.

“Không phải.” Cát Cát giải thích rất nghiêm túc.

“Vậy thì là?” Trải qua sự cố gắng kiên trì không biết mệt mỏi, ít nhiều Hứa Thụy Dương cũng coi như hi được đặc điểm cách nói chuyện của cô nữ tiến sĩ trẻ tuổi này. Một, nói lời khá quát; hai, làm việc gì cũng phải có quy củ; ba, mục tiêu phải rõ ràng; bốn, nhất định phải học cách chuyển đổi tư duy cực nhanh.

“Nhìn thấy anh là không thể ăn nổi, đồng nghĩa với việc... nhịn ăn.” Cát Cát giải thích với anh rất bình thản.

Hứa Thụy Dương: “...”

“Thương Thương, mẹ em đâu?” Cát Cát hỏi.

“Mẹ em ra ngoài gặp khách hàng rồi.” Thương Thương đang nằm bò trên bàn trà vẽ tranh, ông mặt trời màu xanh nước biển, bầu trời màu xanh lá cây, thảm cỏ màu vàng.

“Nhưng chú Hứa của em nói mẹ em bảo chị đến chơi với em?” Cát Cát đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi.

“Chú ấy lừa chị đấy, chú ấy muốn theo đuổi chị.” Thương Thương không buồn ngẩng đầu lên, tiếp tục đặt bút vẽ thêm một tiểu Thất Thất màu đỏ.

“Trời... Thương Thương, con người không thể vẽ thành màu đỏ được.” Cát Cát chỉnh đốn lại.

“Mọi người nói trong mắt chú Hứa thì chị là màu đỏ, chị không thấy chú ấy nhìn thấy chị là giống như mèo Tom nhìn thấy mèo Mary, hai con mắt hiện lên toàn trái tim màu đỏ sao?” Thương Thương không thèm nghe lời, bĩu bĩu môi, mẹ nói chị Cát Cát là tiến sĩ, biết nhiều hơn mẹ nhiều, bây giờ có thể thấy, tiến sĩ như chị ấy cũng chẳng bằng đứa trẻ như nó.

“Ha ha ha, ha ha ha.” Cát Cát cười xòa, “Vậy chú Hứa nói sao?”

“Chú Hứa nói, chú ấy thấy chị là màu đen.” Thương Thương nhàu mồm ra, dùng cây bút màu đen vẽ lông mày của tiểu Thất Thất.

“Tại sao?” Cát Cát thấy kì lạ.

“Chú ấy nói chị còn xã hội đen hơn cả chú ấy, lần trước còn dám uy hiếp đập xe của chú ấy, chú ấy nói xe là vợ lớn, vì vợ lớn nên có kiên quyết cũng không thể kiên quyết thêm nữa, thế nên về nhà.” Thương Thương thở dài lắc đầu, lông mày vẽ đậm quá, đúng là bố vẽ mẹ vẫn đẹp hơn.

“Sau đó thì sao?” Cát Cát lại hỏi, tiện tay vuốt thẳng giấy vẽ cho Thương Thương.

“Sau đó chú ấy nói, sau này không bao giờ đem vợ lớn đi tán gái nữa, thật là quá nguy hiểm!” Thôi vậy, đậm thì cho nó đậm, Thất Thất với lông mày đậm trông vẫn rất xinh.

Hứa Thụy Dương vừa lấy đồ uống trong tủ lạnh ra thì nhìn thấy Cát Cát lần đầu tiên nở nụ cười tuyệt đẹp đi đến chỗ anh.

“Sao thế?” Bị nụ cười của cô làm sồn cả da gà, mồ hôi lạnh túa ra như tắm, Hứa Thụy Dương sợ sệt lên tiếng.

“Chẳng sao cả, không cho anh tán nữa!” Cát Cát giơ túi lên đập túi bụi, trúng ngay giữa mặt Hứa Thụy Dương. Cát Cát cảm thấy không hả hê, lại giơ chân lên đạp Hứa Thụy Dương thêm một cái, sau đó hất tóc oai phong bỏ đi.

Thương Thương nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu lên, sung sướng vỗ tay cổ vũ: “Wa, chị Cát Cát, chị giống hệt bà ngoại em! Thật là tuyệt!”

“Sh*t! Đám nhóc tì này có phải định chơi khăm mình không? Chiêu thức gì mà cổ lỗ sĩ thế này?” Hứa Thụy Dương khom người nấp sau góc khuất của cầu thang, dùng máy điều khiển từ xa điều khiển mô hình chiếc Cadillac, phía trước xe có buộc một đoạn băng, trên miếng băng màu hồng đỏ còn có một cô công chúa và một chàng hoàng tử đang hôn nhau đắm thiết.

Trong chiếc xe là chiếc nhẫn mà anh đã nhọc công lựa chọn và một mảnh giấy vô cùng ngu độn, vô cùng quê mùa có dòng chữ “Tôi muốn theo đuổi em”.

Thời kì ‘phi thường’ thì phải dùng thủ đoạn ‘phi thường’, người con gái ‘phi thường’ thì phải dùng những bước ‘phi thường’.

Lão Thất Thất nói như vậy.

Cát Cát ôm một sấp báo cáo thí nghiệm dày cộp lê bước lên cầu thang, từ sau lần đá Hứa Thụy Dương anh liền biến mất tăm mất tích. Vốn dĩ cô còn đang mừng thầm vì xã hội đen cũng có kẻ mặt mỏng, nhưng đúng là ba ngày không gặp cái tên đeo bám đó, đột nhiên cô lại có chút không thoải mái, ngồi không xong, đứng cũng không xong, vì chuyện này cô còn có ý về nhà kiểm tra lại gót đôi giày cô ‘hạ căng’ ngày hôm đó. Cũng khó trách anh đã

biến mất dạng, độ cao đó... dù thế nào anh cũng phải nhập viện quan sát vài hôm mới được.

Đến cửa nhà, cô dựa vào tường tìm chìa khóa mở cửa, không ngờ giây sau đó đột nhiên nghe thấy có người nói: “Không được động đây!”

Cát Cát kinh hoàng, lẽ nào mình về nhà khuya nên gặp phải tên thổ phỉ cướp của chiếm sắc? Cô mở to mắt, thầm bảo mình phải dùng hết sức, cô hơi gập lưng lại ra vẻ mình rất ngoan ngoãn phục tùng. Bốn bề trở nên im ắng, có vẻ như đối phương đã không còn ý thức cảnh giác nữa, sau đó cô hét lên một tiếng khùng khiếp, âm lượng bộc phát khiến người ta phải khiếp sợ, Hứa Thụy Dương đang định lên lầu nhặt lại chiếc xe mô hình vì điều khiển nhầm mà chạy đến sát chỗ Cát Cát ngay lập tức bịt tai lại, nhưng còn chưa đợi giờ được tay qua vai, cả một sấp giấy A4 đã phang lên đầu anh, tức thì anh nhìn thấy toàn sao.

Cát Cát vận dụng cả tay lẫn chân, đập trước đá sau, lần này nhắm thẳng vào bộ phận quan trọng của đối phương.

Còn chưa hả, đôi giày vừa cời ra khỏi chân đang đáp trên mặt Hứa Thụy Dương, liền sau đó cả người anh loạn choạng ngã sang một bên, chỉ nghe thấy một tiếng bịch, bịch thêm một phát thế là cả người anh đổ ập xuống.

Cái này mới gọi là, xe tan người nát.

Từ lâu đã nghe nói lễ tình nhân là ngày tỏ tình, tỉ lệ thành công lên đến 95%, thế là Hứa Thụy Dương âm ức đã dụ dỗ được đồng chí Lôi Pằng Pằng làm trận lần nữa.

“Chị Cát Cát, chú Hứa, không đúng, anh Hứa nói là anh ấy thích chị.” C đã hứa rằng, một khi thành công sẽ mua cho nó Bá Thiên Hồ mà nó ao ước đã lâu, vì món đồ chơi yêu quý, Pằng Pằng chỉ có thể làm trái với lòng mình gọi Hứa Thụy Dương một tiếng anh.

“Em nói với anh ta, chị không thích anh ta.” Cát Cát buộc khăn ăn lại cho Pằng Pằng, lại xiên một miếng bánh gato, rồi đặt chiếc đĩa vào lòng bàn tay nó.

“Chị Cát Cát nói chị ấy không thích chú.” Pằng Pằng ngoảnh đầu lại chuyển lời cho Hứa Thụy Dương ngồi bên phải.

Không sai, bọn họ đặt một bàn có ba ghế ngồi thẳng hàng nhau, giữa hai người có kẹp một con kì đà tên là Pằng Pằng.

“Cháu nói với cô ấy, chỉ cần chú thích là được rồi, những việc khác không liên quan gì tới cô ấy cả.” Hứa Thụy Dương phần uất uống ực một hơi hết một cốc Bạch Lan Địa. Xem xem mấy anh em bọn họ, có ai theo đuổi một cô gái mà lại khổ sở như anh không? Lần trước là bị ném dếp vào mặt, lần trước nữa là bị phang túi vào đầu, lần trước trước nữa thì nước mũi ròng ròng vì lạnh khi phải đứng chờ ba tiếng đồng hồ trước cửa phòng thí nghiệm... Đến cả Lão Thất cũng á khẩu, cô gái này không phải loại anh đã từng nghiên cứu, thật sự không dễ cung cấp phương thức, đến cả cao thủ tình trường còn phải bó tay, lẽ nào nữ tiến sĩ chính là sinh vật ngoài hành tinh?

Pằng Pằng vẫn còn muốn truyền đạt thì Cát Cát đã lược bỏ luôn công đoạn ở giữa, trực tiếp xấn một miếng bánh gato nhét vào miệng thằng bé để nó tịt luôn câu đang định nói: “Ngon không?”

“Ngon ạ!” Pằng Pằng thích nhất là chocolate mousse, nó gật đầu, lại há mồm có ý muốn ăn nữa.

Sau đó thằng bé với khuôn mặt nhem nhuốc đầy chocolate đã quên sạch sành sanh câu nói của Hứa Thụy Dương.

Thấy cái người mình nhờ vả không được tích sự gì, Hứa Thụy Dương thoát khỏi cơn phẫn nộ, một tay nhấc bông Pằng Pằng đặt qua một bên, không thêm đề tâm tới sự phản kháng của thằng bé, anh trực tiếp ngồi xuống chỗ đối diện Cát Cát.

Mùi thơm của bánh kem xen lẫn mùi nước hoa thoang thoảng trên người cô khiến anh loạn hết tâm trí, đột nhiên nói rất hùng hổ: “Đừng có nói tôi không cảnh cáo trước, nếu em còn không đồng ý thì tôi sẽ hôn em!”

“Tôi không đồng ý đấy, anh dám?” Cát Cát không phục, quay phắt qua một bên, làn da trắng nõn nà của cô khiến Hứa Thụy Dương cảm thấy huyết khí của anh đang chảy ngược, sau đó hôn cô một cách mãnh liệt.

Lôi Pằng Pằng ngồi bên cạnh hai người bởi vì đã nhìn thấy quá nhiều những cảnh không có lợi cho sự phát triển sau này của trẻ nhỏ nên vẫn ngồi ăn một cách hồn nhiên, tự mình xiên một miếng mousse bỏ vào miệng, gật gật đầu: “Mousse của quán này ngon thật, lần sau bảo mẹ mời Thất Thất đến đây ăn.”

Sau đó là một tiếng “bốp”, một tiếng “cong”, sau đó là một tiếng “rầm”, và rồi cuối cùng mới là một tiếng “ai ya”.

Pằng Pằng lắc đầu, xong rồi, Bá Thiên Hồ thế là đi đời, trông đợi vào chú Hứa còn không bằng trông đợi vào bố.

Haiz!

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ PK Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

